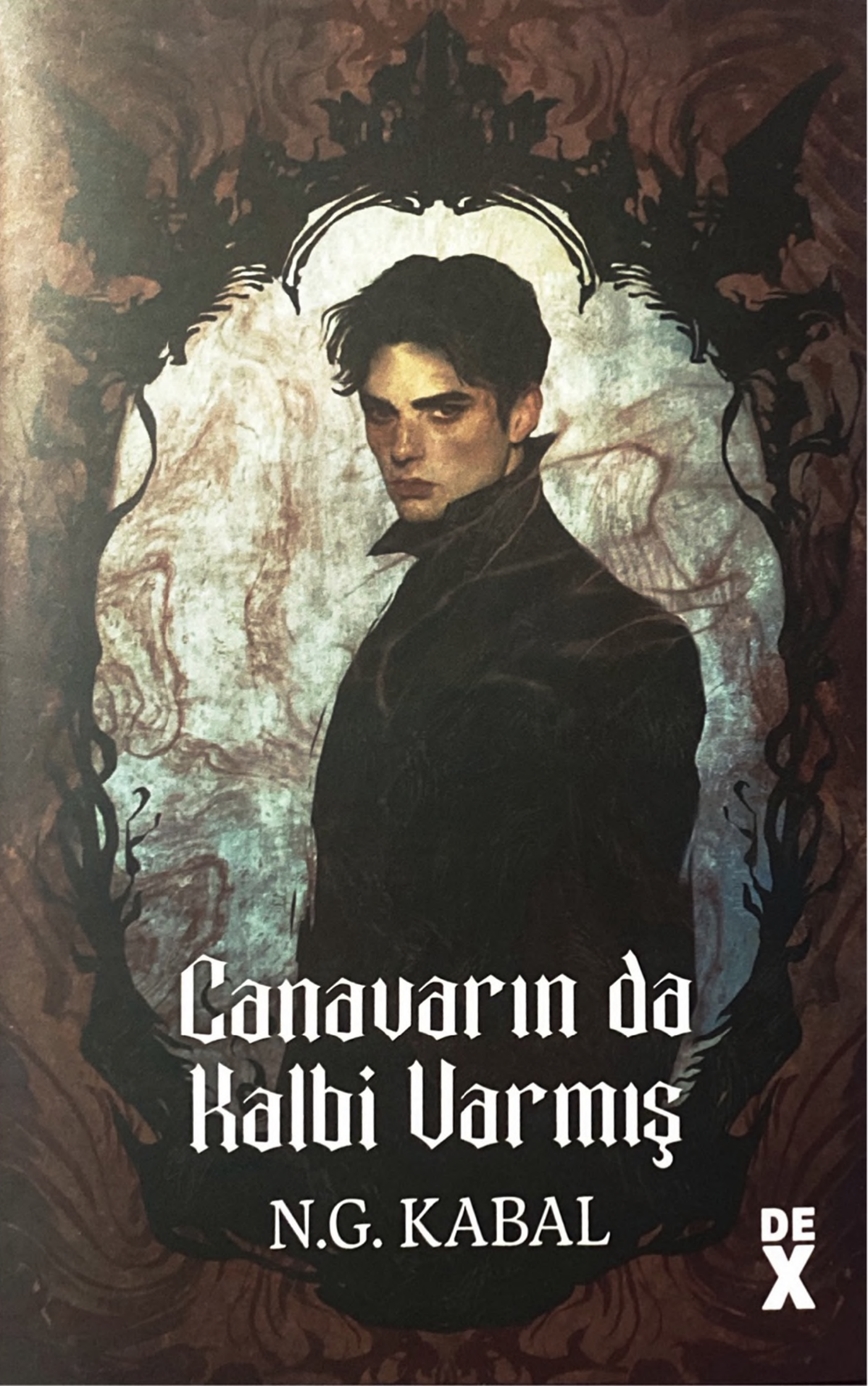

Canavarın da Kalbi Varmış
N.G. KABAL
DEX

Luzia vampirlerle insanların
bir arada yaşadığı yeni düzende,
dünyanın öteki ucundaki ıssız bir
şatonun müzesinde çalışmaya başlar.

En yakın arkadaşı ve onun vampir sevgilisiyle
sakin bir hayat yaşarken şatonun asıl sahibi ve
tarihin en eski vampirlerinden biri kasabaya döner.

Asla dinmeyen kalp ağrıları ve vampir kanı
bağımlılığı ile mücadele eden Luzia'nın
artık daha büyük bir sorunu vardır.
Sidra Dekalton'un dönüşü
eski bir sandık gibi korkunç sırları ortaya çıkarır.
Hayatını cehenneme çeviren gizemin kaynağını
araştırırken Luzia'ya, kalp atışlarının bile
kime ait olduğunu sorgulatır...

"Kaçıyor musun?" diye sordu.
"Evet," diyerek kabul ettim.
"Çünkü kalbimi kıracaksın."

Ayışığı Kitaplığı

Ona o kadar hızlı ve çabuk âşık olmuştu ki bu sevginin henüz rahme düşmeden başladığına şüphe yoktu. Ve kader olmasa ne yazar, böylesi trajik aşk, saklandığınız ağaç kovuğunda ya da bir arı kovanında bile ağını attığı kalbi yakalar.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

(1) Lordlar ve Vârisler
(2) Krallar ve Soytarıları
(2.5) Ejderha ve Yıldız
(3) Deliler ve Cellatlar
(4) Efsaneler ve Lanetler

CANAVARIN DA KALBİ VARMIŞ

Yazan: N.G. Kabal
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Sert kapak 1. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-6932-99-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi
Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12
Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Canavarın da Kalbi Varmış

N.G. KABAL

DEX

"Yan karakter olduğunu düşünenlere;
kendi kalp atışlarınıza sahipsiniz."

Bir varmış bir yokmuş

Karanlık zamanlarda, kendi diyarında hakkı olanı alamayan cehennem kraliçesi insan topraklarında bir ordu kurmaya niyet etmiş. Şehvet ve kaosla beslenen cehennem kraliçesi, Kan Nehri dediği tepede birbirine âşık iki kişiyi himayesine kabul etmiş. Seçilen kadın ailelerinin yüz karası olarak görülen beş kız kardeşten biri; adam ise soylu ailesinin tek vârisiymiş.

Bu iki âşığa ölümsüzlük ve güç vaat ederek hizmetkârlarını iki gümüş kadehe akıttığı kanıyla ödüllendirmiş.

Adam, gümüş kadehteki kanı içmiş ve kana susayan gece yaratığına dönüşerek ölümsüzlüğü elde etmiş.

Kadın, kanla yıkanmış ve kanın büyüsüyle korkunç kara cadı adını almış. Ona karşı çıkan herkese diz çöktürmüş, eziyet eden herkesi kendi kanlarında boğmuş. Eşsiz büyüsünü sadece kız kardeşleriyle paylaşmış ve bolluk içinde yüzerken kasabanın en tepesine eşi benzeri görülmemiş bir şato inşa ettirmiş.

Şehvet ve kaosa bulanan zaman, amansız bir nehir gibi akıp geçerken kadın zenginliğin, adam kanın esiri olmuş.

Cehennem kraliçesi diyarına geri döndüğünde adam anlaşmayı bozmuş ve kara cadıya kendisine itaat etmesini buyurmuş. Karşı koyan kara cadı zengin ve soylu bir savaşçıyla evlenip gücüne güç katmış.

İnsanlar, bilhassa kadınlar üzerindeki hipnoz edici etkisinin farkına varan adam kan sarhoşluğuyla kadınları büyülemiş, kara cadıya tekrar tekrar ihanet etmiş. Adamın önünde diz çöken ka-

sabalılar kendilerine de gücünden bahşetmesi için yalvarmışlar. Böylelikle daha çok erkek, kadınlara musallat olan gece yaratıklarına dönüşmüş.

Kara cadı, büyüsüyle adamı öldürecek bir hançer yapmak için kendini kardeşleriyle birlikte tepedeki şatoya kilitlemiş. Ölümsüz olan durmamış ve başka bir kuralı daha çiğneyip kadınlardan birinin rahmine günah tohumları ekerek doğan çocuğuna cennette meleklerin bile geçemediği yer olarak bilinen "Sidra" ismini vermiş. Ölümsüz doğan ilk çocuk dünyaya geldiğinde kara cadı adamı öldürecek büyüyü, ilk kanı içtikleri gümüş kadehe nakış nakış işlemiş. Adamın ısırarak dönüştürdüğü müritleri kara cadının ölüm ayinini basmış ve onunla gümüş kadehin gücünü kullanan kız kardeşlerini rüzgâr esip geçene kadar katletmiş.

Cadıların nesli tükenirken ölümsüz yaratıklar çoğalmaya devam etmiş. Bu yenilgiye katlanamayan kara cadı kardeşlerin ruhları toprakları lanetlemiş ve güneş ölümsüzler için katlanılmaz hale gelmiş. O arazide yaşayan her kadın ölümsüzleri avlamazsa ruhlar onlara huzur vermezmiş. Kara cadının zenginlikle ödüllendirilen soyu ölümsüzleri avlamaya yemin etmiş, ölümsüzleri temizleyip nicesini de kasabadan sürgün etmiş.

Ta ki onlar doğdukları topraklara geri dönene kadar...

Bir varmış;

Luxuria peri masallarında her zaman cadıların tarafını tutardı, onun mutlu sonu bütün prenslerin yan yana dizili tabutlarını seyrettiği karanlık hülyalarla doluydu. Eski zamanlarda kadınlar prenslerden kaçardı çünkü krallar onları hep istemedikleri adamlara hizmet etmeleri için sunarlardı.

Böylesine şatafatlı, her yanıyla zengin bir şatoda yaşadığına göre şüphesiz bir masal kahramanıydı. Evet, masalının kahramanıydı; o halde neden bu adamlar kahramanı olmak için kapısına dizilir dururlardı?

Hem de ölürken şatoya çeyizlerini seren tüm kadınlar, hiçbiri mi akıllanmazdı?

Dinlemediler kızgın ruhların fısıltılarını, oysa akıtsalardı prenslerin kanlarını, kendi mutlu sonlarını yazarlardı.

O gece uykusuna yatmadan önce ahşap masasının üzerine eriyen mumu üfleyerek söndürdü. Gölgeler odasının içinde gecenin kurbanı için doyumsuz bir açlıkla dolaşıyordu. Kız bir anlığına düşündü, böylesi bir şatoda sadece şeytan eksikti. Bir şeytanla el ele tutuşup çıksa karşısına, babası ne sevinirdi!

Gözlerini kapatıp daldı uykuya, kâbuslar tebelleş olmuşken hayal kurmak onun neyineydi?

Daha çok kızdırdı ruhları, bu defa istedikleri avların en meşakatlisiydi.

Yüreğinde derin bir korkuyla araladı gözlerini, ruhlar başında el ele tutuşmuş şatoyu inletirken kalp atışları tek tek tekledi.

Tam karşısında gördüğü gözler kapı gıcırdaması gibi konuşurken kız sadece korkuyla inledi.

"Vampir olarak doğanı öldürürsen hepsi ölür," dediklerinde onları dinledi.

"Canavarın kalbini istiyorum," diye fısıldayıp başını eğdi.

Ruhlar hep bir ağızdan yeri göğü inletti.

"Tıpkı senin gibi," dediler. "Canavarların kalbi yoktur Luxuria."

İblisin astığı rüzgâr çanı şıngırdadı, yarasa kanat çırptı ve bir el hançerine sarıldı. Diğer elini korkuya bulanmış, aynı şiddette heyecan ve arzuyla atan kalbinin üzerine bastırmıştı.

Nereden bilecekti; bazı kalpler öyle şiddetli kırılırdı ki başka yaşamlarda bile ağrısı dinmezdi.

Bir yokmuş;

Rüzgârın sayfalarını hızlıca değiştirip arasına görünmez bir ayraç bıraktığı kitabın düşme sesiyle yüreği hoplayarak araladı gözlerini. Penceresine çarpan yarasa camda kan lekeleri bırakarak aşağıya düştü. Kız yataktan doğrulup gördüğü kâbusun etkisiyle kalbini dizginlemeyi denedi. Belki de söylendiği gibi şato lanetliydi ama kimin yüreğinde iğne deliği kadar da olsa karanlık yoktu ki?

Esneyip uyuyakalmadan hemen önce okuduğu yere düşen kitabı dikkatlice komodinin üzerine bıraktı. Luzia kitaplara muhtaçtı; romantik hikâyeler onun tesellisi, kitap kokusu diğer en güçlü bağımlılığıydı. Bu yüzden kâbuslara alışkın olsa da öylesi hikâyelerin sadece satırlarda gizli olduğunu biliyordu.

Ayağa kalkıp camdaki kan lekesini yakından inceledi, ne tuhaftı... daha önce hiç böyle olmamıştı. Tatlı kalbi el vermedi ve pencereyi açıp başka bir yarasanın çarparak ölmesini engellemek istedi.

Açtığı pencereden içeri girip onu öldürmek isteyeceğini nereden bilecekti?

Ona o kadar hızlı ve çabuk âşık olmuştu ki bu sevginin henüz rahme düşmeden başladığına şüphe yoktu.

Ve kader olmasa ne yazar; böylesine trajik bir aşk, saklandığın ağaç kovuğunda ya da bir arı kovanında bile ağını attığı kalbi yakalardı.

Yine de unutma sakın; hikâyeyi kimden dinlediğin anlatıcıyı değil, tüm hikâyeyi değiştirir.

Sık sık hatırla; yanlış kişiden anlatıldığında sensin masaldaki kötü cadı; belki de canavarın ta kendisi.

"Nasıl görünürse görünsün yüzünü seveceğim;
çünkü o senin yüzün."
Stephen King

1

Başka Bir Evrende

Ağaç dallarını kuvvetle silkeleyen rüzgâr büyük bir olayın habercisi gibi hoyrat ve kararlı. Şimdiden yerle göğü birbirinden ayıran ufuk çizgisi sis altında ve zamanın akışını durduran tatlı bir melankoli hâkim.

Parmağım okuduğum satırın üzerinde kayarken tıpkı böyle yağmurlu bir günde kadının adama nasıl âşık olduğunu okuyorum. Kalbi heyecanla atıyor ve yağmur damlaları göz kenarlarında parlıyor. Elim istemsizce sık sık ağrıyan kalbime gidiyor. Beni o karakterlerden ayıran büyük bir sorun; sebebi, teşhisi ya da tedavisi olmayan ve bana fiziksel olarak ıstırap çektiren kalp ağrılarım.

En yakın arkadaşım Reyna, âşık olursam bu ağrının dineceğine inanıyordu ve yirmi altı yıllık yaşamımda denemediğim ne kalmıştı ki? Elbette âşık olacağınız kişiyi sosyal medyada aramak kurgulardaki etkiyi yaratmazdı ama yirmi birinci yüzyılda bu da bizim artık normalleşen trajedimizdi.

Masada tek başıma oturmuş beklerken bir kez daha saatimi kontrol ettim, tam tamına on iki dakika geç kalmıştı. Kendine saygısı olan yanım kalkıp gitmemi söylüyordu ama şimdi kalkarsam bir

daha bunu yapmayacağımı bildiğimden ona yedi dakika daha verdim. Hava yağmurluydu ve yolların tıkanmış olabileceğine emindim. Tabii o da benim gibi bunu göz önüne alıp daha erken çıkabilirdi ancak insanları ben olmadıkları için suçlamayı bırakmıştım.

"Bir şey alır mısınız?" diye sordu garson.

İlk geldiğimde ona birini beklediğimi söylemiştim ama belli ki o randevumun geleceği konusunda benden daha şüpheliydi. Buzlu kahve siparişimi alıp uzaklaştı.

Kahverengi çerçeveleriyle içimi ısıtan pencerelerden yansımama baktım. Bu kıtada mevsimler her zaman değişkendi. Dün ince bir elbise giyiyordum ama bugün üzerimde uzun kollu, siyah bir triko kalem elbise vardı. Özellikle hazırlanmış görünmek istemediğim için halka küpelerim dışında aksesuvar kullanmamıştım ama nihayetinde bu bir randevuydu. Boynumu açığa çıkarmak için saçlarımı geriye savurdum, herkes boynumun güzel olduğunu düşünürdü. Nemlendiricimi sürüp dağılması için dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada köhne restoranın kapısı açıldı. Tavan arasından çıkan yarasa süzülerek kapıdan dışarıya çıktı, nereden geldiğini bilmediğim bir şıngırtı duydum ve ıslanmış saçlarıyla içeriye girdi.

İsmi uygulamada gizliydi ama hakkını yememeliydim, fotoğraflarından daha iyi görünüyordu. Sahte bir profil olduğu ile ilgili teorilerimiz asılsız çıkmıştı. Göz göze geldik ve o anda yaptığımın aptallık olduğunu düşündüm. Beni tanıyıp yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle masaya yaklaştı.

"Özür dilerim," dedi gevrek bir tavırla. "Luzia değil mi? Yola bir ağaç devrildi ve her şey birbirine girdi." Tokalaşma nezaketi dahi göstermeden sandalyeye oturdu.

"Sorun değil." Onun rahatlığının aksine sesim mülakat ciddiyetinde çıkınca hafifçe öksürdüm. "Kahve sipariş etmek zorunda kaldım, garson çok ısrarcıydı." Elimle şu an orada olmayan garsonu işaret ettim.

Sorun olmadığını ima edercesine başını salladı.

"Fotoğraflarından daha güzelsin," derken oturduğu yerden alıcı gözle beni süzdü. Aynısını yaptığım için rahatsız olmaya hakkım olmadığını düşündüm ama yine de rahatsız ediciydi.

"Teşekkür ederim." İlk kez uygulama üzerinden biriyle buluşuyordum ve biraz utanç vericiydi. Adamın lakaytlığına bakılırsa bunu kesinlikle ilk kez yapmıyordu ve pek ciddiye aldığı da söylenemezdi.

"Sosyal medya kadınlar konusunda çok yanıltıcı oluyor, orada gördüğüme pek inanmam."

Ne ima etmişti o öyle?

"Sosyal medyadan insanlarla tanışmak yerine dışarıya çıkıp daha nazik olabilirsin ama kişiliğin için fazla iddialı bir tavır olur sanırım." *Tüh.* İşte yine yapmıştım, kendimi tutamamıştım.

"Anlamadım..." Kelimeyi ardından bir özür bekler gibi telaffuz etmişti.

"Şaşırmadım." Başımı eğip kendimi oyalayacak ya da daha iyisi, beni kurtaracak bir şeyler aradım. Geç kalmıştı, elimi sıkma nezaketinden yoksundu ve kadınlarla ilgili çok rahatça ifade edebildiği yargılara sahipti. Bu ilk buluşmaydı ve henüz on dakika bile olmamıştı. *Tanrım...*

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"İlk kez buluştuğun kadına diğer kadınları aşağılamaya çalışarak iltifat etmeye çalışmanı nasıl yorumlarsan." Başımı kaldırıp gözlerine baktım, biraz olsun mahcup olmuş görünmüyordu.

"Sadece senin fotoğraflarındaki kadar güzel olduğunu söylemeye çalışıyordum." Bunun komik olduğunu ve daha da kötüsü bir iltifat olduğunu düşünüyordu.

"O halde sadece öyle söyleseydin," diyerek dudak büktüm.

"Özür dilerim," dedi.

Göz ucuyla masaların arasından garsonun yanaştığını gördüğümde çantamı kaptım.

"Henüz geleli on dakika bile olmadı ama şimdiden iki kez özür dilemen gerekti. Sanırım bu iş yürümeyecek." İmalı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Özür dilerim."

Parmaklarını masanın üzerine hafifçe vurarak kaşlarını kaldırdı. Ayaklanırken garsona dönüp, "Bunu karton bardağa koyabilir misiniz lütfen?" diye rica ettim. Çocuk başıyla onayladığında ka-

saya kadar onu takip ettim. Çabucak hesabı ödedim, kahvemi alıp kafeden dışarıya çıktım ve ne bekliyordum ki diyerek kendimi yemeye koyuldum.

Arabaya gidene kadar saçlarım yağmurdan nasibini almıştı ama sorun değildi, bugünle işim çoktan bitmişti. Mavi mini cooper'ıma binip kahveyi koltukların arasındaki bölmeye yerleştirdim. Klimayı soğuk üfleyecek şekilde çalıştırdıktan sonra arabanın içinde sadece Reyna aradığı zaman çalan zil sesi yankılanınca çağrıyı cevapladım.

"Açmamanı umuyordum," dedi bıkkın bir sesle. Çünkü açmasaydım bu, randevumun hâlâ sürdüğünü gösterirdi ve bu da iyi bir şey olurdu.

"On altı dakika geç kaldı ve kadınları aşağıladı." Doğrudan değilse de sinir bozucu bir imaydı.

"O bir erkek," dedi Reyna. "Neden şaşırmadım acaba..." Onun aracılığı ile bu kasabaya taşınmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve romantik ilişkilerde şansım pek yaver gitmemişti. Burada çok yalnız kaldığımdan endişelendiği ve kalp ağrılarıma bir çare olacağını umduğu için Reyna randevularımı *çok* destekliyordu.

"Vaha'nın kadınları aşağıladığını ya da randevunuza geç kaldığını hiç görmedim." Uzun soluklu ilişkisinden bahsettiğimde her zaman yaptığı gibi kıkırdadı. "Benim erkek arkadaşım bir vampir," dedi.

"Ve..." dedim bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi. Vampirler beş yıl önce kendilerini ifşa ettiklerinde, dünya sadece filmlere konu olabilecek olayların birçoğunu görmüştü ve artık hepimiz uzaylıların da gerçekten var olduğunu biliyorduk. Belki *E.T.** gibi olmazdı ama orada bir yerdelerdi.

"Vampirler insanlar gibi değil. Ne istediklerini biliyorlar, netler ve bir yere yetişmeye çalışmıyorlar. Ölmeyeceğini bilmek, seni yaşamak konusunda daha sağduyulu yapar çünkü aceleye gerek yok ama insanlar çok aceleci ve bu yüzden her defasında seni doğruca yatağa atmak istiyorlar."

"Haklı olabilirsin," diye katıldım. "Ben de vampir olmak istiyorum. Sence Vaha beni vampir yapar mı?"

* 1982 ABD yapımı bilimkurgu filmi.

"Bunun yasak olduğunu biliyorsun," diye alaycı bir şekilde hatırlattı. Vampirlerin insanları dönüştürmesinin ölüm cezası vardı. Bazı ülkeler ölümcül hastalıklarda kişinin rızasıyla dönüşüme izin veriyordu ama dünyanın tümü bu konuda hemfikir değildi. İnsanların çoğu onları kabullenmek bir yana, onların yakılması gereken iblisler ya da terörist olduklarını söylüyorlardı. Birçoğuna göre bu kıyamet alametiydi ve Tanrı onlarla işbirliği yaptığımız için bizi cezalandırıyordu.

"Akşam bizimle buluş," dedi Reyna.

"Bana birazcık gece ışığı bulur muyuz?" Sesimi sevimli tutmak için incelttim.

"Luzia..." diye söylendi telefonun diğer ucundan. Yüzünün şeklini karşımdaymış gibi hayal edebiliyordum. Burnunu büküp kaşlarını çatmıştı

"Azıcık," diye söz verdim.

"Neden kendine vampir sevgili bulmuyorsun?" Sesi sertleşti. "Böyle giderse birine bağlanacaksın zaten."

"Bu yüzden farklı kişilerden alıyorum." Nefesimi verdim. "Ve genç olanlardan."

"Sen bir gece ışığı bağımlısısın."

"Dün gece üç tane çok kuvvetli ağrı kesici aldım." Ayrıca neredeyse zehirleniyordum ama gece boyunca kustuğumu ona söylemek gibi bir aptallık yapmayacaktım.

"Yine ağrıların mı başladı?"

"Birkaç gündür daha da kötü." Bir çukuru fark etmediğim için araba savruldu, kemerim bağlı olmasına rağmen koltukta zıpladım. Sabaha karşı başlayan fırtına her saat daha da kötüleşiyordu. Gür ağaçların arasında anayolda araba sürmek bile zorlaşmıştı.

Şiddetli göğüs ağrılarım vardı, doğrudan kalbimin ağrıdığını söylüyordum ama tıp dünyası bana inanmıyordu çünkü yapılan tetiklerin hiçbirinde bir sorun görünmüyordu. Kalbim onlara göre taş gibiydi ki bu da Reyna ile çok güldüğümüz bir espriydi.

"Vaha'yla konuşurum," dedi isteksiz bir şekilde. Erkek arkadaşı bu, vampirlerin işkolunun büyük kısmını oluşturan tersanenin sahibiydi, bu da onu kasabanın patronu yapıyordu.

"Bir tanesin." Hızla çalışan sileceklerin arasından önümü görmeye çalışırken gözlerimi kıstım.

"Akşam görüşürüz."

"Öptüm." Telefonu kapattım ve el yordamıyla torpidoyu kurcaladım. Gök gürlemesiyle göğsümdeki ağrı şiddetini artırmıştı. Küçük şişeyi buldum ama içi bomboştu. Sızlanarak şişeyi kenara attım.

Gece ışığı vampir kanına verdiğimiz isimdi. İyileştirici özelliğe sahipti ve uyuşturucuyla eşdeğerdi, dolayısıyla yasadışıydı. Vampir kanı sizi dönüştürmezdi, bunun için daha dolambaçlı bir ritüel gerekiyordu ama kanını aldığınız vampire karşı bağımlılık yapıyordu. Miktarı doğru ayarlamalı ve olabildiğince genç olanları seçmeliydiniz, onların kanı daha hafif olduğu için köleleşmenizi engellerdi.

Bazı insanlar vampirlerle kan takası yapıyorlar ve bunun seksi olduğunu düşünüyorlardı. Laboratuvarda üretilen yapay kanın buluşu ve hayvan kanlarının şişelenmesiyle birlikte vampirlerin insanlara ihtiyacı kalmamıştı. Ama damardan alınan insan kanı onlar için daha tazeydi, bu yüzden yerini tutmuyordu ve bazıları takasa sıcak bakıyordu.

Arabayı küratörlük yaptığım müzenin önüne park ettim. Güvenlikten biri koşturarak şemsiyeyle gelip içeriye girmeme yardımcı oldu. Hafta sonunda olduğumuz için müze ziyaretçilere kapalıydı ama resim sergisi için fuaye alanını tekrar kontrol etmek istiyordum.

İşte ben bu müzeye dönüştürülmüş muhteşem şatoda ya da insanların söylediği gibi, lanetli köşkte yaşıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ofisime giden yolda.

"Yağmur yüzünden yine çatı akıtıyor ama hafta içi önlemini almıştık, hiçbir şey zarar görmedi."

"Bu iyi." Buradaki eserlerin her biri en az yüz yıllıktı ve benim hayatımdan daha değerliydi.

Asistanım Mera ofisimde telefonla konuşurken çok heyecanlı görünüyordu. İçeri girdiğimi görünce gözlerini iyice açıp büyük bir olay varmış gibi işaretparmağıyla telefonu gösterdi. Islanmış saçlarımı tek omzuma toplayıp üzerimdeki kot ceketi askılığa astım.

"Elbette efendim," dediğinde bakışlarım onu buldu. Kimseye efendim dememesi konusunda onu ilk görüşmemizde uyarmıştım. Bu hitap kelimesinden hoşlanmıyordum ve kimsenin işi ya da statüsü ne olursa olsun bir başkasına böyle hitap etmemesi gerektiğini ölene kadar savunacaktım.

Mera telefonu kapatıp iki eliyle hava oldukça serin olmasına rağmen kendini yellemeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordum sonunda.

"Kiminle konuştuğuma inanamayacaksın!"

"Birine efendim demene inanamıyorum," diye hayıflandım. "Bunu yapmaman konusunda anlaştığımızı düşünüyordum."

"Ama kiminle konuştuğuma inanamayacaksın!"

"Söyle de kurtul hadi."

"Sidra Dekalton!"

"Sidra Dekalton mu?" Gerildim ve ellerimi üzerime silmek zorunda hissettim. "Emin misin?" diye geveledim.

Mera gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Doğrudan onunla konuşmadım, öyle olsa kalbim yerinden çıkardı. Bir çalışanı sanırım. İki gün sonra buraya geliyormuş, daireyi onun için hazırlamamızı istiyorlar."

"Burada mı kalacakmış?" Neredeyse çığlık atmıştım.

"Öyle görünüyor," dedi Mera.

Oturma ihtiyacıyla kendimi koltuğa bıraktım. Vaha onun buraya gelmediğini ve gelmeyeceğini söylemişti. Sidra Dekalton müzeye dönüştürülmüş bu şatonun sahibiydi. En az iki yüz yıldır bu kasabaya uğramamıştı, okyanusun öteki tarafını buradaki ormanlardan daha çok sevdiğini duymuştum ama onunla ilgili çoğu şey efsaneydi. Açıkçası burayı epey sahiplenmiştim ve işleri kendi başıma halletmeyi seviyordum. Şimdi bir vampirle, hem de eskilerden biriyle mi çalışmak zorunda kalacaktım?..

Hatta daha da kötüsü, çok daha kötüsüyle...

"Sanırım eşyalarımı toplamam gerekiyor," diye mırıldandım. "Tanrım... Fırtına hafta boyunca devam edecek, sergi var ve şimdi taşınmak zorundayım." Çünkü bu şatoda yaşıyordum ve sahibi dönüyordu...

"İstersen benimle kalabilirsin. Biliyorsun, sadece annemle yaşıyorum," diye önerdi Mera.

"Teşekkür ederim, geçici bir yere ihtiyacım olursa Reyna'da kalabilirim sanırım. Şimdilik sergi hazırlıklarına odaklanalım, daireyi sonra düşünürüz." Mera başını sallayıp ofisten çıktı.

Kalbimdeki ağrı gökyüzünden gelen gürlemeyle beni iki büklüm edecek şekilde arttı. İçimden bir küfür savurdum. Elimi göğsüme bastırarak masanın üzerine bıraktığım araba anahtarını ve telefonu kaptım. Askılıktan ceketimi ve çantamı alıp ofisten çıktım. Arabaya bindiğimde Reyna'ya benimle acilen Vaha'nın evinde buluşmasını söyleyen bir mesaj yazdım çünkü başım büyük bir beladaydı.

Tesadüflere inanmazdım ama yakın geçmişe kadar kaderin savunucusu da sayılmazdım.

Üniversitede nihayet en yakın arkadaşımın vampir sevgilisiyle tanışacağımda meraklanmıştım. Genelde onu görmeye Reyna giderdi ama bir gün Vaha gelmiş ve bizim dairemizde kalmıştı. Beni gördüğünde duraksamış ve bana başka bir isimle seslenmişti, sonrasında olanlar vampirlerden daha fantastikti.

Vaha benim reenkarne olduğuma son derece emindi. Başta bunu komik bulmuştuk ama anlattıkları uydurma bir hikâyeden fazlasıydı. Hiçbir şekilde açıklanamayan kalp ağrımın bununla ilgili olduğunu söyleyene kadar ona inanmamıştım. Ancak önceki yaşamımda kalbimden hançerlenerek öldürüldüğümü söylediği ve sık sık bu tür kâbuslar gördüğüm için internette sağlam bir araştırmaya girişmiştim. Kendimi şaman olduğunu söyleyen bir kadının karşısında bulmam yaptığım en akıllıca şey değildi elbette ama bazı durumlar mantık ve bilimle açıklanamazdı. Hipnotik bir yöntemle geçmiş yaşam kalıntılarımı irdelemiştik, orada bulduklarım Vaha'nın hikâyesine birebir uymuştu. Aynı bedenle başka bir hayat daha yaşamıştım ama ikinci seansta bir yerde tıkandığımız için kadın devam etmek istemediğini söylemişti. Başka birilerini arasam da bir daha benzer bir deneyim yaşayamamıştım ve dahası o kadını da bir daha bulamamıştım. Ağrılarım ve kâbuslarım şid-

detlenmişti. Çözümü, daha önceki hayatımda yaşadığım topraklara dönmekte bulmuştuk ve işte şimdi bu kasabaydım.

Reyna'nın arabasının yanına park ettikten sonra güvenlikten geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Reyna kapıyı açtığında soluk soluğa kalmıştım.

"Neler oluyor Luzia?" diye sersemlemiş bir şekilde sorarken, koluma girip beni içeriye taşıdı. "Yine ağrıların mı tuttu?" Vaha salonda kanepede oturuyordu, geldiğimi görünce kenara atılmış tişörtünü üzerine geçirip sırıttı.

"Başımız belada," dedikten hemen sonra düzelttim. "Başım belada."

Reyna, "Gece ışığı mı..." diye söylenmek üzereyken araya girdim. "Sidra Dekalton'dan bir telefon aldık!"

Her şeyi bilen Vaha'nın sırıtan ifadesi solmuştu, hiçbir şeyden haberi olmayan Reyna ise devam etmem için boş boş bakıyordu.

"Patronun geldiği için mi, bu haldesin?"

Vaha ile göz göze geldik. Bu küçük detayı Reyna'ya söylememiştik çünkü öğrenirse biraz sonra yapacağı gibi bunun büyük bir sorumsuzluk ve aptallık olduğunu söyleyecekti. Ben de ona hak verecek ve bütün sorumluluğu Vaha'ya atacaktım.

"Bu pek iyi olmadı." Vaha ayaklanıp kendisine bir içki doldururken bana da sordu ama başımı iki yana salladım. Zaten sağlıklı düşünemiyordum, bir de sarhoş olmanın sırası değildi.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama kızmadan önce kızmanın bir anlamı olmadığını, çoktan iş işten geçtiğini hatırla olur mu?" Gözlerimi açıp küçük bir çocuk gibi ürkerek ona baktım. Reyna kaşlarını çatarken sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Üzerinde geceliği vardı ve bu şekilde daha az ürkütücü görünüyordu.

"Hani benim bir geçmiş yaşamım varmış ya..."

"Evet," derken ağırlığını diğer bacağına verdi. Reyna geçmiş yaşam terapim sırasında yanımdaydı ve mantığı karşı çıksa da tam anlamıyla olup biteni inkâr edemiyordu. Sadece yok saymayı daha güvenli buluyordu ve benim de şimdiye kadar bu konuda diretmek için nedenim olmamıştı.

"Hani o önceki yaşamda biri beni kalbimden hançerlemiş ya..." Reyna bildiğini belli edercesine hızlı hızlı başını salladı. "İşte o kişi Sidra Dekalton'muş."

Vaha içki masasına yaslanırken bir sevgilisine, bir bana bakıyor ve nerede dahil olması gerektiğini düşünüyordu.

Reyna duraksadı, bir dakika boyunca hiçbir tepki vermedi. Neredeyse inme indiğini düşünecekken, "Şimdi sen bana tarihin en eski ve efsanelere göre en kötü vampirlerinden biri tarafından daha önce öldürüldüğünü mü söylüyorsun?" diye tane tane sayıkladı.

"Başka bir hayatımda." Bunun, olayı daha az karmaşık ve beni daha az aptal göstereceğini ummuştum ama öyle olmadı.

"Ama o hâlâ aynı kişi. Yani seni bir kez öldürmüş biri." Reyna duvara yaslanıp ellerini dizlerine bastırdı.

"Teknik olarak evet." Kaçamak bir şekilde Vaha'ya baktım ama hâlâ sadece bir seyirciydi.

"Ayrıca sen bunu bile bile bu kasabaya gelip o işe girdin ve o şatoda mı kalıyorsun?"

"Vaha bana onun bu kasabaya asla gelmeyeceğini söylemişti. Terapistim de geçmiş yaşamımla bağ kurarsam karmalarımdan kurtulacağımı ve belki ağrılarımın dineceğini söylemişti." Her saniye kulağa daha kötü geliyordu. En başında bunlar yaşanırken hepsi çok mantıklı görünmüştü. İnsanın geçmişiyle yüzleşmesi gerektiğini savunurdum ama benim geçmişim asırlar önceye dayanıyordu ve bu yüzden hayatım kördüğüm olmuştu.

"O sağduyulu bir kız değil," dedi Vaha'ya dönüp. "Hiç olmadı. Kışın buzlu kahve içer ve hava sıcaklığı eksilerdeyken bile klima açmak ister." Göz ucuyla ters ters bana baktı, yanağımın içini ısırıp bakışlarımı boş tavana çevirdim. "Bunu yapmasına izin mi verdin?" diye bağırdı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız, şimdi seni gördüğünde kalbine bir hançer daha saplarsa ne yapacağız?"

"Biraz gece ışığı ile onu kurtarırız," dedi Vaha. Bu bir an çok mantıklı geldiği için rahatladım. Reyna gözlerini kıstı. "Sen," dedi tok bir ses tonuyla. "Hemen eşyalarını toplayıp ailenin yanına dönüyorsun." Mantıklı olan herkes muhtemelen böyle düşünürdü, o yüzden şansımı Vaha'ya dönerek denedim.

"Haklı," dedi içkisini yudumlayıp. "Sidra'nın ne yapacağı belli olmaz ve sana olan düşmanlığını hafife alamayız."

"Önceki yaşamdaki bana..."

"Aynı görünüyorsun." Kadehi tutan eliyle beni işaret etti. Teknik olarak aynı görünmem mümkün değildi; asırlar önce böyle bir saç kesimi ya da kalem elbiseler olduğunu düşünmüyordum. Yine de, "Saçlarımı değiştirebilirim," diye bir öneride bulundum.

"Hemen eşyalarını topla!" dedi Reyna.

"Ama öylece beni öldüremez," diye savunmaya geçtim. "Yasalar var, bir vampirin bir insanı öldürmesinin cezası idam."

Vaha kahkaha attı. "Gerçekten insan yasalarının Sidra'yı durduracağını mı sanıyorsun?"

"Durdurmaz mı?" diye sorma zorunluluğu hissettim.

"Luzia," dedi doğrulup bize doğru birkaç adım atarak. "Bu kadar saf olma."

"Ona öyle söyleme," dedi Reyna.

"Pekâlâ," diyerek teslim oldum. "Onunla uzlaşamayacağımı düşünüyorsanız gidip eşyalarımı toplayacağım."

"O bir canavar," dedi Reyna. "Anlatılanları birlikte dinledik. Patronun olması ayrı bir konu ama başka bir hayatında katilin olması apayrı bir konu." Her cümlesinde haklıydı.

Sidra Dekalton iyi bir üne sahip değildi. İnsanlarla bir arada yaşamayı desteklemiyor, kendini ve vampir ırkını insanlardan üstün görüyordu. Bu sebeple dünyanın bizden epey uzak olan diğer ucunda, bazı ayaklanmaları kışkırttığı söyleniyordu. Bu şimdiki yüzyılda yaptıklarıydı, geçmişte daha kötüleri de vardı.

"Onunla konuşmayı denerim," dedi Vaha sıkılmış şekilde. "Buraya dönüyorsa ilk önce beni görmek zorunda." Kendi içlerindeki hiyerarşi yüzünden kasabaya yerleşmek isteyen her vampir Vaha'dan onay almak zorundaydı, anlatılanlara bakılırsa Sidra pek onay alan biri değildi ama onu bozmayacaktım.

"Seni ciddiye alıp yanına geleceğini mi sanıyorsun?" Reyna onu bozmama konusunda benim kadar ılımlı değildi. "Adam kendisini vampirlerin kralı falan sanmıyor mu?" Evet, böyle bir du-

rum da vardı. Ne kadar uzun yaşıyorlarsa o kadar güçlü ve önemli oluyorlardı. Vaha'nın birkaç yüz yıldır yaşadığını biliyorduk ama Sidra ondan çok daha öncesine aitti.

"Ne zaman geleceğini söyledi?" diye sordu Vaha bana doğru.

"İki gün sonra demiş."

Konsoldan telefonunu alıp birkaç arama yapmaya başladı. Gerginlikten yanağımın içini dişlemeye başladım. Vaha bizden uzaklaşıp üst kata çıktı.

"Bunu bana söylemediğine inanamıyorum," dedi Reyna. "Benden sır saklamanızdan nefret ediyorum."

"Vaha'nın suçu yok," diye itiraz ettim. "Saklamasını ben istedim çünkü bilsen buraya gelmeme asla izin vermezdin."

"Tabii ki izin vermezdim." Hırsla sabahlığının kuşağını bağlayıp kanepenin yastıklarını düzeltmeye koyuldu.

"Reyna kalbimin ne kadar ağrıdığını hayatım boyunca kimseye anlatamadım. Gece ışığı kullanacak kadar çaresizim. Üniversitede seninle tanışmamız, senin bu kasabada yaşaman, buraya yerleşmemdeki payın... Bunlar sana tesadüf gibi mi geliyor?"

"Hayır ama hayatını riske atmaya değer mi?" Ağırkanlı bir şekilde başını salladı. Sanırım onun yerinde olsam ben de böyle düşünürdüm ama o ağrıların beni nasıl etkilediğini kimseye anlatamıyordum. Sebebini bilmediğim bir ıstırap yıllardır benimle birlikteydi, o kadar baskındı ki hayatımda olup biten diğer hiçbir şeye üzüntü duyamıyordum.

"İnan bana o ağrı bir gün beni öldürecekti." Kırık itirafım odanın içinde hayalet gibi dolanmaya başladı. Reyna havanın ağırlığına kaşlarını çatarak, "Böyle söyleme," dedi.

"Delirdiğimi sanma," dedim. "Hayatım boyunca ilgi çekmeye çalışıyormuşum gibi davrandılar bana. Annem ve babam bile evde yalnız kaldığım için bu ağrıyı uydurduğumu sandılar. Onlara kızmıyorum elbette, beni götürmedikleri doktor ya da psikolog kalmadı ve hiçbir şey bulamadık. Çoğu insana saçma gelse de o geçmiş yaşam terapisine girdiğimde nihayet kendimi sorgulamayı bıraktım. Dünyada olup biten şeylere bak, artık hiçbir şey imkânsız gelmiyor." Gözlerim kararan gökyüzüne kaydı. "Hem

ölüleri toprağın altına gömdüklerini düşünsene, yeniden doğmak o kadar da akıldışı değil."

"Bir vampirle çıkıyorum," dedi kollarını etrafıma sararak. "En yakın arkadaşım tabii ki normal olmayacaktı."

Kollarımı ona dolayıp kıkırdadım.

Reyna her zaman harika bir arkadaş olmuştu, hiçbir zaman beni yargılamayacağını ve anlattıklarımı gerçekten dikkatle dinleyeceğini biliyordum. Bazen aşırıya kaçsa da verdiği tüm tepkilerin sadece beni korumak için olduğuna şüphem yoktu.

Vaha yüzü asık şekilde merdivenlerden indiğinde birbirimizden ayrılıp ona döndük.

"İki gece önce bir helikopter açıklarda bir yere iniş yapmış," dedi. "Aşağılık herif çoktan burada." Canı epey sıkılmıştı ki bu konuda haksız sayılmazdı. Vaha bu kıtadaki vampir topluluğunu dizginleme konusunda çok iyi iş çıkarıyordu, bunu yapabilmesinin nedeni ona saygı duymalarıydı. Biri kuralları yıkarsa herkes kuralları yıkardı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bir yere gitmiyorsun anlamına geliyor." Kendine bir kadeh daha içki koyup bir dikişte bitirdi. "Muhtemelen her şeyi biliyor ve muhtemelen bu yüzden daha da öfkeli."

"Ama bu iyi bir şey o zaman," dedi Reyna. "Eğer zaten buradaysa, onu öldürmek istese çoktan bunu yapardı."

"Bu çok rahatlatıcıydı," diye söylendim.

"Bir duş alıp neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalışacağım." Vaha merdivenlere yönelirken tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. Birkaç basamak çıktıktan sonra, "Sen eşyalarını toplayıp oradan ayrıl," dedi. Vampirler çoğu zaman ifadesiz olurdu ama Vaha ilk kez bu kadar taştan görünmüştü gözüme. Sessizce başımla onayladım.

Gözleri muhtemelen neden bu kadar gergin olduğunu anlamadığı sevgilisinin üzerinde olan Reyna yavaşça bana döndü. "Sana yardım ederim."

"Gerek yok, zaten sadece birkaç bavul... Sonra senin evinde buluşuruz." Ayaklarımı sürüyerek yanından geçerken destek verircesine elimi sıktı ve uzaktan öpücük attı.

Havanın kararmasıyla fırtına boyut atlamış, yollar daha kötü hale gelmişti. İçgüdüsel olarak takip edilme hissiyle birkaç kez bocalayarak iki kez yanlış sapaktan saptım. Huzursuzluğum karanlığın içine çizgi çizgi düşen şimşeklerle görünür haldeydi. Kulaklarım öyle çınlıyordu ki bir ara, direksiyonu bırakıp elimi kulağıma bastırmak zorunda kalmıştım.

Bu tuhaftı, kasabaya geldiğim ilk gün o kapıları nasıl açtığımı anımsıyordum. Vaha'nın bana nasıl garip garip baktığını... Ben o kapıları açana dek müzenin yıllarca kapalı olduğundan bahsetmişti ve ben de bunun kabul edilemez bir ziyan olduğunu söylemiştim.

İlk görüşte aşktı. Sizi mahvedeceğini bildiğiniz ama yaşamak için karanlık bir heyecan duyduğunuz... Çıplak teninizde örümcekler dolaşıyormuşçasına huzursuzluk veren türden bir aşk... Ayrılmaya henüz hazır olmadığım bir tutku haline gelmişti. Kırık kalbimi onarır gibi şatoyu temizlemiş ve herkesin ziyaret etmek için haftada en az bir gününü ayırdığı görkemli bir müze haline getirmiştim.

Belki de bu kadar garipliği çatısı altında yaşattığı için bu kasabayı bu kadar çok sevmiştim. Benim garipliğimi de diğerleriyle birlikte hiç yadırgamadığı, gölgemi karanlığına kattığı için...

Ofise vardığımda herkesin çoktan ayrıldığını tahmin ediyordum. Demir kapı arabayı algıladığında gürültüyle yana doğru açıldı. Yağan yağmurun altında durup içeriye girmeden önce tepesinde şimşeklerin dans ettiği şatoya baktım. Devasaydı. İnsanın acizliğini simgeleyen heybetli kuleleri, sivri kemerleri, vitray camlı pencereleriyle şüphesiz ki bu acizliğe bir başkaldırıydı.

Kasabaya geldiğim ilk gün orman arazisinde dolaşırken görmüştüm koyu renkli kulesini. Vaha gülmüş, Reyna ise insanların şatoyu uğursuz ve lanetli diye andığından bahsetmişti. Belki de, yıllar önce bir falcı, "Kalp ağrısından daha tesirli zehir, daha karanlık bir büyü yoktur," dediği için burayı görmek istediğimi söylemiştim. Ne ilk gece gördüğüm kâbuslar ne uğultular ne de içine yerleştikten çok sonra öğrendiğim ev sahibinin ismi beni buradan ayırmaya yetmişti. Sanki bir alacağım varmış gibi sahiplenmiştim kasvetini.

Güvenlik görevlisiyle selamlaştıktan sonra üst kata çıkmak yerine giriş katında bulunan ofisime geçtim. Eşyalarımı yerlerine bırakırken iyimser ve geleneksel bir tavır sergilemeye karar verip masanın üzerinden boş bir beyaz kâğıt aldım ve yazmaya başladım.

Sevgili Bay Sidra,

Geçmiş yaşamımda, benim açımdan buna bir önceki yaşamım demek daha doğru olacaktır... Sizinle aramızda bazı husumetler yaşandığını öğrendiğimi ve bunu büyük bir üzüntüyle karşıladığımı bilmenizi isterim. Hayatım boyunca savaş karşıtı, barışçıl bir insan olmaya çalıştım. Önceki yaşamımda nasıl biri olduğumu bilmiyorum ve şu an olduğum kişinin sizinle hiçbir sorunu olmadığını açıkça belirtmek istiyorum. Yetişkin bireyler olduğumuza, bu yanlış anlaşılmayı sağlıklı bir iletişim kurarak çözebileceğimize inanıyorum.

Demek istediğim şu ki Sevgili Bay Sidra, işimi ve bu kasabayı seviyorum. Bir önceki yaşamımda olanlar yüzünden bunları kaybetmemin haksızlık olduğunu düşünüyorum. Mevcut koşullarda kalbime saplamış olduğunuz hançerden dolayı size kin beslemeyeceğim ve bunu geçmişte bırakacağım. Sizin de mantıklı ve sağduyulu bir birey olduğunuzu ve geçmişin hayaletlerini kovalamayacağınızı düşünüyorum. Bu zamana dek şatoyu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, dilerseniz belirlediğiniz kirayı ödeyebilir-

Kalemi masanın üzerine bıraktım. Bu tamamen saçmalıktı. Yazdıklarımın üzerine kocaman bir çarpı atıp yeniden denedim.

Sevgili Bay Sidra,

Hayatım boyunca sizin yüzünüzden korkunç bir ağrı çektim ve hayatımı hiçbir zaman tam anlamıyla yaşayamadım. Çocukken daha berbattı çünkü herkes benim ilgiye aç, şımarık biri olduğumu düşünüyordu. Ailem doktorlara neredeyse bir servet ödedi ama karşılığında hiçbir şey elde edemedik. Şunu anlamınızı istiyorum, hiçbir koşulda bir insanın kalbine hançer saplamak anlaşılır değildir ve bu yüzden sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim. Yüzyıllardır bu kasabaya uğramamışsınız bile, kütüphaneyle

bir ilginiz olmadığına da oldukça eminim. Buraya ilk geldiğimde derin bir melankoli ve örümcek ağlarıyla karşılaştığımdan, bunu biliyorum. Burayı seviyorum ve sizin yüzünüzden düzenimin bozulmasını asla kabul etmiyorum. Artık karanlık zamanlarda yaşamıyoruz. Vampirlerin varlığı sır değil ve bununla ilgili yasalar var. Canımı sıkacak herhangi bir durumda yasalara başvuracağımdan hiçbir şüpheniz olmasın. Açıkçası sizi görmek dahi istemiyorum. Bana kalırsa barbar, şiddet yanlısı, kalpsiz ve muhtemelen dünyanın en çirkin adamısınız. Hakkınızda söylenilenleri hiç duydunuz mu? Yüzyıllarca yaşayıp bu kadar kötü izlenim bırakmak da bir yetenek olmalı. Açıkça kendinizden utanmalı ve bir an önce kendinize çekidüzen vermelisiniz!!!

Kalemi yeniden bırakarak başımı ellerimin arasına aldım. Kafayı yemiş olmalıydım... Telefonuma üst üste gelen bildirimlere bakmak için uzandım. Yağmur pencerenin camlarına hücum ediyordu ve ne zaman gök gürlese yerimden sıçrıyordum. Üst kattaki odama çıkarken parmaklarımı merdivenin tırabzanlarında dolaştırdım.

Söylediğine göre, Vaha önceki yaşamımda benimle hiç tanışmamıştı. Sidra'nın sahip olduğu bazı çizimlerden yüzümü tanıyordu ve Sidra benimle ilgili en büyük düşmanı olduğum dışında hiçbir şey anlatmamıştı.

Ahşap giysi dolabının üstünden iç içe geçirdiğim bavulları çıkardım. Şatonun müzeden ayrılan ve yaşanabilir bir daire olarak düzenlenen bu katı bana fazlasıyla yetiyordu, eşyalarım birkaç bavula sığacak kadar azdı. Kıyafetlerimi askılarından çıkarıp bavulun içine yerleştirmeye koyuldum. Bu beklenmedik durumla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Sadece şatodan ayrılmam yeterli olacak mıydı yoksa gerçekten kasabayı terk etmem mi gerekiyordu? Kasabadaki diğer müze ve kütüphanelerle görüşebilirdim, hepsiyle aram iyiydi ama düşününce zaten yeterince çalışanları olduğunu hatırlamıştım.

İkinci bavulu kapatırken aşağıdan gelen sesle doğruldum. Güvenlik görevlisi bazen etrafı kolaçan etmek için dolaşırdı. Bilgisa-

yarımdan güvenlik kamerasını kontrol ettim. Sadece kütüphane katında ve dışarıda kamera vardı, organizasyon katındaki arızalıydı ve görünen yerlerde herhangi bir hareket yoktu. Kırklı yaşlarının sonunda olan, çok sevdiğim Ener'in ismini seslenerek merdivenlerden indim.

"Buradayım Luzia," diye karşılık verdi.

"Bir ses duydum, her şey yolunda mı?"

"Pencerelerden birinin menteşesi fırtına yüzünden gevşeyip açılmış, hallediyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum koridorun başından uzanarak.

"Hayır, keyfine bak."

"Tamam. Dikkatli ol." Tekrar yukarı çıkmak için döndüğümde ofis ışıklarını kapatmadığımı fark ettim ve oraya yöneldim.

Fırtınanın uğultusu boş koridorda yankılanıyordu. Hava serin olmasına rağmen yine sıcaklamıştım. Saçlarımı ellerimle atkuyruğu şeklinde toplayıp yanımda toka olmadığı için sırtımdan aşağı bıraktım. Aralık kapıdan içeriye girdiğimde birden duraksadım.

Masanın başında durmuş, biraz önce yazdığım ve neden yakmadığımı merak ettiğim mektubu okuyordu.

"Senin burada ne işin var?" Kaşlarımı çattım. Sabahki başarısız randevuda buluştuğum adamın burada olması mı daha tuhaftı yoksa mektubu okuması mı?

"Özel eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" diye çıkıştım. Ona nerede yaşadığımı söylediğimi de hatırlamıyordum. Üstünkörü birkaç mesajlaşma dışında ona kendimle ilgili bir şey anlatmamıştım.

"Özel eşyalarını karıştırmak sayılmaz," derken sesi kulağa sabah duyduğumdan farklı gelmişti. Daha güçlü ve derinden çıkıyordu. Kâğıdı eline alıp simsiyah gözlerini kâğıttan ayırmadan, "Bu mektup bana yazılmış," diye ekledi.

Kalbim hiddetle atmak yerine ağrımaya başladı.

"Sen, ne?.." İki büklüm olmamak için dişlerimi sıkmıştım ama yüzümün buruşmasına engel olamadım.

"Mektup bana yazılmış." Düz bir şekilde tekrarladı.

Hikâyeyi kafamda oturtmak için duraksadığımda gözlerim teyit etmek istercesine onu incelemeye başladı. Siyah saçları oldukça modern kesilmişti, romanlarda anlatılan yaşlı vampirler gibi uzun saçları yoktu, kısa ve sanki birkaç parmak hareketiyle çabuk ama özenli şekillendirilmişti. Otuzlarında görünüyordu. Kot pantolon ve uzun kollu, beyaz bir tişört giyinmişti. Boynunda siyah örgü bir kolye vardı. Satırları okurken kaşlarını kaldırmıştı. Neler yazdığımı hatırladığımda ağrımı bir saniyeliğine unuttum ve ileriye doğru atıldım.

"O özel bir mektup!"

Elini durmam için havaya kaldırınca istemsizce hareketsiz kaldım. Hangi kısma gülümsediğini anlamamıştım ama dudakları kıvrılınca ifadesi yumuşadı ve neredeyse çekici göründü.

"Bana kalırsa barbar, şiddet yanlısı, kalpsiz ve muhtemelen dünyanın en çirkin adamısınız. Hakkınızda söylenilenleri hiç duydunuz mu? Yüzyıllarca yaşayıp bu kadar kötü izlenim bırakmak da bir yetenek olmalı. Açıkça kendinizden utanmalı ve bir an önce kendinize çekidüzen vermelisiniz!!!" Sesine tiyatral bir dramatiklik ekleyerek cümleleri okurken en çirkin kısmında yüzünü buruşturdu. Sonunda uzun kirpiklerinin altından bana baktığında yutkundum. Sadece bir saniyeydi ve muhtemelen sadece tesadüftü ama başını kaldırdı, gözlerimiz birbirine kenetlendi ve hemen arkasındaki pencerenin önüne yıldırım düştü.

Pencerelerin hepsinin kapalı olduğuna emindim ama saçlarımı geriye doğru savuran buz gibi yel beni oradan çekmek istermiş gibi geriye itti.

Muhtemelen bir şey söylemem gerekiyordu ama bunu benim yerime yapacak herkesle şu anda ruhumu takas edebilirdim. Buradan baktığımda, masa lambasının aydınlattığı yüzüne bakınca, söylentilerdeki gibi bir canavara benzemiyordu ama aslında bu daha ürkütücüydü. Üstelik de şimdi bu devasa şatoda onunla baş başaydım. Bunu düşünmek kanımın hareketlenmesine neden olmuştu.

"Hakkımda ne söyleniyor?" Başını yana yatırıp anlamaya çalışır gibi bana dikkat kesildi. Sinirli görünmüyor ya da düşmanıymışım gibi bakmıyordu.

"Ne yani, bilmiyor musun?" Dudaklarım kurumuştu.

"Benim aksime sen tüm hikâyeyi biliyorsun." Kaşlarıyla mektubu işaret etti. Vaha haklıydı, benden haberi vardı ama anlaşılan benim önceki yaşamımdan ve onun yaptıklarından haberdar olduğumu tahmin edememişti. Yani o randevuya kim olduğumu bilerek gelmişti. Evet, ya sıcak basmıştı ya da şato alev almıştı.

"Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, artık hiçbir şey o kadar da imkânsız gelmiyor."

"Polis mi çağıracaksın?" diye sordu. Gözleri benim gözlerimi hapse almışken elimin telefonuma gittiğini nasıl gördüğünü bilmiyordum.

"Çağırmam gerekecek mi?" diye sordum sessizce.

Ellerini arkasında kenetleyip yukarıdan bana bakmayı sürdürdü. Bu sefer dikkatliydi, ağır ağır gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. Biri tarafından incelenmek zaten rahatsız ediciydi ama sizi başka bir hayatınızda tanıyan biri tarafından izlenmek vücudunuzun gerim gerim gerilmesine neden oluyordu. Bana baktığında ne gördüğünü bilmek istediğimden emin değildim.

"Önceki hayatında daha iyi görünüyordun."

"Ben..." dedim duraksayıp. Canım sıkılmıştı. Bugünün uzun bir gün olduğunu ve yağmura yakalandığımı söylemeyi düşündüm ama bunun yerine, "Sabah öyle dememiştin," deyiverdim. Bu onu eğlendirdi. Sonra kendime geldim. Sabah gerçekten benimle buluşmuştu ve ben onun vampir olduğunu, hem de tarihin en eski vampirlerinden biri olduğunu anlamamıştım. Onunla uygulamada eşleşmiştim! Bu utanç vericiydi.

"Randevumuzun başında kaçıp gitmeseydin söylerdim." Dudaklarını yine hafifçe kıvırdı ama gözlerinde eğlendiğine dair bir işaret yoktu; karanlığın içinde daha da koyulaşıyorlardı ve dikkat kesilmişlerdi.

"O bir randevu değildi ve ben kaçıp gitmedim!" diye kendimi savundum. Konuşmanın her kelimesi saçmalıktı ama panik anında bilincim bu cümleleri uygun görmüştü.

"Öylesine birileriyle buluşur musun sürekli?"

"Beni kandırdın."

"Ödeştik derdim ama senin düzenbazlığınla yarışamam bile." Dudaklarındaki kıvrılma yok oldu. Şimdiki benden bahsetmediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Demek günahım buydu, yalan söylemiştim...

"Ben yalan söylemem." Yutkunana kadar hareket etmekten çekindiğimin farkında değildim.

Yavaş yavaş bana yaklaştı, adımlarıyla birlikte zemin titremiyordu ama duvarların üzerinde gölgeler kıpraşıyordu. Geriye kaçmak istesem de hareket etmemeyi başardım. İşaretparmağını kalbimin üzerine doğru hizaladı ancak dokunmadı.

"O ağrıyı çok iyi yalan söylediğin için çekiyorsun."

"O ben değildim." Sesim artık sadece fısıltıdan ibaretti.

"Bunu göreceğiz." Elini yumruk yapıp tereddütle kendine çektikten sonra yeniden arkasında kenetledi. "Hangi odada kalıyorsun?"

"Mavi odada."

"Eşyalarını topla." Pencereye doğru yürüdüğünde istemsizce gevşedim.

"Topluyordum zaten."

"Başka bir odaya geç, orası benim."

"Gideceğim zaten, sadece toparlanmam lazım. Bir dakika, ne?"

"Çok basit..." Omzunun üzerinden dönüp küçümseyici bir şekilde baktı. "Mavi odadaki eşyalarını topla ve başka bir yatak odasına geç."

Bu beklenmedik tavır kafamın iyice karışmasına neden oldu. "Burada kalabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Zaten burada kalmıyor musun?" Tamamen bana dönüp pencereden gelen zayıf ışığın da önünü kesti. Sesi ve sözleri bir beyefendiye aitti, nazikti ve aksanıyla birlikte neredeyse rahatlatıcıydı. Gözlerinde, duruşunda, bakışlarında ve cümlelerin arasına virgül koyan sessizliğinde ise tam bir hırs ve hınç vardı.

"Beni yeniden öldürecek misin?" diye sorduğumda duvarlar hareket edebilse onunla arama girerdi. *Keşke...*

Güldüğünde birden kalbimdeki ağrının hafiflediğini hissettim. Geçmemişti, sanki üzerine soğuk bir nefes üflemişti ve ağrı uyuşmuştu.

"Bana yeniden ihanet edecek misin?"

Sadece kalbim değil, sanırım ben de uyuşmuştum. Kımıldayamıyor, konuşamıyor, hatta muhtemelen nefes bile alamıyordum.

"Düzenini bozmayacağım," diye seslendi kapıdan çıkarken. "Burada yaptığın şeyler neredeyse hoşuma gitti." *Neredeyse.*

Arkasından öylece bakakaldım. Uzaklaşmasıyla etraftaki boğucu enerji dağıldı. Kalbim yeniden ama bu defa daha önce atmadığı bir kuvvetle atmaya başladı. Bir süredir çalan telefonuma baktım ve Reyna'nın mesajını cevapladım.

"Canavarın da kalbi varmış." *Ve anlaşılan o ki onu kırmışız.*

"Her şeyi öğrenene ve ne anlama geldiklerini kabul edene
kadar başka hiçbir şey yapamazdı.
Bir kıyıdaydı ve nehrin öteki tarafına geçmesi gerekiyordu."
Susan Hill

2

Bitebilecekken Devam Eden

Kafamın içinde bilinmeyen bir ses Sidra Dekalton'dan uzak durmamı söylemesine rağmen sanki görünmez eller beni şatonun içinde tutuyordu. O gece eşyalarımı mavi odadan diğer konuk odasına taşımış ve uzun uzun kapısı kilitli olan diğer odaya bakmıştım. Şatoya geldiğim ilk gün oranın ana yatak odası olduğunu düşünmüş ve kilitli olmasını olağan karşılaşmıştım ama sahibi döndüğüne göre neden orayı değil de diğer odayı seçmişti?

Önce eşyaları gelmişti. Merdivenlerden çıkan özel tasarım bavulları hiç de tarihi görünmüyordu. Açıkçası bir yanım naftalin kokmalarını bekliyordu. Hatta belki eski sandıklarla gelmesini ve içeriye bir tabut taşınmasını... Vampirler tabutlarda ya da toprak altında, ışık geçirmeyen kapalı alanlarda uyumayı tercih ederdi.

Asistanı olarak kendini tanıtan genç kadın Mera'ya beni sorduğunda koridorun başından onlara doğru ilerledim.

"Yönetici siz misiniz?" Resmi bir şekilde uzattığı eli buz gibiydi.

"Merhaba," dedim. "Luzia."

Genç görünüyordu ama çok gergindi. Gülümsemesinin zorlama olduğunu gizleme ihtiyacı duymamıştı, muhtemelen işe yaramayacağını düşünüyordu.

"Sidra için bazı düzenlemeler yapmamız gerekiyor." Elindeki tablette birkaç dosya açarken ilk dikkatimi çeken şey ona ismiyle hitap etmesi oldu. Mera da bana ismimle hitap ederdi ama ben tarihin en eski ve efsanevi varlıklarından biri değildim.

"Ne gibi düzenlemelere ihtiyacımız var?" Kendi notlarımı almak için telefonumu kullandım.

"Öncelikle aydınlatma." Elinde tuttuğu tablete ait ince kalemle tavandan sarkan avizeleri işaret etti. "Sarı olmalı. Burada beyaz ışık kullanılmış." Gözlerini kısıp etrafa baktı ve düzeltilecek diğer şeyleri aradı.

"Sergi salonunda aydınlatmayı değiştiremeyiz." Önemli olan şey eserlerin olabildiğince az ve doğru şekilde ışık görmesiydi.

"Olmaz." Kesinlikle karşı çıkarak başını salladı. "Sidra beyaz ışıktan nefret eder. Işıklar sarı ve olabildiğince loş olmalı."

"Burası bir müze ve benim önceliğim eserler." Vampirler her zaman insanlara üstten bakmaya yatkınlardı, eğer başta mesafemi koruyamazsam otoritemi kaybederdim. Bu yüzden geri adım atmayacaktım.

"Ve o da eserlerin sahibi."

"Düzenimi bozmayacağını söyledi," diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Hâlâ yöneticisiniz öyle değil mi?"

Mera bu katı imayla birlikte huzursuzca kıpırdandı. Yani onların söylediklerini yapmazsam işimden mi olacaktım?

Sakinliğime tüm gücümle tutunarak, "Üst katın aydınlatmasında istenilen değişiklikleri yapabiliriz ama sergi odası ve kütüphaneye dokunulmayacak. Sevgili Bay Sidra bu konuda diretirse önce beni işten çıkarması gerekiyor," dedim.

Kadın tüm mesele çözülmüş gibi bir kez başını salladı. "O zaman bunu hallettik. Yeni bir yönetici bakmamız gerekecek." Buz katılığına sahip bakışlarını tabletinin altında tuttuğu son model telefonuna çevirdi ve bir arama yapmaya koyuldu.

"Çok kabasın Mila!"

Sidra Dekalton'un arkamdan gelen sesi beni de asistanı gibi hazırlıksız yakalamıştı. Kadın emir beklercesine ona baktı. Adeta

hazır ol komutuna geçmişti ki Mera da ondan farklı değildi. Biraz abartılı ve çokça dramatik bulduğum tavır karşısında aheste aheste arkamı döndüm. Tam karşımdaydı. Dönerken omzum ona çarptı, sendeledim ve tutunmak için refleksle uzandım ama bileklerimi havada yakalayarak hiç zorlanmadan beni kendinden uzaklaştırdı. Parmaklarını hemen geri çekti. Hepsi iki saniye sürmüştü.

Bileklerimi ona dokunmamam için yakaladığına emindim ve elinde siyah deri eldivenler olmasa muhtemelen bunu da yapmazdı. Gece ofisimde karşılaştığımızda kalbimi işaret ederken bana dokunmadığını hatırladım. O sabah sözde randevumuzda da nezaketen veya selamlaşmak için elini falan uzatmamıştı.

"Dikkat et," dedi duygusuz bir tonda. Kaba ya da ters değildi, sadece ciddi bir uyarı yapıyordu.

Varlığı içeriye uğultular ve gölgeler çağırmıştı. Işık yanılsaması gibi hislerimi bulandırdı. Etrafımda uzun tırnakların omurgamdan yukarıya doğru kanatarak tırmandığı pençeler dolaşıyordu. Bana baktığında saçlarımdan bir tutamı parmağına dolamış gibi hissettim. Arkasında sadece benim görebildiğim, güzel siluetinin gizlediği bir canavar vardı ve tek bakışıyla ruhumu avucuna almıştı.

İki. Bu beni hazırlıksız yakaladığı ikinci sefer, diye düşündüm ve bu bir tür alışkanlıkmış gibi hissettim.

"Asistanınıza da söylediğim gibi, aydınlatmalar söz konusu olduğunda benim önceliğim eserler olacak. Dilerseniz üst katta istenilen ayarlamaları yapabilirim ama sergi odasında bu ışıklara ihtiyacım var." Elimle vitrinlerin üzerindeki ve duvarların köşesindeki özel aydınlatmaları gösterdim.

"O halde öyle yap."

İtiraz etmek için hazırlanmıştım ama birden durdum. Beni tahmin ettiğimden daha fazla hazırlıksız yakalıyordu. Ona baktım, gerçekten baktım. En azından yüzünden bir şeyler okuyabilmeyi istiyordum ama açık vermiyordu. Bunca yılın ardından putlaştığını bile düşünmüştüm.

"Pekâlâ," diyerek asistanına baktım. Ona arkamı döndüm çünkü beni huzursuz ediyordu.

Asistanı ne şaşırdı ne de sorguladı, direktiflere harfi harfine uyduğu kolayca anlaşılıyordu

"Klima," dedi. "İçerisi her zaman on dokuz derece olmalı. Ne eksik ne fazla."

"Bu da aynı şekilde," dedim. "Sergi odası ile kütüphanenin özel ısı ve nem dengesi var. Bunları bozamam ama üst katta bunu ayarlayabiliriz."

"Üst katta başka kimse yaşıyor mu?" diye sordu asistan.

"Ben de orada kalıyorum."

"Başka bir yere geçmeyi değerlendirebilirsiniz."

"Soğuk olması benim için sorun değil." Hatta bu benim için daha iyiydi ama onun böyle bir ihtiyacı olması tuhaftı. Vampirler sıcak ve soğuğu bizim gibi hissetmezlerdi.

"Değil mi?"

Ses yine arkamdan gelince bu defa dönmeye cesaret edemedim. Hâlâ orada olduğunu düşünmemiştim.

"Değil," dedim kısaca.

"Bu insanlar için fazla soğuk." Sidra'nın sesi şüpheliydi ama kasıtlı bir şekilde üzerime geldiğini hissettim.

"Evet ama benim için sorun değil. Başka?" Kendi notlarımı alırken Mera'ya baktım, o da not tutuyor gibi davranıyordu ama bakışları üçümüz arasında dolanıp duruyordu. Zavallı kızcağızı göndermek istiyordum ancak ikisiyle tek başıma kalmak akıllıca olmazdı. Asistanından hiç hoşlanmamış olsam da Sidra'nın varlığına olan tepkimi nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum. Diken üzerinde duruyor gibiydim.

"Kan," dedi asistanı. "Dolapta her zaman belli stokta kan bulunmalı. Bunu biz ayarlayacağız, sizin sadece mutfaktaki düzeni sağlayıp derin dondurucu için yer açmanız yeterli."

"Şunu netleştirelim." Başımı telefonumdan kaldırdım. "Derin dondurucuda insan tutmayacaksınız." Omzumun üzerinden geriye döndüm ama artık orada değildi. Hangi noktada gittiğini bilmeyi isterdim.

"Saten çarşaflar ve ipek kılıflar," dedi Mila duymazdan gelerek. "Ayrıca hiçbir şekilde içeride müzik olmayacak. Müzikten nefret eder."

"Tanrı aşkına kim müzikten nefret eder..." Söylensem de onaylayarak başımı salladım. Sergi saatleri dışında müzik çalmıyorduk ve benim kaldığım odada ne yaptığımın onu ilgilendirmediğini umuyordum.

"Hiçbir yerde," dedi kadın düşüncelerimi duymuş gibi. "En önemli konuya geldik, bunun daima dolapta olması gerekiyor ama kanların durduğu yerde değil."

"Neymiş?" diye merakla beklemeye koyuldum.

"Yaban mersinli sorbe," dedi alay ediyormuş gibi gülümseyerek. Sorbe sadece su kullanılarak yapılan dondurulmuş bir tatlıydı. Severdim ama asıl sevdiğim şey yabanmersininin kendisiydi. Dudaklarımda tadı olan nemlendiriciyi refleksle silmek için birbirine sürttüm.

"Kendi tarifi var," diye ekledi. "Aşçıya verirsiniz."

"Burada aşçı yok." Hangi vampir bir aşçıya ihtiyaç duyardı ki? *Yemek yemeye bayılıyorlarmış gibi.* Yemek yapmakla pek ilgim yoktu ama aç kalmazdım, hayatımın herhangi bir döneminde aşçı ihtiyacı duyduğumu düşünmek bile beni güldürüyordu. *Belki başka bir hayatta.* "Şartsa gündüz yaptırır, dolapta muhafaza ederiz."

"Taze olmasına ve günlük yapılmasına dikkat et. Ve sakın onu kandırmayı deneme." Bu gerçek bir uyarıydı ama zaten ona karşı ayağımı denk almayı düşünüyordum. Bundan da önemlisi işimi düzgün yapmak benim için önemliydi, geçiştirmezdim.

"Başka?" Profesyonel bir şekilde bir sonraki absürt talebi bekledim.

"Gece yarısından sonra, güneş doğana kadar kimsenin ortalıkta olmasını istemez. Ortalık derken şatonun tamamından bahsediyorum."

"Güvenlik ve benim dışımda kimse yok." Baygınlık geçirmek üzereydim, sadece bir kişinin bu kadar kaprisi olması canımı sıkmıştı ama muhtemelen yüzlerce yıl yaşasam benim de belli başlı prensiplerim olurdu.

"Sence Sidra'nın güvenliğe ihtiyacı var mı?"

Elbette yok. Zaten kim onun çatısı altında kalmak isterdi ki?

"Şimdilik bu kadar. Gece yarısına kadar hepsini halletmiş olun. Eksiksiz olsun."

"Asistan olan sensin, neden bunları biz yapıyoruz?" Notlarımı kaydedip telefonumu arka cebime sıkıştırdım.

"Ben asıl işlerini yürütüyorum. Yani diğer çalışanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen kişiyim."

"Gördüğüm kadarıyla bir ağzı var." Onu yeterince idare ettiğimi düşünerek biraz diş göstermekte sakınca bulmadım.

"O ağzı çalışanlarla konuşmak için kullanır mı sanıyorsun?"

Ağzımdan çıkan her şey ağzıma geri tepiliyordu. Bir an için bu işin yürüyeceğine olan inancımı kaybettim. Mila topuklarının üzerinde dönüp gittiğinde Mera'yla baş başa kaldık.

"Ben çarşafları halledeyim," dedi.

"Ben de gidip aydınlatma için birilerini bulayım. Sorbe meselesini çözeyim. Dolaplar ve mutfak düzenlemesi için güvenlikten yardım iste ve bana bir iyilik yap Mera. Üst katın klima ayarını tekrar düzenle lütfen."

"Tamam, burayı merak etme." Üzgün bir şekilde gülümseme çabasına, *yapacak bir şey yok* dercesine omuz silkerek karşılık verdim.

Bugün ne olursa olsun gece ışığına ihtiyacım vardı. Vaha'dan bana bir ev bulmasını rica edecektim ve kahrolası aydınlatmalar için bana birilerini önermesi gerekecekti. Birkaç detayı saymazsak gökyüzünü yere indirmemi istemiyordu. Rahatsızlığımın asıl kaynağının bu kadar çok benzerliğe rastlamak olduğunu biliyordum. Vampirleri normal karşılayabilirdim. Bunun ikinci yaşamım olmasını, hatta şimdi arabanın boş koltuğunda antenleri olan bir uzaylı belirmesini bile muhtemelen yadırgamazdım... Ama biriyle kördüğüm olmuş bir bağ?

Yemin ederim, bu hikâyenin sonu belli; ona âşık olacaksın kızım ya da kalbine bir hançer daha saplatacaksın. Ki ikisi de aynı şeydi.

Daha geleli birkaç gün olmuştu ve onu gördüğüm anların toplamı yirmi dakikayı aşmazdı ama düşünmeden edemiyordum. Varlığı beni bunaltıyordu. Hayatımla ilgili benden daha çok şey biliyordu. O hayatın kime ait olduğunu bilmiyor olsam da ben bu

hayatı benimsemek istiyordum. Ama onunla göz göze geldiğimde öyle hissetmiyordum. Sadece yirmi altı yıldır yaşıyormuşum gibi değil; tüm sırlarımı, benim bile sırdaşı olmadığım sırları biliyormuş gibi hissediyordum. O bakış kendimi kötü hissetmeme sebep oluyordu. *Yanlış bir şey yapmışım gibi.* Kalbimin ağrıdığı o anlardaki gibi huzursuz ediciydi.

Klimayı on altı dereceye kadar düşürdüm. Hava bugün çok nemliydi, ara sıra yağmur yağmasına rağmen sıcaklık boğucuydu ya da tüm kasaba alev almıştı. Gözlerim koltukların arasındaki bölmede duran yaban mersinli dudak nemlendiricisine kaydığında alıp görmeyeceğim bir yere, torpidonun derinliklerine attım.

Reyna'nın kendi ismini taşıyan restoran-bar konseptli mekânın önünde durduğumda yoksunluk kendini göstermeye başlamıştı. Saçlarımı toplayıp içeriye girdim. İnsanların iş arasında öğle yemeği ya da iş çıkışı rahatlama içkileri için geldikleri loş bir mekândı. Tüm ambiyansını Reyna'nın sade zarafetinden alıyordu. Kalabalık gruplar için iki locası vardı ama bir tanesini sürekli Vaha kullanıyordu. Bitkiler ve soyut portrelerle dekore edilmiş ferah bir yerdi. Özel gecelerde küçük gruplar sahne alsa da gündüzleri sadece klasik müzik çalıyordu.

"Selam," dedim Vaha'nın karşısındaki koltuğa otururken. Telefonuna gömülmüş halde bir şeylerle meşguldü. "Reyna nerede?" Başımı koltuğun sırtına yasladım.

"Mutfakta aşçıyla kavga ediyor." Başını kaldırmamıştı ama güldüğünü duydum.

"Neyi beğenmemiş?" diye mırıldandım. Reyna her zaman mükemmeliyetçi biri olmuştu.

"Verdiği menüye uymuyormuş."

"Buranın yemekleri çok güzel."

"Ben de öyle söyledim."

"Sen vampirsin," diye mırıldandım. "Damak zevkin çok da güvenilir değil."

"İki yüz yıldan sonra bu konuları aşıyoruz."

"Yani?" diyerek açıklamasını bekledim.

"Vampir ergenliği gibi düşün. İki yüzyıl sürüyor. İki yüzyıl boyunca sürekli kan ve seks arzusu var, sonra insanlaşıyorsun."

"İnsan gibi hissetmekten mi bahsediyorsun?" Bu yeni bilgiyi de diğerlerinin yanına not ettim. Vampirlerin çoğu gündüzleri dolaşamazdı, güneş ışığına olan duyarlılıkları üç yüzyıl boyunca onları öldürmese de yakacak kadar hassastı. Bu yüzden herkes gündüz vakti etrafta dolaşan vampirlerden daha fazla çekiniyordu.

"Yavaşlamaktan ve tat almaktan bahsediyorum," diye açıkladı.

"Sen pek yemek yemezsin ki."

"Çünkü yemeden de yaşayabiliyorum ve yüzyıllar boyunca birçok şey yedim." İmalı bir şekilde gülümsedi.

"İğrençsin."

"Sen sordun."

"Sevgili Bay Sidra bana düzenimi bozmayacağını söyledi." Gözlerim tavandan loş ışık yayan avizeye kaydı.

"Yani hayatını altüst edecek."

"Orada yaptıklarımdan neredeyse hoşlanmış."

"Yani nefret etmiş."

"Vaha!" diye sessizce doğruldum. Sidra'dan bahsettiğimde genelde etrafa hâkim olan iyimser ruh hali kayboluyordu. Bütün vampirlerde soğukluk ve ketumluk vardı ama istedikleri zaman bunları maskeleyebiliyorlardı. Vaha bu konuda hiç zorlanmazdı ancak öfkelendiği zaman gerçekten ürkütücü oluyordu. Şimdi de neredeyse öfkeli görünüyordu.

"Oradan bir an önce kurtul Luzia," dedi. "Seni etkisi altına alacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu bırakıp arkasına yaslandı, bana bakarken oldukça ciddiydi.

"Sidra buraya on yıllardır gelmiyor, senin ortaya çıktığın bir dönemde buraya geri dönmesinin tesadüf olduğunu düşünecek kadar saf değilsin."

"Değilim." *Hatta dönüş sebebinin bizzat ben olduğumu hissediyorum.*

"Seni avucunun içine aldı bile aslında." Kaşlarını kaldırdı. "Uygulamada onunla eşleştin. Yani onun fotoğraflarına baktın ve onu beğendin, onunla buluşmak istedin."

Bu konuda haklıydı, onunla beğendiğim için eşleşmiştim ve birkaç kez yazışmıştım. Tüm bu süre boyunca kim olduğumu biliyordu. Sahte bir hesap açıp beni bulacak kadar durumu ciddiye alıyordu ya da modern çağa ayak uydurup bu defa farklı bir şekilde kalbimi yaralamak istiyordu.

"Zaten senden yardım isteyecektim," dedim. *Şimdiden kalbin mi kırıldı Luzia...* "Yeni bir eve ihtiyacım var. Geçici bir yere değil, gerçekten hayatımı kuracağım bir yere."

"Burada kalmaya devam etmek istiyorsun yani." Bunu onaylamadığı açıktı.

"Gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Biri duyuyor mu diye etrafına bakıp, "Bak sana karşı dürüst olacağım," dedi. "Seni gördüğümde bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Sidra'yı kızdırmak hoşuma gidecekti ama sonra arkadaş olduk ve şu an ölürsen biraz üzülürüm."

"Biraz mı?" Sitemkâr bir şekilde gülümseyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Çok fazla ölüm gördüm. Sana hikâyeyi anlattım, buraya gelmek isteyen sendin," diyerek topu bana attı.

"Bunu masum bir şeymiş gibi gösterme." Bana anlattıklarından sonra kim olsa benim yaptığımı yapardı.

"Vampirler manipülatiftir," diye güldü.

"Ve bencil şerefsizlerdir."

"Sevgilime neden şerefsiz diyorsun?" Reyna onun yanına oturdu, Vaha gülerek onun beline kollarını dolayıp başının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Boş ver," dedim. "Daha büyük bir şerefsiz canımı sıkmaya başladı. Bir önerin var mı?"

"Ne oldu?" diye merakla sordu Reyna.

"Beyefendinin istekleri bitmiyor ki! Yok aydınlatma şöyle olmalı, klima şu ayarda olmalı, dolaptan kan eksik olmamalı. Bir de sorbe hastası çıktı." Dudaklarımı büktüm. "Hem de yaban mersinli!"

"Senin sevdiğin gibi mi?" diye sordu Reyna.

İstemeyerek başımı salladım ve ellerim sanki biri sıkıyormuşçasına boynuma uzandı. "Vaha, gece ışığı." Öne doğru eğildim ve

yalvarırcasına ellerimi birbirine kenetledim. Vaha'nın onay isteyerek döndüğü Reyna, "Gayet iyi görünüyorsun," dedi bana.

"Değilim Reyna. Atlatmam gereken bir gece var. Serginin ilk günü. Bu arada akşam geliyorsunuz değil mi?"

"Ben söz vermeyeyim," dedi Vaha ama genelde organizasyonları kaçırmazdı.

"Sidra ona gelmedi ya, ayağına gitmek istemiyor." Reyna sırıtıyordu ama Vaha onun gibi eğlenmiş görünmüyordu. Bu konuyu gerçekten bir mesele haline getirmemesini umdum.

"Gece ışığı," diye tekrar sayıkladım.

"Hayır," dedi Reyna.

"Sen gitsene!" dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Hadi git, aşçıyla kavga et."

"Gidiyorum," dedi. "Ama sevgilimi kandıramazsın çünkü biz birbirimize tamamen bağlıyız."

"Öyleyiz bebeğim." Vaha ona bakarken yıllarca hapiste kalmış ve gökyüzünü ilk kez görüyormuş gibi görünürdü. Reyna eteğini düzeltip işleriyle meşgul olmak için gittiğinde Vaha tekrar telefonuna döndü.

"Lütfen," dedim.

"Sevgilimle aramı bozma." Ayağa kalktı. "Sana ev bakacağım."

"Dur, bir şey daha var. Aydınlatmalardan anlayan birilerini tanıyor musun?"

"Ne zaman ihtiyacın var?"

"Hemen."

"İşyerine gönderirim."

"Sana borçlu değilim, haberin olsun." Her şey için suratımı asarak geriye yaslandım.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Onun peşinden ben de kalktım, mutfak kısmına geçerken tanıdığım personelle üstünkörü selamlaştım. Kendime bol buzlu bir limonata alıp aşçıyı bu gece için bana sorbe yapması konusunda ikna ettim. Karşılığında üç sergi için ücretsiz bilet istediğinde seve seve kabul ettim.

Arabaya binmeden önce Mera'nın attığı mesajlara baktım. Klima işi tamamdı, çarşaflar gece yarısından önce elinde olacaktı, derin dondurucu için yer açılmıştı ve bir saat sonra o da teslim edilecekti. Aynı zamanda aydınlatma için de geleceklerdi ve tüm bunların sergi açılışıyla çakışmaması gerekiyordu. *Üstesinden gelirsin Luzia...* Hâlâ ekranına baktığım telefonumun mesaj kısmından çıkınca randevu uygulaması alt köşeden bana göz kırptı.

Uygulamaya girip yazışmaları okudum. İsmi hâlâ gizliydi, fotoğrafları ise hâlâ çok iyiydi. Hatta profesyonel biri tarafından çekilmiş olabilirdi. *Kim bilir, belki de kaç yüz yıllık olan hayatının bir döneminde modellik yapmıştır.*

Kahretsin, ilk mesajı ben göndermişim...

Sakin ol, sakin ol, sakin ol... Bunda bu kadar utanacak bir şey yok. Yetişkin bir kadınsın ve birini beğenmekte yanlış bir şey yok. İlk hamleyi yapan kişi olmakta bir sorun yok. Bu eski zaman zırvalarına yenilme. Bu seni küçük düşürmez. Karşı taraftan beklemen gerekmez. Hayır Luzia, hayır... Yenik hissedeceğin bir şey yok.

"Güzel kolye." Cidden mi... Bunu yazdığıma inanamıyorum. Telefonu iyice hizama yaklaştırıp fotoğrafı büyüttüm. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, daha önce de onu uzun kollusuyla görmüştüm. Belki de rengi seviyordu... ve onun üzerinde de zincirde asılı noktalı virgül işareti vardı. Boynunda taşımak için enteresan bir seçim olduğunu düşünmüştüm.

İnternette yaptığım basit araştırmada bu işareti dövme olarak taşıyan, kendine zarar verme eğilimi gösteren kişiler için noktalı virgülün "hikâyem henüz bitmedi" anlamı taşıdığını yazıyordu. Edebiyatta da cümle bitebilecekken devam edilen yerlerde kullanılıyordu. Devam niteliğinde...

Telefonu kilitlemeden önce yazışmayı okumaya devam etmek yerine silmeyi düşündüm ama elim gitmedi. Uygulamayı tamamen silmeliydim ya da başkalarıyla eşleşmeliydim... İkisi de yapmam gereken en mantıklı eylemlerdi ama... Belki de doğrudan kuaföre gidip saçlarımı boyatmalıydım ve ona farklı biri olduğumu göstermeliydim.

Evet Luzia. Bu tam da hiç önemsemiyorum hareketi olurdu... Telefonu koltuğa fırlatıp kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım.

Noktalı virgülü düşünme. Noktalı virgülü düşünme. Noktalı virgülü düşünme.

Ofise vardığımda Mera beni ana girişte karşıladı. İki güzel haber vardı, hiçbir şey çakışmadan tüm ayarlamalar yapılmıştı ve Vaha bana uygun bir yer ayarladığına dair bir mesaj göndermişti.

"Her şeyi iki kez kontrol ettim. Fotoğraflar sabahtan yerini aldı, biletlerin çoğu satıldı ve sergi epey ilgi görecek," dedi Mera.

Sergi Amazonlar'daki kabileler hakkındaydı, bu yüzden herkes tarafından ekstra ilgiyle karşılanmıştı. Ünlü ve sevdiğim bir fotoğrafçı kabilelerden birinin içine girmeyi başarmıştı ki çoğunlukla buna izin verilmezdi. Ben de insanların kabile hayatına burnunu sokmamaları taraftarıydım, her şeyi işgal etmek zorunda değildik.

"Rauf geldi mi?" Afrikalı fotoğrafçı benden sadece altı yaş büyüktü ve çektiği fotoğrafların çoğuyla ödül almıştı. Fotoğraflarının bu şekilde sergilenmesinden hoşlanmıyordu ama bu kıtada olmamız onu ikna etmişti. Bir nevi ev sahibi sayılırdık, bu yüzden her şeyin kusursuz olması daha da önemliydi.

"Uçağı bir saat sonra inecek, araç gönderdik."

"Harika." İçten içe sanki bir şeylerin yolunda gitmemesini bekliyordum. Normalde çok sakin biriydim, olaylar karşısında büyük tepkilerim olmazdı ve bir şeyleri idare etme konusunda da her zaman kendime güvenmiştim. Daha önce hiç boyumu aşan bir meseleyaşamamıştım ama ne derler bilirsiniz, her şeyin bir ilki vardı.

"Terliyorsun," dedi Mera kaşlarını çatarak. "Sen iyi misin?"

Yüzümü buruşturarak elimi alnımda dolaştırdım. *Kahretsin.*

"Evet, sadece çok koşturdum. Gidip duş alayım." Limonatadan biraz daha içtim ama bunun çözüm olmadığını biliyordum. Hızla merdivene yöneldim, basamakları çıkarken pek de zarif değildim. Üst kata vardığımda gerilim yeterince zorlanmıyormuşum gibi ensemden yakaladı. Burada mıydı? Varlığı şimdiden bu katı tarumar etmişti. Hissediliyordu. Hava ağırlaşmıştı. Daha serin, daha katı bir şey vardı. *Buzdağı gibi. Ki onlardan birinin üzerinde uyumayı çok istemişimdir.*

Kapıyı açıp kimseyle karşılaşmadan odaya girdim, kendimi yatağın üzerine bıraktım ve soluklarımı kontrol altına almaya çalıştım. Telefona uzandım, Reyna'yı aramayı düşündüm ama bunun başımı belaya sokacağına emindim. Beni uyarmıştı, çok kez uyarmıştı. Gece ışığı bağımlılık yapardı ve ben, kontrol edebileceğime dair tüm bağımlılar gibi yeminler edip durmuştum.

"Yoksunluk çekiyorsun." Bitkin düşmüş olmasaydım yerimden sıçrardım ancak sadece başımı kaldırdım ve kapı girişine baktım. *O kadar belli oluyor mu?*

"Ben iyiyim," dedim.

"Uyuşturucu mu?" diye sordu. İçeriye girmediği için memnundum ama varlığı yine de ağaç kökleri gibi şatonun her yanına uzanmış ve gölgesi üzerime çökmüştü.

"Kabalık etmek istemiyorum ama," dedim limonatama uzanarak. "Seni ilgilendirmiyor." Kapağını açıp bitmiş limonata bardağını ağzıma yasladım, dibinde kalmış buzlardan birkaç tanesi dilimin üzerine düştü. Soğukluğu hissetmek için kendime birkaç saniye verdim. Dikkatle beni izliyordu. Hep tetikteydi. Bana bakıp önceki yaşamımdaki halimi düşünüyor olmalıydı. *Kulağa harika geliyor.*

"Gece ışığı," dedi tüm sırrı çözmüş, evrenin efendisi gibi. Buzları dişlerimin arasında kırdım, belli ki hırsımı onlardan çıkarıyordum. "Müsaade edersen giyinmem gerekiyor," dedim.

"Bu halde sergiye mi çıkacaksın?" Sesi hep aynı tondaydı, yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"İyiyim."

"Sırılsıklamsın." Bu kelime birden kulağıma çok erotik gelmişti ama ter içindeyken çok da seksi olduğumu düşünmüyordum.

Noktalı virgülü düşünme.

"Duşa giriyorum." Kalan buzları da aynı şekilde dişlerimin arasında ezdim ve boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

"Neden kullanıyordun?" diye sordu.

"Hoşuma gidiyor."

"Bana yalan söyleme."

"Cevabını bildiğin sorular sorma," diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı ama içeriye girmek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Beni ürkütmesi gerekiyordu ve ürkütüyordu da ama mantıklı her insanın umduğu ya da sandığı şekilde değildi.

"Yoksunluk çekenler beni gördüğü zaman genelde üzerime atlardı," dedi. *Kötü bir espri.*

"İyi olduğumu söylemiştim." *Kötü bir yalan.*

"Yani kanımı istemiyor musun?" *Can sıkıcı bir vaat.*

"Birincisi, istesem de vermezsin. İkincisi, zaten istemem. O kadar aptal değilim."

"Ne kadar aptalsın?" *Güzel soru.*

"Dışarı çıkıp gördüğüm ilk genç vampirin üzerine atlayacak kadar." Bir an için bu fikir o kadar mantıklı geldi ki kapı eşiğinde duruyor olmasa koşarak odadan çıkar ve genç vampir avına çıkardım.

"Neden vermeyeceğimi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Öncelikle, bana yardım etmek istemezsin ama daha önemlisi sana bağımlı olmamı isteyeceğini düşünmüyorum. Belki sadistsindir, bu da yüksek bir ihtimal, beni bağımlı hale getirip hayal dahi etmek istemeyeceğim şeyler yaptırırsın."

"Mesela?"

"Dedim ya, hayal dahi etmek istemem."

"Bir kereden bir şey olmaz," dedi ama alay ettiği belli oluyordu.

"Şu an uygulamadan herhangi biriyle eşleşsem benimle sevişmek ister ve aynısını söylerdi."

"Ve?" diyerek devam etmemi bekledi.

"İnsan yüzyıllarca yaşamış birinden daha iyisini bekliyor."

"Bir kereden bir şey olmaz ama," dedi daha net bir ifadeyle. "Asıl sorun kimsenin bir kereyle kalmaması."

"Muhtemelen haklısındır," dedim.

"İstiyor musun?"

"Şansımı dışarıda denerim." Beni sınadığını hissediyordum. Hata yapmamı bekleyen bir hali vardı. Hatta o ânı kolluyordu.

"Sormayacak mısın?" diyerek beni iyice köşeye sıkıştırmaya çalıştı.

"Ona, seni reddetme hazzını yaşatma Luzia."

Sidra arkasını dönmeden kaşlarını kaldırdı. Vaha'nın sesini ta-

nımış olmalıydı, onu burada görmeyi beklemiyordum ama varlığına ne kadar sevindiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ceketinin iç cebine elini sokup küçük şişeyi bana doğru fırlattı. Yakalayabilmiş olmayı dilerdim ama şişe yatağın üzerine düşmüştü. Uzanıp aldım, tıpasını çıkardım ve dudaklarıma götürdüm. Sadece üç damla sonra şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdım. Etki etmesini beklerken gözlerimi kapatmıştım. Reyna'ya ilk söylediğim zamanki gibi bence ismi akşam esintisi olmalıydı. Bütün bedenim soğuk akım verilmişçesine rahatlamıştı. Saatlerce uyumuş ve dinlenmiş gibi gözlerimi açtım. Üzerimde hissettiğim kırıklık ve bunalım yerini dinçliğe bırakmıştı. Zihnim berraklaşıyordu, sonunda yeniden güvendeydim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Vaha'ya doğru.

"Haberin olsun, bunu senin için değil, benim için yaptı." Sidra ona doğru dönmüştü ama benimle konuşuyordu.

"İnanın bana Sevgili Bay Sidra, umurumda değil." Vaha güldü. "Şimdi izninizle." Ayağa kalktım ve kapatmak için tuttuğum kapının ardından, "İçeri geliyor musun?" diye sordum Vaha'ya. Odaya girdi. Sidra onun adımlarını izliyordu. Onu davet etmemi beklemiyordu herhalde.

Arkasını döndü ve kendi odasına girmek üzere benim kapımın önünden çekildi. Kapıyı kapatırken derin bir nefes aldım.

"Hayatımı kurtardın," dedim. "Ama neden geldiğini anlamadım."

"Luzia gece ışığı bağımlısısın ve onunla aynı çatı altındasın."

"Reyna kızacak," diye uyardım.

"Reyna arkadaşını bir canavarın esaretine bırakırsam daha çok kızar."

"Sizin aranızda ne var?" diye şüpheyle sordum. Düşmanlıkları yoksunluk krizimin ortasında bile gökyüzü kadar açık ve ortadaydı.

"Bu kadar uzun yaşadığında bir şeyler oluyor," diye geçiştirdi. "Hazırlan sen. Ben Reyna'yı alıp gelirim."

Bu konuda konuşmayacağını tahmin etmeliydim.

"Teşekkür ederim," diye seslendim, gece ışığını getirmemiş olsaydı yaşanacakları düşünmek dahi istemiyordum.

"Etme." Kapıyı açmadan önce rahatsız olmuş şekilde bana döndü. "Bundan kurtul."

Hangisinden bahsettiğini anlamak için daha çok gece ışığına ihtiyacım vardı ama kendimi dizginleyecektim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

"Çatlak duvarlar arasındaki güzel çiçek... Seni o çatlaklar arasından alacağım ve tüm köklerinle birlikte elimde tutacağım."
Kate Morton

3

Çelişkilerle Dolu Bir Gece

Hava o kadar kapalıydı ki odanın içinde hareket etmek için abajurların ikisini de yakmak zorunda kalmıştım. Henüz yerleştirmediğim bavullardan banyo malzemelerimi çıkarıp ortak banyoya gitmeden önce kapımı kilitledim.

Elbette Luzia. Kaç yüz yaşındaki vampir odana girmek isterse bu küçük, masum kilit eminim onu durdurur.

Banyo hâlâ iyi durumda olsa da epey eski olan taşlarına basmak ayaklarımın altından tüm bedenime buz gibi bir hissin yayılmasına neden olmuştu. Hızlıca suyun altına girip derin derin nefes aldım. Vampir kanı var olan hislerinizi en yüksek halinde yaşamanıza neden olurdu, bu yüzden tedirginliğim de daha şiddetliydi.

Haki renginde etek ve gömlekten oluşan bir takım giyip ayaklarıma kahverengi uzun topuklu ayakkabılar geçirdim. Gömleği hafifçe eteğin altına sıkıştırıp kemer taktığımda görüntü daha çok hoşuma gitti. Kuaföre gidecek vaktim kalmadığı için saçlarımı dakikalarca düzleştirmem gerekse de sonuç hiç de fena değildi. Makyajımı toprak tonlarında tutup pratik şekilde tamamlamıştım. Son hareket, *parfüm*... Hazırlığın en önemli ve tamamlayıcı kısmı iyi bir

kokuydu. Bugün için şakayık özünden oluşan sakin bir koku seçtim. Bileklerime ve boynumun kulaklarıma yakın kısmına parfüm sıkarak noktaladım.

Vampirlerin ne kadar hassas duyulara sahip olduğunu bildiğimden, kapıdan çıkarken çok dikkatliydim ama bu kadar eski bir yapıda ahşabın gıcırdamalarına engel olmak mümkün değildi. Etrafıma baktım ve usulca merdivenlerden inmeye koyuldum.

Konukların geleceği ana kapıya giderken güvenlikten Ener ile selamlaştım, bugün için ek güvenlik talep etmişti. Havanın kararmasıyla birlikte arabaların rahat girebilmesi için bahçede ve giriş yolunda düzenlediğimiz ışıklandırmalar ağaç dallarının dev gölgelerinin altında parlamaya başlamıştı. Sergi odasındaki köşelere yerleştirdiğimiz resim çerçeveleri herkesin rahatça dolaşabileceği kadar seyrek aralıklarla duvarların üzerinde yerini almıştı.

"Rauf geldi," diye koşar adımlarla yanıma geldi Mera. "Konuk odasına aldık."

"Tamam, teşekkürler Mera. Çok hoş görünüyorsun." Siyah mini bir elbise giymiş, saçlarını ensesinde toplamıştı. Böyle organizasyonlarda olgun görünmek için normalde tercih ettiği cıvıl cıvıl renklerden uzak duruyordu.

Ofis koridorundan geçip konuk odasına girdim, kapıyı çaldım ve birkaç saniye bekledim. İçeriden müsait olduğuna dair bir ses gelince kapıyı araladım.

"Merhaba." İçtenlikle gülümsedim. "Seni burada görmek muhteşem."

"Luzia..." Rauf ayağa kalktı. Uzun boyluydu, eğilip yanaklarımdan öptü. "Nihayet seninle tanışmak ne güzel."

"Seninle de öyle." İlk kez yüz yüze görüşüyorduk. "Yolculuğun nasıl geçti?" Dalgalı saçları ve uzun, kahverengi sakalları vardı. Badem şeklinde yeşil gözlere ve imzası olan üç tane sivri uçlu siyah küpeye sahipti. Röportajlarındakiyle birebir aynıydı, çok iyi görünüyordu.

"İyiydi, gece için biraz gerginim."

"Böyle organizasyonlardan hoşlanmıyorsun..." Daha çok bir soruydu ama gizlediği bir şey de değildi.

"İnsanlar çok soru soruyor ve tanışma kısmı beni bunaltıyor." İkram edilmiş kahveden bir yudum alırken gülümsedi.

"Elimden geldiğince onları senden uzak tutacağım," diye söz verdim. Mahremiyeti bizim için öncelikti ve davetimizi kabul ettiği için pişman olmasını istemiyordum.

"Aslında bu gece benim de tanışmak istediğim biri var."

"Öyle mi?" diye merakla sordum.

"Sidra Dekalton buradaymış diye duydum." Bu ismi kendisine özgü bir aksanla ve gizleyemediği bir heyecanla telaffuz etmişti.

"Onu tanıyor musun?"

"Amazon kabileleri için çalışan ve sanata ilgi duyan herkes gibi." Saçma bir şey sormuşum gibi hissettirmişti.

"Belli ki ben tanımıyorum." Bacak bacak üzerine attım ve Vaha'ya bir kez daha minnettar kaldım. Gece ışığı olmasa muhtemelen şu an gerilimden titriyor olacaktım.

"Tarih gizemlerle dolu ve o da bu tarihin yüzyıllarına şahit olmuş efsanevi bir varlık, herkes onunla tanışmak ister."

"Muhtemelen sergiye katılacaktır," dedim ama bu konuda en ufak fikrim yoktu, hatta muhtemelen katılmayacaktı. Neden katılsındı ki?

"Burada mı?" Gerçekten ilgilenmişti ve bu konuda ısrarcı olacağı ortadaydı.

"Şimdi mi tanışmak istiyorsun?" diye sorarken gülümsemek için kendimi zorladım.

"Minnettar olurum." Yüzündeki isteğe karşı gelmek zordu ve ben de onu memnun etmek için buradaydım, değil mi... *Çelişkilerle dolu bir gece, daha şimdiden.*

"Ah." *Daha çok, tüh.* "Gidip müsait mi diye bakayım." Adam o kadar heyecanlı görünüyordu ki kendimi sorgulamaya başladım.

Fotoğrafçımızı tatlı telaşıyla bırakıp koridora ve oradan da merdivenlere ilerledim. Tarihi ve sanatı severdim, işim bunun üzerine kuruluydu, hayatım boyunca bu alanda bir şeyler yapmak istemiştim. Açıkçası Reyna bana Vaha'dan ilk bahsettiğinde heyecanlanmıştım çünkü ilk kez bir vampirle sohbet etme şansım ola-

caktı, hem de o kadar uzun süre yaşamış biriyle. Şimdiyse bir efsaneyle aynı çatı altında yaşamaktan sakınıyordum. Belki de kişisel meselelerime dalmıştım.

Odasının, önceden benim kaldığım odanın, önünde durdum. Böyle kapıyı çalmak doğru muydu? Belki asistanına ulaşmalıydım. Gerçi randevu uygulamasından dolayı onun numarası da telefonumda kayıtlıydı. Tabii numara gerçekten ona aitse... Belki de benimle konuşması için birini tutmuştu. Ya da o işi de asistanı halletmişti. Kalbimden bir çıtırtı geldiğinde bundan nefret ettim. Aynı anda kapısı açıldı. Üzerinde haki rengi harika bir gömlek ve siyah kumaş pantolonla eşikte duruyordu.

"Orada ne kadar bekleyecektin?" diye sordu her zamanki ifadesiz yüzü ve serinkanlı sesiyle. Simsiyah gözleri yine üzerimde dolaşıyordu.

"Bir altmış yedi," dedim. "Boyum. Elli üç kiloyum. Gözlerim kahverengi." O kadar dikkatli bakıyordu ki beden ölçülerimi bile söyleme ihtiyacı hissetmiştim. Sanki aşağıda yaptıklarımın anlamı yoktu ve orada görülecek tek resim bendim...

Dudakları kıvrıldı.

"Hızlı cevap veriyorsun," diye tespitte bulundu.

"Seninle aşık atamam." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve ona meydan okumayacağımı ima ettim. "Lafı dolandırmama ya da bir şeyi gizlememe gerek yok. Seni kandıramam."

"Atabilirsin." O kadar emin şekilde söyledi ki bir an kendimden şüpheye düştüm.

"Hayır, başka bir hayattaki ben yapabilirmiş ya da yapmış. Ben değil. Ben müzenin yöneticisi olan genç bir kadınım." Bunu artık netleştirmemiz ve geri kalanı aşmamız gerekiyordu ki ben bu yaşta kalp krizinden hayata gözlerimi yummayayım.

"Gece ışığı bağımlısısın."

"Bunun ne ilgisi var?" diye yüzümü kırıştırdım.

"Kime bağımlısın, ona mı?" O diye bahsettiği kişi muhtemelen Vaha'ydı.

"Seninle aşık atacak değilim ama bir vampire bağlanacak kadar aptal da değilim."

"Fena değil," dedi Sidra. Bakışları çıplak bacaklarımda olduğu için neyi kastettiğinden emin olamadım ve kaşlarımı çatarak bacaklarıma baktım. "Yöntemin," diye ekledi. "Neden gelmiştin?"

"Fotoğraf sanatçısı senin burada olduğunu duyunca çok heyecanlandı."

Hiçbir anlam ifade etmemiş gibi, "Ve?" diye sordu. Ne bekliyordum ki... Canavardan nezaket mi?

"Tanışmak istiyor ama uygun olmadığını iletirim." Topuklarımın üzerinde dönmek için hazırlandığımda, "Uygunum," dedi. Refleksle, "Cidden mi?" diye sorarak tekrar ona baktım.

"Burada kalıp seninle sohbet etmemi istiyorsan meşgul olduğumu iletecek birilerini bulabileceğime de oldukça eminim." Bu defa neredeyse güler gibiydi ama ona kanacak değildim.

"Çalışmam gerekiyor," dedim. "Öyleyse gidelim mi?"

Kapıyı arkasından kapattığında adım atması gerekti ve ben de kıpırdayamadım. Çok yakında duruyorduk, bu beni hem korkutmuş hem de... Soğuk bir nefes üzerime üflendiğinde ağrının esamesi kalmadı. Görünmez eller tarafından geriye çekildim. Aklım ondan uzak durmamı tembihledi. Merdivenlere yöneldiğimde içgüdülerimle restleşircesine adımlarını bana yetiştirdi. Birlikte cilalı ahşap basamaklardan inerken bir şey saçlarımı uçuruyormuş gibi hissettim, başımı eğip göğsüme düşen saç tutamlarına baktım. Oldukları yerde duruyorlardı.

"Hatırladın mı?" diye sordu kolları iki yanında sallanırken. Sesindeki bir şey adımlarımı kayganlaştırmıştı sanki.

"Sadece bir his," diye itiraf ettim. Yine o yanılsamanın içine çekilmiştim. Işıklar vardı, kaleydoskop gibi başka desenler ve renkler görüyordum. Çevirdikçe başka bir yaşamı soluyordum.

"Karşıdaki pencere çift kanatlıydı ve her zaman açıktı."

"Daha önce de burada bulunduğumu mu söylüyorsun?" Parmaklarım önce boynuma, ardından da göğsüme gitti.

Birkaç basamak aşağıda durdu. Ayaklarından biri benim durduğum yerin bir basamak altında kalacak şekilde bana döndü.

"Daha önce de burada yaşadığını söylüyorum."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Yükselen kalp atışlarımı duyduğuna şüphe yoktu. Varlığı yine etrafımı devasa kollar gibi sarmalamıştı. Bakışları o kadar çok şey anlatıyordu ki bu kütüphanedeki en uzun kitap onlardı. Bana değil, daha uzağa bakıyordu; sanki benim gözlerimden açılan bir kapı onu daha geriye itiyordu. Hem beni tanıyordu, beni en iyi o tanıyordu hem de aslında bana bakıyordu ama bir başkasını görüyordu.

"Luzia," diye seslendi Mera alt kattan. Gözlerimi o tarafa doğru çevirmek istesem de bir kuyunun içine düşmüştüm. Bir çift siyah gözün derinliklerindeydim.

"Konuklar geldi sanırım," diye dudaklarını oynatan o oldu. Benim yapamayacağımı anladığını düşündüm. Devam etmem için kenara çekilip eliyle yolu işaret etti. Kendimi zorlayarak bir adım attım ama ayağım boşluğa denk geldi, dengemi sağlamak için duvara tutunduğumda sadece kaşlarını çatıp baktı. Bir an açık vermiş olsa da tutmak için uzanmadı. Konuk odasına kadar sessizce ona eşlik ettim, kapının önüne geldiğimizde kendimi topladım ve hemen yanına yaklaşarak başımı ona doğru kaldırdım.

"Taşınıyorum," dedim. Hayatta kalma içgüdüsü ya da karşı koyamayacağım tehdide bir açıklama yapma hissiyle doluydum. *Meydan okumayacağım, aşık atmayacağım ve uzak duracağım.*

"Kaçıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diyerek kabul ettim. "Çünkü kalbimi kıracaksın."

Kapıyı açtım ve girmesi için kenara çekildim. Rauf onu görünce ayağa kalktı. Gülümsedim. "Sizi yalnız bırakıyorum, konuklar gelmeye başlamış." O da bunu istiyormuş gibi gülümsedi ve Sidra'nın içeri girmesi için kenarda bekledi. Sidra içeriye girdi ama gözleri üzerimdeydi. Kapıyı onların üzerine kapatırken uzandı ve kapıyı tuttu.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Ben sana hiç kıyamazdım."

Elini çektiğinde kapı açık pencereden gelen yelle birlikte hızla üzerime kapandı. Bu zamana ait olmadığını düşündüğüm karanlık bir ürpertiyle sarsıldım. Düşüncelerim yerle bir olurken zorlanarak bir adım attım. Etrafımdaki her şey gözüme çok daha karanlık gö-

ründü. Onu tanımıyordum ama sayfalarının arasına bırakılmış bir ayraçmış gibi hissediyordum. Şimdi yaşamım soluk bir mum ışığının alevinde tekrar şekilleniyordu. Üflesem tozlar yukarı kalkacaktı.

Silkinerek düşüncelerimi dağıtmaya çabaladım. Vaha haklıydı, buraya hayatımı altüst etmeye ve muhtemelen geçmişin dibini kazımaya gelmişti. Orada tortulanan şey her neyse, küflü bir çarşaf gibi ondan kurtulmam gerekiyordu.

* * *

Etkinlik zamanlarında dışarıdan yemek ve servis için kiraladığımız ekip mutfakta tüm işi hallediyordu. Konuklara ikram edilecek içeceklerin yanında her zaman vampirler için de yapay kan bulundurmaya dikkat ediyorduk. Vampirler sergileri dolaşmaktan sanıldığından daha büyük keyif alıyorlardı. Sessiz ve epey sakin kasabamızda yapılan hatırı sayılır etkinliklerin ev sahibi olmaktan da gurur duyuyordum. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi işime odaklandım ve konukları karşılamak için üst kata dönüp fuaye alanında gelen herkese gülümsedim.

Sergi Amazon'un derinliklerinde yaşamları gitgide tehlikeye giren Awa kabilesiyle ilgiliydi. Brezilya'nın uçsuz bucaksız ormanlarında göçebe bir hayat süren kabilenin varlıkları tehlike altındaydı. Ormanın parçası olduklarına inanan kabile halkı doğumlarından itibaren hayvanlarla iç içe yaşıyor, hatta onları evlat ediniyordu. Kadınlar sincap ve maymun gibi hayvanları emzirebiliyordu. Kabileden birinin emzirdiği hayvan avlanmıyor, yemek için dahi öldürülmüyor, çocuklarla bir arada büyüyordu. Hayvanlar *hanima*, yani aileden biri olarak kabul ediliyordu. Kabile üyeleri arasında dış dünyayla daha önce hiç iletişim kurmamış onlarca insan bulunuyordu. Avcılık ve barınak inşa etmekte oldukça ustalaşmışlardı. Sık göç ettikleri için birkaç saat gibi kısa sürelerde kendilerine yaşayacak bir alan kurabildikleri biliniyordu.

"Eskiden sayıları on binlerceydi," dedi Sidra. Daha önce de çok kez incelediğim fotoğrafı izliyordu. Geldiğini hissetmemiştim.

"Şimdilerde birkaç yüz kişi kaldığı biliniyor," diye ekledim araştırmalarıma dayanarak. Yanımda duran Reyna'ya, "Salgın hastalıklar," diye devam edecektim ki, Sidra iğneleyici bir şekilde gülünce, laf ağzıma dolandı. Reyna bu hareketinden rahatsız olarak ona döndü ve sorgularcasına bir bakış attı. Reyna her zaman sorgulardı.

"İnsanlar," dedi Sidra neredeyse iğrenerek. Kaşlarını fotoğrafa doğru kaldırdı. "Onları köleleştirmek istediler, yaşam stillerine saygısızlık ettiler, incelemek ve fotoğraflarını çekmek istediler. Onlara yaşadıkları yerde saldırdılar."

"Götlük etmişler," dedi Reyna üçüncü şampanyasından bir yudum alırken. Sidra bunu komik bulmuş olmalıydı, ona minik bir gülümseme bahşetti.

"Adamımız bu mu?" Reyna bana dönüp göz kırptı. Sarhoş değildi ama neden böyle davrandığını da bilmiyordum, çoğunlukla böyle davranmazdı.

"Bu bir iltifat mıydı?" diye sordu Sidra. Ellerini arkasında birleştirince geriye taranmış saçlarındaki birkaç tutam perçem yüzüne döküldü.

"En yakın arkadaşım senden hoşlanmıyor, erkek arkadaşım senden hoşlanmıyor. Sadece güzel bir yüzün var diye sana iltifat etmem." Reyna dudak büküp onu şöyle bir inceledikten sonra gözleri bana kaydı, renk uyumumuz elbette dikkatten kaçmıyordu.

"Güzel bir yüz..." diye tekrar etti Sidra.

"Son zamanlarda onlardan da çok var," dedi Reyna. "Artık insanlar kendi yüzlerini seçebiliyor. Birçok farklı şekilde. Sen hiç estetik yaptırdın mı?"

"Sence gerek var mı?" Sidra ona doğru eğilip gülümsemesini büyüttü. Yüzünü incelemesi için profilini düzeltti ve ışık doğru açıyla beyaz teninden siyah bir inci gibi parlayan gözlerine vurdu.

"Burnun biraz düz ve kemikli," dedi Reyna. "Yüzüne yakışıyor ama belki biraz ucunu kaldırabilirsin." Sonra bana döndü. "Vampirler estetik yaptırabilir mi?"

"Bilmiyorum Reyna. Erkek arkadaşı vampir olan ben değilim." Kendi kadehimi dudaklarıma yasladığımda aniden bir şey oldu ve

Tanrı bilir neden, yanlış bir söz söylediğimi düşündüm. Sidra Dekalton karşıma çıktığı ilk günden beri bakmadığı şekilde bana baktı, gülümsemesini bastırırken dudaklarını büzdü ve dilini yanağının içinde gezdirdiğini gördüm. *Bu bir şey ifade etmiyor. Bu bir ima değildi.*

"Yaptırabilir mi?" Reyna bu defa doğrudan kim bilir kaç yaşındaki ve bambaşka bir hayattaki katilime döndü.

"Hızlı iyileşme sürecini göze aldığımızda bunun pek mümkün olduğunu söyleyemem," diye açıkladı Sidra. "Yine de daha önce kırık bir burnun daha farklı şekilde kaynadığını gördüm." Düşünüyormuş gibi yaparken gömleğinin manşetlerini düzeltti. Kehribar renginde kol düğmeleri ışıkla birlikte parladı, zevkli bir seçimdi.

"Peki ameliyatı vampir yapsa? Sonuçta süper hızlı olabiliyorsunuz, bu da iyileştirme süresini yakalayarak işlem yapılabileceği anlamına gelmez mi?" Reyna elbisesinin düşen ince askısını omzuna çekti. Saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Hiçbir zaman çok makyaj yapmazdı, bugün de sadece elmacıkkemiklerinin üzerinde hafif bir pembelik vardı.

"Ben her şeyin mümkün olduğuna inanırım." Sidra uzanıp Reyna'nın elini tuttu, elinin üzerine centilmen biri gibi dudaklarını değdirdi. "Seninle tanışmak zevkti." Bana hafifçe başını eğdi ve başka bir fotoğrafa doğru yürüdü.

"Canavarın da nezaketi varmış," dedi Reyna. Arkasından baktım, başka bir grubun yanına gidince kadınlar ona büyük bir zevkle yanlarında yer açtılar. Başka bir resim hakkında onlarla konuşmaya başladı. Sanat tarihi uzmanı olduğunu bildiğim uzun boylu bir kadına fotoğraftaki bir detayı göstermek için elini beline koydu. Biraz önce de Reyna'nın elini tutmuş ve öpmüştü. Gözlerimi kaçırdım. Demek ki insanlara dokunmakla ilgili bir problemi yoktu.

"Neden öyle davrandın?" diye sordum sigarasını çıkaran Reyna'yla balkona doğru yürürken. Bu akşam vampirlerin sayısı neredeyse insanlar kadardı ama Vaha ortalıkta görünmüyordu.

"Nasıl tepki vereceğini görmek istedim."

"Nasıl tepki verdiğini düşünüyordun?" Balkon kapısını üzerimize kapattım. Reyna'nın çilekli sigarasının kokusu etrafa yayıldı, dumanı elimle uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bence başın belada." Gözlerini kısıp camın arkasından onu görüyormuş gibi balkon kapısına ters ters baktı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o çok iyi bir oyuncu. Her hareketiyle sana bir şey anlatmaya çalışıyor. Burada olması, birileriyle konuşması, verdiği cevaplar... Bunların hepsi planlı Luzia, bir şeylerin peşinde." Ben bu numaraları yemem, der gibi gülümseyip başını salladı. Yemezdi de.

"Beni korkutma."

"Seni korkutacak olan ben değilim."

"Bana ne dedi biliyor musun?" diye fısıldadım balkonda bizden başka kimse olmamasına rağmen. "Ona taşınacağımı çünkü kalbimi kıracağını düşündüğümü söyledim."

"İyi yapmışsın."

"Bana dedi ki, yanılıyorsun çünkü ben hiç sana kıyamazdım."

"Vay canına!" dedi Reyna.

"Değil mi ama?" Kaşlarımı kaldırdım, kalbim pır pır etmişti ki bu yanlıştı.

"Sandığımdan da tehlikeliymiş." Gözleri irileşmişti ve kendi içinde düşüncelere dalmıştı. "Seni etkilemesine izin vermemelisin."

"Sence bu kolay mı?" diye mırıldandım. "Ondan çoktan etkilendim bile." Ellerimi yüzüme bastırdım. Çekiciydi, burnumun dibindeydi, aramızda bambaşka bir yaşamdan uzanan görünmez ağlar vardı. Varoluşu gereği ürkütücüydü ama daha önce kalbime bir hançer saplamış olması çoktan kaçıp gitmem gerektiğini haykırıyordu. Bense nasıl koşacağımı bilmiyordum. Aynı çatı altındaydık ve kafamı karıştıracak çok şey vardı.

"Biliyorum," dedi yarı şefkat, yarı acımayla.

Ağlamaklı bir şekilde sordum. "Ben kolay lokma mıyım Reyna?"

"Belki biraz." Saçlarımı okşarken dudağını büktü.

"Düzgün teselli etsene," dedim. "'Adam çok yakışıklı, herkes etkilenirdi; kaç yüzyıl yaşamış, efsanevi bir vampir ve sen her zaman tarihle biraz ilgili olmuşsundur' falan desene."

"Bence bu geçmişte yaşadığın hayatla ilgili. Bana sevgilisi vampir olan ben değilim dediğinde yüzünü gördün değil mi? Sana açıkça öyle mi dedi?"

"Gördüm." Hızlı hızlı başımı salladım. "Bu iyi bir şey mi emin değilim. İyi bir şey; bu kolay lokma olmadığım anlamına gelir, geçmiş hayat bağıdır sadece işte. Kötü bir şey; o zaman hiç şansım yok, çiğ çiğ yer beni."

"Yer," dedi Reyna.

"Bugün bana hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Seni şimdiden etkilemiş, daha kötü ne yapabilir ki?"

"Kalbimi kırabilir," diye fısıldadım. Ben hayatım boyunca kalp ağrısı çekmiştim, bir de kırılırsa nasıl hissederdim?

"Belki sana âşık olur ve mutlu, eski düşmanlar olursunuz."

"İyice saçmalamaya başladık." Ellerimle kendimi serinletmeye çalıştım. "Ben gidip insanlarla ilgileneyim, işimi yapayım."

"Bana şampanya gönder," diye seslendi ama hiç oralı olmadım. Bugün yeterince içmişti ve sarhoş olmadan da yeterince şey yapmıştı.

Rauf'u etrafını sarmış birkaç kişiyle konuşurken gördüm. Muhtemelen sıkılmıştı ve kaçacak yer arıyordu. Bir an kendimi kötü hissettim çünkü Sevgili Bay Sidra'yı düşünürken işimi ihmal ediyordum. Ki bu iş hayatımda gurur duyduğum ve beni mutlu hissettiren tek şeydi.

"Merhaba," dedim yanlarına yaklaşıp. Rauf istekle bana bakarak gülümsedi. Neden yanlarına geldiğimi anlamış olmalıydı. "Sanatçımızı biraz kaçırmam gerekiyor, serginin tadını çıkarın lütfen." Kibarca koluna girip küçük kalabalığın içinden onu çektim. Ne kadar doğru bir hamle olduğundan emin değildim ama onu balkon tarafına, Reyna'nın yanına doğru götürdüm. Reyna her zaman sanata ve iyi iş yapan insanlara saygı duyan biri olmuştu. Sidra'ya davranışı kendi tarzıydı, Rauf ile tanışırken profesyonel yanını açığa çıkardığında rahatlamış hissettim. Sonra onları bırakıp diğer insanların yanında her şey yolunda mı diye bakmaya koyuldum.

İyi haber, Sidra ortalarda yoktu. Bugün yeteri dozda Sidra Dekalton'a maruz kalmıştım. Fotoğrafların kesinlikle satışı olmadığı bilgisini birkaç kişiye daha tekrar etmek zorunda kaldım. Rauf bu eserleri kendine saklamak istiyordu. Kimse bir şeyleri dağıtmadı, herhangi bir aksilik yaşanmadı ve fotoğraf sergisi nihayet amacına ulaştı. Bu daha çok insanlık ve modern çağın doğaya yaptıklarıyla

ilgiliydi. Doğadan uzaklaşıp her şey hakkında hak iddia etmemiz ve kendi halindeki kabileleri bile rahatsız etmemizle ilgiliydi.

Rauf'u kalacağı otele bıraktıktan sonra sergiye geri döndüm. Reyna gitmişti ama bana mesaj göndermeyi ihmal etmemişti. Bu gece Vaha'nın evinde kalacağını, istediğim zaman onun evini kullanabileceğimi söylüyordu. Bende zaten anahtarı olduğu için bu bir mesele değildi.

"Bence atlattık," dedi Mera çıkan son konukların ardından. Boyu benden kısaydı, baktığınız zaman ufak tefek bir kız görüyordunuz ama çok çalışkandı ve kesinlikle iyi bir çalışandı. Derin nefes aldım.

"Harika bir iş çıkardın," diyerek elini tuttum. "İleride çok daha iyi işler yapacağına eminim." Mera henüz üniversite öğrencisiydi ama son yılında olduğu ve staj yapması gerektiği için iyi idare ediyordu. Yükümün büyük bir kısmını alıyordu.

"Seninle çalışmak benim için büyük şans." Şeffaf çerçeveli gözlüğünü düzeltip gülümsedi.

"Yarın gelme, dinlen. Bir süre rahatız artık." Sergilerin ya da müzayedelerin arasına daima zaman koyuyordum, böylece hem çok iyi hazırlanıyor hem de hepsine aynı titizliği gösterebiliyorduk. Henüz bir yıldır burada çalışmama rağmen kayda değer etkinlikler düzenlemiş ve güzel bir gelir elde etmeyi başarmıştım. Ama daha iyisini yapmak istiyordum, buranın tüm dünyanın ilgisini çeken bir merkez haline gelmesini istiyordum.

"Sen de dinlen," dedi Mera. "Sabah temizlik ekibi gelecek ve her şeyi halledecek."

"Uzun bir banyo ve derin bir uyku..." Hafifçe esnedim. "Kulağa harika geliyor."

"O halde iyi dinlenmeler..."

Şöyle bir üstünkörü etrafa baktım. Şimdilik her şey bitmiş görünüyordu. Eşyalarımı toplamak için üst kata çıkarken parmaklarım merdivenlerin tırabzanlarını hafifçe okşadı. Orta kata geldiğimde adımlarım istemsizce ağırlaşmıştı. Basamakların üzerinde yavaşça döndüm ve karşımdaki duvara baktım. *Eskiden orada çift kanatlı bir pencere varmış*. Gözlerim uzun uzun o boşluğu seyretti;

orada bana ait, daha önce burada olduğuma dair bir şey aradım ama ne o esinti buldu beni ne de bir anı. Duvarların yarısı her yerde aynı açık renk boyaya sahip olsa da üst kısmı, tavana kadar duvar kağıtları ve fresklerden oluşuyordu. Evet, tam bana göreydi ama bana ait değildi.

Yanılıyordu. Ben değildim. Ama bende onu arıyordu.

Gözlerim yüksek tavandan sarkan avizelere takıldı, üst kata yaklaştıkça hem ışıkların rengi hem de odanın sıcaklığı değişiyordu. Zaten yeterince sebebim yokmuş gibi, her şey beni bu basamaklardan geriye inmem için uyarıyordu.

Sanki kararımı çoktan vermiş gibi burada uyumuş ama yeni odaya yerleşmemiştim. Duvar kenarında yığılı olan bavullardan küçük olanı aldım, çantamı koluma takıp dışarıya çıktım. Koridorda onunla karşılaşmayı beklediğimi fark etmiştim. Gözlerim ve varlığım onu arıyordu.

Saçmalama Luzia, sadece kafan karıştı.

Merdivenlerden indim, istendiği gibi güvenlik görevlileri gece yarısı artık burayı terk ediyordu. Kim bilir neden sabaha kadar kimsenin ortalıkta olmasını istemiyordu...

Park yerinde tek başına kalan arabama doğru yürümeye koyuldum. Yol için yaptığımız ışıklar hâlâ duruyordu ve gece karanlığının altında çok güzel görünüyordu. Başka bir diyardan kuvvetli bir fırtınayla buraya savrulmuş gibi duran şatonun gölgesi ışık kırılmalarıyla daha da devleşmişti. Sonra onu gördüm, ışık bir kez daha kırıldı ve hiç yadırgamadığı gölgelerin arasında o da devleşti. Arabama yaslanmıştı, yanlış bir şey yapmam için an kolluyormuş gibi dikkatle beni gözetliyordu.

"Beni korkuttun," dedim, aslında heyecanlanmıştım. Onun etrafta olduğunu hissettiğimde, gözlerim onu aramaya başlıyordu. Orada olmadığı zaman aklıma gelmiyordu fakat aynı yerde olduğumuzda onu görmek istiyordum. Belki de gözümün önünde olmasını istiyordum. Bütün bunların sonucuna varmak için henüz erkendi.

"Bana yalan söyleme demiştim." Yaslandığı yerden doğrulup karşıma dikildi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve yakasından birkaç düğmeyi açmıştı.

"Yalan söylemedim." Durduğumda ayakkabılarım çam iğnelerini ezdi.

"Seni korkutmuyorum." Bunu ansiklopediden bir satır okuyormuşçasına söylemişti. Gerçekliği kesin olan bir bilgiymiş gibi.

"Aslında epey korkutuyorsun." Ürperdim, onun aksine ben zift gibi gecenin içinde gökkuşağı gibiydim.

"Kalbini kıracağımı düşündüğün için mi?"

Başımı salladım.

"Belki de sen benim kalbimi kırarsın," dedi.

"Sanmıyorum." Bakışlarımı boş araba yoluna çevirdim. Onun kalbini kırma düşüncesi beni ilk kez kuralları çiğneyen bir ergen gibi heyecanlandırmıştı. Kim onun gibi birini o denli etkilemek istemezdi ki...

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bana doğru yavaşça birkaç adım attı. Ellerini gelişigüzel cebine koymuştu, vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Çünkü senin karşında Luzia değilim. Beni ben olarak görmüyorsun. Bana bakıp başka birini görüyorsun. Hiç tanımadığım birini alt edemem." İçli bir şekilde güldüm ve durumu komikmiş gibi göstermeye çalıştım. "Ne yaparsam yapayım, aslında ben yapmış bile olmayacağım."

Şaşırmış gibi dudaklarını araladı, bir şeyi çözümlemek ister gibi bir süre düşündü. Alnına dökülen birkaç tutam gözlerini gölgeliyordu, başını sallayarak onları savurdu.

"İlk randevumuzda da çabuk yargıya varmıştın."

"Kadınları aşağılamaya çalıştın," diye hemen cevap verdim.

"Yanlış bir şey söylemedim. Kadınlar görünümlerine önem veriyorlar, her yüzyılda verdiler. Bu onların var oluşundan kaynaklı. Zaman değiştikçe, teknoloji ilerledikçe bunu farklı şekillerde de yapmaya başladılar. Size göre her zaman düzeltilecek bir şeyler var."

"Kendimize önem vermemiz bizi sahtekâr yapmıyor," dedim buluşmamızda söylediği sözlere ithafen.

"Ama yanıltıcı yapıyor."

"Erkeklerin kadınlarla ilgili konuşmasından hoşlanmıyorum, tamam mı?" dedim ters bir şekilde. "Kadınların yaptığı her şeyin

sizinle ilgili olduğunu sanıyorsunuz. Giysilerimiz, tavrımız, kıyafetlerimiz... Hepsiyle oynayabilir, hepsini değiştirebiliriz. Bunun sizinle ilgisi yok. Kendimiz için yapıyoruz. Canımız öyle istiyor."

"Tamam," dedi ellerini kaldırıp. "Amacım hakaret etmek değildi ama seni gücendirdiysem bağışla lütfen beni." Bu defa samimi görünüyordu. O gün kafede yaptığı gibi baştan savma bir özür değildi.

"Tamamen rol mü yaptın?" diye sordum ani bir cesaret, belki de şuursuzlukla. "Oraya gelmen, tavırların, geç kalma bahanen..." Elbette rol yapmıştı. Yolun ortasına düşen bir ağaç onun için bir engel değildi. Ne düşünüyordum ki...

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Belli ki," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Hiç kimse başka bir yaşamda kim bilir ne yaşadığı vampir tarafından tuzağa düşürülmekten hoşlanmaz diye düşünüyorum."

"İyi." Tavrı soğuk ve mesafeliydi. Sanki canımı yakmaktan haz alıyordu ve bunu açıkça göstermek istiyordu.

"Anlamadım."

"İyi," diye tekrar etti.

"Ne yani, benden intikam almak için mi geldin?" Bu düşünce birden gerilmeme neden oldu. En başında bunu beklemiştim ama sonra öyle değilmiş gibi davranmıştı. Nazik biri gibi. Ama şimdi yüzündeki o ifade karanlıktı.

"Öyleyse ne yapacaksın?"

Topuklayacağım.

"Belki de seni öldürmenin bir yolunu bulurum." Bakışları sertleşti, ortada bir tehlike varmış gibi dudakları düz bir çizgi halini aldı. Ellerini cebinden çıkarırken duruşunu dikleştirdi.

"Daha önce denemediğin şey değil."

"Belki bu defa başarılı olurum," dedim. Her an ona saldırmamı bekliyormuş gibi davranmasından gına gelmişti.

Bir anda burnumun dibinde belirdi. O kadar hızlıydı ki saçlarım geriye doğru uçuşmuştu.

"Dikkat et," dedi. Söyleme şekli ve bakışları açıkça beni tekrar tekrar uyarıyordu. Rol yapmayı iyi biliyordu ve Reyna haklıydı, planlar yapıyordu.

"Edeceğim," diye fısıldadım başımı sallayarak. Oldukça ciddiydim, ayağımı denk alacaktım. Ona bulaşmak akıl işi değildi, çenemi tutmayı öğrensem iyi olacaktı.

Bir süre bir şey söylemedi, birbirimize bu kadar yakın durmamız doğru gelmiyordu. Korkutucuydu. Baştan ayağa ürpermiştim. Bir an önce buradan koşarak uzaklaşmak istedim. Gözleri kalın bir kitap gibiydi ve ben bir sayfada takılıp kalmıştım. İçimden bir ses bu kitabın kapağını kapatıp bir sandığın içine kilitlememi ve ateşe vermemi söylüyordu. Bir sonraki sayfaya geçmek istemiyordum. Bir satır aşağıya inmek istemiyordum. Onu yok edemeyeceğimi biliyordum ama hangi sayfada kaldığımı da işaretlemeyecektim.

Noktalı virgülü düşünme.

"Müsaade eder misin?" diye sordum arabaya binebilmek için. Tepki vermedi. Zorlanarak kenara çekildim, etrafından olabildiğince uzak mesafeden dolaştım. Arabanın arka kapısını açıp elimdeki bavulu koltuğun üzerine attım.

"Benim için doğdun," dedi Sidra. Bana arkası dönüktü, bu yüzden kaşlarımı çattığımı görmedi. Ne demek istediğini sormak istiyordum ama o kitabı açıp okumayacaktım. Ön kapıyı açıp kendimi biraz zorlanarak içeriye attım.

Sanki ilk kez araba kullanacakmışım gibi tedirgindim. Emniyet kemerimi bağlamayı zorlukla akıl edebildim. Arabayı çalıştırınca farlar yolu aydınlattı. Yavaşça hareket ettim ama kapıya yaklaşınca gaz pedalının üzerindeki ayağım giderek daha fazla baskı uygulamaya başladı. Araba hızlanmıştı; istese bana yetişir, istese arabayı paramparça ederdi ama kim bilir neden gitmeme izin verdi.

Ondan kaçmalı ve bir daha onunla karşılaşmamalıyım, diye düşünmeden edemiyordum. Reyna'nın evine kadar hiç durmadım. Yedek anahtarıyla içeriye girdiğimde bu gece eve gelmeyeceğini söylediği mesajı okudum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sıcak suyun içine kendimi bıraktım. Kaslarım gevşerken yorgunluğumun da dinmesini bekliyordum ama ağırlık kafamın içindeydi. Tüm bedenim hâlâ ürpermiş haldeydi. Bu gece onun gerçek kimliğini görmüştüm. Ama daha ötesi olduğunu da biliyordum. Kalbime o

hançeri saplayan adamla henüz tanışmamıştım ve bunu düşünmek, arabaya binip kasabadan çok uzağa sürmemi söyleyen yanımı tetikliyordu. Sıcaklık rahatsız edici olmaya başlayınca jakuzinin içinden çıktım. Üzerime bornozumu geçirip telefonumu elime alarak kendimi yatağın üzerine bıraktım. Telefonum kapanmıştı ve şarj aletimi ofiste unutmuştum. *Harika...*

Telefonu bir kenara atıp yüzümü yastığa gömdüm.

Ayışığı Kitaplığı

"Ve hayatımda aynı anda hiç böylesine kendimden kopmuş ve bir o kadar da kendimde hissetmemiştim."
James Joyce

4

Bir Parmak Bal

Yerimi yadırgayarak uyanmak içimi daha derin bir kederle kapladı. Şatoyu benimsediğimi biliyordum ama sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp oraya gitmek için beni sürükleyen bu karşı koyamadığım hissin tarifi yoktu.

Sabah gri kumaş pantolonumun üzerine beyaz bir gömlek giydim. Saçlarımla uğraşacak enerjim yoktu, ensemde basitçe topuz yapıp halka küpelerimi taktım. Her zamanki günlük makyajımı tamamlayıp arabaya bindiğimde saat sabah 09.00'u gösteriyordu. Bugün herkes gibi ben de geç uyanmayı ve işe geç gitmeyi planlıyordum ama sandığım kadar konforlu bir uyku çekmemiştim. İçeriye girerken Ener'e selam verdim ancak bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdim. Mera'yı orada görünce sezgilerim güçlendi. Bir şeyler için koşturuyor ve sergi odasını hazırlıyordu.

"Mera..." Meraklı bakışlarım direktif verdiği adamlara kaydı. Asistanım sesimi duyunca rahatlamış gibi hızla bana dönerek nefes verdi. Yeniden adama bakıp bir şey söyledikten sonra koşar adımlarla yanıma geldi. "Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Telefonun kapalıydı."

"Şarjımı ofiste unutmuşum." Hâlâ etrafta dolanan insanlarda gözlerimi gezdirdim. "Neler oluyor? Bugün geç gelmeni söylemiştim."

"Dün gece yarısı hepimiz bir e-posta aldık, sen görmedin mi?" Gözleri tedirgince etrafı kolluyordu.

"Ne e-postası?" diye mırıldandım.

"Sidra Dekalton'un asistanından." Mera endişeyle fısıldadı. "Sabah tüm çalışanları ofiste görmek istediğini yazmıştı. Geldiğimde senin odanda oturuyordu ve hepimizle toplantı yaptı. Seni de sordu elbette. Özür dilerim, durumu idare edemeyecek kadar hazırlıksız yakalandım."

"Benim odamda mı?" Neler olduğunu anlamaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

"Evet," dedi Mera. "Son bir yılın değerlendirmesini istediler. Yapılan her etkinliğin detaylı raporunu çıkarmamı söylediler. Bundan sonra işlerle bizzat Sidra Dekalton ilgilenecekmiş."

"Sidra Dekalton mu ilgilenecekmiş?" Sinirden güldüm. *Ben bu kasabaya gelene kadar bu şato tozların ve örümcek ağlarının arasında yitip gitmek üzereydi, şimdi kıymete mi bindi!*

"Neler oluyor Luzia?" diye sordu Mera da aynı merakla.

"Şimdi nerede?"

"Mila mı, Sidra mı?" Kafasını bir o yana, bir diğer yana yatırıp iç çekti.

"Sidra toplantıya katıldı mı?"

"Hayır ama sonrakileri o yapacakmış. Asistanı bize yapılacakları söyleyip gitti. Ona seni beklememiz gerektiğini söylesem de oralı olmadı."

"Bu adamlar kim?" diyerek etraftakileri işaret ettim.

"Sergi odasında bazı değişiklikler istediler. Sidra müzayede alanını genişletiyor ve bazı vitrinlerin yerini ahşap sergi masalarıyla değiştirmek istiyor."

"Tamam Mera," dedim kendimi tutarak. "Ben neler olduğunu öğreneceğim."

"Peki onların söylediklerini yapmaya devam edeyim mi?"

Ellerimi durması için havaya kaldırdım ve sakinliğimi koruma-

ya çalıştım. "Şimdilik bir duralım, olur mu? Ben de neler olduğunu anlayayım."

Alanımı işgal ediyordu. Söylediklerini ve yaptıklarını görmezden gelebilirdim ama bu kırmızı çizgiydi. Kapımı arkamdan kapatıp pencerelerin jaluzisini indirdim ve çığlık atmamak için dişlerimi gıcırdattım. Telefonumu şarja takıp açılmasını beklerken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Aklıma gelen ilk şey yukarıya çıkıp kapısını tekmelemek, hatta baltayla kapısını kırmaktı. *Kapı şatoya ait, yani tarihi eser ve tarihi eserlere kıyamam. Ama baltayla ona saldırabilirim.*

"Ben sana hiç kıyamazdım."

"Daha önce denemediğin şey değil."

Ellerimi saçlarımın diplerine geçirdim. *Kahrolası, çık kafamın içinden!*

Muhtemelen şatodan taşındığım için inadına yapıyordu. Beni kışkırtmak istiyordu. Muhtemelen beklediği şey de sinir krizi geçirip kapısına gitmemdi. Bunu yapamazdım, ona zafer kazandıramazdım. Daha önemlisi onun ayağına gidemezdim. Böyle mi olsun istiyordu? Pekâlâ, buranın sahibi oydu ve istediğini yapabilirdi.

Telefonum açıldı, Reyna'dan gelen mesajları görmezden geldim ve doğrudan e-posta kutuma baktım.

Tüm müze çalışanlarının dikkatine, herkesin yarın sabah 07.00'de ofiste olması bekleniyor. Sidra Dekalton'un yeni düzenlemeleri bildirilecek.

Yönetici Asistanı Mila

Ciddi misin... Yönetici mi? Asistanı mı? Buranın yöneticisi bendim! Asistanım da Mera'ydı! Beni rahatsız etmek istediği sır değildi. Dün gece bunu açıkça belirtmişti. Seninle aşık atamam demiştim, o da aksini kanıtlamak istiyor olmalıydı. Şimdi asıl düşünmem gereken, nasıl karşılık vereceğimdi. Onunla restleşmeyecektim ama ona teslim de olmayacaktım. Ben idareciydim ve onu idare edecektim. Çalışanların yaptığı budur, hiçbir halttan anlamayan patronlarını idare etmek.

Evet, Lu. Kaç yüzyıl görmüş adam eminim hiçbir halttan anlamıyor-

dur. Aksine ne yaptığını çok iyi biliyor pislik.

Çantamdaki küçük şişeyi aldım, tıpasını çıkardım ve şişenin yarısına kadar içtim. Saniyeler içinde sinirimin yatışmasını bekliyordum ama bu defa öyle kolay etki etmemişti. Daha önce hiç sinir krizi geçirmediğim için kullanmam gerekmemişti ki!

Biraz daha içsem de dibinde kalacak şekilde kendimi kontrol etmeyi becerdim. Dudağıma nemlendiricimi sürüp çalışmaya başlamak için odadan çıktım. Sergi katına geldiğimde Mera yine endişeliydi çünkü hemen karşısında Sidra ve belli ki çokça sorun yaşayacağım asistanı Mila vardı.

"Ah, yetkilimiz de aramıza katılmış," dedi Sidra gülümseyerek. Bugün üzerinde salaş, uzun kollu gri bir hırka ve siyah pantolon vardı. Resmi görünmüyordu, daha çok sanatsever bir müşteri gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade yumuşak ve ilgiliydi. Dün gece onu görmesem belki de beni kandırabilirdi.

"Yetkili olduğumun farkındasınız yani?" Ben de ona gülümsedim. Kaşlarını kaldırıp öyle mi der gibi baktı. *Tüh.*

"Siz farkında değil gibisiniz." Hemen yanında duran Mila konuştu. "Her zaman tüm çalışanlardan sonra mı gelirsiniz?"

"İş ahlakı gereği sabah yapacağımız toplantıyı gece yarısı e-posta atmayız," dedim tatlı tatlı. "Ayrıca dünkü gibi büyük bir etkinlikten sonra çalışanlarıma güzel bir uyku çekmeleri için izin veririm. Onlar bizim kölemiz değil nihayetinde."

"O dönemde bulunmuştum," dedi Sidra, işaretparmağını komik bir şey söylemişim gibi kaldırdı. "Kölelerin zamanında. Şimdiki insanlardan daha iyilerdi."

"Söylediğiniz her şeyi koşulsuz yaptıkları için mi?" diye iğneledim.

"Hayır, daha az konuştukları için."

Kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım.

"Sonuca varmayacak tartışmalardan kaçınırım," diye başladım.

"Kaçmak senin için bir karakter özelliği yani." Bir şey yakalamış gibi siyah gözlerini açıp kapattı. Sonra başını salladı. "Anlıyorum."

"Dediğim gibi, sonuca varmayacak şeylerden kaçınırım. Evet,

buna öyle demek isterseniz bu karakter özelliği." Sonuca varmayacak kısmının altını çizmiştim. Güldü. "Bu yüzden kimsenin iş ahlakını tartışmayalım. Bundan sonra e-postalarıma gece yarısı bakmaya özen göstereceğim. Şimdi istediğiniz değişiklikler için çalışmaya başlanmış, başka bir şey istiyor musunuz?"

"Bir odaya ihtiyacım var," diye dudak büktü etrafta dolanmaya başlarken.

"Sizin için bodrum kata hendek kazdırmamı ister misiniz? Bir tabut da koyabileceğimden eminim." *Tüh ve tüh.*

"Eminim koyabilirsin," dedi Sidra. "Ama benimle nasıl konuştuğuna dikkat et. Seni bir kez daha uyarmayacağım." Yeniden bize döndüğünde bakışları ciddileşmişti.

"Oda," diyerek başımı salladım.

"Ve benim için de," dedi Mila.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Sidra'ya doğru döndüm. "Buranın sahibi olduğunuzu biliyorum. İşverenim olduğunuzun farkındayım ama şunu netleştirelim, sizin asistanınızdan emirler almayacağım. Burada bir tane asistan var, o da Mera. Bir başkasına ihtiyaç yok." Mila alay eder gibi gülerken benim asistanım gururlu tebessümünü korudu. Şimdiden her şeyi onlara bırakırsam daha çok şey isteyeceklerdi ve muhtemelen bir daha asla kontrolümü geri alamayacaktım. İki taraflı çizgilerimizi en başından belirlememiz en doğrusuydu.

"Tamam," dedi Sidra hiç üzerinde düşünmeden. "Emirleri benden alırsın."

Ağzımı kapatmak için altdudağımı ısırmam gerekti. Resmen kendi ayağıma sıkmıştım.

"Ofisinizi nerede hazırlamamı istersiniz? Dilerseniz benim odamı alabilirsiniz." Belli ki istediği de buydu, neden doğrudan söylemiyor ya da doğrudan beni kapı dışarı etmiyordu?

"Bodrum önerisini sevdim," dedi. "Hendek kalsın, tabuta da bir süre ihtiyacımız olmayacak." Bana bakıp güldü.

"Bodrum kattaki eşyalara bakmak ister misiniz? Uzun süredir oraya kimse girmemiş, envanter çıkarmak için bakmıştım ama özel eşyalar olduğunu düşündüğümden burnumu sokmadım."

"Gidip bakalım o halde," dedi. "Düş peşime."

"Emir kipi kullanmasak olmaz mı?"

"Beni ikiletme," diye son harfi uzatarak söylendi.

O bodrum kata inen koridora giderken Mera'ya, "Kaldığınız yerden devam edin, bir şeye ihtiyacın olursa Ener'e söyle. Bir de Ilgar bir ara beni görsün," dedim. Sonra Mila'ya döndüm, bir şey söyleyecek gibi oldum ama vazgeçtim. Vampir asistanla daha fazla sürtüşmesem iyi olurdu.

Aşağıya indiğimde onu bir makyaj masasını seyrederken buldum. Ellerini arkasında kenetlemiş, kara gözlerini dikmiş halde öylece ona bakıyordu. Güzel bir ahşaptan oyulmuş masanın aynası çatlamıştı ama çekmeceleri hâlâ sağlam gözüküyordu. Bir soyluya ait olduğunu belli eden kalitedeydi. Burada eski yaşamıma ait bir şeyler olabileceği düşüncesi birden beni beynimden vurdu. Belki de o makyaj masası bana aitti. Belki buradaki her şey bana aitti ve görmemek için onları buraya kaldırmıştı. *Ama öldürdüğün birinin eşyalarını bu kadar uzun süre saklar mıydın? Bir de sana ihanet ettiyse, hatta onun söylediğine göre kendisini öldürmeye de çalıştıysa.* O gelene kadar eski yaşamım benim için merak uyandıran bir kitap gibiydi. Okumak için hevesli ve sabırsızdım. Sonra onunla tanışmış ve bundan kaçmam gerektiğini öğrenmiştim. Çünkü yalan söylemiyordum, sonuca varmayan tartışmalardan kaçınırdım. Bu, sürtüşme dışında bir şey getirmezdi ve sonu iyi bitmezdi. Şimdi o kadının hikâyesi kitaplığın en üst rafında tozlanmaya bıraktığım, asla elime almak istemediğim bir romandı.

"Dün gece ormanda bir cinayet işlenmiş, kayıtlara göre olaydan hemen önce buradan ayrılmışsın." Masayı seyrederken söyledikleriyle gözlerimi kırpıştırdım.

"Ormanda bir cinayet işlense ben dahil bütün kasaba bunu duyardı," dedim. Telefonuma bakmamıştım ama sabah hazırlanırken televizyonu açmıştım.

"Vampir cinayeti," dedi.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Söz konusu vampirlerin başına gelenler olduğunda yetkililer pek umursamıyordu.

Desteklemiyordum ama yasaları belirleyen de ben değildim.

"Üzgünüm," dedim. "Tanıdığın biri miydi?"

Yavaşça bana döndü. "Son bir yıldır bu kasabada vampir cinayetleri işlenmeye başlaması tesadüf mü?"

Yutkunmakta zorluk çektim ve bariz şekilde sarsıldım.

"Benim yaptığımı mı ima ediyorsun?" dedim hayretle.

"Vampirin kanı çekilmiş," dedi istifini bozmadan.

"Bu kadarı fazla," dedim bir adım geri giderek. "Ben..." Gerçekten dehşete düşmüştüm. "Ben karıncayı bile incitmem!"

"Ben döner dönmez buradan kaçan sen değil misin?" diye sordu. "Ortaya çıkmasını istemediğin alışkanlıkların olduğu da ortada."

"Ben kaçmadım, taşınmamın daha uygun olduğunu düşündüm."

Söylediğimin büyük bir yalan olduğuna inanarak alayla güldü ve kendi etrafında yavaşça dönerek eşyalara göz attı.

"Burası uygun görünüyor," dedi. "Ne dersin?"

Kafayı yediğini söylemek istiyordum ama kışkırtmalarına boyun eğmeyeceğim konusunda kararlıydım. *Madem o yanar döner oynamak istiyor, pekâlâ ben de yapabilirim.*

"Eşyaları taşımak için depo ayarlayabiliriz," dedim. "Ya da onları müzayedeye koyabiliriz, eminim birçok insanın ilgisini çeker."

"Onları satmalı mıyım?" Sesinde değişik bir şey vardı ama duyguyu yakalayamadım. Düşünceli ve derindi.

"Bu senin kararın," derken ciddiydim. "Ama ben kullanmadığım şeyleri, eskiyi elimde tutmam. Onunla işim bitmiştir." Umursamaz bir tavırla omuz silktim.

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Ya onlarla işim bitmediyse?"

"Bu durumda sanırım onlarla ne yapmak istediğine karar vermelisin."

"Ne yapacağımı bilmiyorsam?" diye sorarak daha çok üzerime geldi.

"O halde onlarla işiniz bitmiştir."

"Çok netsin." Yarım bir şekilde gülümsedi.

"Hayatımı zorlaştırmayı sevmem." *Ve gerektiği zaman herkesin ağzına bir parmak bal çalmayı bilirim.*

"Zor bir hayatın mı var?" Bunun gerçek bir soru olup olmadığı-

nı anlamamıştım. Gerçekten merak mı ediyor, alay mı ediyor yoksa başka bir şeye atıfta mı bulunuyordu, kestirmek çok zordu.

"Bu mesele benimle ilgili değil." Saçlarımı düzelttim. Olabildiğince iş konusunda kalmak istiyordum. Kendi güvenli alanım işimdi. Onunla konuşurken bunu sık sık hatırlamalıydım.

"Bu mesele seninle ilgili." Neredeyse kızmıştı.

"Lütfen bunu yapmayalım," dedim rica eder bir tonda. "Ne yapabilirim bilmiyorum ama ben benim, her karşılaşmamızda bunu tartışacaksak belki de en iyisi benim buradan da ayrılmamdır."

"Sürekli kaçıyorsun." Sıkılmış bir şekilde gözlerini kapattı. Bu onu incelemek için bana kozmik bir alan sağlamıştı sanki. Şimdi kapalı gözlerine rağmen yüzünde rahatsızlık vardı. Belki kırgınlıktı. Onun kırıldığını düşünmek çok zordu. Ama rahatsızlığından emindim.

"Bunu inkâr etmiyorum."

"Yüzleşmeye bu kadar mı korkuyorsun?" Gözlerini açıp onları benim gözlerime sabitledi.

"Belki de." Hafifçe iç çektim.

"Madem o senin hayatın değildi, madem o sen değilsin, öyleyse neden bu kadar korkuyorsun?" Aramızdaki eşyalara ve odanın birbirine uzak iki ucunda olmamıza rağmen bu cümlenin bizi yakınlaştırdığını hissettim.

"Çünkü bu işe bulaşmak istemiyorum, sana bulaşmak istemiyorum." Varlığı öyle yoğundu ki bunun mümkün olmadığını biliyordum. Bazı kokuları aradan yıllar da geçse tesadüfen yanınıza gelen öylesine birinden alır ve soluduğunuz ilk ânı hatırlardınız. Sidra da böyle hissettiriyordu. Onu görmüş ve tanımıştım işte.

"Dün gece öyle demiyordun," dedi.

"Sürekli beni tehdit edersen kendimi korumam gerekir."

"Kendini koruyabileceğine inanıyor musun?"

"Hayatta kalma içgüdüsü," derken omuz silktim. "Neye inandığımın önemi yok, denemek zorundayım."

"Kendini koruyamazsın." Odanın içinde birkaç adım attı. Masanın üzerindeki yeşil bir saç iğnesini parmaklarının arasına aldı,

gözleri uzun uzun motiflerin üzerinde dolaştı. Daha önce o iğneyi ben de almış ve ben de ona öyle bakmıştım.

"Ne yapmamı öneriyorsun?" diye sordum cevabından çekinerek. Ama derdini ve niyetini öğrenmem gerekiyordu.

"Başkası olsa belki de seni hemen öldürür."

"Bunu yapmazsan memnun olurum." Geriye doğru bir adım daha attım.

"Seni memnun etmek neden umurumda olsun?"

"Sadece işimizi yapsak?" diye önerdim.

"Eşyaları depoya götür," derken iğneyi özenle masaya geri bıraktı. "Henüz ne yapacağımı düşünmeyeceğim." Bir daha bana bakmadı ve merdivenlere yöneldi.

Arkasından biraz daha kalıp etrafa baktım. Eski bir zırh, kılıç, kadehler, ahşap masa, birkaç tane iskemle, tablolar, eski bir beşik... Bunların onun için ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordum. Merak ediyordum ama öğrenmek istemiyordum.

Vitrinlerin yeniden düzenlenmesi için adamların başından ayrılmadım. Bir açıdan yapılan düzenlemeler iyi olmuştu. Burayı bir süredir genişletmek istiyordum, şimdi elimizde daha fazla alan oluşmuştu. O iş tamamlandıktan sonra bodrum kattaki eşyaların taşınmasıyla ilgilendim. Şatonun arka tarafındaki büyük garajı depo haline getirmeye karar verdim, önce o kısmın düzenlenmesi yapıldı. Eşyaların dikkatlice taşındığına emin olmak için oradan hiç ayrılmadım. Bazılarını kendi ellerimle paketledim ve bir saç iğnesine uzun bir süre baktım.

"Ve hayatımda aynı anda hiç böylesine kendimden kopmuş ve bir o kadar da kendimde hissetmemiştim."
Albert Camus

5

Yeni Bulunmuş Tarihi Eser

"Bana en sertinden bir espresso martini." Reyna ve Vaha'nın oturduğu locaya kendimi atıp koltuğa yaslandım. Omzum ve sırtım ağrıyordu ama birkaç gündür kalp ağrım kendisini hatırlatmıyordu.

"Yorucu bir gün mü?" Reyna doğrulup benim için garsona işaret verdi.

"Sevgili Bay Sidra işleri eline almaya karar verdi," diye söylendim. "Bütün günü istediği değişiklikleri ayarlamak ve ona ofis hazırlamakla geçirdim."

"Ofis mi?" diye sordu Vaha. Önündeki kadehte kırmızı şarap varmış gibi görünüyordu ama ne olduğunu hepimiz biliyorduk. *Kan, muhtemelen B pozitif.*

"Aynen."

"Ne yapacakmış ki?" Reyna karıştırdığı dergiyi masanın üzerine bırakıp bana doğru eğildi.

"Kim bilir..." Tekrar esnedim.

"İşten de ayrıl," dedi Vaha. Bir eli sevgilisinin bacağının üzerindeydi. Reyna başını onun omzuna bırakıp beni izlemeye koyuldu.

"Bunu bugün düşündüm." *Ve her saniye düşüncelerim şiddetleniyor.*

"Öylece gitmene izin vermez," dedi Reyna sesli düşünür gibi.

"Bunu da düşündüm."

"Bence oraya geri taşın," dedi Reyna. Garson siparişimi getirdi. Teşekkür edip büyük bir yudum aldıktan sonra merakla ona baktım.

"Tek bir şansın var, ona tanıdığı o kadın olmadığını göster. Senin eski düşmanı olmadığına ikna olursa peşini bırakır."

"İkna olmaz," dedi Vaha. "Saplantılı," diye devam etti. "Sağduyusu olsa zaten böyle davranmaz."

"Ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Kaçıp gitmeni."

"Beni vampir yap," dedim. Saçlarımı tek omzumda toplayıp boynumu görebilecekleri şekilde açığa çıkardım. "Vampir olayım da kurtulayım."

"Çek boynunu sevgilimin gözlerinden." Reyna beni hafifçe itti.

"Bu onu daha çok kızdırır," dedi Vaha.

"Kızdırmasa yapacak mıydın?"

"Hayır."

"Son zamanlarda çift olarak biraz gıcıksınız."

"Sen çok gerginsin." Reyna kaşlarıyla espresso martiniyi işaret edip biraz içmemi söyledi.

"Sizde ne var ne yok?" diye soludum. "Biraz kafamı dağıtın."

"Yıldönümümüz yaklaşıyor!" Reyna doğrulup ellerini birbirine çarptı. "Ona beni seyahate götürmesini söyle Lu. Biraz tatile ihtiyacım var."

"İki ay önce tatile gitmemiş miydiniz?"

"Evet, inanabiliyor musun? İki koca ay olmuş!" diye gözlerini devirdi. Vaha ona güldü. "Şu an kasabayı bırakamam bebeğim, başka bir şey iste."

"Tatil kulağa çekici geliyor," dedim.

"İkiniz için tatil ayarlamama ne dersiniz?" Kan dolu kadehinden bir yudum alıp dudaklarını temizledi. Bu alıştığım bir manzara olduğu için yadırgamadım. "Hem Luzia da biraz uzaklaşmış olur."

"Harika," dedi Reyna.

"Harika ama benim işlerin başında durmam ve nasıl bir yol izleyeceğime karar vermem gerekiyor." *Daha doğrusu Sevgili Bay Sidra ile ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.* Onlara aramızdaki garip konuşmalardan bahsetmemiştim bile.

"Mantıklı düşünüyorum," dedi Reyna ciddiyetini kazanarak. "Buraya sana bela olmaya geldiği açık ki bu ikinizin aptallığı, hikâyeyi başından beri bilseydim asla buraya gelmeni onaylamazdım. Şimdi bundan sonrasını kurtarmaya çalışmalıyız. Derdi sen değilsin, derdi geçmiş ve nereye gidersen git muhtemelen peşine düşecek." Kendi kendine düşünürken gözlerini kıstı. "O halde yapman gereken en mantıklı hareket ona Luzia olduğunu göstermek olur. Kaçmak onu daha da kışkırtacaktır, vampirler doğaları gereği avcılar." Vaha söylediklerini onaylamasa da başını sallayarak kabul etti.

"Düşüneceğim," dedim çantamı kaparken. "Ama şimdi eve gidip dinleneceğim."

"Ben de geliyorum." Reyna ayağa kalkmak için hamle yaptığında Vaha elinden tutup onu yeniden yanına çekti. "Bugün çok uzundu, benimle kal." Reyna'yı öptü.

"Ben gelmiyormuşum," dedi arkadaşım. "Sen keyfine bak."

"Neden bilmiyorum ama bu kadar âşık olmanız birden canımı sıkmaya başladı," diyerek gözlerimi devirdim.

"Tarihin en kötü vampiri kafanı karıştırıyor."

"Ona âşık olma," dedi Vaha, Reyna'nın söylediğinin üstüne. Elimi sallayıp çıktım.

Ona ne olacağımı keşke bilseydim.

Arabayı çalıştırıp Reyna'nın evinin konumunu girdim. Kasaba küçük olsa da yolları dolambaçlı ve dardı. Amazonlar'a yakın bu yerde de her yer ağaçlarla ve onların dev gölgeleriyle çevriliydi. Her sapak bir patikaya uzanıyordu ve yolların aydınlatması pek iyi değildi. Birden göğsüme bir ağrı saplandı. Öyle ani ve öyle kuvvetliydi ki bir ağaca çarpmadan önce direksiyonu kırıp frene son anda basabildim. Araba kendini öne savurarak durdu. Arkamdan gelen araç kornaya basmıştı ama özür dileyecek vaktim yoktu.

Elimi göğsüme bastırdım. Bugün ağrıyı andığım için pişman olmuştum. Akciğerlerim kalbime baskı yapıyordu. Su yutmuşum da nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Elim zorlukla yan koltuktaki çantamı buldu ve fermuarı açarken birkaç şey koltuğun altına düştü. Parmaklarım küçük şişeyi bulunca avucumda sıkıp başparmağımla tıpasını çıkardım ve dudaklarıma götürdüm. Son anda kendimi durdurduğumda dibinde sadece birkaç damla kalmıştı. Ellerimi şakaklarıma bastırıp ağrının geçmesini bekledim. Sadece saniyelere ihtiyacım vardı. Saniyeler sonra, belki birkaç nefes kadar... Sonra iyi hissedecektim. Geçecekti.

Telefonumu ve kulaklığımı alıp temiz havada biraz yürümek için dışarıya çıktım. Son günlerde spor yapmak için hiç vakit ayırmamıştım. Kulaklığımı takıp ağaçların altında, yol kenarından dingin nefesler alarak yürümeye başladım.

Ağrılarımı anlamaya çalışırken kalbin de beyni olduğunu, algılayıp üzülebildiğini öğrenmiştim. Çok üzgün olduğumuzda kalplerimiz bu yüzden sızlar, hatırlar ve fiziksel olarak tepki verirdi. Sanki kalbim ona yaptıklarını hatırlıyor ve tepki veriyordu; kalbim onu tanıyordu.

Sidra Dekalton'un bana karşı suçlayıcı bir tavır takınmasını kabullenemiyordum. Hakkımda kötü düşünmesi beni duygusal olarak rahatsız ediyordu. Zararsız biriydim ama daha önce de benden hoşlanmayan insanlar olmuştu, onları bu kadar kafama takmamıştım. Onu gördüğüm ilk andan itibaren her karşılaşmamızı ve her konuşmamızı kafamın içinde tekrarlayıp durdum. Düşünecek ve kendimle tartışacak o kadar çok şey vardı ki kısa yürüyüşüm kulağımdaki müzikle uzadıkça uzadı.

Daha iyi hissettiğimde arabadaki hasara bakabilmek için geri döndüm. Motoru tekrar çalıştırdım ve farların ışığıyla arabayı kontrol etmeye koyuldum. Ağaçların köklerine doğru bir tepeciğe çıkmıştım, çamurlukta ufak tefek tahribatlar olsa da kayda değer bir hasar yoktu.

"Sen Luzia mısın?" Duyduğum sesle irkilerek arkamı döndüm.

"Sen kimsin?" Uzun boylu, muhtemelen sarışın bir vampir karşımda dikiliyordu. Hareketsizliği ve gözlerindeki donuk ifadesi onu hemen ayırt etmeme yardımcı olmuştu.

"Sen Luzia mısın?" diye tekrar etti.

"Sizi tanıyor muyum?" Ellerimle pantolonumun ceplerini yokladım ama motoru çalıştırdığım esnada telefonu arabanın içine bırakmıştım.

Başını yana eğerek beni ölçüp biçti.

"Sidra'ya bir mesajım var," dedi. Elinde büyük bir bıçak olduğunu yukarıya doğru kaldırdığında fark ettim. Bir adım geriledim ama anlamsızdı, vampirlere karşı şansım olamazdı. Bıçağı kaldırdı, elini açtı ve kendini kesti. Bıçağın eti delip geçme sesi kulağımda yankılandı. Adamın avucundan oluk oluk kan akarken bedenim şokla gerildi.

"Kanımızı sevdiğini duydum..." Bana doğru yaklaştı.

Yutkundum. Kan kokusunu almam sadece saniyelerimi aldı. Ağır ve metalik bir kokusu vardı. Bir şekilde o koku zihnimde bir tada dönüşüyordu ve damağım bununla kamaşıyordu. O tadı istiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Siz gece ışığı diyorsunuz," dedi gülümseyerek. "İstemiyor musun?"

Bir adım daha geriledim. Ellerim arabanın kapısını arıyordu. Koku başımı döndürmeye başlamıştı. Ona doğru atılmak istiyordum. Böyle hissetmenin mümkün olduğundan habersizdim. Daha önce yoksunluk çekmiştim ama daha çok susuzluğa benziyordu, bu ise bana kendimi vahşi hayvan gibi hissettirmişti. Çok ilkel bir duyguydu ve bundan hoşlanmıştım. Koşup o kanı kana kana içmek istiyordum.

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Böyle iyiyim."

Çok hızlı hareket etti. Kolumu tuttu ve elini burnumun dibine kadar getirdi. Koku daha da şiddetlendi. Nefes gibi bir ihtiyaç haline geldi. Terlemeye başlamıştım. Üzerimdeki her şeyi çıkarmak ve soğuk bir zemine yatmak istiyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım soluk soluğa. Kanayan eli ağzıma o kadar yakındı ki dilimi uzatsam tadına bakacaktım. Bu düşünce zihnimde şekillendi, bunu yaptığımı hayal ettim, kanın tadını aldığımı... Sınırı olmasına gerek yoktu. Oradaydı ve

bana sunuyordu. Birkaç damladan fazlaydı. Durmama gerek yoktu. Karşı koymama gerek yoktu. Üzerimize başka bir gölge düştü.

"Söyleyecek kadar yaşamayacak."

Adamın sırtına bir ok saplandığını düşündüm ama sonra göğsünden yumruk şeklinde bir el çıktığını gördüm. Dehşetim daha da büyüdü. El geri çekildi, önümdeki adam yere düştü. Gözleri açık bir şekilde zemine yığıldı. Sidra karşımda duruyordu, kana bulanmış halde... sıktığı yumruğunun arasında canlı bir kalp ile. *Eskiden canlı. O bir vampir. Çok daha eskiden canlı bir kalp.*

"Bayılacağım," dedim sersemleyerek.

Kalbi elinden bırakıp canı sıkılmış gibi kaşlarını çattı. "Arabaya bin, seni taşımam."

Bana dokunmuyor, beni taşımaz. Söylediğine inandım ve dediğini yaptım, bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Arabaya dokunarak geriye doğru ilerledim. Arka kapıya ulaşıp kendimi içeri atar atmaz bayılmışım.

Yoldaki sarsıntı beni kendime getirene kadar zihnim bulanık ve kararmış haldeydi. Gözlerimi araladım. Arabanın arka koltuğunda olabilecek en rahatsız halde, boynum yana düşmüş şekilde yatıyordum. Arabayı çok hızlı kullanıyordu, nerede olduğumuzu fark edince baygınlığımın uzun sürmediğini anladım.

Her şey kafamda yeniden oynamaya başladı.

"O kimdi?" diye sordum. "Gözümün önünde cinayet işlediğine inanamıyorum." Sesim kırık çıkıyordu, başım döndüğü için kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum.

"Bilmiyorum," dedi rahat ve umarsız bir şekilde.

"Beni şahit yaptın," diye panikle söylendim. "Seni hapse atacaklar." Resmen cinayet işlemişti. Bunu gizleyemezdi. Bunu ben de gizleyemezdim. Mahkemeye çıkmak zorunda kalacaktım. Bir avukatım bile yoktu. Buna göz yumduğum için suç ortağı sayılır mıydım?..

"Zannetmiyorum."

"Bu kadar rahat olmana inanamıyorum." Kafamı sabit tutamıyordum, doğrulmaya çalıştığımda yine başım döndü. "Orada ne yapıyordun? Beni mi takip ediyordun?"

"Ediyorsam ne olmuş?" Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Mini Cooper'ımın içinde olması bile garipti. Ne söylersem söyleyeyim, karşılığında canımı sıkacak başka bir şey söylüyordu. Sürekli benimle restleşiyordu. Beni kışkırtmak için çaba sarf etmesine bile gerek yoktu. Ama hayatımı zorlaştırmak için çaba sarf ediyordu.

Sessizce bekledim.

"Tesadüfe bak," dedi dikiz aynasından gözlerini üzerime dikerek. "Yol üzerinde bir vampir cinayeti daha işlenmiş."

"Evet," dedim hırsla. "Sen işledin, gözümün önünde."

"Daha ileride," dedi kinayeyle. "Arabana yakın bir yerde."

Derin derin solumaya başladım. Sabrımın sınırlarında dolaşıyordu. Kendisi biraz önce bir vampirin kalbini sökmüştü ve beni ilgim olmayan cinayetlerle suçluyordu. Normal olmasını beklemiyordum. Adam vampirdi, hem de kadim bir vampirdi ama bu kadar psikopat olmasını beklemiyordum.

"Ya sana kanıtlarsam?" dedim gözlerimi kapatıp. Açık tutmak mideme ve sinirlerime iyi gelmemişti.

"Neyi?" dedi öylesine mırıldanarak. Beni ciddiye almıyordu, kafasındaki benden kurtulmasına dair inancım varsa da epey zayıflamıştı.

"O olmadığımı kanıtlarsam?" Gözlerimi açmamın sebebi bunları gerçekten söyleyip söylemediğime emin olmak istememdi. Kafamdan darbe almamıştım ama şok geçiriyor olmalıydım. Canavarla dans edilmezdi, bunu biliyordum, o halde ne halt yiyordum?

"Bunu nasıl yapacaksın?" Şimdi ilgisini çekmiş olmalıydım, dikkatini bana vermişti.

"Yeniden oraya taşınırım, görürsün başka biri olduğumu."

Yüzümü okumaya çalışıyordu, buna ihtiyaç duymasına bile şaşırmıştım.

"Belki," dedi.

"O zaman beni rahat bırakır mısın?" diye sordum.

Hiç düşünmedi bile. Sadece güldü.

"Seni rahat bırakmak istemiyorum ki."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bıkkınlıkla nefes verdim.

"Öylece yeniden doğduğunu düşünmen tuhaf," dedi. "O kadar da aptal değilsin."

"Bu bir iltifat mıydı?" Pencereye doğru yanaştım. "Gerçekten sıkıldım."

"Tamam," dedi. "Bana o olmadığını kanıtla." Araba biraz daha hızlandı. "Ama ben sana o olduğunu kanıtlarsam..." Yeniden bana döndü. "O zaman kaç."

Bakışlarımı dışarıya çevirdim ve bir daha onunla konuşmamak için kendi kendime yemin ettim. Ta ki arabayı müzenin önüne park edene kadar. Bu bölge tepede kaldığı için her zaman çok puslu olurdu, nereye geldiğimizi fark etmemiştim. Başını uzatıp gökyüzüne baktığında şimşek çaktı, belki bir yerlere yıldırım düştü. Bu onu memnun etti.

"Beni neden buraya getirdin ki?" Ben de durmadan yağan yağmura baktım.

"Kanıtlayacağım dedin." Kinayeli bir bakışla, "Cayıyor musun?" diye ekledi.

"Hayır ama hemen mi?" diye şaşkınca mırıldandım.

"Yukarı çıkabilir misin yoksa seni taşıması için birini mi çağırmam gerekecek?"

"Diğer insanlara dokunmakta bir sorunun yok ama bana gelince zahmet mi oluyor?" Kollarımı birbirine kavuşturdum.

Bir elini koltuğun kenarına yaslayıp vücudunun el verdiği ölçüde bana döndü.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Siyah gözleri parıldıyordu.

"Seni neden bu kadar korkuttuğumu merak ediyorum." Ben de ona aynı parıltılı bakışlarla karşılık verdim. Dudağının kenarındaki kıvrılma düz bir çizgiye dönüştü. Gecenin şokunu atlatabilmiş olsaydım aklımdan yaramaz düşünceler geçebilirdi ama sağduyumu hâlâ koruyabiliyor gibiydim.

"Senden korkmuyorum," dedi daha kısık bir tonla. "Sözlere, yeminlere önem verir misin?"

Ne demek istediğinden emin değildim, üzerine düşünmem gerektiğini biliyordum. Bundan sonra muhtemelen böyle olacaktı. Sürekli bana sorular soracaktı. Beni zaten sürekli izliyordu –ki bu gece gerçekten izlediğini anlamış olmuştum– yapmam gereken kendim olmaktı.

"Muhtemelen daha büyük meselelerden bahsediyorsun ama benim basit bir hayatı olan basit bir insan olduğumu anlamalısın." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Söz verdiysem tutarım ve karşımdakilerin de sözlerine sadık kalmasını isterim. Mesela söz verdiğim saatte muhakkak orada olurum." Yaptığım imayı hemen anlamıştı. Malum ilk randevumuza geç gelmiş ve kahrolası bir ağacı suçlamıştı.

"O halde bana bir söz ver," dedi kaşlarını kaldırıp. Nasıl geri adım atılır diye Google'a bakmama izin verir miydi acaba? Ya da Google'da bununla ilgili bir şeyler bulabilir miydim?

"Ne konuda söz vermemi istiyorsun?" diye isteksizce sordum.

"Bana asla yalan söylemeyeceksin."

"Sana neden yalan söyleyeyim ki?"

"Birkaç tahminin vardır eminim." Kolunu düzeltip önüne döndü, bakışlarımız yeniden dikiz aynasında kesişti.

"Önceki yaşamımda yalan söylediğim için olma ihtimali epey yüksek ama bu da bizi şu soruya getiriyor, daha önce sana yalan söylediysem şimdi sözüme inanacak mısın?"

Küçük, tehlikeli bir tebessüm.

"Mühim olan benim inanıp inanmamam değil. Mühim olan söz vermene rağmen ki vereceksin, bana yalan söyleyecek olman ki söyleyeceksin... O gün geldiğinde ve ben gözlerinin içine baktığımda seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Beni sürekli tehdit ediyorsun." Sıkılmış halde arabanın kapısını açtım. Yeniden ayaklarımın üzerinde durmak ilk adımda kolay olmasa da yüzüme vuran rüzgâr ve saçlarımı ıslatan yağmur çabucak kendime gelmeme neden oldu. Şatonun arkasında şimşek çaktı ve etrafımız onun ışığıyla maviye boyandı. Arabadan çıkarken mavi gecenin içinde bana kapkaranlık gözleriyle bakıyordu. Saçları hafifçe ıslanmaya başladı, perçemlerinden yüzüne kristal yağmur damlaları düşüyordu. Hoş, çok hoş bir manzaraydı.

"Ya söz vermezsem?" diye şansımı zorladım.

"Vereceksin."

"Bak," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Şu 'onu yapacaksın, bunu yapacaksın' durumuna son verelim, tamam mı? Çalışırken

patronumsun, tamam ama tarihi geçmiş bir kötü çocuk gibi emirler verip durma. Bu yüzyılda bu komik görünüyor, seksi değil."

"Kötü çocuk mu? Ben bir vampirim, her şeyin çok daha kötüsü." İnsani bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Emir vermiyordum," diye ekledi. "Söz vereceksin, bu benim seninle ilgili çıkarımım. Göz göre göre şüphe çekmek istemeyeceksindir."

"Kendinden ne kadar da eminsin..."

"Ben sana emir vermeyeyim, sen de ukalalık taslayıp sabrımı zorlama, ne dersin?" Opal gibi parlayan gözlerini kıstığında gerçek bir yırtıcıya benziyordu.

"Makul," diyerek geri adım attım.

"Şimdi söz ver," dedi. Emir kipi kullanarak kural ihlali yapmasına cık cıkladım. "Şimdi söz verir misin?" diye düzeltti.

"İlla kelimelere dökmem mi gerekiyor?" *Gerçekten antikaydı değil mi?*

"Sabır sınamasıyla ilgili ne demiştik?"

"Bir soru daha," dedim parmağımı kaldırıp izin isteyerek. Parmağıma bakıp güldü ve başını onaylarcasına salladı. "Sabrını sınarsam ne olur?"

"Kim bilir," dedi derin bir nefes alarak.

"Pekâlâ..." Gözlerimi kısıp düşünmeye koyuldum. "Ama mesela diyelim ki bana çiçek aldın, çiçekler de sarı ve ben sana dedim ki ben sarı çiçeklerden hiç hoşlanmam..."

"Öncelikle sana neden çiçek alıyorum ve sen neden çiçeklerden hoşlanmıyorsun?" Yağmurun altında olmaktan hiç rahatsız görünmüyordu, tıpkı benim gibi. Tıpkı bunu daha önce de yapmışız gibi.

"Hoşlanıyorum ama sen aldığın için hoşlanmadığımı söyleyeceğim, bu da yalan oluyor mu?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Pekâlâ." Yumruk yaptığı elini çenesinin altına yaslayıp düşünüyormuş gibi yaptı. "O halde biraz daha genişletelim. Sana doğrudan sorduğum şeylerle ilgili yalan söylemek yok."

"Tabii aynı dürüstlüğü senden bekliyor olacağım. Bu iki tarafın da haklarını saklı tutan bir anlaşma maddesi," dedim.

"Öyle olsun sayın müze müdürü."

"O halde anlaştık Sevgili Bay Sidra." Ona elimi uzattım ama siyah bakışlarını bana çevirdi.

"Bu yüzyılda kadınlar ne kadar da cüretkâr, bana dokunmak için girdiğin şu çabaya bak..." Gözleri alay edercesine irileşti. Suratımı astım. Ellerini arkasında birbirine kenetleyip zarifçe döndü ve yürümeye başladı. "Ben hiçbir zaman kolay elde edilebilen bir adam olmadım sayın müze müdürü."

"Hah!" dedim arkasından yarı bağırarak. "Seninle eşleşmek sadece bir saatimi almıştı ve randevu isteğime de hemen atlamıştın."

Vücudunu çevirmeden yarım bir şekilde sadece başını çevirdiğinde içtenlikle gülümsüyordu.

"Benimse seninle eşleşmek için sadece fotoğrafımı eklemem yeterli oldu." Yeniden başını çevirip merdivenleri usta bir dansçı gibi zarif ama hızlı adımlarla çıktı.

Çift kanatlı kapıyı iki eliyle iterek açarken arkasından onu seyrettim. Bu yüzyıla ait olmadığı o kadar belliydi ki bu tüylerimi ürpertiyordu. *Yeni bulunmuş bir tarihi eser gibi.* Ona bakıp hikâyeler yazmak çok kolaydı. Mistik enerjisini inkâr edemezdim. Sırlar ve gizemlerle doluydu. Ona bakıp ne hayatlar yaşandığını düşünmek beni heyecanlandırıyordu. Varlığı başlı başına bir tapınaktı. O tapınağı keşfetmek için duyduğum ihtiyacı bastırmam kolay olmayacaktı. Ama deneyecektim.

"Bir süre sonra, bir eli tutmakla bir ruhu zincirlemek arasındaki ince farkı öğrenirsin."
Veronica A. Shoffstall

6

Ele Avuca Sığmaz

Şatoda gözlerimi açmak başka bir zamanın içine düşmüşüm gibi hissettiriyordu. Yeniden burada olduğumun farkına vararak derin bir nefes aldım. Burada olmayı seviyordum, burada yaşamayı seviyordum. Bir sanat âşığına müzede yaşayacağını söyleseniz muhtemelen aklını yitirirdi. Ben de burada kalabileceğimi ilk öğrendiğimde aklımı yitirmiştim.

Banyoda işlerimi hallettikten sonra usulca odaya geri döndüm. Ara sıra pencereye vuran yağmur ve rüzgâr uğultusu dışında etrafa derin bir sessizlik hâkimdi. Bavullarım hâlâ burada, onları bıraktığım yerde duruyordu. Reyna'ya giderken küçük bir bavulla buradan ayrılmıştım ama bu kadar kısa sürede döneceğimi hesaba katmamıştım. Arayıp ona olanları anlatmalıydım, Vaha'yı arayıp ona ölen vampirden bahsetmeliydim. Ama düşündüğüm tek şey Sidra'nın bana bakıp gülümsemesiydi. Çok güzel gülümsüyordu. Özellikle eğlendiği belli olan zamanlarda. Onu eğlendiriyordum. Beni komik buluyordu ve böyle kalmasını istiyordum.

Aptalca hislerimi kenara bırakıp sorumluluk almaya karar verdim. Ne olursa olsun dün gece yanımda bir cinayet işlenmişti, belki bildirmek için geç bile kalmıştım. İnsanların, hatta vampirlerin çoğu bunu bir cinayet olarak görmese de ben görüyordum ve so-

nucunda ne olacağı benim problemim değildi. Hem belki de dün yaşanan sahneyi ayarlayan bizzat canavarın kendisiydi, cinayete nasıl tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyordu. Bunu bilemezdim ama her türlü tuzağına karşı tedbirli olacaktım.

Telefonumu elime aldım, herhangi bir bildirim ya da çağrı yoktu. Havluyla saçlarımın suyunu aldıktan sonra Reyna'yı aradım ve kablosuz kulaklığımı takıp birkaç saniye sesin gelmesini bekledim.

"Saat çok erken Lu," diye söylenerek açtı. Reyna işlettiği restoranına öğleden sonra gidip gece yarısına kadar orada kalırdı.

"Uyan pamuk prenses," diye mırıldandım. Bir yandan da saçlarımı taramak için uçlarına krem yediriyordum. "Önemli bir durum var."

"Neler oluyor?" diye sorarken esniyordu.

"Vaha yanında mı?" diye sordum. "Onun da bilmesi gerekiyor."

"Hoparlöre alıyorum," dedi Reyna. Saçlarımı bir kez daha fırçaladıktan sonra tarağı kenara bırakıp elimde kalan ince saç tellerini çöp kutusuna attım. "Dinliyorum," dedi Vaha.

Hiçbir detayı atlamadan hepsini harfi harfine anlattım. Reyna arada bir yerde yükseldi ama Vaha onu durdurdu. "Daha önce haber vermeliydin," derken sesi hoşnutsuz çıkıyordu.

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Özür dilerim, kafam allak bullak olmuştu. Polise mi gitmeliyim?"

"Olaya dahil olan bir insan veya gören başkaları var mı?" Vaha vampir kısmıyla ilgileniyordu ama insanlar işin içine girdiğinde olay büyürdü.

"Hayır." Sonra duraksadım. "Yani beni saymazsak hayır."

"O halde ben hallederim. Sana başka bir şey söyledi mi?" Artık ölü olan sarışın vampirden bahsediyordu.

"Hayır ama kimsenin onu bu saate kadar bulmamış olması garip değil mi?" Sabah kapımda polislerin belirmesini beklemiştim.

"Sidra halletmiştir."

"Ama o benimleydi," dedim kararsızca.

"Telefonda sana bir cesetten kurtulmanın on iki yolunu mu anlatayım?" Alaycı çıkışına o görmese de gözlerimi devirdim.

"İyi!" dedim tersleyerek. "Bu yüzden başımın belaya girmeyeceğine emin misin?"

"Mesela Akil Maner ile mi?" diye cilveli bir sesle araya girdi Reyna.

"Kapatıyorum," dedim ve kapattım.

Akil Maner kasabanın zenginlerindendi. Ben kasabaya gelmeden önce uzun yıllar müzeyi istemiş ama Vaha bu fikre yanaşmamıştı. İlk geldiğimde Akil, bana birçok konuda yardımcı olmuş ve aramızda bazı romantik sürtüşmeler yaşanmıştı ki sadece bir öpücükten bahsediyordum. Ben onun vampirlerden nefret ettiğini, o benim vampir kanı bağımlısı olduğumu öğrenene kadar birbirimizden hoşlanıyorduk. Vaha nasıl vampirleri temsil ediyorsa o da insanları temsil ediyordu. Bu kasabada kanun Vaha ile Akil'in elinde diyebilirdik ve dün geceki olay nedeniyle, onunla karşılaşmayı hiç istemezdim.

Bugün giyinmek için lacivert, kumaş bir şort yelek takımı seçtim. Spor ayakkabılarım bana bakıyordu ama müzede daima özenli görünmeyi tercih ediyordum, bu yüzden ten rengi stiletto'larımı giyip birkaç adım attım. Saçlarımın dalgalarını köpük yardımıyla belirginleştirip serbest bıraktım. Altın rengi orta boy halka küpeler ve aynı renk kolye takıp eklem yüzüklerimi parmaklarıma geçirdim.

Bu defa hiç beklemeden yan odadaki kapıyı birkaç kez tıklattım ama açan da ses veren de olmadı. Onunla konuşup dün gece neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Ahşap merdivenlerden topuklarıma dikkat ederek yavaş yavaş indim. O duvar yine gözüme takıldı ama oralı olmadım. Sidra'ya açıkça rest çekmiştim, önceki yaşamımda olduğumu sandığı kişi değildim. Bu iddiamı en iyi şekilde savunabilmek için geçmiş yaşamımdan uzak durmam gerekiyordu, o yüzden bunu kurcalamayacaktım.

"Luzia günaydın." Ofis koridorunda, dinlenme alanında Ilgar kendisine bir fincan kahve dolduruyordu. "İster misin?" diye sordu. Müze eserlerinin korunmasından sorumlu restoratördü.

"Lütfen," dedim. Pencerenin kenarına yaslanıp bekledim.

"Mera dün beni görmek istediğini söyledi ama çok meşguldün."

"Evet," diye başımı sallayıp uzattığı kahve fincanını aldım. "Sergi odasındaki değişikliklerle ilgili konuşmak istemiştim. Yeni düzen hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eserleri sergilemek için daha geniş bir alanımız var ve hâlâ iyi durumdayız." Parlak şekilde gülümsedi. Onun onayı içimi rahatlatmıştı çünkü bu işten sorumluydum ve öylesine değişikliklere boyun eğmek istemiyordum.

"Kafanı kurcalayan şeyler mi var?" Nazik bir şekilde ağzımı araması gülümsememe neden oldu.

"Yeni düzenlemeler," diye hafifçe omuz silktim.

"İş hayatında olur böyle şeyler." Yanıma gelip elini omzuma koydu. "Tabii kaç şanslı kişinin patronu tarihin en eski vampiridir onu bilemem." Yavaşça gülünce göğsü hareket etti. Benden on bir yaş büyüktü ve ağabey gibiydi. İlk andan itibaren iyi anlaşmıştık. İş tecrübesi benimkinden fazlaydı, destek olması beni her zaman motive etmişti.

"Onu da restore etmek ister misin?" diye mırıldandım.

"Her sanat biraz kaprislidir," diyerek genişçe güldü. "Sen halledersin."

Hakkı vardı ve bu küçük cümle günün geri kalanını geçirmem konusunda epey faydalı oldu. Tüm gün ne canavar ne de asistanı ortalıkta görünmüştü, bunun da faydasını es geçemezdim. Tamamen işlerle meşgul olmak ve sevdiğim şeyi yapabiliyor olmak iyi gelmişti. Sergi odasının düzenlemesinin bitmesine epey az kalmıştı. Yazışmaları tamamlayıp istenen yıllık rapor için öğle yemeğini atlasam da her şey yolundaydı. Bütün evrak işlerini tamamlayıp e-postaları gönderdikten sonra ziyaret ve sergi kataloğuna baktım. Hafta sonu liseli öğrencilerin gezi aktivitesi vardı. Uzak Doğu'dan bir sanatçının sergisiyle ilgili bir yazışmanın son görüşmelerini gerçekleştirdikten sonra koltuğumda başımı geriye doğru yatırabildim.

Avucumu göğsüme bastırarak biraz masaj yapmaya çalıştım ama faydasızdı, neyin iyi geleceğini biliyordum. Bu yüzden telefonuma uzandım ve Reyna'ya Sivri Diş'e gitmek ister mi diye mesaj gönderdim. Yanıt beklerken Mera'nın benim için iki saat önce ge-

tirdiği sandviçi yemeye koyuldum. Sivri Diş vampir barıydı. İnsanlar için de bazı içecek seçenekleri vardı ama kesinlikle yemek servis etmiyorlardı. En önemlisi vampir kanı bulmak için ideal bir yer olmasıydı.

Reyna'nın işyerinde ve meşgul olduğunu söyleyen mesajını okuduktan sonra toparlanmaya koyuldum. Bilgisayarımı kapatarak sandviçin son lokmasını ağzıma attım. Suyumdan içip önümdeki artık paketlerini çöp kovasına tıkıştırdım. Ofisten çıkarken Mera'ya Sidra'yı görüp görmediğini sordum, bu defa şanslıydım ki nihayet teşrif etmişti.

Üst kata çıkıp odasının kapısını çalmak üzereyken kapı açıldı.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim ani karşılaşmamıza hazırlıksız yakalanmamış gibi.

"Bir yere mi gidiyordun?" Gözleri omzumdaki çantaya takıldıktan sonra kolundaki saati kontrol etti. "Mesain henüz bitmemiş." Güler gibi olmasına rağmen alay edip etmediğini anlamamıştım.

"Ben müze müdürüyüm, işim bittiği zaman mesaim biter."

"Yani bir yere gidiyordun." Sözleri dün gece yalan söylemek üzerine yaptığımız anlaşmayı hatırlatacak bir ima taşıyordu.

"Sivri Diş'e gideceğim," diye açıkladım. *Bu bilgiyle ne yapacaksa.*

"İçimden bir ses birilerinin yine açlık çektiğini söylüyor." Bir eliyle kapının kenarından destek alıp ağırlığını oraya verdi.

"Senin için sakıncası mı var?"

"Birlikte gidelim, yolda belki seni dinlerim. Benimle konuşmak için yanıp tutuşuyor gibi görünüyorsun."

Beni geride bırakıp yürümeye koyulduğunda ağzım yarı açık kalmıştı. Onunla tartışmak yerine adımlarımı hızlandırarak peşine takılmaya çalıştım. Arabayı ben kullanırım dediğinde bile ikiletmeden anahtarı ona fırlattım. Yol boyunca sormasını bekledim, onunla ne konuşacağımı sormasını bekledim ama tek kelime bile etmedi. Gerçekten can sıkıcıydı.

"Dün gece olan şeylerle ilgili konuşmalıyız," diyerek yerimde kıpırdandım.

"Konuş o halde."

"O vampiri tanıyor muydun?" Koltukta emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona döndüm.

"Hayır."

"Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Sana mesaj iletmemi istediğini söyledi."

"Mesajı mı merak ettin?" Yine benimle dalga geçmesini görmezden geldim.

"Hayır, beni nereden tanıdığını, benimle ilgili bu kadar şeyi ve seninle bağı..." Duraksadım, buna ne demem gerektiğinden emin değildim. "Seninle benim aramda nasıl bir bağlantı kurduğunu bilmeliyim. Bu ürkütücü. Peşimde başkaları da olabilir mi? Vampirler artık beni sevmiyor mu?"

"Vampirler seni seviyor muydu?" dedi kaşlarını hayretle yukarıya kaldırarak. Onca şey söylüyordum ama o çok garip şeylere takılıyordu.

"Elbette. Ben de vampirleri severim."

Belli belirsiz bir, "Yaa..." çıktı dudaklarından.

Yüzü ifadesizdi... hayır, anlamaya çalışıyordu. Ona başını yola çevirmesi söylemem gerektiğini biliyordum ama gözlerimi kıpırdatamadım bile. Ağzım kurudu ve birden boğazıma kızgın bir acı saplandı. Önüme dönüp kontrol panelinden soğukluğu artırdım.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattım.

"Peşinde başkaları da olabilir ama buradaki vampir arkadaşlarınla bir ilgisi yok," dedi. Direksiyonu tek eliyle tutuyordu. Vaha'nın reflekslerinin ne kadar iyi olduğunu gördüğüm için buna değinme gereği duymamıştım.

"Yani onu tanıyor muydun?"

"Onu tanımadığımı söyledim tekrar, tekrar ve tekrar. Ama nereden geldiğini tahmin ediyorum." Ben tam ağzımı açıp nereden diye soracakken, "Muhtemelen Afrika," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı. Benden ne istediğini sormak üzereyken, "Muhtemelen ölmeni istiyor," diye ekledi.

Her seferinde sorularımı ağzıma tıktığı için önüme dönüp yola bakmaya çalıştım ama beni gerçekten sinir ediyordu.

"Çünkü senin benim avım olduğunu düşünüyorlar," derken yine sorulmamış sorumu yanıtlamıştı. "Benden bu hazzı almak istiyorlar."

Bunu bu kadar rahat söylediğine inanamıyordum. Ama neden inanamıyordum ki? Öylece gelip benimle arkadaş olmaya çalıştığı yoktu.

"Bu durumda onlardan önce davranmak isteyebilirsin," dedim. Sesli bir şekilde güldüğünde arabanın içinde tatlı bir melodi yankılandı. Sanki gülümseme onun için bile beklenmedikti.

"İsteyebilirim," dedi.

"Bana kan içirmeye çalıştı."

"Böylece istediği her şeyi yaptırabilirdi."

"Sen bunu istemiyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Kanınla beni kolayca esir edebilirsin."

"Ben sana zaten istediğim her şeyi yaptırabilirim." Dönüp uzun kirpiklerinin altından kutsal kitaptan bir alıntı yapmış gibi bana baktı.

"Her şeyi değil," dedim.

"Benimle restleşme," dedi.

Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Bu defa başıma bir ağrı saplanmıştı. Yoksunluk krizim gerilimle daha da artmaya başladı. Mantıklı bir eylemde bulunup Reyna'ya mesaj yazdım, nereye ve kiminle gittiğimi söyledim ama geri cevap vermedi.

Arabadan inene kadar sessizdik ama indikten sonra, "Buraya neden geliyorsun?" diye sordu. Ben de bunu bir işaret olarak algılayıp onunla yürümeye koyuldum.

Sivri Diş bir gece kulübüydü ve içeride aşırılıklar vardı. Özellikle arka kapıdan yukarıya çıkılan gizli bölmesinde. Orada gönüllü insanlar kendilerini vampirlere sunuyordu, bu ne kadar yasadışı olsa da zaten üst kata çıkmak için önden her şeyi göze aldığınız bir anlaşma imzalamanız gerekiyordu. O kısmıyla ilgili pek bir şey bilmiyordum çünkü bazen nasıl bir his olduğunu merak etsem de kendimi bir vampire sunmazdım.

"Eğlenceli buluyorum," diye basitçe açıkladım. "Vampirlerle iyi anlaşıyorum."

"Arkadaşın gibi senin de vampir sevgilin var mı?"

"Olsaydı eminim biliyor olurdun."

"Seninle ilgili derin araştırmalar yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ellerini cebine koyup bir süre orada bekledi.

"Açıkçası benimle gram ilgilendiğini düşünmüyorum ama içimden bir ses olduğumu sandığın kişiyle ilgili hiçbir detayı atlamayacağını söylüyor." Yine bunalmaya başlamıştım ve göğsüm daralıyordu.

"Seninle neden ilgilenmediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü onun suratına sahip olmasaydım muhtemelen beni tanımazdın, görsen yanımdan geçip giderdin ya da asla görmezdin çünkü bu kasabaya geri dönmezdin." Elimi kaldırıp etrafı gösterirken, dudaklarımdan çıkan gerçekler bir an canımı sıktı.

Kollarını göğsünde birbirine kavuşturup başını geriye atarak bana bakmaya başladı. Gerçekten bakmaya. Bir anlığına gözlerinden bir perde kalktı ve onu görmek için değil, beni görmek için baktığını gördüm. Bir an için bu bakış, gece ışığı kadar canlandırıcı hissettirmişti.

"Haklısın," dedi sonra. "Bu kasabaya dönmezdim." Canlandırıcı etki kendisini sersemletici bir darbeye bıraktı. Bilmeme rağmen onaylaması duvara toslamışım gibi hissettirdi. Bana hem bu kasabaya benim için döndüğünü hem de benim için dönmediğini itiraf etmişti.

"Vampirlerde eğlenceli olan ne?" dedi yeniden yürümeye başladığında. Ben sorduğu soruyu, biraz önce ne konuştuğumuzu bile unutmuştum. Ve onun unutmaması da bir darbeydi. Kafası hiç karışmamıştı. Hiç düşünceleri bulanmamıştı. Luzia olarak onu hiç etkileyememiştim. Ama ben ondan ilk andan itibaren etkileniyordum.

"Lafı dolandırmıyorlar, çoğunlukla dürüstler, eğlenmeyi biliyorlar, hayatı yaşarken sınırları yok, ben hep..." Duraksadım ve devam etmeden önce kendi içimde düşünmeye koyuldum.

"Sen hep ne?"

"Ben hep duraksarım." Nabzım hızlanmıştı ve bunu fark edeceğini biliyordum. "Bir de onlardan bir şeyler saklamak çok zor," diye kalbimi işaret ettim. Bu onu gülümsetti.

"Duraksamaktan kastın ne?" diye hafifçe bana döndü.

"Düşünmeden eyleme geçmek... Ben hep çok düşünürüm ve çoğunlukla yapmamaya karar veririm." Neden, der gibi bakmaya devam etti. Sanki noktalı virgül koymuşum gibi.

"Bir önceki hayatımda sana ne yaptığımı bilmiyorum ama bilmelisin ki hayatım hiç kolay değildi. Muhtemelen beni uzun süre bulamamanın sebebi budur. Çocukken ağrılarım yüzünden ailem hep endişeliydi, çok fazla dışarıya çıkamazdım. Annem bu nedenle uzun yıllar işine ara vermek zorunda kaldı..." Gülümseyerek anlatmaya çalışıyordum. "Bir anda kramp girer ve ben oyun dışı kalırdım..." Gözlerimi kocaman açarak devam ettim. "Büyüyünce bunun geçeceğine inanıyorduk ama zamanla daha da şiddetlendi. Sonra fısıltılar başladı... Bilimsel sonuca ulaşamayınca insanlar, annemle babam bile aklımı kaçırmış olabileceğimi düşündü. Uzun uzun terapiler..." Ellerimi meşgul etmek için çantamdan telefonumu çıkardım.

"Haliyle pek sosyal biri olamadım. Çok az arkadaşım oldu, olanlar da bana hep hasta gözüyle baktı ya da daha kötüsü, ilgi çekmeye çalışan kız oldum." Telefonu çıkarırken elime gelen şeker kutusundan bir tane ağzıma attım. Yabanmersini aroması bir anda aramızda çoğaldı. "Ağrı kesiciler, antidepresanlar... Sürekli ilaç torbasıyla dolaşmak pek seksi değil." Halime güldüm. "Bu yüzden Reyna'ya minnettarım. O kız kardeşim gibi. Hiç yadırgamadı, destek oldu ve beni bu kasabaya getirdi."

"Sonra gece ışığını keşfettin," dedi Sidra.

"Aslında gece ışığı kullanmaya üniversitede başladım. Vampirler okula gidebiliyor, hiç düşündün mü bilmiyorum." Eğlenerek gülmem onu da gülümsetti.

"Dur durak bilmezdin..." diye fısıldadı. O kadar zor duymuştum ki kelimelerin ne anlama geldiğini kafamda tamamlamak zorunda kaldım. "Seni durdurmak mümkün değildi, ele avuca sığmazdın." Ondan, farklı bir yaşamdaki benzerimden bahsederken bambaşka biri oluyordu. Perdeleri aralanıyordu ve orada özlem dolu birini görüyordum.

"Gördün mü?" dedim. Kalbim kırık, yeniden yürümeye koyuldum. "O olmadığımın en büyük kanıtı bu."

"Ya da olduğunun," dedi kapıyı girmem için açarken.

Korumalar Sidra'yı gördükleri anda geriye çekildiler. İçeriye girmek için ne her zaman yaptıkları gibi kimliğimi sorguladılar ne durdurdular. Beni tanımalarına rağmen, Vaha'ya rağmen her zaman durdurulurdum ama bu gece kimse dönüp bakmamıştı bile.

"Bir şeyin öldüğünü ve özgür olduğunu düşünürsün,
sonra onu içine çöreklenmiş sana gülümserken bulursun."
Sylvia Plath

7

Asırlarca Peşinden Sürüklenen

Sivri Diş klasiklerden ilham alıyordu. Kırmızı rengiyle bütünleşmiş dekorasyonu ışıklandırmayı daha da karanlık hale getirmişti. Girişi geçtikten sonra merdivenlerden inip mekânın ana salonuna giriş yapıyordunuz. Oldukça geniş sayılabilecek bu yerin tam ortasına bir içecek barı yerleştirilmişti. Yüksek sesli elektronik müzik çalıyordu, o yüzden gözlerim asistanının müzikten hiç hoşlanmadığını söylediği Sidra Dekalton'a döndü.

İçerideki herkes en az bir kez dönüp ona bakıyor, bazıları saygın biri gelmiş gibi selam verirken bazıları da sadece kendi arasında fısıldaşıyordu. Kadınlar kadar erkekler de onu büyük bir gizem ve heyecanla süzüyordu. O merdivenlerden daha da aşağıya inmeye karar verdiğinde –ki hiç dönüp bana bakmamıştı– peşinden gitmek yerine içecek barına yönelip yüksek taburelerden birine yerleştim. Üç tane vampir barmen çalışıyordu ve üçüyle de Vaha dolayısıyla tanışıyorduk. Samimi olduğumuz söylenemezdi ama oraya oturduğum anda dönüp benimle ilgileniyorlardı.

"Her zamankinden mi?" diye sordu barmen, siyah fötr şapkasını düzeltiyordu. Üstü tamamen çıplaktı, altında kırmızı deri pantolon vardı.

"Espresso martini," dedim burun kıvırarak. Başını sallayıp hazırlamak için çok hızlı bir şekilde döndüğünde gözlerimi kırptım. Üçü de vampir hızları sayesinde hızlandırılmış görüntü kareleri gibi hareket ediyordu. Onları takip etmek neredeyse imkânsızdı. Taburemde dönüp etrafa bakındım. Sidra ortalıkta yoktu, sürekli bir anda arkasını dönüp gitmesi biraz tuhaftı ama benim adıma iyiydi. Onunla vakit geçirirken arada mola verme ihtiyacı hissediyordum. Çok içtikten sonra bir daha bu kadar içmeyeceğim dediğiniz anlara benziyordu ama sonra daha da fazlasını içiyordunuz. Sadece baş dönmesini ve mide bulantısını unutmamız gerekiyordu.

"İşte," dedi arkamdan bir ses. Hazır olan içkimi teşekkür ederek aldım.

Sivri Diş vampir çevre edinmek isteyenler için ideal bir yerdi. Burada vampirler dilediği kadar kan içiyordu ve çeşit sınırsızdı. Kanlar hem yapay hem tüp hem de torbalar halinde mevcuttu. Bazıları elinde kan torbasıyla gezmeyi eğlenceli bulsa da çoğunlukla insanlar gibi kadeh kullanıyorlardı. Vaha'nın hatırı sayılır bir saygınlığı vardı, bu yüzden herkes bize temkinli ve dikkatli yaklaşırdı. Ondan çekindikleri için karanlık detaylardan pek bahsetmezlerdi ama üst katlarda gönüllü insanlar olduğunu ve doğrudan damardan beslendiklerini de biliyordum. Bunca kargaşa ve aşırılığa rağmen pek olay çıkmazdı, genelde kalabalık olsa da nadiren sorun yaşanırdı.

Bu gece kalabalıktı, o yüzden aradığım kişiyi bulmam uzun sürdü ama nihayet onu görünce bara içkimin ücretini bırakıp yürümeye koyuldum. Beni görür görmez yüzündeki gülümseme büyüdü. Amir mekânın açıldığı günden beri burada garson olarak çalışıyordu.

"Luzia, Luzia, Luzia..." dedi. Hemen eğilip dudaklarını bastıra bastıra yanağımdan öptü. Bunu hep yapıyordu.

"Selam, işte en sevdiğim garson." Ellerinden tutup ona en içten gülücüklerimi bahşettim.

"Yalnız mısın?"

"Hiç olmadığım kadar."

"Ve açsın."

"Hiç olmadığım kadar."

"Maalesef güzelim," dedi bir masaya doğru gitmek için yanımdan ayrılırken. "Buraya Sidra Dekalton ile girerken ne düşünüyordun?" Anlamayarak kaşlarımı çattım, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Onun insanı, onun yemeği." Göz kırptı ve gülerek benden uzaklaştı.

"Amir!" diye arkasından seslendim ama o sadece kahkaha atıyordu. Gittiği masaya eğildikten sonra siparişlerini alıp ortadan kayboldu. Vampir hızı birden başımı döndürmüştü. Herkes çok hızlıydı ve çok canlıydı. Bense orada yığılacakmış gibi duruyordum.

Hemen moralimi bozmadım, tek vampir arkadaşım Amir değildi. Yeniden bara gidip tekila söyledim, kafama diktim ve etrafa bakındım. Sorun şuydu, vampir arkadaşlarım vardı ama gece ışığı çok hassas terazide kullanılması gereken bir şeydi. Doz kaçırırsam mahvolurdum, aynı kişilerden dozu kaçırırsam kesinlikle mahvolurdum. Üstelik arkadaş kontenjanından daha önce faydalanmıştım.

"Gece ışığı mı arıyorsun?" Kulağımın hemen dibindeki fısıltıyla irkilerek arkamı döndüm. Neredeyse benim yaşlarımda esmer bir kadın bana gülümsüyordu. Bu denli sessizce yaklaştığına göre kesinlikle vampirdi.

"Hayır, böyle iyiyim." Tekilanın dibinde kalan birkaç damlayı daha dudaklarıma götürdüm. Öylece tanımadığım kişilere bağımlılığımdan bahsedemezdim.

"Seni Amir'le konuşurken duydum," dedi kadın gülümseyerek. Simsiyah saçlarını tepesinde çok düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Saçları öyle gergin görünüyordu ki onu görünce benim başım ağrımıştı.

"Dediğim gibi böyle iyiyim."

"Sidra Dekalton ile buraya girdin, kimse sana yardım etmez." İşte bu ilgimi çeken bir meseleydi. Koltuklardan birine oturunca onun peşinden gittim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ona doğru eğilip ki buna gerek yoktu, vampirler gayet iyi duyabilirdi. Müzik çok yüksekti ve herkesin kafası güzeldi ama yine de risk almayı seven biri değildim.

"Bir insanın buraya bir vampirle girmesi sahipli olduğu anlamına gelir, bir insan buraya Sidra Dekalton ile girerse kimse buna bulaşmaz tatlım."

Kahkaha attım. "Daha neler."

"O halde sana kolay gelsin." Bilmediğim bir şakaya gülüyormuş gibi kıkırdayıp çantasını omzuna taktı. Hemen yanımdaki koltukta öpüşen bir çift görünce gözlerimi kaçırdım. Adamın dudağı kanıyordu. Genelde bu tür şeyleri daha alt ya da üst katta yapıyorlardı. Sonra onu gördüm. Gözlerim bir çıkış kapısı ararken. Yuvarlak koltuklardan birinde tek başına oturuyordu. Bir ayağını kıvırmış, diğerini uzatıp başını eline yaslamış buz gibi bir ifadeyle etrafı seyrediyordu. O an müziği yeniden duydum ya da ritim biraz daha yükseldi. Yanar döner ışıklar etrafımda dönerken, birileri dans ederken ve herkesin keyfi yerindeyken göz göze geldik. Burada ne işi vardı, neden gelmişti, neden birden yok olmuştu, daha önemlisi sebep olduklarının farkında mıydı? Bunu bilinçli mi yapmıştı? Ayağa kalkıp ona doğru yürümek ve hesap sormak istiyordum ama soğuk soğuk terlerken bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydım. Gözlerimiz arasındaki bağlantıyı kestim.

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Kırılmış buzlarla dolu bir bardak alabilir miyim?" Bara yaslanıp baş dönmemin dinmesini bekledim. İçerisi çok sıcaktı.

Bakışlarımı zorlukla garsona çevirdim, ne dediğimi anlamadığı ortadaydı.

"Bir bardağın içine kırılmış buz doldurup verir misin lütfen?"

"Burada sadece içecek satıyoruz," dedi.

"O halde içine birkaç damla bir şey koy." Ben cümlemi bitirdikten birkaç saniye sonra buz dolu tonik bardağını önüme bıraktı. Bardağı alıp kafama diktim, ağzıma düşen buz parçalarını dişlerimin arasında iyice kırıp soğukluğun bütün ağzıma ve boğazımdan aşağıya yayılmasını bekledim.

Gece ışığı yoksunluğu önce tüm bedenimde başlıyordu. Karıncalanma, rahatsızlık, kaşıntı... sonra dişlerimde ve damağımda kuru bir kamaşma. Sanki günlerdir su içmiyormuş gibi boğazım yanıyordu ama ne kadar su içersem içeyim yetmiyordu. Biraz sonra terleme şiddetini artıracaktı ve peşinden parmaklarımdan başlayan titreme gelecekti. Sonra gözlerimdeki damarlar belirginleşecek ve kızarmaya başlayacaktı. Daha önce iki kez aşırı yoksunluk çekmiştim, tüm bedenim kuruyor ve damarlarım çatlıyormuş gibi hissetmiştim. Ağzıma bir avuç dolusu buz tıkıştırıp bu defa yutmadan bekledim. Ellerimle şakaklarımı ovup, kendimi iyileştirmenin bir yolunu arıyordum.

"Gerçekten berbat görünüyorsun kızım," dedi biri. Başımı kaldırıp zar zor Amir'i gördüm. "Beş dakika sonra üst kattaki tuvaletin oraya gel." Cevap vermedim, başımı bile sallamadım. O bana bakmıyordu, ben de ona bakmadım. Dikkat çekip bunu batırmak istemiyordum. İçimden birkaç dakika geçecek şeklinde saydım. Buzları biraz daha ağzıma atıp çantamdan telefonumu çıkardım. Birkaç saniye ekrana baktım sonra birisini arıyormuş gibi yapıp telefonu kulağıma yapıştırdım.

Daha önce hiç üst kata çıkmamıştım ama merdivenleri tırmanırken zaten aklım pek de başımda değildi. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, kırmızı kadife halılar zemin boyunca ilerliyordu. Sarmal merdivenden iki kat çıktım. Uzun bir koridoru takip ederken bana yiyecekmiş gibi bakan bir-iki kişiyle karşılaştım ama yoluma devam ettim. Koyu kırmızı boyalı duvarlarda ne olduğunu göremediğim birkaç tablo asılıydı. İçerisi neredeyse karanlıktı. Loş sarı ışıklara rağmen yüzleri bile seçmek zordu.

"Tuvalet ne tarafta?" diye sordum kapıda bekleyen birine. Elinde uzun ince bir sigara vardı, bana şöyle bir bakıp sağ tarafı işaret etti. Giderken odaları gördüm, bazılarının kapısı açık bazıları ise kapalıydı. Açık kapının ardında genç bir erkeğin bileğini ısıran başka birini gördüm. Adımlarımı ya da duraksadığımı fark etti. Adamın bileğini bırakmadan gözlerini bana çevirdi ve dudaklarındaki kanı görebileceğim şekilde gülümsedi. Yoluma devam ettim. Kesinlikle yasadışı bölgedeydim.

"Geç kaldın," dedi Amir bir anda karşımda belirip. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ama onu görünce biraz rahatladığımı itiraf etmek zorundaydım. Vampirlerle samimi olmama rağmen onların karanlık tavırları ürkütücüydü ve ben bu yönlerine alışamıyordum.

"Kimin?" diye sordum elime sıkıştırdığı şişeyi iyice sıkarak. Diğer elimle çantamdan para çıkarmaya çalışıyordum.

"Henüz iki aylık," dedi Amir. Gözlerimi devirdim ve çıkardığım banknotlardan birkaçını eksilttim. Vampir ne kadar yeni olursa gece ışığı etkisi o kadar çabuk tükeniyordu. İki aylık bir vampirde bu etki belki kırk sekiz saat dayanırdı, o da şişenin hepsini tüketirsem.

"Bu sıralar denetimler arttı," dedi parayı cebine sıkıştırıp. "Yandın kızım." Başımı sallayıp kabinlerden birine girdim. En azından ortalık temizdi, klozetin kapağını kapatıp oturdum. Küçük şişenin kapağını açıp başıma diktim. Böyle yapmamam gerektiğini biliyordum ama hepsini içmiştim.

Artık kabul etmeliydim ki başta ağrılar için kullansam da bu artık kontrol edemediğim bir bağımlılık haline gelmişti. Geri dönüşten çok uzaktaydım. Vampir kanı için bir rehabilitasyon merkezi olsa düşünmeden giderdim ama bu konuda tamamen tek başımaydım. Vampirlerin insanlara kan vermesi, insanların vampirlere kan vermesinden daha büyük suçtu. Çünkü vampir kanının insanlar üzerinde bağlayıcı özelliği vardı. Belli miktarlardan sonra kanını içtiğiniz vampire kontrolsüzce boyun eğiyordunuz, bu da hükümetin kesinlikle kabul etmediği bir durumdu.

Gece ışığı kanıma karışırken kaslarımı hareket ettirmeye çalıştım. Tuvalet kabinleri bile kırmızı renkteydi, o kadar dardı ki bana kendimi tabutun içindeymiş gibi hissettiriyordu. Küçük ve artık tamamıyla boş şişeyi parmaklarımın arasında birkaç kez çevirdim. Bu durumla ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz paranoyak bir tip olduğum için iz bırakmamak adına şişenin her tarafını üzerimdekilerle güzelce silip çöp kutusuna attım ve üzerine de birkaç yaprak tuvalet kâğıdı fırlattım.

Aşağı indiğimde müzik kulağıma daha başka gelmeye başladı, görüşüm netleşti ve her şey bir anlığına berraklaştı. Neşeyle omuzlarımı ritme uydurarak kurulacak bir köşe aradım. Keşke Reyna da burada olsaydı diye düşündüm; üniversitedeyken, birbirimizden hiç ayrılmazdık ama sonra ikimiz de iş hayatına atıldık, öncelikleriniz değişti. Bunun için mutluydum çünkü ikimiz de hayalimizdeki işlere sahiptik ama artık eskisi kadar sık eğlenceye vakit ayıramıyorduk.

Kendime bir içki almak ve teşekkür etmek için Amir'i ararken bir şey gördüm, kalabalık ve ardındakileri. Onlara doğru yaklaştım. Müzik ve her şey normaldi, kalabalık da normaldi ama yanlış giden bir şey vardı. Amir yerde dizlerinin üzerindeydi, yüzünde korkunç bir ifade vardı. Onun önünde rahat bir tavırla volta atan Sidra arkası dönük olmasına rağmen başını çevirip bana baktı. Rahat ve ifadesiz bir suratla. Ellerini yine arkasında kenetlemişti.

"Tazelenmiş görünüyorsun," dedi. Birden onları çevrelemiş küçük kalabalığın bakışları da beni buldu. Aralarında hiç insan olmadığını düşünüyordum çünkü insanlar böyle anlarda daha çok tepki verirdi. Mimikleri ve çıkardıkları küçük sesler onları ele veriyordu. Vampirlerse sadece hareket ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum Amir'e ama başını kaldırıp bir kez olsun bana bakmadı. Belli ki işler yolunda değildi ve belli ki bunun bana verdiği o küçük şişeyle ilgisi vardı. Sidra bana başını yana eğerek bakınca ve kaşlarını hafifçe çatınca mesajı aldım. Yolunda değildi çünkü ben Amir'den küçük bir şişe almıştım. Ve o bunu biliyordu. Buraya benimle girerse nasıl sonuçlanacağını da biliyordu. Kasıtlı yapmıştı. Kasıtlı olarak beni zor durumda bırakmak istemişti.

"Lütfen konuşabilir miyiz?" diye sorarken etrafımızdaki seyircilere baktım. "Mümkünse yalnız." Sinirden dişlerimi sıkacak raddeye gelmiştim ama panik ve korku en tehlikeli kontrolsüzlüktü. Bunu kendime yapmayacaktım. Öfkeyle hareket edip işleri kendim için de Amir için de daha kötü bir hale getirmeyecektim.

"Hayır," dedi. Aklımdan aynı anda birçok tepki geçse de hepsini yutmayı başardım. Vaha'yı aramak istiyordum ama onu arasam

Sidra muhtemelen daha çok sinirlenirdi ve zaten Vaha gelene kadar ne yapacaksa yapmış olurdu.

"Lütfen bırak onu," dedim içtenlikle. "Ben istedim. Sadece yardım ediyordu." Sidra beni bırakıp Amir'e doğru eğildi. "Sence ona ben yardım edemez miydim?" Ses tonu buz kesmeme neden oldu. Hesap soruyordu ve bunu profesyonel şekilde yapıyordu. Kelimeleri bu kadar doğru seçip ustalıkla kullanması ürkütücüydü. Suçu üstüme almaya çalışırken Amir'i daha suçlu hale getirmiştim. Amir cevap vermedi. Sıkıntıyla ensemi kaşıdım. Hiçbir şey düşünemiyordum.

"Lütfen," dedim tekrar daha dikkatli şekilde. "Ona zarar gelirse kendimi affedemem."

"Ne dedin?" Başını bana çevirmeden hâlâ Amir'e bakarak sordu. Söylediğim şeyden hoşlanmamıştı.

Neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum. İyice panikledim. Kalp atışlarım hızlandı ve bu kadar vampirin olduğu yerde şiddetli müziğe rağmen hepsinin duyduğunu biliyordum. Sidra, Amir'in boynunu kırdı. Bir saniye içinde oldu. O ayağa kalktı, Amir yere düştü. Bir ateş patlamış gibi yerimden sıçradım. Hareket edecektim ama ne yöne gideceğimi bilemedim. Arkamı döndüm ve kaçmam gerektiğine karar verdim. Ben kapıdan çıktığımda sadece bir rüzgâr yanımdan geçip gitti. Sidra arabamın önündeydi ve daha da sinirliydi.

"Kendini affedemezsin öyle mi?" Gözlerimi, dişlerimi, parmaklarımı... var gücümle kendimi sıktım. Ağzıma bir dolu laf geldi ama hepsini yuttum. "Ne zaman bu kadar düşünceli oldun sen?"

"Onu öldürecek miydin?" Vampirler boyunları kırıldığı zaman ölmezlerdi, bunun için kalplerinin sökülmesi ya da yakılmaları gerekiyordu. Boyun kırığı da diğer yaraları gibi iyileşebiliyordu, sadece daha uzun sürdüğünü duymuştum.

"Ne zaman bu kadar düşünceli oldun?"

"Ben o değilim!" diye bastıra bastıra dişlerimin arsından konuştum. "Geçmiş yaşamındaki kinini benim üzerimden çıkarma."

"Bunu göreceğiz," dedi ikna olmamış şekilde yüzünü ekşiterek.

"Bile bile neden o kapıdan içeri girdin benimle?" diye sordum. "Bana eziyet etmekten haz mı alıyorsun?"

"Sen bunu nasıl bilmiyorsun?" dedi aynı şekilde. "Belki de vampirleri iddia ettiğin kadar çok sevmiyorsun."

"Elbette duydum!" dedim. "Ama sadece yan yana kapıdan girmenin yeterli olduğunu düşünmedim. Bunun kan takasıyla ilgisi olduğunu sanıyordum. Ben bu kasabaya Vaha'nın gözetiminde geldim, istediğim yere elimi kolumu sallayarak istediğimle girip çıkarım."

"İstediğinle değilmiş demek ki."

"Senden Vaha'dan çekindiklerinden daha çok çekiniyorlarmış demek ki!" dedim aynı kinayeyle. "Tebrik ederim, kötülük farkıyla kazandın!"

"Nasıl yorumluyorsan."

"Bir anlaşma yapmıştık!" Saçlarımı sinirle omzumdan geriye savurdum. "Sana kanıtlayacağım dedim ve kabul ettin ama bu yaptığın..." Olduğum yerde ona arkamı döndüm. Gerçekten inanamıyordum. "Bunu neden yaptın? Hayatımı neden zorlaştırıyorsun? Sana anlattım, sana zaten yeterince zorlanıyorum dedim. Şimdi gece ışığı bulmak neredeyse imkânsız hale geldi. Gerçekten acı çekmemden zevk mi alıyorsun?"

"Bu kadar saf mısın?" diye kaşlarını çattı ama aşağılamıyordu: İfadesinden bunu anlıyordum, gerçekten soruyordu. "Kanıtlamanı kabul ettiğimde iki ev arkadaşı gibi aynı çatı altında yaşayacağımızı mı sandın?" Kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. "Sınanacaksın," dedi. "Zorlanacaksın."

"Bu nasıl bir kin..." Geriye doğru adım attım. "Nasıl bir nefret, asırlarca peşinden sürüklenen..."

"Nasıl bir ihanet..." Tek kaşını kaldırdı. "Asırlarca soğumayan."

Arabaya doğru yürüdüm, anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve binerken ona döndüm.

"Neredeyse kalbimi kırdınız Sevgili Bay Sidra. Belki bu gece nihayet soğuk bir uyku çekersiniz." Gözünü dahi kırpmadı. İstese bana yetişirdi, istese sadece dokunarak bile kahrolası arabayı durdurabilirdi ama yapmadı. *Neredeyse, değil mi Lu?*

Arabayı Reyna'nın evinin önünde durdurduğumda gözlerim sulanmıştı. Gece ışığına rağmen kendimi kötü, çok kötü hissediyordum. Hem kırgın hem sinirli hem de ne yapacağını bilmez haldeydim. Bu işin altından kalkamayacağımı düşünmeye başlamıştım ve kesin olarak tek başıma kalkamayacağımı biliyordum. Reyna'nın arabasını evin önünde gördüğümde biraz rahatladım. Tek başıma kalmak istemiyordum, konuşmaya ve içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Anahtarımı çıkarmak yerine kapı zilini çaldım. Reyna yaklaşık bir dakika sonra kapıyı açtı. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu ama gece yarısını geçmiş olamazdı.

"Luzia," dedi yüzümde ne gördüyse. "Ne oldu?" Dermansız bir şekilde kendimi öne doğru atıp boynuna sarıldım. Sıkı sıkı. "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldandım. "Ben ne yapacağım Reyna?"

"İçeriye gir, anlat. Beni korkutuyorsun. Kahve yapayım mı?"

"Olur." Ben salona geçip kanepeye kurulduğumda o doğrudan mutfağa gitti. Televizyonu bile kapalıydı muhtemelen uyuyordu ama şimdi uyumanın sırası değildi. Umarım o kahrolasının da gözüne uyku girmezdi. Neyse ki Vaha burada değildi, Sidra'dan zaten hoşlanmıyordu ve bana karşı ne kadar korumacı olduğunu düşünürsek sadece keyfi olarak bir kavgaya tutuşabilirlerdi. Sidra'nın ne kadar ileri gidebileceğini aklım almıyordu artık.

"Al bakalım," dedi büyük bir fincan muhtemelen şekerli kahveyi bana uzatıp. Fincanı orta sehpaya bırakıp başımı kanepenin sırtına yasladım. Dizlerimi kendime çekmiştim, gerçekten kötü görünüyor olmalıydım.

"Seni dinledim," dedim. "Aslında sen söylediğin için değil ama olaylar bir şekilde öyle gelişti ve Sidra'ya önceki yaşamımdaki kişiyle aynı olmadığımızı kanıtlayacağımı söyledim. Bir anlaşma yaptık ve oraya geri taşındım işte."

"Ee," dedi Reyna. Geceliğini düzeltip bacaklarını benim gibi kendine çekerek kollarını etrafına sardı. Pür dikkat dinliyordu.

"Bugün Sivri Diş'e gittim." Bir şey söyleyecekti, muhtemelen tek başıma gitmem ve gece ışığıyla ilgili ama elimi kaldırıp onu

durdurdum. "Yeterince kötü hissediyorum, yapma," dedim. Ağzını kapatıp başını salladı. Sonra ona olanları anlattım. Her birini tek tek söyledim. Reyna kimi zaman sinirlense de en nihayetinde onun da yüzü düştü. Kalbi kırılmıştı ve benim kadar kötü hissetmişti.

"Çok üzgünüm Lu," dedi çenesini dizine yaslayıp. "Seni bu kasabaya hiç sürüklememeliydim."

"Saçmalama," dedim. "Hayatlarımızı bile aşan bir olay için kendini suçlayamazsın ya."

"Luzia ondan etkilendiğini biliyorum ama daha fazlası var, öyle değil mi?" Sorgulayıcı bakışlarına iç rahatlatıcı bir karşılık verdim.

"Bu geceden sonra etki alanı oldukça zayıfladı." Kahve fincanını elime aldım. "Ben kimsenin bu kadar şuursuz olabileceğine inanamıyorum. Kafayı takmış resmen. Nasıl bir ihanet birini bu kadar manyaklaştırır ki!"

"Acaba önceki hayatınızda âşıktınız da, sen onu aldattın mı?"

Noktalı virgülü düşünme.

"On hayatım olsa birinde bile bana âşık olacağını sanmıyorum. Resmen nefret ediyor benden. Kasabaya hayatımı mahvetmek için dönmüş."

"Sebebi her ne ise," dedi Reyna. "Ne yaptıysan da iyi yapmışsın. Delilik bu."

"Değil mi ama!"

"Vaha ile konuşalım." Ayaklarını sarkıtıp öne doğru eğildi.

"Gözümün önünde bir adamın kalbini söktü, diğerinin boynunu kırdı ve bir saniye bile tereddüt etmedi." Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Vaha'nın başının belaya girmesini istemiyorum."

"Luzia onlar vampir, Vaha'nın da ellerinin temiz olduğunu sanmıyorum."

"Onu birinin kalbini sökerken gördün mü?"

"Tanrım, hayır!" Yeniden geri çekildi, bunun düşüncesi bile yüzünün asılmasına neden olmuştu. "Elbette masum olduğunu düşünmüyorum ama bu görmek isteyeceğim bir manzara olmazdı."

"Benim de," diye karşılık verdim.

"Belki de sadece seni huzursuz etmek istiyordur."

"Başarıyor." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bence umursama," dedi. "Umurumda değil kozunu kullan. Sonunda senin masum olduğunu kabul etmek zorunda kalır. Yaptığı şeyleri görmezden gel ve karşısında sakin olmaya çalış."

"Kasabadan gidip kurtulacağımı bilsem bunu yapacağım."

"Biraz daha bekleyelim..." Orta sehpanın üzerindeki kâseden bir çikolata alıp paketini açarken düşüncelere dalmıştı. "Asıl derdi kendi kalp kırıklığı olmalı, hıncı dinmemiş ve senden çıkarmak istiyor. Tarihin en eski vampiri de olsa erkekler çocuk gibidir."

"Ne yani, onu pışpışlamam mı gerekiyor?"

"İdare etmen gerekiyor." Bana da bir çikolata uzattı ama istemedim. "Her ne olduysa belki de seni affetmek istiyordur, sadece gururu buna izin vermiyordur. Bazen birine çok değer verirsin ve o hata yapar, ondan nefret etmeyi öğrenmen gerekir ama edemezsin, sadece etmen gerektiğini bilirsin."

"Tuhaf kısmı ne biliyor musun?" diye sordum öylesine. Konuştukça öfkem yatışmaya başlamıştı. "Ona ihanet ettiğime inanıyorum. Yani bunu hiç sorgulamadım, içimde bir yerde yanlış bir şey yaptığımı biliyorum sanırım."

"Belki yeniden doğmanın sebebi budur Lu!" dedi. "Telafi etmek."

"Bence o da böyle düşünüyor." Hızlı hızlı başımı salladım. "Bana bir keresinde benim için doğdun demişti ve bir keresinde de öylece yeniden doğduğuna inanıyor musun gibi bir şey söyledi. Bahse girerim, yaptığımı telafi etmemi bekliyor."

"Bu çok da mantıksız olmazdı." Dudaklarını birbirine bastırarak üzgün bir ifade takındı.

"Ama başka bir hayattı," diye itiraz ettim. "Başka bir bendi."

"Bundan emin değiliz." Kalkıp kanepede benim yanıma gelerek bacaklarımı kucağına çekti. "Sonuçta başka bir yaşam olsa da senin başka bir yaşamındı. Elimizdeki en makul seçenek bu. Onu idare etmeye çalış. Karşımızda mantıklı ya da sağduyulu birisi yok. Şu anda elimizde başka bir seçenek de yokmuş gibi görünüyor."

"Barbar!" dedim dişlerimin arasından. Ne demek istediğini anlamıştım. Ona teslim olmamı falan söylemiyordu, asla böyle

bir şey söylemezdi. Bahsettiği şey, benim sürekli yapıp durduğum iğnelemelerdi ki onlara da engel olamıyordum ama belki denerdim.

"Ne olup bittiğini anlayalım," dedi Reyna. "Onu tanımaya çalışalım ve bu sırada dikkat çekmemeye çalışalım. Ama şimdi uyuyalım." Elimden tutup beni kaldırınca itiraz etmedim. Bana verdiği pijama takımını giyip onun yanına, yatağına uzandım.

"Umarım çarşaflarını değiştirmişsindir." Yastığa başını gömerken kıkırdadı. "Elbette," dedi. Gülümseyip gözlerimi kapatsam da kolayca uykuya dalamadım. Bir süre dönüp durdum, düşüncelerin içine battıkça battım.

Annem ben çocukken ve birçok şeyle uğraşırken bana aslında içinden çıkamayacağımı sandığım durumların kafamdaki kadar büyük olmadığını, sadece en kötüsünü düşünmeye meyilli olduğumu söylerdi. Sonra kafama taktığım o sorunu kolayca bir çözüme ulaştırıp beni düşüncelerimden azat ederdi. Hayatım boyunca öyle yapmaya çalışmıştım ve genellikle sorunlarımı kolaylıkla çözerdim. Bu durum için de aynısını yapacaktım, basit düşünüp öyle hareket edecektim. Ve yarın annemi arayacaktım.

Reyna'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Gece ışığı yüzünden olmalıydı, uykum varmış gibi hissetmiyordum ve kaçmış gibi görünmek de istemiyordum. O ne kadar canavarlık yaparsa ben de o kadar insanlık yapacaktım. Bunu yetişkin iki insan gibi çözecektik. Reyna'nın kırmızı saten pijama takımıyla arabaya bindim, stiletto'larımı kenara bırakıp çıplak ayaklarımla pedala bastım. Klimayı açmak yerine arabanın camlarını açtım ve içeriye biraz hava girmesini sağladım. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurdu. Arabayı yavaşlatıp dikkatle karşıya bakarken bir yandan da telefonumdan müziği başlattım. İçeride biraz neşeli biraz hüzünlü bir yol şarkısı yankılanmaya başladı.

Müzenin giriş kapısına gelince duraksadım. Saat gece yarısını geçmişti. Yani ortalıkta görünmemem gereken zaman diliminin içindeydik. Bu gece olanların üzerine bir de saçma kurallarından birini ihlal edersem ne yapardı? Yetişkin bilincim bana bunun doğru hareket olmayacağını söylüyordu, diğer yanım da sessizce

odama çıkarsam farkında olmayacağını ya da ses çıkarmayacağını. Elim kapı kulpunda kaldı. Reyna'nın onunla inatlaşma demesi kulağımda uyarıcı bir şekilde yankılandı. Nihayetinde en başında bana kuralları asistanı söylemiş olsa da söylenmişti ve istekli olmasam da kabul etmiştim. Şimdi kendimi suçlu duruma düşürmemin gereği yoktu. Onu çiğnemeye çalışmak çocukluk olurdu ve ben biraz önce yetişkin olmak üzerine nutuk çekiyordum.

Topuklarımın üzerinde geri dönüp ahşap basamaklara oturdum ve beklemeye koyuldum. Belli ki birkaç saat buradaydım. Eşyalarımı kenara bırakıp telefonumu elime aldım. Oyalanmak için sosyal medya hesaplarıma baktım ama uygulamaları aktif kullandığım söylenemezdi. Telefonumun notlar kısmına gelip işlerimi kontrol etmeye başladım. Yapacaklarımı işaretlersem yarınki meşguliyetimi biraz azaltmış olurdum. Hâlâ kararlı mıydı bilmiyorum ama yarın Sidra beyefendinin odasıyla ilgilenmem gerekiyordu.

Sergiden dolayı kütüphaneyi biraz ihmal etmiştim, oraya bakıp ziyaretçilerin kurallara uyduğundan emin olmalıydım. Kütüphane katı ikiye ayrılmıştı: Asla el dahi sürülemeyecek, gerçekten tarihi değeri çok yüksek kitaplar ve güncel kitaplar vardı. Ziyaretçiler güncel olanları geri iade etmek şartıyla alabiliyorlardı. Bazıları ihmal ettiği için kontrolü sağlayabilmek çok önemliydi. Geçen ay yapılan sergide satılan iki eserin transferini yapacaktık. Gümrükte evrak işleri uzayınca istemeden de olsa geciktirmiştik ve müşteri o eserler için heyecanlıydı. Yavaş yavaş müzenin yıldönümüne de hazırlanmaya başlamalıydık. Ses getirecek bir organizasyon olmalıydı, bu tür organizasyonlar en iyi tanıtımı sağlıyordu. Geçtiğimiz yıl Uzak Doğulu sanatçıların karma sergisini yapmıştık ama bu yıl için daha iddialı bir şeyler istiyordum ve henüz aklımda içime sinen bir proje yoktu.

E-postalarımı da kontrol edip çok sevdiğim yarış oyunlarından birini oynamaya koyuldum. Oyun oynamak her zaman dikkatimi dağıtsa da düşüncelerimi topluyordu. Kontrolün bende olduğunu bilmek iyiydi, böylece daha mantıklı davranabiliyordum.

Müzenin kapısı çok ağır bir materyalden yapılmıştı, bu yüzden hareket ettiğini duymamak imkânsızdı ama dönüp bakmadım. Oyundaki arabam istediğim hıza yetişmişti ve altınları toplamaya dikkat kesilmiştim. Araba yarış oyunlarında TIR'lardan nefret ediyordum, en küçük harekette önden kurtarsam arkadan çarpıyordum ve... bum! Gerçekten canım sıkılmıştı, muhtemelen daha da sıkmak için omzumun üzerinden baktım. Üzerinde iri aslan motiflerinin olduğu kapı hafif aralıktı. O kapıdan daha eski olan Sidra Dekalton omzuyla kapıya yaslanmış, bir ayağını diğerinin önüne kırmıştı. Elinde ona özel olduğunu düşündüğüm bakır dondurma kâsesinde muhtemelen sorbe vardı. Aynı renk kaşığı dudaklarına götürüp bir süre ağzının içinde tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Kaşığı ağzından çıkarıp bana bakmadan yeniden kâsenin içine daldırdı.

"Yasaklı saatlerde ortalıkta dolaştığımı görüp öfke nöbeti geçirme diye vakit öldürüyorum." Yeniden telefonuma döndüm ve oyunu tekrar başlattım. Arkamdan kıkırdadığını duyunca arabayı daha ilk dakikada bir ağaca çarpmıştım. *Tüh.*

"Aç mısın?" diye sordu.

"Kanını istemiyorum..." diye kelimeleri heceleyerek söyledim. Kapının iyice açıldığını sırtıma doğru rüzgâr çarpmasından anlamıştım. Adımları ahşap zemin üzerinde ağır ağır yaklaştı. Bir basamak aşağı indi, sonra bir basamak daha ve bir basamak daha. Sonunda oturup sırtını merdivenin ahşap korkuluklarına yasladı. Yüzü bana dönük şekilde yan oturmuştu.

"Aklın fikrin nerede..." Başını iki yana salladığını telefonuma bakarken bile gördüm. "Tatlı ikram edecektim."

"İçine zehir mi koydun?"

"Sadece içten duygularımı."

"Cehennem azabına benziyor olmalı."

"Seni zorladığımı söylüyorsun ama sürekli beni kışkırtmaya çalışan sensin." Kâseyi benim oturduğum basamağa, hemen yanıma koydu.

"Kendimi tutamıyorum," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Çok ciddi olan ses tonu ona bakmama neden oldu. Yüzünde yine duygusuzluk peyda olmuştu. Hoyrat bakışlar, yüzüne düşen perçemler, dinmeyen kin, dün gibi taze olan nefret, bir mürekkep kadar kalıcı bir ihanet ağırlığı...

"İçeriye girmedim işte," dedim. "Bence iyi gidiyorum."

"Kötünün iyisi."

"Sana yaranmak çok zor Sevgili Bay Sidra."

"Bu gece gelmezsin diyordum." Demek benimle ilgili düşünüyordu...

"Hakkımda yanıldığını duymak çok güzel."

"Çok iyi gittiğini söyleyemem. Bu gece ele avuca sığmıyorsun." Telefonu bırakıp ona baktım. Yaptığı ima beynimde tebeşirin tahta üzerindeki gıcırtısı kadar tiz bir rahatsızlığa neden olmuştu. Kanıtlama işinde iyi gitmiyordum, söylediği tam olarak buydu.

"Ona benzeyebilirim," diye kendimi savundum. "Ama bu o olduğum ya da onun yaptığı hataları yapacağım anlamına gelmez."

"Kulağa oldukça çelişkili geliyor," dedi.

"Bunun bir şans olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sordum. "Belki de düzeltmek için yeniden doğdum. Bu benim telafi etme şansım. Ama bana fırsat vermezsen bunu asla öğrenemeyeceğiz."

"Neden hâlâ hayatta olduğunu sanıyordun ki?" Kaşlarını kaldırıp zaten öyle der gibi baktı. "Bu senin bana kendini affettirmek için sahip olduğun şansın."

En başta karşı çıkacaktım. Bunun benimle ilgili olduğu, aynı hataları tekrar yapmamamla ilgili olduğu hakkında; ders çıkarmam ve belki daha iyi bir insan olmamla, beni ve hayatımı rahat bırakmasıyla ilgili olduğuna dair ardı ardına öfkeli tümceler sıralayacaktım ama durup gülümsedim. Sonra ona baktım, gülümsemem giderek büyüdü. Sidra kaşlarını indirip aklımdan ne geçtiğini, neye gülümsediğimi anlamaya çalıştı. İlk kez bir tahmini yoktu.

Yanımda duran sorbe kâsesini elime aldım ve kaşığı içine daldırdım, buzların çoğu eriyerek dibinde su birikintisi oluşturmuştu. Kaşığı doldurup ağzıma götürdüğümde hâlâ bana bakıyor ve muhtemelen sinirleniyordu. Yabanmersini parçacıkları kırdığım buzların

içinden çıkıyor, damağımda leziz bir tat bırakıyordu. Dudaklarımı iyice yalayıp kaşığı bir kez daha kâsenin içine daldırdım.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu sessizliğim uzayınca. O kara gözlerinde bu defa bana galip hissettiren bir merak parlamıştı. Hem de öfkeli bir merak.

"Hayır." Sorbenin tamamı bitince kâsenin dibinde kalan suyu da içip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Daha çok ben bir şeyi yakaladım." Yabanmersininin tadı muhteşemdi. Sorbenin içine ekstra ne kattıklarını öğrenmem gerekiyordu, belki gece ışığının üzerine tükettiğim için böyle olmuştu ama kesinlikle yediğim en lezzetli şeydi. Onun kaşığıyla yemiş olduğum gerçeği de vardı tabii ama yakaladığım şey beni bu düşünceden daha çok gülümsetiyordu. Birden çok neşeli hissetmiştim.

"Söyle," dedi neredeyse öfkeyle. Bacaklarını kırarak oturmasına rağmen basamağı boylu boyunca işgal ediyordu.

"Yalan söylemeyeceğim diye anlaştık, her şeyi söyleyeceğim diye değil."

"Merak ettim," dedi.

Yapmacık bir şekilde gözlerimi açtım. "Nihayet ilgini çekebildim mi?"

"İlgimi çekmeye mi çalışıyordun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

"Tamam," dedi sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi nefes alarak. "Merak ettim. Söyle."

"Kimdim ben?" diye sordum. "En sevdiğim renk hangisiydi? O hayatta ne yapıyordum? Sana ne yaptım? Söylediğim yalan neydi? Seninle ne kadar yakındık? Nasıl tanıştık? Nasıl biriydim? Nasıl gülüyordum? Seni nasıl kandırabildim?" Üst üste hepsini sıraladım. "Seni bu kadar öfkelendirecek bir şey yaptıysa eğer, o kişiye gerçekten değer vermiş olmalısın. Bu, değer vermediğin birine kin beslemek için çok uzun bir süre. Bu da beni düşündürüyor, o kadar değer verdiğin birinin göğsüne nasıl bir hançer saplayabildin?" Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin derinliklerine girmeye çalıştım. Yapabileceğimden değildi ama karşısında

durmaya çalıştım. Aklımdan neler geçtiğini, neleri içimde tuttuğumu, aslında ne kadar merak ettiğimi ama kendimi kontrol etmek için tüm gücümü kullandığımı. Onunla ilgili düşündüğümü. Kendimle ilgili düşündüğümü. Bizimle ilgili düşündüğümü. Onu düşündüğümü...

"Ben de bunları merak ediyorum," diye fısıldadım sessizlik daha, daha ve daha da uzayınca. "Anlatacak mısın?" Ellerimi kendimi savunma içgüdüsüyle dizlerimin etrafına sardım.

Gecenin ortasında dikilmiş ahşap merdivenlerde oturuyor, gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk. Şatonun etrafını sarmış devasa boyuttaki söğüt ağaçlarının uğultusu kulaklarımızdaydı. Gökyüzüne uzanan dalların gölgesi ikimizin de üzerine düşüyor, onun porselen gibi yüzünde gölgeler hareket ediyordu.

"Daha önce hiç dans ettik mi?" diye fısıldadım. "Daha önce bana gülümsedin mi? Beni gülümsettin mi?" Daha önce de sana bakınca böyle mi hissediyordum? Kalbim göğsümden çıkacak kadar hızla atıyor muydu? İçimde çiçekler açıyor muydu? Bir anda korkuyor muydum? Ayaklarım geri geri gidiyor muydu? Senin kalbin benim soluklandığım bir vadi miydi? O vadide kaç çiçek ezdim ben ya da hangi ağaçların arasında kayboldum?

"Sana o olmadığını kanıtlamaya çalıştığın kişiyle ilgili her şeyi anlatmamı mı istiyorsun?" Buz gibi sesinde örümcekler dolanıyordu. Fısıldıyorlardı. Söylediği her şeyle aslında bambaşka şeyler de ima ediyordu. Buruk şekilde gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Sormuyorum, sadece merak ettiğim ama sormadığım şeyleri söylüyorum."

"Pekâlâ," dedi fütursuzca. Ayağa kalktığında gölgesi üzerime düştü. Tepeden bana bakmaya devam etti. Kafasının içinde binlerce hayalet dolaşıyormuş gibi görünüyordu şimdi de. Doğru ve yanlış terazisini tartıyordu. Milimetrelerin bile onun için anlamı olduğunu hissettim. "Dörde kadar içeri girmeyeceksin," dedi sertçe. "Kural kuraldır." Ellerini arkasında kenetleyip yanımdan basamakları çıktığı sırada gülümsemeye devam ettim. Kapıyı kapatırken ona değil, telefonuma doğru döndüm. Beni duyabileceğini biliyordum.

"Neden hâlâ hayatta olduğunu sanıyordun? Bu yaşam senin ikinci şansın; affetmek ve kuşkusuz ki affedilmek için, dedin." Gülümsedim... "Sevgili Bay Sidra," diye seslendim. "Biraz önce farkında olmadan beni affetme ihtimaliniz olduğunu itiraf ettiniz."

Oysa ben bunun imkânsız olduğunu sanıyordum.

Karşılık olarak sadece merdivenleri döven öfkeli adım seslerini duydum ve daha çok gülümsedim.

Ayışığı Kitaplığı

"Bir başkasında bizi ilgilendiren şeyin tam da onun başkalığı, bizimle yüz yüze geldiğinde bizi cezbeden, bize meydan okuyan ötekiliği olduğunu anlamaya başladım."
Alphonso Lingis

8

Kaplan ile Geyik

Yoğun geçen sabah mesaisinin ardından öğle yemeğinde buluşmak için Vaha ile Reyna'nın yerinde sözleşmiştik. Sidra Dekalton'un üzerinden tek başıma gelemeyeceğimin farkındaydım. Vampirler hakkında çok fazla şey bilmiyordum. Vaha ciddi sorularımızdan kaçınırdı ve çok fazla burnumuzu sokmamamızı söylerdi. Ama artık herkesin bildiği üzere epey bir burnumu sokmuştum ve tüm bilgiye ihtiyacım vardı.

"Selam Luzia..."

Restoranın girişinde kasabadaki diğer müzede çalışan Vini'yi görünce duraksadım. Kendisi çok yakışıklı bir İtalyan'dı ve doğduğundan beri burada yaşıyordu. Neredeyse aynı işi yaptığımız için sık sık görüşürdük ama ben bir süredir... Meşgul gibiydim.

"Selam," dedim çantamı omzuma takıp arabayı kilitleyerek. "Nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın, görünmüyorsun bir süredir?"

"İşler..." Omuz silktim. "Sergi çok zamanımı aldı, katılırsın diye düşünüyordum." Etkinlikler sınırlı olduğu için hiçbirimiz kaçırmazdık ama Vini benim düzenlediğim organizasyonları asla kaçırmayan bir sanatseverdi.

"Kız arkadaşımı görmeye gittim," dedi.

Şu inanılmaz güzel, sarışın İtalyan. "Her şey yolunda mı?"

"Uzak mesafe." Burnunu kırıştırınca ona gülümsedim. Benim asla beceremeyeceğim şeylerden biri muhtemelen uzun mesafe ilişkisiydi.

"Sergiyi kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Vaktin var mı, bir kahve içelim? Bana nasıl olduğunu anlatırsın."

"Şimdi sözüm var ama yarın uğrarsan sana fotoğrafları gösterebilir ve kahve ısmarlarım." Bugün yapacak çok işim vardı, o yüzden davet etmemiştim ve açıkçası dün geceden sonra ortalığı kolaçan etmek istiyordum.

"Harika olur, Reyna'ya selam söyle."

O gittikten sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Reyna bana lise döneminden, yani Vaha'dan önce Vini ile bir dönem çıktıklarından bahsetmişti. O yüzden görüşmelerimizde bazen geriliyordu. Reyna'dan sonra tanıştığı kadınla yaklaşık bir yıldır iyi bir ilişkisi vardı. Mera henüz mezun olmamıştı ama bu yaz nişanlanmayı düşünüyorlardı. Benim dışımda herkes mutlu aşk ilişkilerine sahipti, benimse kalbimi hançerlemiş takıntılı bir tarihi eserim vardı. Bunu neye değişebilirdim ki...

Restoran kalabalıktı, insanlar burada yemek yemeyi çok seviyordu çünkü inanılmaz sofistike bir yerdi ve fiyatları da oldukça uygundu. Buraya gelip kendinizi çok özel hissederek hem uygun hem de lezzetli şeyler yiyebiliyordunuz.

Reyna yemeklerin gelmesi için bar masasının ardından mutfağa seslendi. Tezgâhın üzerinden eğilip onu öptüm ve iki yanında yaptığı örgülerden birine parmaklarımı doladım. "Ne tatlı olmuş bunlar."

"Sen de mavilere bürünmüşsün."

"Denk geldi," dedim kaşlarımı kaldırıp yüksek taburelerden birine otururken. Sadece çok üzgün hissettiğim zamanlar mavi giyinirdim ama bugün gerçekten denk gelmişti ya da bilmediğim bir üzüntüyü taşıyordum. *Yine.* "Vaha gelmedi mi?" diye sordum gözlerimle onu arayarak.

"Henüz değil."

"Hayret," dedim. Vampir meziyetleri sayesinde her zaman çok hızlı olmuştu.

"Bu aralar canını sıkan bir şey var ama bana söylemiyor. İşle ilgili olduğunu söylüyor." Yüzünü asıp dirseklerini tezgâha yasladı.

"Her şey yolunda sanıyordum." Çantamı yandaki boşluğa bırakıp dikkatimi ona verdim.

"Bariz bir şey yok, sadece uzun telefon konuşmaları daha da uzadı. Bazen yanımdan ayrılmasına neden olacak kadar uzun. Bazen de hiç haber vermeden kalkıp gitmeye başladı. Beni uyandırmak istemediğini söylüyor ama içimde kötü bir his var..."

"Reyna," dedim ihtiyatla. "Vaha her zaman seni vampir işlerinden uzak tuttu. Kesin öyle bir şeydir."

"Evet ama..." Duraksayıp etrafı kontrol etti. Vaha ortalıkta yoktu ve görünürde başka bir vampir de bulunmuyordu. "Bu ne kadar böyle gidecek bilmiyorum Lu. Yani beni uzak tutuyor ama hayatımız nasıl olacak? Geleceğimizi ve neler yaptığını bilmediğim biriyle daha kaç yılımı geçireceğim ve..."

"Hey, hey..." dedim elimi ağzına bastırıp. "Bunu yapma." Korkuyla etrafıma baktım. "Mesele büyükmüş..." Elimi kendime çekip gözlerimi iri iri açtım. "Bak çok kaygılanmışsın ama bunu erkek arkadaşının gelmek üzere olduğu bir anda konuşmayalım." Neredeyse fısıldamıştım. "Gece bana gel ya da... Uzun zamandır kıyıya gitmiyoruz, istersen seni götürürüm. Biraz uzaklaşmış olur ve rahatça sohbet ederiz."

"Lu, bu harika olur." Rahatlamış gibi nefesini verdi. Bu kadar ciddi düşünceler içinde olduğunu hiç fark etmemiştim. Reyna her zaman ketum biri olmuştu ama yine de bunu anlamalıydım.

"Deli misin?" dedim başımı iki yana sallayıp. "Rahatla biraz, bir şey anlamasın. Eminim kafanda büyütüyorsundur. Shakespeare *Romeo ve Juliet*'i yazmasaydı eğer, sizi yazardı."

"O hikâyenin sonu pek iyi bitmiyor Lu." Kaşlarını çattı.

"Nereden baktığına göre değişir."

"İkisi de ölüyor!"

"Dedim ya, nereden baktığına göre değişir." Kocaman gülümsedim.

Favori öğünüm olan sebzeli makarna masaya geldiğinde taburedan sandalyeye geçiş yaptım.

"Mezelerden de al biraz." Reyna tam karşıma geçip bitki çayından bir yudum aldı. Her zaman sağlıklı beslenirdi ve neredeyse hiç kafein tüketmezdi. Mürdüm rengi elbisesinin omuzlarını düzeltti. Bugün her zamankinden daha güzel görünüyordu.

"Bu renk seni inanılmaz iyi gösteriyor," diye iltifat ettim hemen. İnsanlara güzel şeyler söylemeyi severdim, Reyna gibi hemen gülümserlerdi ve günleri güzelleşirdi. Hayat bazen çok kolaydı ama insanlar bu küçük ve basit hoşluklardan kaçınıyorlardı.

"İyi sabahlar hanımefendi..." Vaha birden ortaya çıktı. Neredeyse çatalımı düşürüyordum. Eliyle hafifçe omzuma dokunup Reyna'yı öpmek için eğildi. Arkadaşımın gülümsemesi biraz daha gerildi ama gizlemeyi başardı. Tahmin ettiğimden daha ciddi problemleri olmalıydı.

"Sana da..." dedim. Vaha sık sık eski zamanlardan kalma kalıpları kullanırdı, yeni dönem dilimizi sürekli eleştiriyordu. Ona göre insanlar zaman geçtikçe geleneklerini ve değerlerini yitiriyorlardı. Vaha bazen inanılmaz derecede eski kafalı oluyordu.

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu Reyna. Burası vampirler için besin barındıran birkaç yerden biriydi. Onlar topluma karıştığından beri restoranlara yeni bir dolap ve yeni bir içecek türü eklenmişti. Yapay kan ve hayvan kanı. Bazıları sıcak sevse de Vaha genelde soğuk içerdi. İlk başta bu çok tuhaf geliyordu ama zamanla alışmıştık ve sonrasında oldukça sıradanlaşmıştı.

"Teşekkürler bebeğim." Vaha istemediğini belirtip bacak bacak üzerine atarak kolunu Reyna'nın omuzlarına sardı. Her zaman takım elbise giyerdi, yapılıydı ve bakımına önem verirdi. Vampirler her zaman iyi görünürdü çünkü bir şekilde donmuşlardı.

Sidra çok rahat giyiniyordu, onu sadece sergide gömlekle görmüştüm. *Neden onları kıyaslıyorum ki...*

"Nasılsın?" diye Vaha'ya sordum sessizliği dağıtmak için. "İşler nasıl gidiyor?" Vaha tersanelerden sorumluydu, ithalatın bü-

yük kısmını o hallediyordu ve Reyna'nın söylediğine göre hatırı sayılır derecede gayrimenkul sahibiydi. Vampirlerin zengin olması sürpriz değildi ve bunun nasıl olduğunu sormamızdan hoşlanmazlardı ama ben bugün epey soru soracaktım.

"Her zamanki gibi..."

"Şu ölen vampirden haber var mı?" Sesimi alçalttım çünkü Sidra'nın gözümün önünde kalbini söktüğü genç adamın ölümünün üzeri kapatılmıştı. Vampir benim kim olduğumu biliyordu, ben de onun kim olduğunu bilmek istiyordum.

"Halledildi," dedi.

"Daha fazla detaya ihtiyacım var." Kendimi hâlâ bir şeyler yemek için zorluyordum ama midem pek mutlu değildi.

"Vampirler kümeler halinde yaşar. İlk başta hepimiz özgür olmak isteriz, sahip olduğumuz güç bizi bağlanmaktan alıkoyar. Çok fazla enerjiyle dolu oluruz ve oradan oraya gitmek isteriz. Ancak birkaç yüzyıldan sonra kümeleşiriz. Bir çeşit aile kurmak gibi. Kendi geleneklerimize sadık kalırız ve birileri bu gelenekleri çiğnediğinde kavga ederiz."

Garsonu çağırıp kendisi için içki söyledi. O burada olduğu zaman garsonlar ne kadar alışkın olsalar da masadan olabildiğince uzak durmak istiyorlardı. Bu yüzden sözünü kesmesine gerek kalmadı.

"Şehirlerde kümeleşiriz," diye devam etti. "Bizim için bir yuva haline gelirler. Kolonileri düşün. Kimse evinde beklenmeyen misafir istemez, özellikle de uzun kalıyorsa."

"Ve?" dedim hâlâ anlamayarak.

"Sidra tek başına takılıyor."

"Ve..." dedik bu defa Reyna ile aynı anda.

"Diğerlerini rahatsız ediyor." İçkisi hemen gelmişti, eline alıp bir yudum içti. Canı sıkılmış gibiydi çünkü anladığım kadarıyla, Sidra şimdi de onun kovanına çomak sokuyordu.

"Bu biraz saçma değil mi?" diye fısıldadı Reyna. "O kadar çok şehir yok, ayrıca kimin nereyi alacağına kim karar veriyor?"

"Mesele o değil. Biri evinize gelmeden önce ne yapmasını istersiniz? Haber vermesini... Ama Sidra bir anda ortaya çıkıyor, kural

tanımıyor ve sonra ortalık karışıyor." Vaha'nın kızıl kahve gözleri ve güneşin altında olunca daha çok belli olan aynı renk saçları vardı. Onu tanıdığımdan beri imajı hiç değişmemişti. Daima tıraşlı olurdu ve dalgalı saçlarını hep aynı yöne yatırırdı. Bunları söylerken ilk kez onun saçlarını dağıttığına tanık olmuştum.

"Buraya gelene kadar yaptığı şey bu muymuş?" diye sordum rahatsızlığından anlam çıkararak. Sadece başını salladı. "Ondan korkuyorlar mı?"

"Genelde evet ama birkaç koloni var, belalı tipler..."

"Vampirler başlı başına belalı değil mi?" Reyna alayla sormuştu ama Vaha'nın soğuk tebessümü kelimeleri boğazına dizdi. Ben de gerilmiştim.

"Vampirler ve insanlar arasındaki bariz farkı anlamanız gerekiyor. Vampirler yırtıcıdır. Onlardan insan gibi davranmalarını bekleyemezsiniz." Kaşlarını çatmıştı, bu zamana dek bizimle yaptığı en ciddi konuşmayı gerçekleştiriyordu. Gözlerim Reyna'ya kaydı, Vaha ona bakmıyordu çünkü muhtemelen sevgilisinin ne kadar şoka uğradığını tahmin ediyordu. Onun vampir olduğunu ve biraz farklı olduğunu biliyorduk ama şu anda bize resmen ve açıkça insan olmadığını, öyle bir yanılgıya kapılmamamız gerektiğini söylüyordu.

"Bunu yıldönümümüze birkaç gün kala mı söylüyorsun?" Reyna kendini tutamamıştı. Bu mahrem soru karşısında dudaklarımı birbirine bastırıp sadece koltuğumda geriye yaslandım. Kalkıp gidersem muhtemelen daha çok dikkat çekecektim.

"Bu gerçekten daha fazla kaçamazsın, Reyna." Vaha ona doğru baktığında yüzünde karanlık bir ifade belirmişti. "Seni seviyorum," dedi en yakın arkadaşım hayal kırıklığıyla yüzleşirken. "Ama bu gerçeği kabul etmezsen daha çok üzüleceksin. Çünkü işler çirkinleşecek ve ben dahil olmak zorundayım. Daha fazla sana rol yapmak istemiyorum."

"Bana rol mü yapıyordun?" diye fısıldadı Reyna.

"Reyna, öyle değil. Elimden geldiği kadar ikinizi de güvenli alanda tuttum. Rahatsız olacağın noktaya çekmedim seni hiç."

"Ama sen oralardaydın öyle mi?" diye hüzünle gülümsedi Reyna. "Bana durumu bu şekilde söylediğine inanamıyorum."

"Konu açıldı."

"Konuyu açmak için yılların vardı."

"Seni korumaya çalışıyordum bebeğim." Vaha ona doğru uzandı ama Reyna elini geri çekti. Gerçekten çok kötü görünüyordu ve müdahale edip etmemekte çok kararsız kalmıştım. İkisi de dostumdu ama ben her zaman Reyna'yı seçerdim.

"Reyna lütfen sakin ol." Vaha uzanıp onun iki elini de tuttu, bırakmamakta kararlıydı. "Sana nasıl göründüysem öyle biriyim ama bu başka bir yanım olmadığı anlamına gelmez. Bir geyiği öldürdüğü için kaplanı suçlayabilir misin?" Vay canına, ben bile şoke olmuştum.

"Suçlarım," dedi Reyna. "Kaplan geyik gibi davrandıysa eğer."

"Sana asla yalan söylemedim." Vaha da aynı şekilde gerilmişti ve biraz da... Tanrım, o gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. "Sadece duymaya hazır olmadığın şeyleri söylemedim. Sen de bunu gayet iyi biliyordun." Bu konuda pek de haksız sayılmazdı. Biliyorduk ancak bilmiyormuş gibi davranmıştık. Keşke daha mantıklı olup Reyna'yı uyarabilseydim ama neye bulaştığımızı ben de bilmiyordum ki.

"Ben aptal değilim," dedi Reyna. "Sakın olayları bana çevirmeye kalkma." Kendini kontrol edebiliyor oluşuna hayranlık duymamak elde değildi. Sesini yükseltmiyordu bile ama hiddetini gayet iyi hissettiriyordu. "Melek olmadığını biliyorum ama geçmişini yok saymış olmam bunu desteklediğim anlamına gelmiyor. Bensiz geçirdiğin asırların hesabını sormam ancak benimle olduğunda yapacaklarının hesabını sorarım."

Ellerini bu defa kurtarmayı başardı.

"Asıl sen benim nasıl biri olduğumu biliyordun," derken kirpikleri ıslanmış olsa da ağlamadı. "Bu tür şeyleri kabul etmeyeceğimi biliyorsun, yani bu zamana kadar bu yırtıcı yanını gizledin ve yokmuş gibi davrandın. Şimdiyse karşıma geçmiş ama ben böyleyim, diyorsun. Birdenbire."

"Belki biraz sakin olup öyle konuşmalısınız," dedim kendimi tutamadan çünkü iyi bir noktaya gitmiyorlardı.

"Ben mutfağa gidiyorum," dedi Reyna. Kalkarken elbisesini düzeltti ve kirpiklerindeki ıslaklığı sanki makyajını düzeltiyormuş

gibi kolayca halletti. "Vaha konuşmaya hevesliyken sen de merak ettiklerini sor."

"Reyna," dedi Vaha bıkkın bir tavırla. "Yapma," diye karşılık verdi Reyna. "Şimdi değil." Bana bakarken kendini gülümsemek için zorlamadı. Ne yapacağımı bilememiştim. Şu an peşinden gitmemi istemiyordu, aksine kalıp Vaha'yla konuşmamı istiyordu.

"Akşam sözleştiğimiz gibi çıkacak mıyız?" diye sordum başımı sallayarak.

Reyna ona çok ters bir bakış atıp, "Çıkacağız," dedi. "İşten sonra konuşuruz."

"Tamam," dedim. Şu an ona dokunmak çok tehlikeliydi, profesyonel olacağını biliyordum ama yine de bugün mutfakta çalışanlar için üzülüyordum çünkü Reyna gergin olduğunda kendini yemek yapmaya adıyordu ve işler biraz karışıyordu.

"Dışarı çıkalım mı?" diye sordum barut gibi geride kalan Vaha'ya. Şu an öfkeden köpürmüş bir vampirle yalnız kalmaya ne kadar istekliydim bilmiyorum ama bir yanım buna alışmaya başladığımı söylüyordu. Belki yakın gelecekte yeni mesleğim vampir idareciliği olurdu.

Cevap vermese de kalkıp benden önce kapıdan çıktı. Derin bir nefesle suyumun kalanını içtikten sonra peşine düştüm. Vaha'nın siyah jeep'ine yaslandık. Buram buram can sıkıntısı dolaşıyordu etrafta. Kendi derdimi çözeyim derken onların başına dert açmıştım.

"Neler oluyor?" diye sordum ona dönüp. Boyu çok uzundu, ona bakarken başımı kaldırmam gerekiyordu.

"Bir süredir onunla konuşmaya çalışıyorum Luzia," dedi ters bir şekilde. "Bana tüm kapıları kapatıyor. Ne zaman doğama uygun bir şey yapsam..." Durup kendi kendine öfkesini batırmaya çalıştı. "Olmamış gibi davranıyor ya da bir şekilde konuyu değiştiriyor."

"O genelde her şeyin işinle ilgili olduğunu düşünüyor," dedim. "Ama sanırım bir yanı hikâyeyi kendi istediği gibi yazmak istiyor. Seni çok seviyor ama kaldıramayacağı şeyleri de biliyor." Vaha'dan bunları gizlememin bir anlamı yoktu, zaten belli ki her şeyi biliyordu.

"Bu yüzden üzerine gitmemeye çalışıyordum. Ama sonra Sidra buraya geldi, olduğu gibi davrandı ve sen bunun altından kalkıyorsun. Reyna da sana ona karşı anlayışlı ve sakin olman gerektiğini söylüyor. Aynı anlayışı kendim için istiyorum."

Ah, demek daha önce konuştuklarımızı duymuştu. O gece evde bile değildi, belki de kapıya kadar gelip geri dönmüştü.

"Öncelikle ben altından kalkamadığım için bugün seninle buluşmak istedim," dedim.

"Gözünün önünde birini öldürdü, birinin boynunu kırdı ve sen hâlâ onunla aynı çatı altında yaşıyorsun. İnan bana altından kalkıyorsun." Yüzünü buruşturduğunda benim içimde de biraz önce Reyna'nın yaşadığı türden bir şok dalgası uyandı. *Gerçekten, öyle düşünüldüğü zaman... Evet, tuhaf.*

"Reyna sadece aklımı kaçırmamam için bana destek olmaya çalışıyor," diyerek onu savunmaya geçtim. "Kızlar böyledir, birine akıl verirken muhteşemdir ama oklar kendimize döndüğünde kaçarız." Yalan söylemiyordum, durum gerçekten böyleydi. Herkes başkasına şifa olur ama kendi yaralarını kanatıp dururdu.

"Bizim kanımıza bağımlısın," dedi tamamen bana dönerek. Bir kolunu arabaya yaslamıştı, destek alıyormuş gibi görünüyordu. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun, yapay kanlar kafeinsiz kahve içmek kadar kötü. Ve..."

"Ve?" dedim devam etmesi için teşvik ederek.

"Ben vampirim Luzia," dedi çabucak. "İnsan kanına ihtiyacım var. Birilerini öldürmeye değil ama insan kanına. Kahrolası kan torbalarından içmek istemiyorum, damardan içmek istiyorum."

"Ondan içmek istiyorsun..." Bir adım geriye gitmememin tek nedeni Vaha'yı incitmek istememdi ama ilk kez onu böyle görüyordum.

"Onu asla incitmem," dedi. "Bu öyle bir şey değil. Bizden birine âşık olduğunu düşün, onun kanını istemez miydin?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu hiç düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim. Dudaklarımı büzdüm ve aklım başka şeylere kaymadan sorduğu soruya konsantre olmaya çalıştım.

"Şey, sanırım..." diye kabul ettim. "Ama dikkatli olmam gerekir çünkü kimsenin evcil hayvanı olmak istemem."

"Bu bizim için önemlidir," dedi Vaha. "Reyna her şeyden korkuyor ama benden korktuğunu kabul etmiyor."

"Öyle değil," dedim. "O sadece konfor alanında kalmaya ihtiyaç duyuyor."

"O halde kendine bir insan bulmalı." Sonra başını salladı. "Hayır, birini bulursa o kişiyi öldürmek zorunda kalırım."

"Bana anlat," dedim. "Anlayabilirsem ona anlatmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." İçtenlikle ona baktım, gözlerini bana dikmiş bir karar vermeye çalışıyordu.

"Zaten ihtiyacın olacak," dedi sonunda. "Luzia..." Durdu ve insani bir hareketle ayaklarına baktı. Bugün yüzü her zamankinden daha beyazdı ve içimden bir ses onun da bazı yoksunluklar çektiğini söylüyordu. Kahretsin ki onu anlıyordum ama aksine ben bunun sağlıksız bir bağımlılık olduğunu düşünüyordum. Onların doğasında bu vardı, anlamak istemediğimiz şey buydu.

"Vampirler insanlar gibi değil. Bizler besin zincirinin en tepesindeyiz. Siz hayvanları avlayıp yiyorsunuz, hayvanlar da daha zayıf olanları."

"Siz de insanları."

"İnsanları öldürmeyi savunmuyorum," diye karşı çıktı. "Ama kan ihtiyacının içgüdüsel olduğunu anlamanız gerekiyor. Birlikte olduğum kadının beni olduğum gibi kabul etmesini istiyorum. İşler karışacak, burası karışacak ve ben de bir iş insanı gibi değil, vampir gibi davranmak zorunda kalacağım. Bana destek olmasına ihtiyacım var." Kederli görünüyordu. Söyledikleri benim için bile fazlaydı, Reyna'yı düşünemiyordum. Kendi açısından haklıydı, herkes sevdiği kişi tarafından kabul görmeyi isterdi ama belki de yanlış bir ilişkiydi. Tanrım, onların birbirlerine ait olduğuna o kadar inanıyordum ki...

"İşler karışacak derken ne demek istiyorsun?"

"Kan dökülecek demek istiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Başkaları da gelecek. İki gün önce tersaneye saldırı düzenlendi ve üç adamım insanlar tarafından öldürüldü. Yakıldılar, korkunç bir tuzaktı."

"Aman Tanrım."

"Karşılık vermek istiyorlar," diye açıkladı. "Hesap sormak."

İnsanlardan.

"İnsanlar kendi içlerinde bile ayrışmışlardı. Vampirleri kabul edeceklerini sanmak sadece fanteziydi ama birileri çıktı ve varlığımızı ifşa etti." Bu vampirlerin kendi içinde ikiye ayrıldığı çok ciddi bir konuydu. Birçoğu hâlâ gizli saklı yaşamaları gerektiğini savunuyordu ama bazıları televizyonlara çıkıp röportaj veriyordu.

"Biz karanlığa aitiz," diye devam etti. "Güneş insanlarda kalmalıydı, Ay bizde."

"Senin bu birleşmeyi desteklediğini sanıyordum." Biraz kırılmıştım ve bunu ondan saklamadım. Ben vampirlerle insanların bir arada yaşamasını destekliyordum. Ailem beni barışçıl bir şekilde yetiştirmişti. Kimseye ayrımcılık yapmazdım, herkesin hissettiği gibi yaşamasını isterdim.

"Benim doğamı hiçe sayarak istiyorsun," dedi Vaha. Ne düşündüğüm yüzümden okunuyor olmalıydı. "Doğamı, olduğum şeyi bir kenara atıp insanlara ayak uydurmamı istiyorsun. Bu birleşme değil Luzia." Haksız değildi ama ne diyebilirdim ki...

"Reyna'ya biraz zaman ver..." Daha iyi bir şey gelmemişti aklıma. "İkinizin, hatta hepimizin düşünmeye ihtiyacı var. Seni anladığımı bilmeni istiyorum." Yaklaşıp dostça kolunu sıvazladım. "Bu kadar kötü hissettiğini göremediğim için üzgünüm."

"Onu kandırmak istemiyorum," dedi açık açık. "Ama bir hayalin içinde yaşamayı bırakmalı. Bu sonunda onu üzecek. Ne düşünüyor ki? Evlenip çocuk sahibi olmayacağız. Birlikte yaşlanmayacağız çünkü ben yaşlanmıyorum. Bunlarla yüzleşmesi gerekiyor."

"Bunları biliyor," dedim. "Ona haksızlık etme. Ama bir yolunu bulacağınızı düşünüyor."

Dudakları dümdüz çizgi halini almıştı, gerçekten yıkılacakmış gibi görünüyordu.

"Şey," dedim tereddütle. "Eğer senden ayrılmak isterse..."

"Ayrılmak mı istiyor?" Bakışlarında öyle bir ifade vardı ki bu ihtimalin bile onu öldüreceğini anladım.

"Sadece soruyorum... Bir insanla olması konusunda ciddi miydin?" diye ellerimi kaldırdım.

Başını kaldırıp sakinleşmek için gözlerini kapattı. "Onun başına bela olmam Luzia," dedi gücenmiş şekilde. "İstediği gerçekten bu olursa saygı duyarım ama birlikte olacağı kişi ayağını denk almak zorunda." Yine durdu. "Siktir," dedi. "Gerçekten bunu ister mi?"

Bilmiyorum dercesine dudak büktüm.

Reyna'yla konuşmam gerekiyordu ama arkadaşımın gerçekten kendi mutlu sonunu istediğini biliyordum. Vaha da bir konuda haklıydı, çocukları olamazdı ve birlikte yaşlanamazlardı.

"Kafamı dağıt," dedi. "Daha fazla bunu konuşamam." Şu an önüne çıkan herhangi birinin boğazına atlamaya çok hazır görünüyordu. Ve ben de hemen yanında duruyordum.

"Sivri Diş'te olanları duymuşsun." Aklıma ilk bu gelmişti. Başını salladı. "Bu 'içeriye kimle girersen onun insanı olursun' durumunu ne kadar ciddiye almalıyım?" Evet, en büyük meselem buydu. Çünkü gece ışığına havaya duyduğum kadar ihtiyacım vardı. Bunu gizleyebilirdim ama inkâr edemezdim.

"Çok," dedi. Gözlerini açıp yeniden bana döndü. "Geleneklere bağlı olduğumuzu söyledim. Vampirler sahiplenicidir. Bir aslanın ağzından avını alamazsın."

Kendimi aslanın ağzındaki av olarak hayal etmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Herkes kendi alanını işaretler. Eski zamanlarda insanlar boyunlarındaki diş izlerini göstermekten çekinmezdi, bu sahipli oldukları anlamına gelirdi ve hiçbir vampir onlara dokunmazdı. Başta insanları korumak için süregelen bir şeydi."

Elim istemsizce çok sevdiğim boynuma gitti. Orada diş izi istemiyordum. *En azından şimdilik...*

"Sen bir şey yapamaz mısın?" diye sordum isteksizce.

"Yapabilirim," dedi. "Diğerlerine Sidra'yı saymamaları gerektiğini ve sana istediğini vermelerini söyleyebilirim. Beni dinlemek zorunda kalırlar. Sidra da gidip kalplerini söker." Bunu küçük bir çocuğa masal anlatıyormuş gibi söylemişti. "Onunla Sivri Diş'e giderken ne düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum," dedim kendime daha da öfkelenerek. "Tek istediğim bir an önce gidip biraz gece ışığı bulmaktı. Aklım başımda değildi ki."

"Acı çekmeni istiyor, biliyorsun değil mi?" Bana bakarken ne derece saf olduğumu ölçüyormuş gibiydi. Başımı salladım.

"Gece ışığı o katlanılmaz ağrıyı geçiriyor, onun sebep olduğu ağrıyı. Ancak o geçmesini istemiyor." Bunu kabullenmek bana merdiven basamaklarında geçirdiğim iki saate neden olmuştu. Başta sadece işimi zorlaştırıp beni uğraştırmaya çalıştığını sanmıştım ama yanılmıştım. Sebep olduğu ağrıyı çekmemi istiyordu. İhanetimin bedelini ödememi istiyordu.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun değil mi?" diye sordum. "Bana neden bu kadar öfkeli olduğunu?"

"Bildiğim tek şey kadere müdahale edilmeyeceği. Yapabilsem seni ondan çok uzağa götürürdüm." Uzun uzun gözlerime baktı. "Tesadüf değildi," dedi. "Buna kader diyebilirsin ama tesadüf deme. Sen dönüp dolaşıp buraya gelecektin. Tüm bunlar yaşanacaktı." Sonra güldü. "Ben de bundan cesaret buldum belki de."

"Yani sence benim kaderimde o mu var?" Bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum.

"Kaderinizde yeniden karşılamak vardı ama gerisini bilmem," dedi. "Belki sonunda o pes eder belki affeder."

"Yani gerçekten bir suç işledim." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Affeder dedin."

"Belki de sen sadece onun yüzüne sahipsin," dedi. "Bunu görür ve vazgeçer."

Sidra vazgeçecek biri değildi, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Sizin aranızda ne oldu?" diye sordum. Bugün çok açık sözlüydü, belki nihayet ağzından birkaç kelime alırdım.

"Eskiden yakındık," dedi. "Sonra birbirimizin sevdiği kişileri incittik." Başını kaldırdı ve gözlerinde bir hüzün belirdi. "Kimin başlattığını hatırlamıyorum ama çok uzun bir zaman devam etti." Dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı. "İkimiz de çok kıymet verdiğimiz birini kaybettik."

"Üzgünüm," diyebildim.

"Üzülme." Aktığını bile bilmediğim küçük bir gözyaşı damlasını elmacıkkemiğimde yakaladı. Başparmağıyla sildiğinde hissettiğim soğukluk beni kendime getirdi. Geriye doğru çekilip kendim sildim. "Bir şey olursa beni ara," dedi. "Ne olursa olsun, saat kaç olursa olsun. Reyna'yla aramda ne olursa olsun, sen benim için çok kıymetlisin."

"Teşekkürler," dedim. "Sen de benim için çok değerli bir dostsun." Dudaklarımı ısırdım. "Eminim toparlayacaksınız."

Sadece güldü. Garip bir sessizlik oluşunca gitmek için arabasının kapısını açtı ve binmeden bana dönüp, "Biraz özel bir şey sorabilir miyim?" diye sordu. Düşünceliydi.

"Elbette."

"Sen olsaydın, sevdiğin birinin seni ısırmasına izin verir miydin?" Bunu bir espri gibi gülerek söylemişti. Kulağa biraz tuhaf gelse de düşünmeye koyuldum.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Aslında oldukça haz veriyor." Gülümsemesi büyüdü, beni utandırdığının farkındaydı.

"Sanırım denemesine izin verirdim." Saçlarımı kaşırken ben de dayanamayıp güldüm. Ama bunun nasıl bir his olduğunu hep merak ederdim. "Belki bir dahaki sefere Sivri Diş'e gidip gönüllü olurum."

"Olamazsın," dedi. "O kadarına izin vermem." Arabasına bindiğinde hareket etmesi için geri çekildim. O giderken aklım sorusuna takılı kalmıştı. Acaba Sidra beni ısırmak istiyor muydu? Yüzüm kızarmıştı ama neyse ki yalnızdım. Acaba Sidra birinin beni ısırması hakkında ne düşünürdü? Telefonum çalınca dikkatim dağıldı. Reyna arıyordu, muhtemelen güvenlik kamerasından ya da camdan bizi izlemiş ve Vaha'nın gittiğini görmüştü.

"Yanına gelmemi ister misin?" diye sordum. Bir yandan saatimi kontrol ediyordum. On beş dakikam daha vardı ama geç kalsam da olurdu.

"Hayır," dedi. "Biraz sonra toplantı grubu gelecek, kafamın dağılmasını istemiyorum. Ne söyledi?"

"Telefonda konuşulmaz," dedim. "Ama bence çözemeyeceğiniz bir durumda değilsiniz."

"Sence artık beni sevmiyor mu?"

"Saçmalama," dedim. "Ondan ayrılıp birini bulacaksın diye ödü kopuyor."

Nihayet kıkırdayıp, "İyi," dedi. "Akşama kadar bununla idare edebilirim. Teşekkür ederim Lu."

"Ben her zaman senin tarafındayım," diye söz verdim.

Ayışığı Kitaplığı

"Ben seni seveceğim. Bunun bir günah, bir zehir ya da bir kaşık bal olup olmayacağını sonsuza dek bilmesem de bu yolculuğumu sonlandırmayacağım."

Won-pyung Sohn

9

İlk Denediğinde

Öğleden sonra toplantı odasında restoratör ve arkeoloğumuzla sıradaki serginin temasına karar vermek için seçenekleri inceliyorduk. Siyah-beyaz fotoğraf sergisi, yağlı boya tablolar ve ünlü bir heykeltıraşın eserleri arasında kalmıştık.

"Son zamanlarda çok bitkin görünüyorsun," dedi Ilgar ben bir kez daha esneyince. Ona son zamanlarda rahat bir uyku çekemediğimi çünkü tarihi eser bir vampirin sabaha karşı kuralları olduğunu açıklayamazdım.

"Son zamanlarda," dedim onun gibi. "Bazı uyku problemlerim var."

"Patronumuz geldiğinden beri hasta gibisin." *Ne uygun bir tamlama.*

"İyiyim ben," diye güvence verdim, elimdeki kâğıtla kendime rüzgâr yapıyordum. Diğerleri üşüdüğü için burada klimayı istediğim kadar açamıyordum ve bugün hava gerçekten tropikal şekilde sıcaktı.

"Sadece detaylar kaldı." Ilgar alternatiflerin olduğu kâğıtları toplayıp dosyalayarak benim önüme itti. "Kararlaştırınca bana haber verirsin, onlarla iletişime geçerim."

"Teşekkür ederim." Ellerimi yalvarır gibi birleştirip ona baktım. "Bana soğuk ama çok soğuk ve sert, çok sert bir kahve gönderir misin?"

Ilgar güldü. "Tamamdır."

Arkeoloğumuzla birlikte toplantı odasından çıktıklarında başımı masaya yasladım ama ben işkolik biriydim ve uykusuzluğum bile buna engel olamazdı. Detayları netleştirmek için bilgisayarımdan dosyanın son haline baktım. Heykeltıraş ilgimi çekiyordu. Hakkındaki yazıya bir kez daha göz attım. Adam otuz sekiz yaşındaydı, mistik enerjilere takıntılıydı ve belli bir konumu yoktu. Heykellerinde insanların uğursuz olarak nitelendirdiği mekânlardan ilham alıyor, eserlerini sözde oradaki ruhlardan esinlenerek yapıyordu. Buraya davet etmek için epey ilginç biri olacağı kesindi.

"Luzia," diye araladığı kapının ardından seslendi Mera. "Biri seni görmek istiyor." Sesinde hoş bir tını vardı ve beni neredeyse meraklandırmıştı.

"Kimmiş?" Doğrulunca gözlerim karardı ve başım döndü. Ayağa kalkmış olsaydım kesinlikle sendelerdim.

"Vini."

Tamamen aklımdan çıkmıştı. Reyna'nın restoranının önünde karşılaşınca onu kahve içmeye davet etmiştim. Keşke başka bir gün çağırsaydım diye düşündüm. Normalde çok keyif alacağım bir sohbet muhtemelen şimdi işkence gibi geçecekti. Bir an reddetmek ya da bir bahane uydurmak aklımdan geçse de buraya kadar geldiyse kabalık olurdu ve kesinlikle sonrasında yaptığımdan utanırdım.

"Ofisime al lütfen," diye isteksizce mırıldandım.

"Öyle yaptım. Kahvelerinizi gönderiyorum." Başımı sallayarak teşekkür ettim. "Lu..." dedi tekrar bakışlarımı üzerine çekerek. "Çok iyi görünüyor." İmalı bir şekilde sırıttı. "Sen de saçlarını düzeltsen iyi olur."

Yeniden başımı masaya gömdüm. "Saçımı düzeltmemin pek faydası olacağını düşünmüyorum."

"Belki yeniden randevu uygulamasını denemelisin." Bu konuda ciddiydi ama tabii ki Sidra'yla yaşadığımız küçük maceradan haberi yoktu. O kadarını da paylaşmamaya karar vermiştim.

"Asla!" derken neredeyse hırladım.

"Ben çıkıyorum," diye cevap verdi. "Bir şey isterseniz seslenin." Kıkırdayarak dışarı çıktı. "Ah, pardon," dediğini duydum kapattığı kapının öteki yanından. "Bir şey mi istemiştiniz?"

Telefonumun kamerasını açıp kendime çekidüzen vermeye koyuldum. Bu sabah beyaz kumaş pantolon ve pembe çiçekli korse giyinmeyi tercih etmiştim. Saçlarımı hızlıca topuz yaptığımda iyi görünüyordu ama yeterince iyi tutturamadığım için topuzum düşmüş, ön taraftaki perçemlerim de dağılmıştı. Kafamdan aşağı sarkan bir top güllesi varmış gibi duruyordu. Çantamdaki makyaj malzemelerini masanın üzerine dağıttım.

"Senden değil." Sidra'nın sesini duydum, sonra yine kapı açıldı. Ellerim başımda, saçlarımı güzel bir topuz olması için toplarken ona döndüm. Sidra kapının yanından bana bakıyordu. Önce gözlerime, sonra ellerime ve masanın üzerindeki malzemelere baktı.

"Bir şeye mi hazırlanıyorsun?" diye sordu. Önüme döndüm çünkü kendimi onun yüzüne bakabilecek gibi hissetmiyordum.

"Sadece saçımı düzeltiyorum."

"Neden düzeltiyorsun?"

"Çünkü dağılmış," dedim. "Dağılması, düzeltilmesi gerektiği anlamına geliyor." Günün bu saatinde böyle tuhaf bir konuşmayı sadece onunla yapabilirdim ama artık alışmıştım.

"Belki de asistanını dinleyip şansını randevu uygulamalarında denemelisin."

Öfkeyle kaşlarımı çatıp ona doğru döndüm. Niyetim onu azarlamaktı ama yüzünü görünce içim bir hoş oldu ve o kadar da kızgın hissetmedim.

"Neden?" diye sordum bunun yerine. "Benden yeni bir randevu almak mı istiyorsun?"

"Benden randevu isteyen sendin."

Sinirimi ve daha çok utancımı bastırmak için altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. Ona cevap vermemek daha iyiydi. Belli ki bugün de kötü bir günüydü, böyle zamanlarda genelde beni rahatsız etmekle ilgileniyordu. Saçlarıma geri döndüm, ideal topuzu

yapabilmek için üç kez denemem gerekmişti ama sonuçtan memnundum. Çantamdaki küçük tarakla önlerini düzeltip arkaya doğru yatırdım. Parlatıcımı ve allığımı tazeleyip eşyalarımı topladım. Ayağa kalkıp çıkmak için döndüğümde hâlâ orada duruyordu.

"Değil mi ama?" dedim çıkarken ona biraz buruk bakıp. "O randevuyu ben istemiştim." Ve gerçekten istemiştim, zaten esas sorun da buydu.

"Bir tane daha mı istiyorsun?" Tatlı tatlı gülümsedi.

"Cehenneme git," diye mırıldandım. Birçok şeyi maruz görebilirdim ama bu konudaki tavrı gerçekten can sıkıcıydı. Bunun ne kadar kırıcı olduğunun farkında değildi. Bana kızgın olmasını bile anlayabilirdim belki ancak bu konunun ne kadar özel olduğunun nasıl farkında olmazdı? O randevuyu istediğimde kim olduğunu bile bilmiyordum, buna rağmen istemiştim. Onu istemiştim.

"Zaten oradayız," diye seslendi arkamdan. "Geldim işte." Ona bakmadan yürümeye devam ettim.

Bana lisedeki bir arkadaşımı anımsatıyordu. En başında çok yakındık ama sonrasında o bana kazık atmıştı, arkadaşlıklarda çok sık yaşanan bir durum olsa da beni incitmişti. Buna rağmen onu özlüyordum, bazen onu affetmek istiyordum ama ne zaman söylediği bir şeye yeniden gülecek olsam bana yaptığı şeyi kendime hatırlatıyordum. Elbette ona kötü davranmıyordum ancak bir daha arkadaş olmamıza da izin vermemiştim. Sidra Dekalton da buna benzer bir durum yaşıyor olmalıydı. Muhtemelen eski yaşamımda her neysek, bir daha öyle olmamıza izin vermeyecekti. Buraya dönüşünü cehennem olarak görüyorsa... kim bilir ben onun için kimdim?

Ofisime girmeden önce kendimi gülümsemeye zorladım.

"Selam," diye seslendim dikkatini çekmek için. Vini başını telefonuna gömmüştü ama sesimi duyunca hemen ayaklandı. "Beklettiğim için üzgünüm, yolda bir engele takıldım."

"Önemli değil Luzia." Tokalaşmak için elimi uzattığımda yanaklarını benim yanaklarıma değdirerek hafifçe beni kucakladı. Siyah bir kot ve beyaz gömlek giymişti, gerçekten hoş görünüyordu. *Ama sadece o kadar.*

Masanın arkasındaki koltuğuma geçmek yerine karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üzerine attım. Ofis düzeninden sorumlu genç yardımcımız iki kahveyle içeri girince Vini söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti. Benim için çok buzlu ve çok koyu bir kahve, onun için fincanda sıcak bir latte gelmişti. Bardağımı elime alıp pipeti dudaklarıma yasladım.

"Nasılsın?" diye mırıldandım sohbet başlatmak için.

"Aslında bilmiyorum," dedi Vini. Kaşlarını çatıp düşünceli bir tavra büründü. Yeniden konuşmadan önce fincanına uzanıp bir yudum içti ama sanırım çok sıcaktı. Yüzünü asıp su bardağına uzandı. "Sana danışmak istediğim bir şey vardı ancak meşgul etmek istemem..."

"Vaktim var," diye güvence verdim. Daha doğrusu işlerime zaten odaklanamıyorum, o yüzden kafamı dağıtırsan ne mutlu bana.

"Kahire'den bir teklif aldım, bir sanat galerisinden." İşte bu hiç beklemediğim bir haberdi. Aklımdan birkaç şey geçmişti ama bu onlardan biri değildi. Özellikle biz sanat tarihçileri için Mısır cennet gibi bir yerdi. Hayatımın bir kısmında muhakkak orada yaşamak istiyordum. "Bu muhteşem!" dedim hiç duraksamadan.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Vini şaşırmıştı ki buna ben daha çok şaşırdım. Kahire'den, Mısır'ın başkentinden söz ediyorduk. Bunun için havalara uçması gerekiyordu. Vini gerçekten sanata düşkündü ve insanlar bizi rakip olarak görse de birbirimizi her zaman desteklerdik. O yüzden bu duruma benim kadar heyecanlanacağını düşünürdüm.

"Şüphesiz." Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Orada yaşamak için ölürdüm. Reyna ve Vaha olmasa muhtemelen bu kasabaya gelmek yerine Mısır'da herhangi bir şey yapıyor olurdum."

"Ciddi misin?" Bu nedense hoşuna gitmişti.

"Kesinlikle!" Heyecanla gülümsedim. "Lisansımı tamamlayıp Mısır'a giderim diye umuyordum ama buraya geldim." Benimle birlikte o da kahkaha attı.

"Büyük fırsat olduğunu biliyorum ama tüm hayatımı bırakmaya hazır mıyım bilemiyorum." Gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Dü-

şündükçe heyecanlanıyorum ancak sonuç olarak bu tatil ya da gezi değil, öyle olsa tereddüt etmezdim. Oraya yerleşmek, birçok şeyi geride bırakmak..." Başını hafifçe iki yana salladı. "Bu teklif gelene kadar burada her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum."

"Hımm..." dedim düşünceli bir şekilde. "Birkaç açıdan değerlendirmek gerekiyor durumu. Belki de iyi ve kötü yanlarını tartmalısın."

"Bu yüzden seninle konuşmak istiyordum." Aramızda küçük bir sehpa vardı, onun üstünden eğilip bana doğru yaklaştı. "Sen tüm hayatını bırakıp geldin. Büyük riskti, nasıl karar verdin? Sahi önceden nerede yaşıyordun?"

"İstanbul'da büyüdüm." Hafifçe gülümsedim.

"Seni oradan ayıran ne oldu?"

"Ben tarihi açıdan çok zengin bir coğrafyada büyüme şansına sahiptim. Çok gezdim, çok öğrendim ve nihayetinde başka kültürlerin tarihini de öğrenmek istedim. Beni buraya getiren şey kesinlikle gizemdi. Ağaçların arasında ne var diye bakmak istedim." Yeniden daha büyük gülümsedim ama o son söylediğime küçük bir kahkaha attı.

"Yaptığın şeye imreniyorum ama yapabilecek cesaretim olup olmadığından emin değilim."

"Kariyerinde atacağın adımlar elbette önemli ama seni mutlu etmeyecek şey zaten kariyerine de başarı sağlamaz. Ben kendimi kolayca burada hayal edebilmiştim. Korkularım vardı ama en kötü ihtimalle geri dönebilirdim."

"Geri dönmek başarısızlığın altına imza atmak anlamına gelse bile mi?" Sanırım asıl çekindiği buydu, insanların çoğu başarısız olmaktan korktukları için atamadıkları adımların pişmanlığıyla ölürdü.

"Hayır, hayır..." Başımı iki yana salladım. "Başarısızlık da tıpkı başarılar gibi bize ait ve başarı kadar normal bir ihtimal. Kendini buna şartlandırma. Her şeyde başarılı olsaydık zaten başarılı olmanın bir anlamı olmazdı."

Vini geriye doğru yaslandı. "Sen konuşunca her şey mantıklı görünüyor."

"Gözlerini kapat," dedim parmaklarımı birbirine kenetleyip. "Sonra kendini orada hayal etmeye çalış. Bu hayal yüzünü gülümsetiyorsa koşarak git. Korkutuyorsa önce neden korktuğunu bul ama sebebi başarısızlık olmasın. Bu yaşama ihtimalin olan birçok şeye haksızlık sayılır." Yüzüme düşen saçları geri ittim. "Başarısızlık, bir süreliğine sahip olduğun sonuçtur ama seni o başarısızlığa götüren yol... Bazen yolda gördüklerin veya tanıdıkların sonucunda elde ettiklerin o başarısızlığa değer."

Vini parlayan şefkatli gözleriyle bana doğru eğilip masanın üzerinden elimi tuttu.

"Sen gerçekten harikasın." Her şeyiyle içten görünüyordu, aldığı teklifin onu bu kadar sarsacağını düşünmezdim. Son birkaç gündür tanıdığım insanlar ve insan olmayanlar beni çok şaşırtıyordu. Henüz Reyna ve Vaha tartışmasını bile aşamamıştım. Elimi destek olmak için onunkinin üzerine koydum. Tam biraz daha sakin olmasını söylemek üzereyken kapı açıldı, çalınmadığı için kim olduğunu anlamak zor değildi ve... Sidra eşikte göründü.

Orada öylece durup hiçbir şey söylemediği için, "Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sorarak kendimi gülümsemeye zorladım.

"Ofisim hâlâ hazır değil." Parmaklarıyla çenesine dokunduğunda bu dünyanın en önemli meselesiymiş ve ben unutmuşum gibi görünüyordu ki öyle düşündüğüne de şüphe yoktu.

"Gördüğünüz gibi şu an meşgulüm." Vini'nin patronum olan, tarihin en eski vampirlerinden biriyle aramdaki karmaşayı fark etmesini istemiyordum.

"Görüyorum." Pencereden yansıyan ışıkla cam öbeği gibi parlayan bakışlarını ellerimize çevirdi. Doğal bir şekilde elimi çektim, Vini de ne yapması gerektiğinden emin olamayarak bana baktı.

"Vini..." Ayağa kalktım çünkü normalde yapmam gereken buydu. "Sidra Dekalton, müzenin sahibi." Sidra'nın ona nasıl bir tavır sergileyeceğini bilmiyordum, daha önce onu diğer insanların ya da başka birilerinin yanında görmediğimi yeni fark etmiştim. Vaha'yla anlaşmazlıkları vardı. Mera'yı genelde müzedeki bir pencere gibi görüyordu, tamamıyla nötr duruyordu. Gerçi hakkını

yememem gerekiyordu, sergi sahibi olan Rauf'a ve sergide karşılaştıklarında Reyna'ya nazik davranmıştı. *İşte bu kadar.*

"Vini güneydeki müzede çalışıyor ama asıl alanı arkeoloji." Onun yönettiği güney tarafındaki müze tamamen buluntu eserlerden oluşuyordu. Tarih boyunca insanlar neye yazdıysa onları sergiliyor ve yüzyıllar arasındaki değişimi görebilmek için muazzam bir olanak sağlıyorlardı.

Sidra eşikten içeriye doğru birkaç adım atarak aramızda durdu, Vini'ye dönüp elini uzattı.

"Piktografik eserler sergiliyor musunuz?" diye sordu. Vini biraz hayranlıkla, biraz da şaşkınca onun elini sıkıp, "Ne yazık ki," diye cevapladı. "Ama gezdiğim yerlerde birebir görme şansını elde etmiştim." Bundan gururla bahsediyordu ve bir an için onu kıskanmıştım.

Piktogram kendini resim yazısıyla ifade etme şekliydi. Tarihin en eski zamanlarında insanlar bu şekilde iletişim kurmuşlardı, olayları duvarlara resmederek ve birbirlerine mesaj bırakarak. Tıpkı çiviyazıları gibi.

Sidra başını sallayıp geri çekildi. "Kabilelere ait parçalar bulmuş olmalısınız."

Onunla gerçekten sohbet edeceğine inanmak benim için güçtü ama olağan derecede normal görünüyordu.

"Hayvan derileri bulduk, muhteşem çalışmalar. İstediğiniz zaman ziyarete gelebilirsiniz, bulguları birlikte inceleyebiliriz. Bazen aklımın almadığı yazı şekilleriyle karşılaşıyorum."

"Kabileleri her zaman insanların geri kalanından daha kıymetli bulmuşumdur." Vini bu yorum karşısında dudak büktü. "Kesinlikle katılıyorum!" Âşık olmuş gibi görünüyordu ki yaşadığı doğaya tamamen hayran biri olduğu için buna şaşırmamam gerekiyordu. Ayaküstü mezar yazılarından sualtı batıklarına kadar birçok şey hakkında konuştular, sohbeti yönlendiren kişi her defasında Sidra'ydı. Vini bu sırada –tanıdığım en akıllı adamlardan biri olmasına rağmen– sadece hayranlıkla başını sallıyordu.

"Luzia," diyerek bana döndü sonunda. "Çok şanslısın, patronunun bu kadar donanımlı biri olduğunu hiç söylememiştin."

"Patronunu övmeyi sevmez," dedi Sidra gülümseyerek. "İnsanlar onun bana yaranmaya çalıştığını düşünür ki o hiç öyle biri değildir."

"Öyledir," dedim. "Bana öyle kıymetli cümleler kuruyor ki onları müzede sergilemek istiyorum."

Sidra'nın gülümsemesi büyüdü.

"Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim," dedi Vini. Sidra'nın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Sergiyle ilgili konuşamadık, başını şişirdim ama yardımın için minnettarım." Kısaca bana sarıldı, yanağımı öpüp Sidra'ya döndü ki ona sarılmak için daha istekli görünüyordu.

Sidra onu pek de samimi olmayan bir gülümsemeyle geçirdi ancak bahse girerim, Vini durumu asla fark etmemişti. Ağzı kulaklarında ofisten çıkıp gittiğinde ona öylece bakmakla yetindim.

"Bir şeyi bölmedim ya," dedi Sidra. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu ama sohbetimizi böldüğü için kendiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Bunun sebebinin beni kişisel olarak rahatsız etmekten aldığı hazdan olduğunu düşünebilirdim fakat kıskandığını varsaymak hoşuma gidecekti.

"Bölmedin," diye gülümsedim. Eşyalarımı çantamın içine toplayıp arabanın anahtarını kaptım. "Çıkalım mı?"

"Randevuya mı?"

"Bugün ne kadar çok randevu dedin Sevgili Bay Sidra." İçtenlikle gülümsedim. "Bir şans daha istiyorsanız bana sormanız yeterli." Bunu yapmasını çok isterdim ve yine aynı istekle onunla randevuya çıkardım.

"Öyle mi?" diye sordu hafif eğlenir şekilde. Omuz silktim. "Sen de," diye yanıtladı. "Eğer istiyorsan sorman yeterli." Belli ki oyun oynamak istiyordu ama ne kadar istesem de bu defa soran ben olmayacaktım. Umarım olmazdım. *Lütfen ben olmayayım.*

Koridorda yürürken Mera'nın masasına uğrayıp dışarı çıktığımı ve ihtiyacı olursa bana telefonumdan ulaşmasını söyledim.

Bugün üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve bej rengi bir tişört vardı, bileklerinde her zaman deri bileklikleri oluyordu. O

kolyeyi ise bir daha görme şansım olmamıştı. Her zaman rahat kıyafetler içindeydi. Tişörtler ve salaş hırkalar ve bazen de o siyah deri eldivenleri takıyordu.

Elimle ağzımı kapattım, yorgunluk üzerime yığılmıştı ve esniyordum. Sinir bozucu gülümsemesini görmezden geldim. "Nereye gidiyoruz?"

"Anahtarlarını ver."

"Nezaket diye bir şey duydun mu hiç?" Arabanın anahtarını çantamdan çıkarıp yukarıdan avucunun içine bıraktım. Bir anda elini tutsam ne yapardı acaba? "Hem senin kendi araban yok mu?"

"Arabanı kullanmamdan rahatsız mı oluyorsun?" Arabaya yaslanıp gözlerini kıstı.

"Sadece soruyorum," dedim. Aslında Mini Cooper'ımı kullanması hoşuma gidiyordu ve bunun nedenini kurcalamak istemiyordum.

"Henüz burada arabam yok." Sürücü koltuğuna yerleşip koltuğu kendi uzun bacaklarının sığabileceği şekilde geri çekti. Emniyet kemerimi çekip taktım. "Belki bir gün de sana araba almaya gideriz." Güldü. "Belki," dedi. Onun için araba seçmek çok hoşuma giderdi ve şimdiden aklımda birkaç model vardı. Rengi muhtemelen siyah olurdu. Gerçi Sidra pek de öyle Dracula gibi tarzı olan bir vampir değildi. Vaha ona nazaran daha korkutucu görünüyordu ama elbette bu yanılgıya kapılmamak gerekiyordu.

Bugün bambaşka bir havadaydı ve çoğunlukla esprili görünüyordu, bunu bozmamak için gayret etsem iyi olurdu. Antika öfkesini kaldıracak durumda değildim. Erken çıkıp biraz uyumayı ve Reyna'yla gece o şekilde buluşmayı umuyordum.

"Senin gece ışığı çürük mü çıktı?" diye mırıldandı yola koyulduğumuzda.

Onaylamaz şekilde başımı iki yana salladım.

"Biraz ister misin?" Bileğini göz hizama kadar kaldırıp önümde salladı.

"Dikkat et ısırırım," diye tatlı tatlı gülümsedim.

"Hele bir dene."

"Ne yaparsın, sen de beni mi ısırırsın?"

"Bunu çok isterdin değil mi?"

Vaha'nın söylediği şey aklıma gelince hafifçe kızardım. Ondan ve gözlerimden okuyacakmış gibi hissettiğim yaramaz düşüncelerimden kaçınmak için gözlerimi kapattım.

* * *

Sanki kulağımın içinde patlayan bir kornayla uyandığımda ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Başım aşağı düşmüştü ve şimdi bir de boynum ağrıyordu. Yüzümü asarak doğrulmaya çalıştım, olmayınca elimi boynuma götürüp ovarak yumuşatmayı denedim. Gözlerim yukarıya kaydı, hâlâ sürücü koltuğundaydı, yan dönmüş bir dizini yukarıya doğru hafifçe çekmiş kolunu dizine, çenesini de eline yaslamış dikkatle beni izliyordu.

"Gerçekten kornaya basmak zorunda mıydın?" Kulağım çınlıyordu.

"Saçlarını okşamamı mı tercih ederdin?"

"Evet!" dedim biraz sertçe. Gülümsedi.

"Kaç dakika uyudum, beş mi?" Nihayet yavaş yavaş doğruldum. Saate bakmak için çantamı kurcalarken, "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu. Telefonum elindeydi, almak için uzandığımda elini geriye çekip kaşlarını dokunmak yok dercesine kaldırdı. Hâlâ uyku sersemiydim, yani sinirimi bastıracak kadar mantıklı olan yanımdan uzaktaydım.

"Arkadaşın aradı," dedi Sidra. "Ben de nezaketten bahsettiğini hatırladım ve sen bir türlü uyanmayınca cevap verdim."

"Lütfen saçma sapan bir şey söylememiş ol."

"Ona telefona cevap vermek istemediğini söyledim."

"Hayır, yapmadın." Yeniden telefona uzandım ve bu defa alamazsam bileğini tutacaktım.

"Elbette yaptım." Telefonu birden elinden bıraktı. Cihaz iki koltuğun arasındaki bölmeye çarptı. Ona laf sokmakla ya da değişik imalarda bulunmakla zaman kaybetmeyi pas geçtim. Telefonu hızla aldığımda gerçekten de Reyna'nın bir saat önce aradığını gördüm. Hemen geri aramak için tuşa bastım.

"Luzia," diye açtı telefonu.

"Reyna çok özür dilerim. Uyuyakalmışım, çok ama çok özür dilerim. Şimdi çıkıp hemen yanına..."

"Luzia dur!" Kalabalığın sesi geliyordu, birkaç saniye sonra ses kesildi. "Seni kandırıyor," dedi biraz sinirle. Sidra yanımdaki koltuktan güldü. "Seni aradığımı söylemedi mi?"

"Söyledi ama elbette telefonu açmak istemiyor değildim, sadece uyuyakalmıştım."

"Neden onun yanında uyuyakaldığını sonra açıklarsın." Sidra yanımda keyifle ıslık çaldı. Ellerini başının altına yaslamıştı, durumdan keyif alıyordu.

"Tamam," dedim. "Sen neredesin?"

"Bir kutlama geldi," diye açıkladı. "Geç çıkacağımı söylemiştim ama belli ki sana böyle iletilmemiş."

"Ah, her şey yolunda mı?" Yan koltuğa ters ters baktım.

"Evet. Vaha da aradı ama buluşunca açıklarım, olur mu? Şimdi dönmem lazım."

"Tamam, dikkat et." Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

"Luzia biri bana senin telefona gelmek istemediğini söylese ona inanmazdım."

Gerçekten aklımdan ne geçiyordu ki? Telefonu kapatıp yan koltuğa gerçekten kötü bir bakış attım. *Şuurumu yitiriyordum neredeyse.* "Derdin ne senin?"

"İş saatlerinde uyuyan sensin. Bunca zaman müzeyi nasıl idare ettin?"

"Beni bu şekilde uyandırmak yerine eve dönsen olmaz mıydı?"

"Evden çok uzaktayız ve tuvaleti kullanmak istersin diye düşünüp burada durdum." Eliyle işaret ettiği yeri görmek için omzumun üzerinden baktım. Dışarıda bir benzinlik vardı.

"Bir anda tuvalet ihtiyacım olabileceğini düşünüp kornaya mı bastın yani?" Hiç akıl alır gibi değildi. Gerçekten inanamıyordum.

"Bir anda değil," dedi. İşaretparmağı bu defa şeyi gösteriyordu. Gösterdiği yere baktım. Beni gösteriyordu. Benim bacaklarımı... Başımı eğdim. Yavaş yavaş nefes almaya odaklandım. İç ça-

maşırımda hafif bir ıslaklık hissediyordum. Elimdeki telefondan tarihe baktım. *Tanrım, gerçekten mi ama...*

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen sus..." dedim. "Bu çok utanç verici!"

"İnsanlar doğalarını neden tuhaf buluyor?" diye sordu ezberden konuşarak.

"Tuhaf bulmuyorum. Ah. Her neyse." Çantamı alıp dışarıya çıktım. Regl olmak dünyadaki en doğal ve en normal döngüydü. Ama kahretsin, utanmıştım işte. *Lütfen pantolonuma falan bulaşmış olmasın.* Arabanın kapısının açılıp kapanma sesini duydum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, eğlendiği oldukça belli oluyordu.

"Lütfen kahrolası arabayı yak ve o sırada içinde otur!" diye bağırdım. Benzinlikteki birkaç kişi dönüp bana bakınca daha çok utandım.

Çantamın ipini boynumdan geçirerek arkamı örtecek şekilde astım. Benzinliğe girip doğrudan tuvalete geçtim. Neyse ki her zaman böyle durumlar için gerekli malzemeleri yanımda taşıyordum.

Uyuduğum sırada, tam gününde, tam da olacak kişinin yanında regl oluyordum ve vampir bunu anlayıp tuvalete gitmem için beni kornaya basarak uyandırıyordu. Kara mizah ya da trajikomik bir filmin içindeymiş gibi hissetmiştim. En azından korktuğum gibi kötü bir durum yoktu, pantolonumda sızma yaşanmamıştı. Ellerimi yıkayıp dağılan saçlarımı ve üstümü düzelttim. Eve gitmek, duş almak ve kendimi boğmak istiyordum. Eğer bu saatlerde kolayca taksi bulabiliyor olsaydım onunla geri dönerdim ama usulca arabaya bindim ve gözlerimi ellerime diktim.

"Sen bana bakana kadar burada duracağım," dedi Sidra. Sonunda dönüp ona baktım. Artık gülmüyordu. "Neden bu kadar rahatsız oldun?" diye sordu. "Bu utanılacak bir şey değil."

"Elbette değil..." Nefes aldım. "Sadece, alay ediyorsun."

"Alay etmiyorum."

"Bal gibi sırıtıyorsun," diye somurttum.

"Hayır, keyifle gülümsüyorum."

"Alay ediyorsun işte."

"Hayır, sevimli buluyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıp arabanın içinde bakabilecek her yerde gözlerimi gezdirdim ama sonunda onun kara gözlerinde duraksadım. Söylediklerinde samimi görünüyordu, dudaklarında minik bir tebessüm bile vardı.

"Peki," dedim. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Gidelim bakalım." Gülümseyerek döndü, vitesi değiştirdi ve direksiyonu kolaylıkla çevirip yola koyuldu. Galiba Mini Cooper'ımı seviyordu.

Başparmağımı dudağıma bastırıp yolu izlemeye koyuldum. Uykum açılmıştı ve kendimi günün ilk yarısına nazaran daha dinç hissediyordum. Göz ucuyla ona bakıp yeniden yola döndüm. İşyerinden kaçta çıktığımızı hatırlamıyordum ama saatlerce arabada uyumuş olmalıydım. Biraz boynum rahatsız olsa da onun dışında iyiydim. Yeniden ona baktım. Neden onca saat benim uyumama izin vermişti ki? Gerçekten tuvalete gitmeye ihtiyacım olduğu için mi beni uyandırmıştı? Bu bir açıdan çok nazik ve tuhaf bir hareketti. Tekrar ona baktım.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?" Kaçamak bakışlarım ondan kaçamamıştı elbette.

"Sadece neden saatlerdir beni uyandırmadığını merak ettim," dedim sessizce. "Beni rahatsız etmek konusundaki arzun çok dinamik." Gülmemek için dudaklarımı büzüp karşıya baktım.

"Nezaketle ilgili söylediğin şeyler aklıma takıldı."

"Bana bir nazik, bir kaba davranman rahatsız edici," diye itiraf ettim.

"Sana ne kadar nazik davrandığım hakkında hiçbir fikrin yok." Dönüp bana baktığında gözleri yine bir korku filmi efekti gibi üzerimden geçti.

"Ne tatlısınız majesteleri! Nezaketin tanımı sizin var olduğunuz yıllarda oldukça farklıydı anlaşılan." Kucağımdaki çantamın sapıyla oynayıp dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Tam güzel bir ânın içindeyken hep bunu mahvediyordu. Bana bir anlığına bile izin vermiyordu. Aramıza hep bir hayalet giriyordu.

"Bir ara kont unvanı almıştım ama hiç kral olmadım."

"Ne mutlu sana." Sessizliğe gömülmeye karar verip dışarıya daha çok bakabileceğim şekilde döndüm. Klima açık olmasına rağmen çok sıcaklamıştım. Ayaklarım üşüyor olsa da içten bir yangının içindeymiş gibi hissediyordum. Hafifçe pencereyi açıp içeriye biraz hava girmesini sağladım.

"Arkadaşının bir sorunu mu var?" Görmediği için rahatça gözlerimi devirdim. Camı iyice açıp kollarımı yaslamıştım. "Şimdi de psikolog mu oldun?" diye sızlandım.

"Sen de birden dünyanın en çekilmez..." Sonra duraksadı. "Doğru," derken sesinden güldüğü anlaşılıyordu. "Kanaman var, bu ruh halini açıklıyor."

"Regl!" dedim birden dönerek. "Regl diyoruz."

"Şimdi de bağırıyorsun..."

"Bağırmıyorum!" Kesinlikle bağırıyordum. Derin bir nefes aldım. Ona bakmak zorunda kalmıştım ve eğlendiğini görmek daha çok canımı sıkmıştı. Benimle neden eğleniyordu ki. Neden burada durmuş benimle sohbet ediyordu? Neden arabamı kullanıyordu? Neden düşüncelerimi allak bullak ediyordu? Sakinleşmeye çalıştım. O konuda haklıydı, regl olduğum zaman ruh halim değişiyor ve dengesizleşiyordu. Fazla alıngan ve hassas olmuştum. Uzun zamandır bu kadar aşırı hissetmiyordum. Kesinlikle beni tetikliyordu.

Dayanamayarak göz ucuyla ona baktım, sonra hemen bakışlarımı öne çevirdim. Onun yanında kendimi iyi hissediyordum. Yanımda olması hoştu. Sohbet etmek bile tüm o atışmalarımıza rağmen keyifliydi. Yeniden ona baktıktan sonra hızlıca önüme döndüm.

"Yine bir şey mi soracaksın?" *Yine küçük bir gülümseme.*

"Nasıl tanıştık?" Birden sordum. Evet, onunla konuşmak istiyordum. Ona birçok şey sormak istiyordum. Daha da önemlisi sesini duymak istiyordum.

"Geçmişten bahsederek sana koz vermeyeceğimi söylemiştim."

Ona dikkatlice baktığım kısa anlarda bazı ipuçları yakalıyordum. Yas tutuyordu, keder ve kahır içindeydi. Üzgündü. Dalıp dalıp uzaklara giden bir insanın mahzunluğu vardı üzerinde.

"Vaha'yla nasıl tanıştınız?" diye sordu. Yine konuyu değiştiriyordu. Artık onu tanımaya başlamıştım. Uğraşmak istemediği konuları savuşturmak için her zaman soru soruyordu, bu zamana kadar odağımı kolaylıkla dağıtmasına izin vermiştim. *Bu defa değil.*

"Biliyor musun," dedim hormonlarımdan cesaret alarak. "Sen narsisistsin. Öyle ki senin için doğduğumu düşünme talihsizliğine kapılmışsın." Ara bölmeden uzanıp dudak nemlendiricimi aldım. Bir süredir hiçbir şey yiyip içmemiştim ve uyandıktan sonra dudaklarım kupkuru kalmıştı.

"Benim için yeniden doğdun," dedi oldukça rahat bir tavırla.

"İspatı olmayan konularda bu kadar kesin yargılara varamayız."

"Öyle mi..." Dudaklarını yalayıp eğlenir şekilde kaşlarını çattı. "Senin teorin nedir?"

Nemlendiriciyi dudaklarımda dolaştırırken "Çok kolay," dedim. "Bu yüzü ziyan etmek istemediler ve bir başkasında da kullanmak istediler." Kaşlarımla gökyüzünü işaret ettim.

"Narsisistlikten bahsedene bakın."

"Bunlar gerçekler." Nemlendiricinin kapağını kapatıp yedirmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İspatı olmayan konularda bu kadar kesin yargılara varamayız diyene bakın."

"Bunu ispatlayabilirim," diye savundum hemen kendimi. Vesikalık fotoğraf çekiliyormuş gibi emniyet kemerini gevşetip ona döndüm ve duruşumu dikleştirdim. "Yüzüme bakman yeterli." Daha iyi görebilmesi için başımı hafifçe oynattım. Direksiyonu tek eliyle kullanıyordu, bana döndüğünde araba hiç sarsılmadı bile.

"Bakıyorum," dedi durgun bir şekilde. Gözleri hâlâ nemlendiriciyi yedirmeye çalıştığım dudaklarıma kaymıştı.

Klima açıktı, cam açıktı ama ben yangının ortasında duruyordum artık. Uzanıp onu daha iyi görebilmek için alnındaki perçemleri kenara çekmek istesem de yapamadım. Göz göze geldiğimizde bakışlarına bir ağırlık çöktü. Dik durabilmek için sandığımdan fazla hareket etmiştim, o da dönünce aramızda neredeyse bir karışlık mesafe kaldı. Nefes alıyor olsa bunu yüzümde hissederdim. Ben

de nefesimi tutmak istedim fakat tam aksine daha hızlı solumaya başlamıştım. Yanımızdan bir araba geçerken direksiyonu doğru anda yeteri kadar çevirdi ama bir milim bile kıpırdamadı bakışları. Giderek küçülen gözbebeklerinin içinde kendi yansımamı aradım. Nasıl göründüğüm daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı.

"Haklı olabilirsin," dedi daha yavaşça. "Ama bu benim de haklı olduğumu gösterir." Refleksle kaşlarımı kaldırdım. Tepkim onda küçük bir gülümsemeye neden oldu. O başını çevirirken koltukta arkama yaslandım. *Çok güzel olduğum için yeniden doğdum; onun için.*

"Kendi geçmiş yaşamımla ilgili bir şey soramıyorum, seninkiyle ilgili sorabilir miyim?" Hafifçe dönerek izin istedim. Sonuçta ne olursa olsun birinin özel alanına girmek üzereydim, bunun için herkesten izin istenmesi gerektiğine inanıyordum.

"Mesela?" diye mırıldandı.

"Mesela ailen var mıydı? Çocuğun oldu mu? Vampirlerin çocuğu olabiliyor mu?" Arabanın hızı bir anda arttı, gaz pedalına gereğinden fazla baskı uyguladığını anladım. Neredeyse araç yolda savruluyordu ama direksiyon hâkimiyetini kolayca sağladı. Yüzüne baktığımda sabit, donuk gözlerle karşıya bakıyordu. "Soramazsın," diye bıçak gibi kesip attı.

Yanlış bir şey sorduğumu anlayıp koltuğa yaslandım ve sessiz kaldım. Ruh halinin böyle değiştiği zamanlarda üstelememek en iyisiydi. Aksi takdirde geri tepecekti ve muhtemelen kalbimi kırmaya çalışacaktı. Hırsını böyle çıkarıyordu. Belli ki bir yarasına dokunmuştum. Belki onları kaybetmişti, belki de hiç sahip olmamıştı ve bu yüzden üzgündü. Ne olduğunu şimdi öğrenemeyeceğim açıktı.

Telefonunu çıkardı, çaldığını duymamıştım ancak titreşimde de olabilirdi. Ekrana bakıp bir süre düşündükten sonra bir anda arabayı durdurdu. "İşim çıktı," dedi el frenini çekerken.

"Sen de arabayı öylece yolun ortasında durdurdun mu?" Dönüp arkada kalan arabalara baktım ama yanımızdaki boşluktan geçip gidiyorlardı. "Gideceğin yere bırakabilirdim," dedim kaşlarımı çatıp.

"Herkese uygun bir yer değil. Gidiyorum." Gözü bir şeye takıldı. Uzun beyaz parmakları biraz önce elimden bıraktığım nemlendiriciyi avucunun içine aldı. Birkaç kez onu ellerinin arasında döndürdü. Göz ucuyla dudağıma bakıp yabanmersinli nemlendiriciye döndü. Zarifçe onu açtı, burnuna yaklaştırıp derin bir nefes alarak gözlerini kapattı.

"Geçmişle ilgili bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu. Anın yoğunluğuyla başım döndüğü için cevap veremedim, sadece başımı salladım. Ancak gözlerini tekrar açtığında kaşlarımı çattım. Arabadan çıktı, nemlendiriciyi pantolonunun cebine soktu. Bir elini arabanın üstüne yaslayarak içeriye doğru eğildi.

"Yabanmersini," dedi. "İlk denediğinde beni onlarla zehirlemiştin."

Gülümsemelerimiz birden kayboluverdi. İçimde belki çok uzak, belki çok eski bir his; belki kanımda dolanan onlarca hücreden birisi, belki kapkara gözlerindeki hayal kırıklığı ama *bir şey* kendimi çok kötü hissetmeme sebep olmuştu. Sidra kapıyı üzerime kapattı ve sert bir rüzgâr beni oturduğum yere yapıştırdı.

"Sağlıklı rolü oynuyorsun. Herkes sana inanıyor. Bir tek ben senin ne kadar çürümüş olduğunu biliyorum."

Persona

10

Kaplanlar Ceylanları Avlıyor

Öylece gitmesinden çok söylediği kelimelere takılı kalmıştım. *İlk denediğinde...* Herhangi biri kaç kere onu öldürmeyi denemiş olabilirdi ki?

Kocaman bir kamyon yanımdan geçerken arabanın sallanmasına neden oldu. Arabadan inmek yerine bacağımı yana atıp iki büklüm halde diğer koltuğa geçtim. Bir araba kornaya basınca beni görebilecekmiş gibi özür dilercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen yolun ortasında öylece bırakmıştı beni! O kadar özel bir soru sorduğum için mi aniden inmişti? Mesajı okuduğunu görmüştüm ve sadece bana rol yapmak için telefonundan bir mesaj açacağını sanmıyordum. Mesaj kimdendi ki? Nereye gidiyordu? Neden herkes için uygun değildi? Yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. Koltuğu kendime göre ayarlayıp dikkatimi dağıtmak için müzik açtım ve tekrar yola koyuldum.

Kontrol panelindeki saat 20.18'i gösteriyordu. Müzeden öğleden sonra ayrıldığımızı varsayarsak, arabada uyuduğum birkaç saat boyunca başımda beklemesi gerçekten çok garipti. Doğruca müzeye geri dönüp duş aldım, yeni kıyafetler giydim ve hazırlanmak için oyalandım ama ben çıkarken Reyna'nın hâlâ işi bitmemişti.

Kasaba dışında, buluşacağımız konuma yakın alışveriş merkezine gitmeye karar verdim. Restoran bugünlerde çok fazla etkinliğin favori mekânı olmuştu. Reyna gece yarısına kadar çalışması gerektiğini söylüyordu ama yine de buluşacaktık.

Şehir merkezine inmem neredeyse bir saat sürdü, dalgın olduğum için arabayı her zamankinden çok daha yavaş sürmüştüm. Burada arada sırada kaçtığımız Nempis isimli küçük bir bar vardı. Tamamen köhne bir yerdi ve belli müşterileri oluyordu. İnsanların çoğu daha büyük ve artık daha lüks olan yerleri tercih etse de biz oranın müdavimiydik. Genellikle rezervasyon yaptırmanız gereken bir yer değildi, yine de hazır vaktim varken uğrayıp gece Reyna'yla geleceğimizi söylemiş ve çok sevdiğimiz köşedeki masayı ayırmalarını rica etmiştim.

Nempis'ten ayrıldıktan sonra kahve alırken annemle konuştum ve beni ziyaret etmek istediğini söyleyince suçluluk hissederek hiç sırası olmadığını belirtmek zorunda kaldım. Sidra Dekalton'la karşılaşmasını istemezdim. Elbette bu reenkarne olayını bilmiyordu, bilse ne düşüneceğini kestiremiyordum bile. Onlar daha geleneksel insanlardı, belki de hepimiz öyle kalmalıydık.

Alışveriş merkezinde dolaşıp bir süredir fırsat bulamadığım ihtiyaçları giderdim. Kendime birkaç parça yeni kıyafet almıştım, her gün işyerinde şık görünmek benim için zahmetli olmaya başlamıştı. Makyaj malzemeleri satan mağazada sandığımdan daha çok oyalanmıştım ama seçtiklerimden epey memnundum.

Reyna yola çıktığını haber verdiğinde kitapçıya giriyordum ve saat akşam 22.40'ı gösteriyordu. Bunun bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordum ama kasabadan uzaklaştığım anda göğsümdeki ağrı artmaya başlamıştı. İlk başta ciddiye almamış olsam da bir kitaba uzandığım anda neredeyse göğüs kafesimin delindiğini hissettim. Istırap verici bir an başım döndü, bayılmadan önce kendimi sandalyenin üzerine atabildim. Kafein kalp dostu değildi ama sakinleşmek için elimde başka bir şey yoktu, o yüzden paketteki buzlu kahvemden büyük bir yudum alıp başımı masaya yasladım. Regl olmuş, regl sancısı çekmiş ve Sidra Dekalton yetmezmiş gibi üstüne bir de buna maruz kalmıştım. *Gerçekten şahane.*

Kendimi zar zor topladığımda aklımda tek bir şey vardı. *Gece ışığı.* Hem kafamın içindeki muhtemel kötü yanım hem ağrılarım hem de ruh halim var gücüyle vampir kanı istiyordu. Şeytan içten içe beni dürtüyordu. Sidra'ya güzel bir ders de vermiş olurdum. Bağımlılığımı kabul ediyordum ve sancısız geçirmek istediğim bir geceye ihtiyacım vardı. Bu yüzden paketleri arka koltuğa koyup arabayı Nempis'in olduğu caddeye sürdüm. Gitmek istediğim yer sadece bir sokak ilerideydi.

Yerlilerin takıldığı ve yasadışı bir şeyler aradığınızda bulacağınız getto mahallesine kısa sürede varmıştım. Burayı daha önce bir kez kısa süreliğine müzede çalışan bir arkadaşımla geldiğimde öğrenmiştim. Aşağı inene kadar yasadışı bazı keyif verici maddeler almak istediğini bilmiyordum. O gece burada vampir kanı satışına da şahit olmuştum.

Hırdavat dükkânının giriş katından aşağıya inen merdivenler vardı ve herkes oraya neden gittiğinizi az çok bilirdi. Merdiven basamakları gıcırdadığında kendimi sorguladım ama nihayetinde geri dönmedim. İki odalı küçük bir salondu. Aşağıya ilk indiğinizde yapıştırma geçici dövmeler ve bir piercing kabini sizi karşılıyordu. Loş aydınlatması vardı. Köşede bir masa duruyordu ve oraya öylesine konulmuş eski kırmızı kanepe duvara yaslıydı. Diğer kenarda karşılıklı iki sandalye ve ortada daire şeklinde uzun bir sehpa bulunuyordu. Koltuklardan birinde satıcı olan ama işinin piercing yapmak olduğunu söyleyen şapkalı genç bir adam oturuyordu. Geldiğimi görünce ne istediğimi söylememi bekledi. Yaklaşıp biraz gece ışığı istediğimi fısıldadım. Adam beni baştan aşağı süzdükten sonra başını sallayıp diğer odayı işaret etti.

İçeride, kapının arkasında gizli bölme vardı. Ahşap tabloyu çıkarıp duvarın içine gömülü dolaptan bir kutu çıkardı.

"Kanlar kime ait?" diye sordum. En önemlisi buydu.

"Elimde iyi mal kalmadı," dedi yüzünü asarak. "Kaliteli bir şey bekleme. Hepsi genç."

"Farklı kişiler mi?"

"Aynı vampirden iki kez kan alabileni sadece takdir ederim," dedi dişlerini göstererek.

"Kutuyu alabilir miyim?" diye sordum. İçinde beş küçük şişe gece ışığı vardı. Renkleri ve dokuları birbirinden farklıydı. Şişeleri elime alıp inceledikten sonra istersem koklayabileceğimi de söylemişti. Vampir kanı metalik ama kış çağrıştıran bir kokuya sahip oluyordu ve tazeliğine göre koku derecesi ayrıştırılabilirdi.

"Parasını ödersen," dedi satıcı. Çantamdan banknotları uzatıp şişeleri çantama yerleştirdim. Bugün yanıma büyük bir çanta aldığım için memnundum. Adam muhtemelen kafası güzel olduğu için parayı alınca ıslık çaldı.

Temiz havaya çıktığımda nefes aldım. Yeniden Nempis'e ilerlemeden önce bir ara sokağa girdim, küçük şişelerden birinden küçük bir yudum aldım. En azından dürüst bir satıcıydı, kan gerçekten genç birine aitti. Bütün şişeyi kafama diktim ve köhne bara doğru yürüdüm.

Reyna geldiğinde siparişleri çoktan vermiştim. İkimiz de masaya yerleştiğimizde sarhoş olacağımızı düşünmüyorduk. Birkaç iyi kokteyl içecek ve sohbet edecektik. Her şey öyle başlamıştı. Gece ışığı etkisini gösterdiğinde kendimi çok daha iyi hissediyordum ama sonra vampirlerden konuşmaya başladık. Barın sahibi bize lezzetli likörler ikram edince nadiren böyle vakit geçirdiğimiz için geri çevirmedik. Sonra arkasından tekila geldi, Reyna sevgilisinden bahsederken eve nasıl gideceğimizi düşünmeyi bırakmıştık.

"Dört yıldır onunlasın," dedim. "Ne düşünüyordun ki?"

"Sanırım onun daha çok insan olacağını düşünüyordum."

"O halde bir insanla çıkmalıydın."

"Biliyorum, biliyorum ama ona âşık oldum. Benim insanım olmasını istedim."

"Vampirlerde işler daha çok onların insanı olarak yürüyor sanırım." Söylediğime kendi kendime güldüm.

"Sen bunu daha kolay kabul etmiş görünüyorsun." Topladığı sarı saçlarından düşen tutamları eliyle itip duruyordu. "Sidra daha iyi biri olsa onun insanı olmakta sakınca görmeyecek gibisin."

"Bilemiyorum," diye kabul ettim. "Bunu bilmem için Sidra'nın daha iyi biri olması gerekir."

"İlk kez aramızda böyle bir gerilim ve mesafe var. Kendimi işe verdim ama onu özlüyorum ve bensiz ne yaptığını çok merak ediyorum." Dönüp biraz daha içti.

"Eminim o da kendini işlerine vermiştir," derken ciddiydim. Onu daha çok germemek için bahsetmemiştim ama Vaha bana tersanedeki saldırıdan bahsetmişti ve ne kadar meşgul olduğunu tahmin ediyordum.

"Onu seviyorum," dedi sanki bu her şeye yetmeliymiş gibi. Bana kalırsa gerçekten de yetmeliydi. "Ama yanlış şeyler yaptığını bilerek onunla olamam."

"O bir vampir," dedim "Burada durum kime göre yanlış sorgusuna dönüyor. Çünkü ona göre yaptıkları ya da yapacakları kötü değil, hatta çok normal. Bunun hakkında düşündüm, vampirler ve insanlar hakkında. Bana ceylanı ve kaplanı anımsattı. İkisi de hayvan, ikisi de doğada yaşıyor ama beslenme şekilleri tamamen farklı. Biri otlarla hayatta kalırken diğeri avlanıyor."

"Evet! Kaplanlar ceylanları avlıyor."

"Belki bazıları arkadaş oluyordur," diye iyimser bir yaklaşımda bulundum. "Açıkçası Sidra'yı uygulamada beğenmiştim ve onunla buluşmayı istemiştim ama aslında bu sadece beğeniydi. Vampir kişiliğini öğrenince sanırım ondan etkilendim. Yani ona âşık olursam –ki umarım olmam– muhtemelen Sidra'nın vampir yanını da severdim."

"Bu korkutucu gelmiyor mu?" diye anlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

"Heyecan verici geliyor." Düşüncesiyle bile gözlerim irileşti. Sonra içtiğim kokteylin etkisiyle ona doğru kıkırdadım. "Bir vampirle sevişmek nasıl bir his?" Reyna da kahkaha attı. "Kesinlikle çok iyi. En iyisi Lu."

"Tamam," dedim. "Bu cepte. Başka iyi yanları neler?"

"Güçlü olmasını seviyorum. Elbette ben de güçlü bir kadınım ve başımın çaresine bakarım ama onun güçlü olması da bana kuvvet veren şeylerden biri. Güven verici. Anlıyor musun?" Başımı salladım. "Dengede kalmama yardımcı oluyor. Bana dünyadaki en özel kadınmışım gibi hissettiriyor."

"Gördün mü?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Aslında bencillik ediyorsun çünkü onun iyi yanlarını isteyip kötü yanlarını istemiyorsun. Aynısını o sana yapsa çok kötü hissederdin." Reyna bir süre düşünüp kaşlarını çattı. Sonra başını masaya yaslayıp kendi çıkmazlarına boğuldu, ben de benimkilere...

Gecenin ilerleyen saatlerinde bizi alması için Vaha'yı aradım. Bir araç kiralayabilirdim ama Reyna sarhoştu ve bence tüm bunları konuşması gereken kişi ben değildim. Arkadaşımı çok iyi tanıdığım için gevşediği bu ânın boşa gitmemesini sağlayacaktım. Düşündüklerini olmasını istediği gibi değil, içinden geldiği gibi söylemeliydi. Her zaman biraz katı biri olmuştu, kendi kuralları-nı izlemeyi severdi ama bazen durması ve biraz dağıtması gerekiyordu. Vaha'ya güveniyordum ve ilişkileri bitecekse de Reyna'nın hissettiği her şeyi söylediğinden emin olacaktım.

"Aradığın için sağ ol," dedi Vaha vardığımızda. "Ona dikkat et," dedim. Şatonun önündeydik, Reyna ön koltukta sessizce bekliyordu. "Ayrıca sakın üsteleme. Sarhoş olduğunu biliyorum ve bunu gerçekten söyleyemediklerini söylemesini istediğim için yapıyorum. Ama eğer söylemiyorsa ondan bir şey almaya çalışma, tamam mı?"

"Sarhoş bir kadından faydalanacak kadar iğrenç bir adam olduğunu düşünüyorsan kalbimi sök Luzia," derken oldukça ciddiydi.

"Kadınlar kadınları kollamalı." Hafifçe sarsılarak arabadan indim. "Sevdiği dostlarına karşı bile." Tatlı tatlı gülümsedim.

Reyna onu ilk gördüğünde bana kızmıştı, ardından gidip ona sarılmaya ve onu yumruklamaya çalışmıştı. Arabaya bindikten sonra biraz ağlayıp suskunlaşmıştı. Tüm bunları içinde yaşayıp kendini mahvetmesini istemiyordum, keşke aynı şeyi yapabilseydim ama bedenim hafifçe sallansa da zihinsel olarak tamamen kendimdeydim.

Kapıyı açarken anahtarı deliğe isabet ettirmekte zorlandım ama sonunda içerideydim. Işıkların hepsi kapalıydı ve gülüyordum. Bilincim yerindeydi ancak alkolün bedenimde yarattığı gevşemeye engel olamıyordum. Normalde kendimi tutmam ve sessiz olmam gerekirdi, bunu biliyordum ama kendimi tutamıyordum.

Merdivenleri çıkarken birkaç kez tökezleyip daha çok güldüm. Daha önce merdivenlerin bu kadar uzun olduğunu fark ettiğimi sanmıyordum. Yukarıda hafif bir ışık vardı, açık kapıdan sızarak holü aydınlatıyordu.

"Kurallarımı ihlal ediyor ve gürültü yapıyorsun." Sidra asma katın korkuluklarına yaslanmıştı. Bana o kadar kötü bakıyordu ki onu oradan aşağı itsem ve birkaç kat düşse ne olacağını merak ettim. Gerçi, muhtemelen ben ölürdüm.

"Sadece odama gireceğim," dedim ama kelimeler kırık dökük çıkmıştı.

"Sarhoş musun sen?" Başımı iki yana salladım. "Çok ikna edici," diyerek burun kıvırdı.

"Ben seni ikna edemem ki. Sen ikna olmak istemiyorsun."

"Sarhoşsun," dedi iğrenir gibi.

"Buna da mı karşısın?"

"Bu hale gelmene mi? Evet, karşıyım." Ben tökezleyince kaşlarını çattı. "Ayakta duramıyorsun."

"Sarhoş değilim," dedim kendimi biraz toparlayıp. Yaslandığı yerden doğrulup sıkılmış gibi başını çevirdi. Sürekli böyle olmak zorunda mıydı? Vaha Reyna'ya ne kadar nazik davranmıştı. "Sana ispatlayacağım." Sonra sadece sarhoş birinin yapacağı şeyi yaptım. Ahşap korkuluklara tırmanıp diğer tarafa geçmek için bir bacağımı dış kısmına attım.

"Ne yapıyorsun?" Sidra gerilmişti.

"Ayakta durabilirim," dedim. "Hatta burada bile ayakta durabilirim."

"Kes şunu." Bana doğru bir adım atacak oldu ama sadece refleksti, neredeyse yerinden kıpırdamamıştı bile.

"Tabii," dedim uzun uzun. "Bana dokunamıyorsun, yani beni durduramazsın."

"Tam olarak sarhoş biri gibi davranıyorsun."

"Bundan sana ne ki!" diye güldüm. "Benden sana ne?"

"Sakın kıpırdama." Onu dinlemeden diğer ayağımı da korkuluğun diğer tarafına attım. Bir an için hemen arkamdaki koca boş-

luğa baktım, kapkaranlıktı ve düşündüğümden daha ürkütücüydü. Ellerimle ahşabı iyice tuttum. "Düşersem beni kurtarır mısın?" diye gülümsedim.

"Hayır."

"Yani öylece ölmeme izin mi verirsin?"

"Belki acil servisi ararım."

"Yetişemezler," diyerek dudağımı sarkıttım. "Sen de intikamını alamamış olursun." Kıkırdadım, aslında gevşemiş olmak hoşuma gitmişti. Onun böyle karşımda gerildiğini görmek, bana yaptığı gibi onu kıvrandırmak iyi hissettiriyordu.

"Bu tarafa geç!" dedi sert bir tonda.

"Bırak bu patron havalarını!" Hafifçe başımı geriye doğru eğdim. "Mesai saatleri dışındayız." Tekrar güldüm. "Yani beni kovamazsın."

"Öyle bir kovarım ki!" Bu defa bir adım atmıştı. Büyük bir hamleydi.

"Çok kabasın yine..." diye mırıldandım. Bir bacağımı korkuluktan kaldırıp tek ayağımın üzerinde durduğumda bakışları ayağımla ellerim arasında gidip geliyordu. Acaba aklından ne geçiyordu? "Bana hep kötü davranıyorsun!" Bu defa kaşlarımı çattım. Ona sinirliydim ama yeterince sinirli davranamıyordum.

"Sana hak ettiğinin yarısı kadar bile kötü davranmıyorum!"

"O ben değildim diye kaç kez söyleyeceğim? Ne yaptı sana, kalbini mi kırdı?" Daha çok bağırdım. "Sen de benim kalbimi kırıyorsun!"

"Kalbine hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın!" Hızlı hızlı başımı salladım. "Sabah söylediklerin korkunçtu. Randevumuzla alay ettin. Farkında bile değilsin, seninle o randevuya çıkmayı gerçekten istemiştim ve sen bununla alay ediyorsun." Başımı yere eğip daha kısık sesle konuştum. "O randevuyu gerçekten istemiştim."

"Randevu uygulaması kullanan biri için fazla alıngansın." Bunu sorgulayıcı bir şekilde, gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi sormuştu.

"Mesaj yazdığım tek kişi sendin," dedim. "Sonra her şeyi mahvettin. Geçmiş yaşamımdaki bir yansımaya söylediklerin umu-

rumda değil, o yüzden söylediklerinle baş edebilirim. Ama bu hayatımda tanımak istediğim senle ilgili beni incitme. O küçük, aptal randevu benim için önemli çünkü ben olduğum tek andı, senin kim olduğunu bilmediğim tek andı. Berbat bir randevuydu ama en azından benim için orada olduğunu düşünüyordum, geçmiş yaşamımdaki benliğim için değil."

"Bunu olduğundan karmaşık hale getirme," dedi daha yumuşak şekilde. "Bu tarafa geç artık." Sonra kendini tutmaya çalışarak duraksadı. "Lütfen," diyerek kaşlarını kaldırdı. Birkaç saniye ona baktım. Aklımdan bir anlığına düşme fikri geçti. Düşsem beni tutar mıydı? Bunun üstüne bahis oynamak istemezdim. Yeterince ileri gitmiştim. En azından ben de içimdekileri dökmüştüm. Ne denli ciddi olduğumu anladığını umuyordum.

Bacağımı tekrar diğer tarafa attım, Sidra bunun her saniyesinde gerilimle doluydu. Bunu çenesine giden ve orada olmayan bir şeyi kaşıyıp duran parmaklarından anlayabiliyordum. Kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı ve dudakları gerilimle dümdüz olmuştu. Ben onun kadar vicdansız değildim, o yüzden bu ânı uzatmak yerine çabucak kendimi diğer tarafa attım. Nihayet karşısında iki ayağımın üzerinde durduğumda öfkesiyle yüzleşmek için ifadesizce beklemeye başladım.

"Bir randevu," dedi hâlâ sinirli olan yüzüne rağmen. "Benimle randevuya çık. Tek bir randevu. Daha sonra unutacağımız bir gün. İkimizin de geçmişi aramızda durmadan."

Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Sadece sen ve ben mi?" Tekrar kirpiklerimi kırpıştırdım. "Yani bu yaşamdaki sen ve ben."

Bu gece ışığından bile daha iyi hissettirmişti. Hatta on kat daha iyi hissettirmişti.

"Sadece sen ve ben."

"İyilikseverdim, güzel huyluydum, acılar yüzünden bir ifrite döndüm. Beni mutlu edersen, yine erdemli olurum."
Mary Shelley

11

Bir Çeşit Anıt

Uyandığım anları genellikle severdim, hiçbir zaman tembel biri olmamıştım ama hayatımın yataktan çıkmaya zorlandığım zamanları da olmuştu. Daha küçükken kalbimdeki ağrının sebep olduğu zorluklar çoğunlukla psikolojikti. İnsanların arasındaki bozuk insandım. Sosyal çevre edinemiyor ve en nihayetinde insanlarla sorunlar yaşıyordum. Böyle zamanlarda sabah uyandığınızda kalkıp insanların arasına karışmak için hevesli olmazdınız. Ancak bunlar geçmişte kalmıştı, büyürken bazı şeyleri aşmayı ve bazı insanları nasıl memnun edeceğimi öğrenmiştim.

Sonra vampirlerin ortaya çıkışı gerçekleşmişti, onlar ifşa olduktan sonra benim gibi garip insanlar o kadar da garip olmamaya başlamıştı. Ve ne büyük çelişkiydi ki bütün bu sorunların ana sebebi bir vampir olmasına rağmen vampirlerin ifşası bana normal yaşamı vermişti. Bu kasabaya gelmek, gizem dolu geçmişime –ki bu daha çok başka bir yaşamım oluyordu– ve hayatıma başka bir renk katmıştı. Ama bu sabah uyandığımda tüm bunların da ötesinde bir farklılık vardı.

Gülümsüyordum. İçim kıpır kıpırdı. Bir an önce yataktan çıkmak ve güne başlamak istiyordum. Aynı anda yatağın içine gö-

mülmek ve dün geceyi tekrar tekrar düşünmek istiyordum. Sidra Dekalton'a kapılıyordum. Bu bir sürpriz değildi. Oldukça beklenen bir durumdu. Eminim psikoloğumu arasam bunun gerçek değil, olan bitenin sonucunda ortaya çıkan bir duygu karmaşası olduğunu söylerdi. Ben de ona fark etmez derdim. Fark etmiyordu. Onun benden hoşlanmasını istiyordum. Ayrıca şimdiden randevuda ne giyeceğimi düşünürken kanım kaynıyordu.

Örtüyü kaldırıp yataktan çıktım, aklımda o vardı. Telefonumdan bir şarkı açıp duş alırken aklımda o vardı. Saçlarımı özenle tararken aklımda o vardı. Sonra dizlerimin altına kadar uzanan, yırtmaçlı siyah dar eteğimi giyip üzerine olabildiğince salaş siyah ince bir kazak geçirdim. Aklımda o vardı. Altın rengi kolyelerimi üst üste takıp parmaklarıma da aynı tonlarda yüzükler taktım. Aklımda o vardı. Makyajıma her zamankinden fazla özen gösterdim ve siyah topuklu botlarımı giydim. Çıkmadan önce dudağıma yabanmersinli nemlendiricimi yedirirken de aklımda o vardı. Ortaparmağımla nemlendiriciyi dudaklarıma iyice yedirirken bunu fark etmesini umuyordum.

Odadan çıktığımda gülümsememi bastırmaya çalıştım. Her zaman yaptığım gibi önce etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettim ama bu defa olmasını istediğimi fark etmiştim. Yoktu. Onunla gündüz karşılaşmak çok kolay değildi. Yan yana odalarda kalmamıza rağmen, aynı evin içinde yaşamamıza rağmen gerektiğinden daha az karşılaşıyorduk sanki. Dün gece durumun gayet farkında olarak sarktığım korkuluğa baktım ve aşağı inerken parmaklarımı korkuluğun üzerinden tırabzanlara kadar dolaştırdım. Benim için endişelenmesi hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

"Çok hoş görünüyorsun Luzia." Elinde kahve fincanıyla ofisine giren Ilgar'a gülümsedim. Mera yanından uzanıp, "Ve neşeli görünüyorsun," dedi şüpheyle. Yüzümde hâlâ sersem bir gülümseme olduğunu o an fark ettim.

"Güzel bir gün," diyerek omuz silktim. Kendime kahve almak için ortak alanda dolaştım. Koridorun arasında kalan küçük bir yerdi ama burayı seviyordum. Küçük bir kaçamak ve ara vermek için bana iyi

hissettiriyordu. Telefonumu çıkarıp kahve demlenene kadar Reyna'yı aradım. Onunla konuşmak ve olanları anlatmak istiyordum ama daha da önemlisi, dün gece neler olduğunu merak ediyordum.

"Saat kaç?" dedi uyku mahmuru. Bu iyiye işaretti. Bir şeyler kötü gitse uyuyamaz ya da sabah çok erken bir saatte ayağa dikilirdi.

"Neredeyse dokuz," dedim. "Uyan ve bana olanları anlat."

"Anlatamam," derken esnedi. Dolaptan çıkardığım beyaz fincana biraz kahve ilave ettim. "Ama merak ediyorum," dedim. "Ne konuştunuz? Vaha'yı çağırdığım için bana kızdın mı? Ayrılmak istemediğini söyledi değil mi? Berbat görünüyordu..."

"Luzia buradayım," diye bir ses duydum telefonun diğer ucundan.

"Vaha!" diye fazla heyecanlı şekilde bağırdım. "Biliyorsun, ben senin tarafındayım. Reyna bazen şey olabiliyor..."

"Ben de hâlâ buradayım," diye mırıldandı Reyna. Ama bir yanı çoktan uykuya geri dönmüştü. "Kapatıyorum," dedi Vaha. Sonra telefonu suratıma kapattı. *Vampirler...*

Kahvemi alıp ofisime geçtim. Gökyüzü gri ve kasvetli olsa da kendimi daha iyi hissediyordum. Reyna ve Vaha'nın işleri yoluna koyacağını tahmin ediyordum. İlişkilerini nasıl yürüteceklerini henüz hiçbirimiz bilmiyorduk ama birini sevmenin her şeye yeteceğine inanıyordum.

Mera içeriye girdiğinde bir sonraki serginin hangisi olacağına karar vermiştim. Heykellerden devam etmek istiyordum ve bununla ilgili ayarlamalar için toplantı yapmamız gerekiyordu. Bu toplantı için müze sahibinin de orada bulunması gerekebilirdi.

"Haberleri gördün mü?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Elindeki tableti ikimizin de görebileceği şekilde masaya bıraktı. "Bu sabah genç bir kadın öldürülmüş," dedi. "Açık arazide. Haber sosyal medyada yayıldı ama yerel bültenler de son dakika olarak geçmeye başladı."

Kaşlarımı çatıp yazıyı okumaya koyuldum. Bu kasabada neredeyse hiç suç işlenmezdi, herkes vampirlerden sonra bile kendi halindeydi. Reyna burada uzun yıllardır yaşıyordu ve her zaman neredeyse sıkıcı bir kasaba olduklarını söylemişti.

"Tüm kanı çekilmiş." Mera haber başlığını ürpererek okudu.

Yirmili yaşlarının başındaki üniversite öğrencisi turistik gezi için geldiği kasabada ölü bulundu. İlk bulgular yalnız olduğu yönünde. Ekipler sabahın erken saatlerinden beri sıkı bir çalışma sürdürüyor, sızan haberlere göre genç kadının bedenindeki tüm kan çekilmiş. Bunun vampir saldırısı olma ihtimali kasabayı harekete geçirdi. Kesin sonuç için otopsi sonuçları bekleniyor.

"Çok korkunç," diyebildim.

"Daha korkunç söylentiler var. Sosyal medya çığırından çıkmış durumda. Birçok eyaletten benzer haberler gündeme geliyor. Vampirler şu an kimsenin gözüne görünmese iyi olur."

"Eminim insanların yaptığı çok kötü şeyler de haber başlıkları arasında yer alıyordur," dedim. Vampirleri savunmak gibi derdim yoktu ama suç suçtu ve bunu belli topluluklara yıkmanın doğru olmadığını düşünüyordum.

"Kendilerine *GARDİYANLAR* diyen bir topluluk oluştu. Tüm dünyadan yandaş topluyorlar. Vampir karşıtlığını din gibi yayıyorlar ve katılımcıları her geçen gün artıyor. Vampirlerin öldürülmesi ya da bir yere hapsedilmesi gerektiğini savunuyorlar. İnsanlar için tehlikeli olduklarını ve sağduyuları olmadığını iddia ediyorlar. Aç bir vampir her zaman psikopat bir katilden daha tehlikeli olurmuş."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Ne düşünmem gerektiği konusunda emin değildim. Aklıma Vaha'nın söylediği vampir saldırıları gelmişti. İntikam almak isteyebileceklerini düşünüyordum. Sonra bana saldıran ve Sidra tarafından öldürülen vampiri çabuk unuttuğumu fark ettim. Konu vampirler değildi. İnsanlık en başından beri ötekileştirmekten vazgeçmiyordu. Ne ırkçılık ne ayrımcılık, hiçbir şey insanlığı durduramıyordu ve şimdi bunu vampirlerle körüklüyorlardı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum içten bir merakla. Mera bu kasabaya taşındıktan ve işe başladıktan iki ay sonra ofisime gelmişti, o günden beri birlikte çalışıyorduk. Her zaman dürüst, çalışkan ve nazik biri olmuştu. Bir vampir patrona sahip olmanın ona ne hissettirdiğini bilmiyordum.

"Vampirleri ürkütücü buluyorum." İtiraf ederken yüzünü ekşitti. "Ama onlara karşı böyle bir eylemde bulunmazdım. Dünyanın sadece bize ait olduğunu düşünmek haksızlık."

"Olur mu," diye kinaye yaptım. "Bütün evren sadece insanlar için. Bu uğurda elbette bitkileri, hayvanları, vampirleri, yeri geldiğinde herkesi ve her şeyi harcayabiliriz."

"Bu olaylar büyür," diyerek başını salladı. "Siyasi boyutunu düşünmek istemiyorum. Vampirler hâlâ bazı haklar için mücadele ediyor ama aslında birçok mesleği yapmaları bile yasak."

Vampirler doktor olamıyordu. Eğitim alabilirlerdi ama halka açık yerlerde doktorluk yapamaz, hastanede çalışamaz ya da özel klinik açamazlardı. Öğretmen olamazlardı. Birebir insanlarla ilgili hiçbir meslek alanında yer edinmeleri mümkün değildi. Birçoğu illegal yollardan para kazanmayı biliyordu ve ne kadar uğraşılsa da devlet onları tespit etmekte zorlanıyordu. Kolayca ünlü olabildikleri için bu alanda kariyer yapabiliyorlardı, ünlü vampirler çok çılgın bir hayran kitlesine sahipti. Kendi işletmelerini açabiliyorlardı ama hepsi sıkı denetim ve onaydan geçmek zorundaydı. Okullara kayıt yaptırabilmek için belirli sayıda kontenjanları vardı. Kendi okullarının olmasına izin verilmiyordu, herkes vampirlerin göründüklerinden daha yaşlı olduğunu biliyordu ve gerçekten eğitim almak istedikleri düşünülmüyordu. Onların kaçıncı kez okula gittiklerini bilmek imkânsızdı çünkü birkaç yıl önceye kadar vampir kayıtları yoktu. Okullardaki eşitsizliği engellemek için buna izin verilmediği söylense de vampirlerin okul açmasına izin vermemelerinin asıl sebebi, onların bir topluluk oluşturmasını engellemekti. Hükümet vampir orduları kurulmasını istemiyordu. *En azından kendileri yönetmiyorlarsa.*

"Zavallı genç kız..." diye mırıldandım. "Gencecik bir hayat son buluyor ama insanlar hâlâ bunun üstünden spekülasyon yaratıp konuyu kendilerine çeviriyorlar."

"Biliyor musun, bazıları bunun kasıtlı olduğunu söylüyor... hatta Gardiyanlar tarafından yapıldığını. İnsanlarla vampirleri karşı karşıya getirmek için kurulmuş bir tuzak olduğunu."

"Mera..." diye mırıldandım rahatsız bir şekilde. "Biz işimize dönelim. Sergiyle ilgili birkaç şey düşündüm. Sana detayları e-posta olarak atarım, daha sonra toplantıda nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşuruz."

"Elbette." Başını sallayarak tabletini geri aldı. "Hemen gidip çalışmaya başlıyorum."

* * *

Öğle arasında eşyalarımı toplayıp arabama atladım. Haberler sürekli daha da büyüyerek devam etti. Müze içerisindeki çalışma düzenini korumaya çalıştığım için ne kimseye bir şey söylemiş ne de onlara bu konuları konuşmak için fırsat vermiştim. Ama içim içimi yiyordu. Doğruca Reyna'nın restoranına sürüp neler olduğunu anlamak için onunla konuşmayı deneyecektim. Vaha'yı merak ediyordum ama onu aramak için uygun zaman değildi. Arabayı her zamanki yere park ettim ancak bir problem olduğunu henüz arabadan inmeden bile fark etmiştim.

Dışarıda sadece Reyna ve Vaha'nın arabası vardı. Kapılar kapalıydı, her zaman kapıda olan karşılama görevlileri yoktu. Diğer personellere ait araçlar ve sürekli mutfağa bir şeyler getiren teslimat minibüsü de yoktu. Daha çok kaygılanarak merdiven basamaklarını çıktım. Bugün giydiğim kıyafetler aksiyon sahneleri için seçilmemişti, bu yüzden hareket etmek biraz zorluydu. İçeride ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle her zamanki masasında oturan Vaha'nın yanında Sidra Dekalton'u görmeyi beklemiyordum. Reyna ortalarda yoktu, erkekler ise geldiğimi duymalarına rağmen bana dönmediler.

Gözlerim etrafta dolaştı. Restoran her gün açıldığı gibi düzenlenmişti. Müzik çalıyordu, perdeler pencerelerin kenarlarına her sabah yapıldığı şekilde uçlarından asılmıştı. Hatta ekmek sepetleri ve mumlar bile masalara yerleştirilmişti.

Reyna mutfak kapısından çıktı, beni görünce duraksadı ancak sonra yüzünden bir rahatlık ifadesi gelip geçti. Elindeki tepside duran kadehlerde muhtemelen viski vardı. Gözlerini iyice açarak

arka tarafa geçmemi işaret etti. Tepsiyi onlara bıraktı, masanın yanından geçerken Vaha'nın göz ucuyla bana baktığını gördüm ama Sidra hiç oralı olmadı. Barın arkasından dolaşıp onlara uzak kalacak köşeye geçtim. Reyna müziği değiştirirken sesini biraz daha açıp benden dudak bükmeli bir takdir kazandı. Yanıma geldiğinde biraz daha gürültü yapıp sesimizi bastırmak için olduğunu düşündüğüm şekilde kadehleri yerleştirmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım o bir türlü konuşmayınca.

"Neredeyse yirmi dakika önce geldi," diye başladı. "Vaha'yla konuşmak istedi ama o burada değildi. Olanları duydun mu? Onlarla ilgileniyordu ve bütün gün ortalıkta olmayacağını söylese de aradığımda hemen geldi." Reyna göz ucuyla onlara baktı, Vaha içkisini içiyordu ama Sidra hiç dokunmamıştı. "Benden müşterileri çıkarmamı ve kimseyi kabul etmememi rica etti," dedi kaşıyla Sidra'yı işaret ederek.

"Nedenmiş?" diye fısıldadım.

"Sormadım tabii ki!" dedi gözlerini açarak. "Ama çok kibardı ve gerçekten önemli olduğunu düşündüğüm için öyle yaptım." Kadehi elinden düşürmek üzereyken son anda yakaladı. "Sabah geldiğimde restoranın önünde birkaç kişi vardı," derken neredeyse kulağıma eğilip fısıldadı. "Vampirleri istemiyorlar. Ben de daha yeni vampir bir garson işe almıştım. İnsanlar vampir çalıştıran yerleri protesto edeceklerini söylüyorlardı."

"İnanmıyorum!" dedim. "Sen ne yaptın?"

"Ayaklarını kıçlarına sokmalarını söyledim." Gözlerim diğer masadaydı ve bir saniye için Vaha'nın bakışlarını bize –daha doğrusu Reyna'ya– çevirip gülümsediğini gördüm. Bütün ifadesini iki saniye içinde değiştirdi. Ciddi bir konuşmanın ortasındaydılar ve bizi duymadıklarını düşünüyorduk ama duyuyordu ve Reyna'nın söylediğini duyunca gülümseyip ona bakmıştı. Sonra hafif bir rüzgâr esmiş gibi yeniden kopup Sidra'ya doğru dönmüştü. Ne müthiş bir andı. Birden kalbimin tıkandığını hissettim. Soğuk bir ürperti göğsüme çarptı. Elim refleksle o ağrının üzerine kondu. Reyna fark etmeden bar tezgâhının kenarından tutundum. Kadehleri yerleştirip bana döndüğünde artık masaya sırtımı çevirmiştim çünkü yaslanma ihtiyacı duyuyordum.

"Cinayetle ilgili bildiğin bir gelişme var mı?" diye sordum fısıltıyla. Duymamaları için değil, daha çok rahatsız etmemek için sesimi kısmıştım.

"Vampir saldırısı olduğu kesin," dedi mutsuz bir şekilde. "Ama arkasında ne olduğundan emin değiller. Vaha bunun kasıtlı olduğu konusunda son derece emin." Mera'nın söyledikleri aklıma gelmişti, insanların komplo kurmuş olma ihtimali vardı ama bunu yüksek sesle dile getirmeyecektim.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedim sadece. Reyna doğrulup düşünmek için duraksadı.

"Bu olayların ilişkimiz üzerindeki etkisinden bağımsız bir şekilde insanların takındığı tavır için rahatsızlık duyuyorum," dediğinde kendi düşüncelerinin onu rahatlattığını gördüm. "Vampirler tehlikeli mi? Evet. Hepsi mi? Hayır. İnsanlar tehlikeli mi? Ah, dostum hem de en tehlikelisi. Hepsi öyle mi? Hayır. Bu çok basit bir matematik ama bunu görmeyi reddediyorlar. Herkese aynı muameleyi yapamazlar."

Vaha'nın telefonu çaldı ve muhtemelen cevaplamak için ayağa kalkıp dışarıya yürüdü. Sidra beklenmedik şekilde kalkıp yanımıza geldiğinde o kapıdan çıkmıştı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Reyna'ya. Bar masasının diğer tarafındaydı, tabureyi kenara çekip dirseklerini tezgâhın üzerine yaslamıştı.

"Elbette," dedi Reyna. "Bütün köpekler kuduz değildir."

Sidra'nın dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Peki yasalarla ilgili ne düşünüyorsun? Sence yeterince eşit mi ya da onların doğruyu bildiğini mi savunursun?"

Reyna kahkaha attı. Alaycı gülüşlerinden biriydi.

"Sadece aptallar hükümetin doğruyu yaptığını düşünür. Siyaset de oldukça basit bir matematiktir. Sürekli televizyondalar ve önlerindeki kâğıtlardan bir şeyler okuyorlar, tipik birer film oyuncusu gibi. Ki zaten onlar da rol yapıyor, seyirciye istediğini veriyorlar. Yasaların insanları diğer insanlardan korumak için mi var olduğunu seninle sabaha kadar tartışabilirim ama esas soruna ge-

lecek olursak... Elbette ortada bir haksızlık olduğunu görebiliyorum." Kendine bir kadeh beyaz şarap koymak için durdu, dönüp bana da teklif ettiğinde başımı iki yana salladım. Hâlâ mesai saatlerindeydim ve içmesem daha iyiydi. Sidra onaylamıştı, Reyna onun önüne de bir kadeh beyaz şarap koydu. Gözüm öylesine diğer masaya, bir yudum bile içilmemiş viski kadehine takıldı.

"Vampirlerin insanlarla aynı şartlara sahip olması gerekiyorsa bile bu o kadar kolay değil," dedi Reyna bir yudum alıp. Kendime limonata doldurmak için buzdolabına gittim ama hâlâ onları duyuyordum. "Vampirlerin birçok konuda ayrıcalıklı olduğu bu kadar açıkken, şartlar tam anlamıyla bir eşitlik sağlamazdı. Yorulmuyorsunuz, yeme ihtiyacınız yok, uyumak zorunda bile değilsiniz. Bilinciniz daha açık, insanlar kadar histerik duygular yaşadığınız söylenemez."

"O halde bize kendi haklarımızı versinler," dedi Sidra ona katılarak. Bulabildiğim en büyük bardağın yarısına buz attım. "İnsan olmak istemiyoruz, birey olmak istiyoruz. Neden kendi şirketimiz, kendi hastanemiz, kendi okulumuz olamıyor?" Bunları söylerken sesinde keyifli bir hal vardı. Reyna kadehini onun kadehine dokundurunca kristallerin çarpışma sesi kulaklarıma doldu.

Sürahiden limonatayı doldurdum, içine birkaç nane yaprağını gelişigüzel attım.

"Çünkü güç sadece korku tarafından alt edilir," dedi Reyna. "Bu insanlar güçlerini kaybetmekten korkuyorlar. Vampirleri öylece özgür bırakamazlar. Bahse girerim, kendi adalet sisteminizi onlara dayatmanız bir yıl bile sürmez."

Sidra güldü, gerçekten eğlenmişti. "Seninle sohbet etmek her zaman beklenenden daha iyi," derken kadehi kaldırdı ama içmeden tezgâha geri koydu.

"Neden bahsediyorsun sen?" Vaha içeri gireli yaklaşık on saniye olmuştu. Sidra'nın yanındaki tabureye oturdu.

"Reyna'nın sohbetinin ne kadar keyifli olduğundan," dedi Sidra.

"Sevgilime mi asılıyorsun?" Vaha bunu oldukça ciddi bir şekilde sormuştu. Çok rahatsız ediciydi.

"Beni seçmesinden mi korkuyorsun?" Vaha ona çok şiddetli bir öfkeyle baktı. "Sakin ol," diyerek ellerini kaldırdı Sidra. "Buna nezaket deniyor Vaha." Doğrulup ellerini arkasında birbirine kenetledi. "Arada kullan." Reyna'ya tekrar döndü, "Biraz önceki sözlerim için bağışla lütfen," derken hem samimi hem de nazikti. "Sadece onu kızdırmak hoşuma gidiyor." Elini tezgâhın üzerinden uzatıp Reyna'nın elini dudaklarına hafifçe dokundurdu. "Ağırladığın için teşekkür ederim. Nezaketine karşılık ve elbette kapalı saatlerin bedeli olarak bir gece yarısı toplantısı için burayı kullanmam yeterli olur mu? İki saat kullanırız ama tüm gün ödemesi yapılır."

"Buna gerek yok," dedi Reyna elini kendine çekip. "Vaha istediği zaman burayı kullanabilir ve onun eski de olsa tüm dostlarının her zaman inisiyatifi vardır." Kendi kadehini eline aldı. "Elbette Luzia'nın da öyle," diye ekledi.

"Çok zarifsin," dedi Sidra. Tezgâhtan destek alıp döndü, tam gidecekken vazgeçti ve yeniden bize döndü. Tezgâhın üzerinde duran limonata bardağımı alıp bir saniyeliğine içindekini inceledi, bardağı dudaklarına yaslayıp birkaç yudum içtikten sonra tekrar önüme bıraktı.

"İyi günler," diye mırıldandı çıkarken. Vaha peşinden hiç dokunmadığı beyaz şarap kadehini alıp başına dikti. Hiçbir şey anlamadan öylece kalakaldık. Reyna en sonunda bana döndü. "Sizin aranızda bir şey mi geçti?"

"Dün gece ona biraz bağırdım, o da bana randevuya çıkmayı teklif etti. Geçmiş yaşamımızdan bağımsız bir randevu." Kaşlarımı kaldırdım. "Sonra da... sanırım bundan vazgeçti." Dün gece öylece odalarımıza gitmiştik. Şimdi de benimle tek kelime bile etmiyordu. Benden, hemen yan odasında kalan benden isteseydi aynı şekilde ona Vaha'yla bir görüşme ayarlayabilirdim.

"Tuhaf," dedi Vaha.

"Sorma," dedim.

"Garip," dedi Reyna.

"Evet, biliyorum. Her neyse." Daha fazla bunun üzerine düşünmesem iyi olacaktı. Biraz önce neredeyse Reyna'yı kıskanmıştım. Ona gelince nasıl da nazik oluyordu!

"Seninle ne konuşmak istedi?" diye sordu Vaha'ya.

"İşlerin kızışacağını söylüyor, bir tarafta olmak zorunda olduğumu."

"Nasıl bir tarafta?" Bu defa araya giren bendim.

"Ya insanların karşısında ya da insanların yanında olmalıyız."

"Bu çok saçma," dedik aynı anda. "O zaman insanlardan ne farkınız kalacak?"

"Belki de bir farkımız yoktur." Vaha boş kadehi tezgâhın üstüne bıraktı. "Ben çıkıyorum, seni ararım." Reyna'yı yanağından öpüp çıktı.

"Erkekler zaten karmaşıktı," dedi Reyna onların arkasından. "Ama vampir erkekler iki kat daha karmaşık."

"Al benden de o kadar," dedim. "Benim de gitmem lazım." Limonatayı kafama dikip ona veda ettim.

Hiçbir şey öğrenememiş ve aklımda daha fazla soru işaretiyle ofise geri dönmüştüm. En azından iyi bir öğle yemeği yemeyi umuyordum ama birden iştahım kesilmiş, sabahki neşemden eser kalmamıştı.

Öğleden sonramı kendimi işlere vererek geçirdim. Heykeltıraşa ulaşmak için birkaç e-posta atmam gerekti. Ortak programı ayarlamak sandığımdan daha uzun sürecekti ama sorun değildi. Müzenin kuruluş yıldönümü etkinliği yaklaşıyordu ve henüz onunla ilgili bir şey düşünmemiştim. Sidra'nın istediği oda hâlâ hazır değildi, bir ara –beynimin muhtemelen uyuştuğu bir zamanda– gidip birlikte eşyaları seçmeyi teklif edecektim ama bunun gurursuz bir hareket olacağını düşünüyordum. Beni görmezden gelmek istiyorsa ben de öyle yapabilirdim.

* * *

Bir hafta boyunca onu çok az gördüm. Benimle neredeyse hiç konuşmadı, birkaç gece şatoya hiç gelmedi. Onu merak etmiyormuş gibi davranmak çok zordu ama yine de deniyordum. Olaylar herkesin söylediği gibi kızışmıştı. Ünlü bir vampir pop yıldızı –ki şarkılarını ben de çok seviyordum– televizyondaki bir canlı yayın-

da herkese açık çağrıda bulunmuştu. Böyle günlerde birlik ve beraberliğin ne kadar önemli olduğuyla ilgili kâğıttan okunan sözler kimini çok etkilese de her şeyin planlı olduğu ortadaydı.

Reyna, Vaha'nın da çok gergin olduğunu ve pek sık görüşemediklerini söylüyordu. Ama elbette Vaha bulduğu her fırsatta onu görüyor, en azından uyandığında yanında oluyordu. *Her neyse. Gerçekten her neyse.*

Müzedeki küçük ekibimiz iş çıkışı birlikte kahve içmeyi teklif etmişti. Ertesi gün tatil olduğumuz ve kendimi oyalayacak meşgaleye ihtiyacım olduğu için kasabanın meydanındaki bistroya gitmeyi kabul ettim. Reyna çok yoğun çalışıyor ve protestolarla uğraşıyordu, insanlar onu hem vampir sevgilisi olduğu için hem de vampir garson çalıştırdığı için rahatsız ediyordu.

"Dün gece Sivri Diş'te saldırı olmuş," dedi Ilgar telefonundan başını kaldırmadan.

Siparişlerimiz geldiğinde garson kız dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. "Çok kötüymüş," diye katıldı. "Herkes bunu konuşuyor."

Reyna'yla bugün hiç konuşmamıştım, haftanın son günü olduğu için işler çok birikmişti ve bir süreliğine vampir lafı duymak istememiştim. *Aklım sürekli tek birine kaydığı için.* Bu yüzden Sivri Diş'te olanlardan haberim yoktu.

"Selam Güz," dedim aynı zamanda arkadaşım olan garson kıza. Reyna kendi restoranını açmadan önce sık sık burada takılıyorduk. Güz de tıpkı onun gibi doğduğundan beri bu kasabadaydı, ailesi buranın yerlilerindendi. Reyna'yla aynı okulda okumuş çocukluk arkadaşlarıydı.

"Selam," dedi Güz. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Dört kişi ölmüş," dedi Mera bitki çayını ellerinin arasına alıp. "Üçü vampir, biri insan."

"Tanrım..." diye mırıldandım. Orada çalışan neredeyse herkesi tanıyordum. En son Sidra vakasında gitmiştim ama aslında ne kadar sık gittiğimiz bir yerdi... *bir zamanlar.*

Sivri Diş kasabada vampirlere ait sayılı mekânlardan biriydi. Kulüp yasaldı ama içerideki her şey yasal sayılmazdı. Çok fazla turist çekiyor ve iyi vergi ödenmesini sağlıyordu. İçeride çalışan herkes vampirdi, bir vampirle tanışmak isterseniz gideceğiniz yer kesinlikle orasıydı.

"Lavaboya gidiyorum," diye mırıldanarak ayaklandım.

Her zaman müzik klipleri oynatan ekranda haber kanalı açıktı ve herkes pür dikkat onu seyrediyordu. Bu defa bir vampir değil, Gardiyanlardan olduğunu söyleyen bir insan konuşuyordu. Televizyonun sesini biraz daha açtılar. Vampirlerin insanların arasında pimi çekilmiş bomba gibi dolaştığını anlatıyordu. Onların ne kadar tehlikeli olduğunu, dünyanın her yerinde insanların vampir saldırılarına uğradığını söylüyorlardı. Gençlerin ahlakının bozulmasından bahsediyorlardı. Erken yaşta vampir fanatikliği oluşuyordu, genç kadınlar onlarla birlikte olmak istiyordu ve genç erkekler de onlar gibi güçlü olmak için vampire dönüşmek istiyorlardı. Konu elbette gece ışığına da geliyordu, "her şeyden daha tehlikeli" diyordu konuşan insan.

Çantamı sıkıp lavaboya girdim. Kabinlerin boş olduğuna emin olduktan sonra yüzümü yıkadım. Çantamı kurcalayıp küçük şişelerden üç tanesini avucuma aldım. Hepsi bomboştu. Başım ağrıyordu ama bunun ana sebebi bile göğsümdeki ağrıydı. Bir haftadır öyle şiddetliydi ki olup bitene odaklanamıyordum. Elimdekileri tüketmiştim ve artık hiçbir şey yeterince etkili değildi. Terleyen avuçlarımı soğuk suyun altına tutup peçeteyle kuruladım.

Masaya döndüğümde herkes yine aynı noktada dönüp duruyorlardı. Herkes aynı şeyi konuşuyordu. İçimde bastıramadığım bir his vardı. Gözlerim kayıyordu, burada olmamam gerektiğini hissediyordum. Başım korkunç bir şiddetle ağrıyordu, damarlarım geriliyordu. Buzlu kahvemi hızlıca içip masaya yaslandım. Konuşulanları takip edemiyor, ağırlıktan bayılacakmışım gibi hissediyordum. Aniden biri bana seslenmiş gibi başımı kaldırdım.

"Luzia sen iyi misin?" dedi Mera. Ona dönmedim ya da dönemedim, o anda bunu ayırt edemiyordum. Eşyalarımı orada bı-

raktım, sadece arabamın anahtarını aldım ve yürümeye başladım. "Luzia!" diye seslendi Mera.

Arabaya binip motoru çalıştırdım ve sadece sürdüm. Her zamankinden daha hızlı kullanıyordum. Bir yere yetişmem gerekiyordu. Onu bulmam, onu görmem gerekiyordu. Tırnaklarımla ağrıyı kesebilirmiş gibi göğsümü kaşıdım.

Neredeyse bir saatlik bir araba yolculuğundan sonra durdum. Yolun ortasında. Trafik akarken... sadece durdum. Arabadan indim. Etrafımdan geçip giden araçlar kornaya basıyordu. Biri camdan dışarı uzanıp bağırdı. Yürümeye başladım, başım çok ağrıyordu. Başım ağırdı, taşıyamıyordum ve her an yere devrilecekmişim gibi hissediyordum. Ara sokaklara ne zaman girdiğimi bilmiyordum. Yanımdan geçip giden insanları anlamıyordum. Bana sesleniyorlardı. Ama kimin kolunu tutsam "ne diyorsun" diye soruyordu. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Tökezliyordum. İyi misin diye soruyorlardı. Yürümeye devam ediyordum. Başım daha da ağırlaşıyordu.

Nihayet onu buldum. Köhne sokaklardan birinde bir oyun salonuydu. Cam kapıyı açıp içeriye girdiğimde, yoğun duman yüzüme çarptı. Bilardo masasının oradaydı. Sarı saçlarını karıştırıyor ve kahkaha atıyordu. Dönüp bana baktı, gülümsedi. Adım attım, bir adım daha attım, bir adım daha. Önüne geldiğimde elinde tuttuğu istekaya bakıyordu. Kollarımı uzatıp üzerine devrildim.

* * *

İnanamıyordum. Bunun başıma geldiğine inanamıyordum. Hâlâ ağrıyan başımı tutmuş halde duyduklarımı ve yaşadığımı sindirmeye çalışıyordum.

"Neredeyse bir ay önce birkaç kişi orman yolunda beni köşeye sıkıştırdı," dedi Arthur. "Gümüş vampirleri öldürmez ama bir süre etkisiz hale getirir. Ellerinde gümüş kelepçeler vardı. Gardiyanlar olduğunu düşündüm ama benden birkaç torba kan aldıktan sonra muhtemelen öldüğümü düşünüp yol kenarına attılar." Elindeki bardakta kan vardı, benimkinde de sadece buzlu su. Oyun salonu-

nun arka tarafındaki personel odasındaydık. Onun üstüne bayıldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra gözlerimi burada açmıştım. Neyse ki tıbbi müdahaleye ihtiyacım kalmamıştı ve Arthur özverili biriydi.

"Kanı şişeleyip satacaklarını tahmin etmiştim. Bir süredir seni hissediyordum ama son birkaç günde şiddetlendi." Ela gözleri anlamaya çalışıyormuş gibi üzerimdeydi. Üzerine yığılmama ve köşe bucak onu aramama rağmen beni aydınlatan kişi o olmuştu. *Doğru tahmin.* Yanlış işlere bulaşan her insan gibi dolandırılmıştım ve bedelini çok ağır ödeyebilirdim.

Reyna'yla Nempis'te buluşmamızdan hemen önce aldığım kanların aynı kişiye ait olduğu ortaya çıkmış ve bu ayrıntı benim en korktuğum şeye yol açmıştı. Ona bağlanmıştım. Bir vampirin kanından özellikle benim son bir haftadır kontrolsüzce yaptığım gibi sık aralıklarla içilirse arada bir bağ oluşuyordu. Birbirini hissedebiliyorlardı ve vampir artık karşısındakini resmen hipnoz etmeden de etki altına alabiliyordu.

"Üzgünüm," diyebildim sadece. Başka ne diyebilirdim ki?

"Şimdi daha iyi misin?" İlk andan itibaren takındığı nezaketi koruyordu. Bana her şeyi detaylıca açıklamış ve tedirgin olmamam için bir vampirden beklenmeyecek kadar çok çabalamıştı.

"Sayılır." Başımı ovdum. Daha öncesini hatırlamaya çalışsam da kocaman bir sersemlikten ibaretti.

"Kanım seni kendine çekiyor," dedi Arthur.

"O kısmı anladım." Kinaye yapmak gibi bir niyetim yoktu ama istemsizce sesim öyle çıkmıştı. Bu onu güldürdü. Yanımda hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim, daha da kötüsü arabamı öylece kapısı açık bir şekilde yolun ortasında bırakmıştım. Ya çalınmıştı ya da çekilmişti. *Kahretsin.*

"Sanırım bir şey hatırladın..." Ben ayaklanınca o da ayağa kalktı.

"Arabayı yolun ortasında bıraktım!" Bir tür şoktaydım ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gidip bakalım."

"Benimle mi geleceksin?"

"Kanım bütün vücudunda dolaşıyor, benden çok uzağa gidemezsin."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. *Gerçekten kahretsin.* Yalan söylemiyordu. Onun yanında olduğum için şimdi daha iyi hissediyordum ve muhtemelen uzaklaştığım anda tekrar kendimden geçecektim.

"Üzgünüm," dedim gerilerek. "Başına bela olmak gibi bir niyetim yok."

"Luzia," dedi ismimi heceleyip. "O kadar da zor bir durumda değilim. Kendine hiç aynada bakıyor musun?" Gülümsedi. Önden geçmem için verdiği işaretle kapıdan çıktım.

Hava ilk kez biraz serin gelmişti, yine bir şey yemediğimi hatırladım. Telefonuma ihtiyacım vardı, tanıdığım birinin yanında olmam gerekiyordu. Kendime hiç güvenmiyordum. Vaha beni öldürecekti. *Tabii önce Reyna öldürmezse.*

Araba orada değildi. "Siktir!" diye söylendim. Ehliyetim ve pasaportum arabanın içindeydi. Çalındıysa bir de bununla uğraşmak zorunda kalacaktım. Bu defa gerçekten işleri batırmıştım.

"Bana gelmek için bu kadar hevesli olduğunu görmek egomu okşadı." Onu duymazdan gelip kendimi yolun kenarına bıraktım. Kollarımı etrafıma sararken, "Her şeyi mahvettim," diye neredeyse ağlayacaktım.

"Sen gerçekten üzgünsün."

Yanıma geldiğini fark etmemiştim, kolumdan tuttuğunu da öyle. Beni kaldırmasına itiraz etmedim... ya da edemedim. Bana ne derse yapacaktım, mantıken yanlış olsa da içgüdüsel olarak öyleydi. "Seni evine götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerçekten bunu yapar mısın?" Gözlerim dolmuştu, gerçekten kontrolü tam burada bırakmamak çok zordu.

"Son günlerde haberler aksini söylüyor ama korkunç bir canavar olmadığıma söz veriyorum." Ellerini havaya kaldırınca sinirlerim bozulduğu için güldüm. Birlikte yürümeye başladık, arabası oyun salonunun olduğu taraftaydı. Koyu yeşil, eski tip bir askeri Jeep kullanıyordu. "Hurdalıkta bulmuştum," dedi arabayı incelediğimi fark edince. Kapıyı binebilmem için açtı.

"Epey eski olmalı." Bu modelleri çok seviyordum ama uzun zamandır onlardan görmemiştim. Savaş zamanı arabaları da diyorlardı, yeni dijital dünya için çok eskiydi.

"Eski üretim, parçaları bir araya getirmek çok uzun sürdü." Arabayı çalıştırınca motorundan epey gürültülü ses çıktı. Etrafı açık olduğu için hava doğrudan yüzüme çarpıyordu, bu oldukça iyi gelmişti.

"Çok güzel," dedim sadece.

"Nerede yaşıyorsun?" Ona adresimi olabilecek en açık şekilde tarif ettim. Orayı bilmeyen pek kimse yoktu, kasabadaki en değerli şey o şatoydu. Bu arabadan ve belki yanımdaki vampirden bile daha eskiydi. İçindeki tek bir kitap bile muhtemelen benden çok daha değerliydi. Bu yüzden epey şaşırmış göründü.

"Gerçekten orada mı yaşıyorsun?" diye mırıldandı. Bana çok dikkatli bakıyordu, belki de bağlandığımız için beni tanıdığını düşünüyordu.

"Orada çalıştığım için orada kalıyorum," diye düzelttim. Sohbet etmek için hevesliydi ve aslında konuşması da kolay biriydi. Sadece içinde bulunduğumuz durum beni tedirgin ediyordu. Her an bana kendini öldür emri verebilirdi ve bunu yapmak zorunda kalırdım.

"Ben de oyun salonunda komilik yapıyorum," dediğinde refleksle kaşlarımı kaldırdım.

"İlk kez komilik yapan bir vampirle tanışıyorum." Sivri Diş konsepti gereği çalışan herkes vampirdi ve Reyna'nın yanında çalışan bir garson vampir vardı ama hepimiz onu oraya Vaha'nın koyduğunu biliyorduk. "Vampirler hep kendi işyerlerinin sahibi oluyorlar sanıyordum."

"Ben eğlenceli bir vampirim," dedi Arthur. "Mafyacılık oynamayı da derin mevzulara girmeyi de tercih etmem. İnsanların arasında olmak bana iyi geliyor."

Aslında ona sormak istediğim çok şey vardı. Öncelikle ona saldırıp kanını çalan insanları merak ediyordum. Onları tanıyor muydu, daha sonra karşılaşmış mıydı, onlara ne olmuştu? Tanıdığım vampirler intikamcıydı ve hiçbir vampir böyle bir olayı onu bu şekilde aşağılayan birinin yanına bırakmazdı. Ama birilerini öldürdüğünü duymamak için sessiz kaldım.

İkinci en merak ettiğim şey ise kaç yaşında olduğuydu. Genç olduğunu düşünüyordum çünkü kanı beni yeterince uzun süre iyi tutamamıştı. Son zamanlarda ağrılarım ve düşüncelerim her zaman olduğundan kuvvetliydi. Belki artık gece ışığı bile etki etmiyordu ve tüm bunları ona sormadan bilemezdim. Ancak onu rahatsız edecek bir şey sorup kendi topuğuma sıkmak istemiyordum.

"Çok gergin görünüyorsun," dedi yol sessizliğimle uzarken.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Üzgünüm."

"Bunu on kere falan söyledin." Güldüğü için daha fazla gerilmemeye çalışıyordum. Araba oldukça hızlı gitmesine rağmen bana doğru döndü. "Söz veriyorum, sana istemediğin hiçbir şey yaptırmayacağım." Vampirler çok kolay yalan söylediği için samimi görünse de ona hemen kanmaya niyetim yoktu.

"Üzgünüm," dedim yeniden ama bu o kadar da rahatlatıcı değildi.

"Pekâlâ." Direksiyonu tek eliyle tuttu. "Bana istediğin her şeyi sor ve dürüstçe cevabını al."

"Ya seni kızdırırsam?"

"Sorularınla mı?" Başımı salladığımda kahkaha attı. "Sen ne tür vampirlerle tanıştın daha önce?" Başını iki yana salladı. "Bana bir soru sorduğun için sana kızmam."

Dudaklarımı dişledim. Sidra tamamen dengemi ve akıl sağlığımı bozmuştu.

"Ne kadar uzun zamandır vampirsin?"

"Dört yüze on ekle, beş çıkar. Bir noktadan sonra saymayı bıraktım." Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Kafamda bir hesaplama yapmaya çalışmadım çünkü ondan bağımsız olarak gerginliğim artmıştı. Yaşı hiç de genç değildi, onun birkaç damla kanının beni en az on gün götürmesi gerekiyordu ama götürmemişti. Gece ışığı etkisi de ağrı kesiciler gibi zamanla azalıyor olmalıydı.

"Korktuğunu hissedebiliyorum." Bana döndüğünde anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Çişim gelirse bunu da hisseder misin?" diyerek aklıma gelen ilk saçmalığı dile getirdim.

"Seni rahatsız ederse bu rahatsızlığı hissederim." Çarpık gülümsemesine rağmen ciddiyetle cevap vermesini takdir etmiştim.

"Çok rahatladım."

"Üzgünüm," dedi beni taklit ederek.

"Senin kanını alan o kişilere ne oldu?" Asıl merak ettiğim bu sorunun yanıtıydı.

"Onları öldürüp öldürmediğimi merak ediyorsun..." Eğlenerek güldü. "Öldürmedim. Yasal haklarımı kullandım, şikâyet ettim ve daha sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu hiç inandırıcı değil," dedim refleksle başımı sallarken.

"Onları öldürsem elime ne geçecekti?" Omuz silkti. "Herkes aynı şeylerden tatmin olmaz."

"Kasabaya ne zaman ve nereden geldin?" Parmaklarımla oynarken gerginliğimde hiç azalma yoktu.

"Birkaç ay oldu sanırım, vampirler sizin gibi her şeyi saymıyor Luzia." Bana dönüp derin bir şekilde gülümsedi. "Londra'dan geldim."

Ah... Bu güzel aksanını açıklıyordu, kusursuzdu ve bu yalan olamazdı.

"Dolaşıyordum, bu kasabaya on yıllar içinde sürekli dönüp dururum. Benim için bir çeşit anıt." Bana döndü ve bu defa gerçekten hüzünlü bir içtenlikle gülümsedi.

"Bu bağdan nasıl kurtulabilirim?" diye sordum samimiyetine inandığımda.

"Tuzak soru mu?" Bana döndü ama kızgın görünmüyordu. "Bu çok kırıcıydı," derken gülümsedi. "İstersen senin için bu sorunu hemen halledebilirim," diye açıkladı. "Sadece kanını içmem gerekiyor." Çarpık bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi. "Kanı vücudundan atman gerekiyor. Yardım teklifimde samimiyim. Merak etme, düşündüğün kadar acıtmıyor. Çok kısa sürer."

"Teşekkür ederim," dedim. Canım mümkünmüş gibi daha çok sıkılmıştı. "Bunu düşünmek isterim."

Kasabaya girdiğimizi, hatta şatonun önüne kadar geldiğimizi o an fark ettim. Araba çoktan durmuştu, gözleri demir kapıların ardında bir şey görmeyi bekliyormuş gibi etrafta geziniyordu.

Eğilip bir yerlerden kalem aldı ama kâğıt bulamadı. Elimi tutup avucumun içine numarasını yazdı.

"Sanırım beni içeri davet etmeyeceksin," dedi. "İstediğin zaman arayabilirsin ve sakın unutma bir süre hislerimizi paylaşacağız. Kendine yabancı bir şey fark edersen bu muhtemelen benden kaynaklanıyor olacak."

"Bu seni hiç rahatsız etmiyormuş gibi konuşuyorsun." Elimi kendime çekip kapıyı açmak için hazırlandım.

"Çok güzelsin, şansımı denemek istiyorum. Kafamda benden kendi iradenle kanımı istediğin anlar canlanıyor ve hepsinde gönüllüyüm." Flörtöz bir tavırla elini koltuğuma yasladı. Neredeyse kızarıyordum. "Vampir açık sözlülüğü..." dedim arabanın kapısını açarken. "Bıraktığın için teşekkürler."

"İyi geceler Luzia."

Allak bullak olmuştum. Kendime gelmek için gücümü toplamaya çalıştım ama kapıya ulaştığımda bütün cesaretim kırılmıştı. Saat gece yarısını geçmişti ve onunla değil uğraşmak, karşılaşmak bile istemiyordum. Kapıyı açıp içeriye girdim. Tüm bunları onun yüzünden yaşıyordum.

Elinde kahrolası sorbesiyle birlikte merdivenin ilk basamağında oturuyordu. Beni bekliyordu ya da geldiğimi duymuştu, iki türlü de hiç umurumda değildi.

"Bunları asistanın getirdi." Çenesiyle hemen yanında duran telefonumu ve çantamı işaret etti.

"Sen ne yaptın?" diye sordum ayakta durmakta zorluk çekerken.

"Şuraya koymasını söyledim." Yeniden orayı işaret etti.

"Hiçbir şey sormadın mı?" diye üsteledim.

"Ne sormam gerekiyordu?"

Bütün bedenim gerildi. Tüm günün, belki tüm haftanın yorgunluğu ve endişesi omuzlarımda toplanmıştı. Kalbim alevler içindeydi ve yaptığım hiçbir şey onu soğutamıyordu. Bir şey söylemeden yanından geçtim, ilk etapta o da bir şey söylemedi ama birkaç saniye sonra peşimden geldiğini duydum. "Kurallar..." diyecek gibi oldu. Ne kadar rahat ve fütursuz görünüyordu. Ne kadar kolay bakıyordu bana öyle. Ne kadar kolay girmişti hayatıma.

Kim bilir ne kadar kolay saplamıştı o hançeri kalbime.

"Kahrolası kuralların umurumda değil," dedim. "Beni öldür ya da kes sesini artık!"

Bir şey söylemedi. Karşımda durmuş bana bakıyor ve bir şeyleri tartıyordu. Buna katlanamadım. Odaya girdim ve kapıyı suratına çarptım.

"Karanlık bazı şeylerin gizlice, gölgeyle ruh arasında
sevildiği gibi severim seni."
Pablo Neruda

12

Kalbim Sandığından Daha Kırık

Şato geçmişten gelen gotik mimarinin izlerini taşıyordu, içerisi her zaman oldukça karanlıktı. Desenli pencerelerin işlemeleri duvarlara yansıyan gölgeler oluşturuyordu. Kalın perdeler gündüzleri de ışığın içeriye girmesine engel oluyordu. Tıpkı onun gibi. O geldiğinden beri benim içimdeki ışık da sönmeye başlamıştı. Kendimi zorlamadım ve yorganın içine, yumuşak yastıklarımın üzerine yığılıp kaldım.

Günün tek iyi haberi bugün müzenin kapalı olmasıydı. Dün gece kapıyı çarpmadan önce telefonumu yanıma alsaydım daha iyi olurdu ama pek umurumda değildi. Gözlerimi kapatıp biraz daha uyumaya çalışmam faydasızdı, bilincim beni zorluyordu. Göğsümdeki ağrı hafiflese de kesilmemişti ve biraz midem bulanıyordu. En kötüsü ruh halim berbattı.

Gözlerim hâlâ avucumda yazılı olan telefon numarasına takıldı. Arthur yaşadığım bu histeri krizini hissediyor olmalıydı ki bu da yaşadığım başka bir zorluktu. Kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyordu. Birinin yaşadığınız tüm duyguları hissetmesi kabul edilir bir şey değildi. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey kimseye, özellikle de bir vampire –ve özellikle de

hiçbir şekilde tanımadığım bir vampire– bağımlı olmak istemediğimdi. Bir tanesi yeterince ve fazlasıyla hayatımı işgal ediyordu.

Beni aramamıştı. Günlerce görmezden gelmişti. Tanrı aşkına, bir insana tanıdığı birinin hayati önem taşıyan eşyaları getirildiğinde bazı sorular sorulurdu. *Nerede? O iyi mi? Bir şey mi oldu?* İyi değildim. Bir şey olmuştu. Beni deli gibi korkutan bir belaya bulaşmıştım. Kelimenin tam anlamıyla işleri batırmıştım ve hepsi onun yüzünden olmasına rağmen, Sidra sadece beni görmezden geliyordu. Üstelik onu suçlasam da tüm bunların sebebi bendim. Bunların olmasına izin vermiştim. Gözümden bir damla yaş aktığında odamın kapısı çalındı.

Tam üç kez aynı ritimle. Cevap vermedim, ayağa kalkmadım, sadece yorganıma biraz daha sarıldım.

"Nefes aldığını duyuyorum," dedi kapının diğer tarafından. Sadece göz yaşlarımı sildim ve gözlerimi kapattım. Sesine gerek yoktu, varlığı beni aşağı çeken ellere sahipti.

"İçeriye giriyorum." Kapı gıcırdayarak açıldı. Şato tamamen sessiz ve karanlıktı. İçerisi her zamankinden daha soğuktu çünkü klimanın limitlerini zorlamıştım. Bir şeyler tarafından sarmalanmaya ihtiyacım vardı ve yorganıma sarılmanın tek yolu odanın çok daha soğuk olmasıydı.

"Telefonun aralıksız çalıyor." Elindeki telefon ve çantayla birlikte beni görebileceği şekilde karşıma geçti. Pencerenin önündeydi. Her zamanki gibi çok iyi görünüyordu. Üzerinde lacivert uzun bir hırka vardı, ona ne kadar yakıştığını düşününce kendime olan kızgınlığım ona olan sinirimi ikiye böldü.

"Oraya bırakabilirsin." *Ve sonra beni rahat bırakabilirsin.* Şu an görmek istediğim son kişi bile değildi. Sahte bir güç sergilemeye bile halim yoktu. Bütün bedenim kırıklarla bezenmişti.

"Reyna aradı..."

"Ve sen de açtın." Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Ne söyleyeceğini çok mu merak ettin?"

"Açmamak kabalık olurdu."

Ellerimi yanağımın altında birleştirdim. Sadece hareket edebil-

diğimi ve biraz da olsa kendime hâkim olduğumu yine kendime kanıtlamaya çalışıyordum.

"Asistanın yüz kere falan aradı."

"Onu da açtın mı?" Onu bir şeyler için suçladığım açıktı ama farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi ve ben sessiz kaldığımda, "Reyna'yla konuşmam seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu. Sorgulayıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama henüz onlara karşılık vermeyecektim.

"Reyna dışındaki herkese barbarca davranman beni rahatsız ediyor."

"Asistanının telefonunu cevaplamadım çünkü kendisi benden epey korkuyor. Bunu fark ettiğini düşünüyordum." İlk andan itibaren sesi rahattı. Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu. Benim gibi terslese, hatta bağırsa bile daha iyiydi. Bu kayıtsızlığı kaldıramıyordum. Cevap vermemeyi tercih ettim. "Onları geri aramayacak mısın?"

"Gerçekten bunu mu merak ediyorsun?" En önemli şeyleri sormayıp saçma sapan şeylere takılması inanılmaz sinir bozucuydu. Onu omuzlarından sarsarak aklını kaçırıp kaçırmadığını sorgulamak istiyordum ama başka biri aynı şeyi bana yapsa daha iyi olurdu.

"Tüm bunların bir açıklaması var mı?" Eşyalarımı komodinin üstüne bıraktıktan sonra pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Bir şeylerin yolunda olmadığı gayet açıktı, iyi olmadığım tamamıyla ortadaydı ama "neyin var ya da neler oluyor" diye sorma zahmetinde bile bulunmadan sadece tavrım için açıklama bekliyordu. Bok gibi biriydi ve bana da öyle hissettirmeyi başarmıştı.

"Eşyalarımı getirdiğin için teşekkür ederim, dün gece kabalık ettiysem üzgünüm. Şimdi beni yalnız bırak lütfen." Gözlerimi kapattım. Tüm kalbimle gerçekten beni rahat bırakmasını istiyordum. Kalbim kırılıyordu ve buna engel olamıyordum. *Diğer hiçbir şeye olamadığım gibi.*

"Sanmıyorum." Serinkanlı bir şekilde bacak bacak üzerine attı.

Bunu yapmayacaktım. Bu defa karşılık vermeyecektim. Konuşursam yumuşayacaktım ve bunu istemiyordum. Nefeslerime odaklanıp gözlerimi yumdum.

Öyle beni izleyerek ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordum ama bir gürültüyle gözlerimi açtığımda hâlâ karşımdaki koltukta oturuyordu. Ayılmak için kirpiklerimi birkaç kez kırptım.

"Bu nedir?" diye soludum. Sidra etrafı dinliyor olmalıydı, sesi gayet iyi duymasına rağmen hiç tepki vermiyor, hatta ses yokmuş gibi öylece bana bakıyordu.

Ev terliklerimi ayaklarıma geçirirken yüzümü buruşturdum. Hasta olduğum ya da iyi olmadığım her halimden belliydi ve kapıyı açmaya bile zahmet edemiyordu. İnanılır gibi değildi. Üzerimde tişörtüm ve eteklerin içine giydiğim minicik taytım dışında hiçbir şey yoktu ama bunu dert edecek değildim. Dolabın kapağından sabahlığımı alıp üzerime geçirerek merdivenin basamaklarını indim. Uyluklarıma kadar her yerim tutulmuştu, zor hareket ediyordum. Kapıyı yarı zorlanarak açtım. Reyna birkaç adım dışarıda etrafa bakıyor, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Beni görünce rahatladığı her halinden belliydi.

"Şükürler olsun!" derken soluk soluğa kalmıştı. "Dün geceden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Neden telefonunu açmadın?" Yağmur yağdığını onun ıslak saçlarından anlamıştım. İçeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Üzerindeki ceketi hışımla sıyırıp yağmur damlalarından kurtulabilecekmiş gibi silkeledi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Hem doğru hem de yalandı. Ona her şeyi anlatmak istiyordum, bunu için yanıp tutuşuyor, arkadaşıma sıkıca sarılıp ağlamak istiyordum ama hiç halim yoktu.

"Bana haber vermeliydin," dedi daha çok endişelenerek. Elini yüzüme yaslarken muhtemelen ateşimi kontrol ediyordu. "Buz gibisin." Kolumdan tutup beni merdivenlere doğru itti. "Gel de seni yatıralım." Ona yaslanarak basamakları teker teker çıkmaya koyuldum. İyi olduğumu, sadece biraz kırık hissettiğimle ilgili bir şeyler söylemek istiyordum ama başarılı olamadım.

Açık kapıdan odaya girdiğimizde, "Dün beni aramışsın, biraz geç gördüm ve sonrasında kaç kez arasam da asla cevap vermedin," diyordu Reyna. Odaları değiştirdiğimizden beri ilk kez bu kata çıkıyordu ve merakla etrafı inceliyordu. "Hafta bitiminde yorgun olacağını ve muhtemelen uyuduğunu düşündüm ama sabah da cevap vermedin. Neden bana haber vermedin ki?"

Sidra'nın hâlâ orada olduğunu görünce duraksadı. Bir bana, bir ona baksa da yüzümde gördüğü şey kaşlarını çatmasına neden oldu. Birbirimizi tek bir bakıştan durumu anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorduk.

Reyna beni yatağa yatırdığında kolayca teslim oldum. İstediğim tek şey tüm gün yalnız başıma yorganın altında kalmaktı. Sonra ılık duş alıp belki film seyreder ve bir şeyler yerdim. Yeni iş günü için biraz enerji ve heves toplardım.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Reyna. İkimiz de Sidra'yı görmezden geliyorduk. Benim sebebim belliydi ve Reyna da muhtemelen onunla ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu. Çok sık hastalanmazdım ve hastalandığımda da birlikte hastaneye giderdik. Hasta olmayı sevmediğim için hemen bir doktora görünüp medikal destek alırdım. Bunu iyi biliyordu çünkü benim aksime, o hastalığı doktora gitmeden atlatmayı isterdi. Bu yüzden ikimizden biri her hastalandığında inatlaşıp dururduk.

"Hatırlamıyorum," dedim. Aniden dönüp Sidra'ya, "Ona bir şey mi yaptın?" diye sordu. Reyna'nın pek sabırlı biri olduğu söylenemezdi ve onun gibi soğukkanlı bir piç kurusu olmadığı için ne kadar kötü hissettiğimi anlamıştı.

"Onu günlerdir görmüyorum bile," dedi Dekalton olağan rahatlığıyla. Reyna'nın yüzü soldu ve dönüp üzülerek bana baktı. Tüm taşlar onun için yerine oturmuştu. "Dün gece eve başka biriyle geldi, belki de ona hesap sormalısın," diye ekledi Sidra başını hafifçe yana yatırarak.

Reyna tekrar ona döndükten sonra sorgularcasına bana baktı.

"Bir vampir," diye başka bir ekleme yaptı Sidra. Önemli değil, der gibi başımı iki yana salladım. Çocuk gibi bir de beni şikâyet mi

edecekti? Hiçbir fikri yoktu, neden olsundu ki? Zahmet edip sorma ya da meraklanma gereği duymuyordu.

"Reyna," dedim kısık bir sesle. "Biri sana çantamı ve telefonumu getirse ne yapardın?" Kime neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyordum ama sadece soruvermiştim işte. Reyna'nın birçok cevabı olabilirdi. Ya bana ne kadar haklı olduğumu gösterecekti –ki haklı olmaktan pek hoşlanmazdım– ya da üstünkörü bir cevap verecekti ve benim durumu abarttığım ortaya çıkacaktı. Böylece yaşananları ve ruh halimi son zamanlardaki ağrılarımla yorgunluğuma verecektim, mesele de orada kapanacaktı.

"Elbette çok korkardım." O ânı yaşamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ve senin nerede olduğunu sorardım." Başını iki yana salladı. "Sakın öyle bir şey yapma, kaza geçirdiğini düşünürüm."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsemek için kendimi zorladım ve bir daha Sidra Dekalton'a bakmadım. Aklı başında herkesin vereceği tepki bu olurdu. Sadece bir sorgulama, basit bir o nerede sorgusu. İstediğim tek şey buydu. Karşılığında ise devasa bir kayıtsızlığa sahip oluyordum.

"Sana yiyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor." Reyna tüm eşyalarını diğer koltuğa bırakıp aynalı masanın üzerinden aldığı lastik tokayla saçlarını topladı. "Biraz çorba iyi gelir."

Yavaşça başımı sallamakla yetindim.

"Onu rahat bırak, tamam mı? Belli ki farkında değilsin ama hasta ve incinmiş. Şu an sadece biraz şefkat ve iyi bir bakıma ihtiyacı var. Bu yetilere sahip olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yok." Sidra'yla konuştuğunu anlamam uzun sürmese de gözlerimi açmam uzun sürdü.

Reyna kapıdan çıkarken Sidra onun arkasından bakıyordu, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. Bulutluydu. Düşüncelere boğulmuştu. Siyah gözlerini hiç bu kadar derin görmemiştim. Şu an dışında herhangi bir zamanda olsaydık ne düşündüğünü anlamak için kafa yorardım ama bunu yapmadım ve bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

"Kaçman gerekiyor ama buna izin vereceğimi sanmıyorum.

İstersen bana bencil de." Duraksadı. "Yani kaçamazsın." Bunları neden söylediğinden emin değildim ancak tahminim beni mahvediyor oluşunu fark ettiği yönündeydi.

"Biliyor musun?" dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Ben her insanın içinde yeterince zorlandığında ortaya çıkan bir karanlık olduğuna inanırım. Kendimi her zaman tozpembe gördüm ya da bebek mavisi. Hayatım boyunca hiç kimseyle kavga etmedim, kimseyi kırmadım. Bunu yanlışlıkla yaptıysam da gidip özür diledim çünkü bu hisse doğuştan sahibim ve kimsenin yaşamasını istemem." Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Her şeye iyi yanından bakarım. Havanın her halini severim. Bulutlar beni kötümser yapmaz. Demek istediğim şu ki Sidra, hayatın hep iyi tarafında kaldım. Kötücül çizgiye yaklaşmayı bırak, o çizgiyi görmedim bile." Doğrulup sırtımı çok geniş olan yatak başlığa yasladım.

"Yani sandığımdan daha farklısın." Öne eğilip dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Dikkatle dinliyordu.

"Sen de öyle misin?" diye sordum. "O çizgiye ne kadar yakınsın, o çizginin hangi tarafındasın?" Gözlerim yolunu kaybetmiş gibi boş duvara sabitlendi. "Bazen içimde bir şey hissediyorum. Mesela bana bir şeyleri yapamayacağımı ima ettiğin anlarda. Hayatımın sana ait olduğunu söylediğin anlarda." Artık ne bağırıyor ne de kinaye yapıyordum. Sadece konuşuyordum. Olduğu gibi. Sadece karanlık bir yönden.

"Seni uyarıyorum," derken kelimeleri yumuşatmak için kendini zorluyormuş gibi görünüyordu. "Devamında söyleyeceğin şeyleri çok dikkatli seç."

"Kendimi öldürürüm," diye fısıldadım. Sidra'nın çenesi kasıldı. "Hayatım boyunca bir kez bile intihar etmeyi düşünmedim, hiç kendimi öldürmek istemedim, ölüm hakkında çok az düşündüm ama beni zorladığın o anlarda..."

"Dikkatli ol," dedi tekrar daha uyarıcı bir tonda.

"Hayır," dedim. "Korkmana gerek yok. Kendimi öldürebilecek biri değilim. Sadece senin yüzünden bu hale düşebilecek biriyim. Sonra bu yüzden kendimden nefret edecek biriyim." Yataktan çı-

karken gülümsedim. Başladığım noktadan ne kadar da uzaktaydım. Onunla aşık atamazdım, onu tehdit edemezdim çünkü ben öyle biri değildim. Dolabımın kapaklarını açıp üzerime giyinecek doğru düzgün bir kıyafet ararken henüz etiketi üzerinde olan yeni elbiseme takıldı gözlerim. Düz kesim, uçuk pembe renginde küçük bir elbiseydi. Gösterişsiz ama kendi çapında iddialıydı. Askısıyla birlikte çekip yatağın üzerine bıraktım.

"Randevuya çıktığımızda belki bunu giyerim diyordum, nasıl sence?" Aklımı kaçırmamıştım, sadece durumla yüzleşiyordum ve içimdekileri döküyordum. Ondan bir tepki alacaktım ya da defolup gidecekti bu odadan. Bir şey söylemedi. Üzerime kapüşonlu kazak ve pamuklu yoga taytımı giydim. Sanırım ilk kez beni böyle görüyordu. Her zaman iş kıyafetlerimle ve tamamıyla hazır olan halimle karşılaşmıştı. Şimdi ne saçımdan ne de yüzümden haberim vardı. Sonra kendi kendime güldüm. Kim bilir, benim bile görmediğim kaç halimi biliyordu?

"Bir ile on arasında değerlendirirsen, şu âna kadar o kıza ne kadar çok benziyorum?" Saçlarımı kazağın içinden çıkarıp kapüşonumu düzelttim. "Vazgeçtim," derken çekmeceyi açıp bir çift çorap aldım. "Bunu öğrenmek istemiyorum. Sayende yeterince kendimle aramı bozdum, şimdi izin verirsen önce kendi gönlümü almalıyım."

"Benimkine de sıra gelecek mi?" Sesi özgüven doluydu.

"Bana kalırsa bir çiçek alıp mezarını ziyaret et ve sana yaptıkları için ona hesap sor, hatta seni rahatlatacaksa –ki ben rahatlatacağını düşünüyorum– mezar taşını kırıp dökebilirsin. Bunu anlayacaktır. Sonra da büyü ve olanlarla yaşamayı öğren. Dün benim için berbat bir gündü ve bugün daha da kötü başladı ama şu an yatakta değilim, neden biliyor musun? Dün yaşananları değiştiremem, sadece baş etmem gerekiyor ve bunu yatağın içinde kendime acıyarak ya da seni suçlayarak yapamam."

"Etrafında bu kadar çok kişi olmasına rağmen hayatını çok fazla meşgul ediyormuşum gibi görünüyor." Düğmesiz, salaş ve uzun hırkasının yakasını düzeltirken kaşlarının hayretle havalandığını gördüm.

"Bu da ne demek şimdi?" diye çıkıştım.

"Biz yakın değiliz, en son birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Benim aksime pek çok yakının olmasına rağmen benimle çok meşgulsün." Kalın perdeyi oturduğu yerden dışarıyı görebilecek şekilde hafifçe çekti. "Duygu durumunu fazla etkiliyorum." Bana bakmıyordu bile.

"Kendisi için tekrar doğduğumu düşünen biri için çok iddialı kelime seçimleri." Aynanın önüne otururken ben de ona bakınmaktan kaçındım.

"Bunu tartışmayacağım."

Derin bir nefes aldım. Saçlarım sandığım kadar kötü değildi, sadece elektriklenmiş ve biraz birbirine girmişti. Bir tarak alıp yavaş yavaş saçlarımı fırçalamaya koyuldum, sonunda elimle önüme düşen tutamları geriye savurdum. Aynanın yansımasında göz göze geldik. Hâlâ pencerenin önündeydi ama artık oturmuyordu. Birden yine tüm dikkatini bana verdi.

"Kalp atışların çok yavaş," diye fısıldadı, onca şeye rağmen ilgisini ve dikkatini çeken tek şey buydu.

"Kalbin en can sıkıcı tarafı nedir biliyor musun?" Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım. Bazı sınırları aşan bir hamlede bulunmak üzereydim ve kıpırdamaması beni teşvik ediyordu. Hiçbir fikri yoktu. İlk karşıma çıktığı gece bana yaptığı şeyi yaptım ama çok daha ileriye gittim. İşaretparmağımı kaldırıp onun kalbine dokundum. Bir kıvılcım parmak ucumdan yayılıp bütün bedenimin titremesine neden oldu.

"Kalbin ağrıdığı zaman bütün dünya durur," diye fısıldadım. "Ne kadar zeki, ne kadar güçlü olduğunun önemi kalmaz. Kalbin kırıksa işin bitmiştir." Başımı göz göze gelebileceğimiz şekilde kaldırdım. "Çünkü kalp kurallara uymaz, başına buyruktur. Doğru ve yanlışı yoktur." Gözlerim sulandı. "Benim kalbim sandığından daha kırık... yani bana yapabileceğin daha kötü bir şey yok."

Geri çekmek üzereyken bileğimi havada yakaladı. Nefesimi tuttum. Zaman bir anlığına durdu, koridordaki köstekli saatin ilerleyişini duyamıyordum. Yalnızca o ve ben kaldık. Simsiyah saten bir çarşaf gibiydi gözleri, dalgalanıyordu, içinde çok şey vardı ve

şimdi hepsi silahlarını bana doğrultmuştu. Ellerinin buz gibi olacağını düşünmüştüm her zaman ama değildi, ılık ipeksi bir hissi vardı. Kalbimin hızlanmasına yetmişti. Etrafımızdaki duvarlar teker teker yıkıldı, hepsi sırayla yere devrildi. Tenimin üzerindeki ağırlığı beni bir zaman kapsülünün içine çekiyordu.

Gülümsemeler, müzik, rüzgâr, saçıma ilişen çiçekler; çiçeklerin altında kalan işlemeli bir iğne, elbisenin iplerini çeken uzun beyaz parmaklar, kadehlerin birbirine dokunuşu, yüzümden aşağıya kayan narin parmaklar... Gözlerimi kapattım. Gözlerim dolmuştu.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi. "...yani kırık bir kalbin bir insana yaptırabileceklerini ikimizden iyi kim bilebilir ki?" Bileğimi serbest bıraktı. Parmaklarını kıvırıp sanki yanmış gibi elini havada sıkı bir yumruk yaptı.

Geriye doğru savrulduğumu sandım. Buradaydım, tam karşısında. Kavga etmek için hazırdım. Öfkem neredeydi? Kalbimdeki his çoğaldı. Ağrıdan farklı bir şeydi. Kalbimde ilk kez acıdan başka bir şey vardı. Küçük bir bebeğin rahme düştüğü ilk an, ilk kalp çarpıntısı. O kadar hızlıydı ki boğazımda, midemde, kulaklarımda nabzımın atışını hissediyordum. Parmaklarını çekmesine rağmen, çektiğini görmeme rağmen dokunuşu hâlâ oradaydı. Oradaydı. Çok kuvvetliydi, çok bağlayıcı, çok yoğun. Çok gerçekti. Ona bakmak şimdi beni darmadağın ediyordu. İlk kez neler olduğunu bilmeye ihtiyaç duymuştum. Yakasına yapışmak üzereydim. Kaybettiğim bir şeyi geri almak için yalvarmak istiyordum. İçgüdüsel olarak toparlanmak istedim ama onun yerine sadece buz gibi bir hisle ürperdim.

"Bu mu?" diye sordum yarım yamalak. "Ne kadar ileri gidebileceğimi mi sınıyorsun? Bunun için beni daha ne kadar inciteceksin?"

"İncindiğin için sen ne kadar ileri gideceksin?" Ses tonundaki bir şey beni tamamıyla huzursuz etmişti.

"Pes edeceğim," dedim. "Seninle savaşmayacağım." Kelime seçimim gerilmesine neden oldu. Yüz ifadesi buz gibi soğudu. Bana doğru eğilmişti ama sonra bir şeyden tetiklenmiş gibi duruşunu

dikleştirdi. Birden daha uzun göründü. Yüzünde yeni bir şey belirdi, burnunu kırıştırdı, derin bir nefes alır gibi burnundan soludu. Biraz önce bileğimi tuttuğu elini burnunun hizasına getirip kokladı. Gözlerinden yırtıcı bir ifade geçti. Bileğimi yeniden yakaladı, burnuna götürdü ve bir uyuşturucu bağımlısı gibi kokumu içine çekti.

"Sen ne yaptın?" dedi bana bakarak. İnanamıyormuş gibi çıkmıştı sesi. İfadesi donuklaşmıştı, ihtimal veremediği bir durum olmalıydı ama işte karşısındaydı. Gülümsedim. "Şimdi merak mı ettin?" diye soludum. Neden bilmiyordum ama karanlık bir haz bedenimde dolaşıyordu.

"Kim?" dedi tek kelimeyle.

"Bırak." Bileğimi kurtarmaya çalışma hamlem boşunaydı. Kritik noktadaydım çünkü dokunuşu zaten çok da yerinde olmayan aklımı iyice darmadağın ediyordu. Hâlâ avucumda duran numara dikkatini çekti. Gözümden kaçan bir ayrıntıydı. Parmaklarımı yumruk yapıp görmesine engel olmaya çalıştım. "Ona bir şey yapmayacaksın!" diye diklendim.

"Çok şey yapacağım."

"Seni ilgilendirmez."

"Yani... öyle bir ilgilendirir ki." Dişlerinin gıcırtısı duyulacak haldeydi.

"Bırak yoksa çığlık atacağım."

"Durma at," diye meydan okudu. "Reyna'yı biraz tanıdıysam buna benden daha çok öfkelenir."

"Bırak," dedim. "Ben halledeceğim."

"Sana neler yapabileceği hakkında fikrin yok!"

Elimi tüm gücümle kendime çektim.

"Var," dedim. "Dün de vardı. Ne kadar korktuğum hakkında hiçbir fikrin yok. Tüm bunlar senin yüzünden başıma geldi. Seninse umurunda bile değil, tek derdin hayatımı zorlaştırmak ve bunu başardın."

"Bana söylemeliydin!" İşaretparmağını kendine doğrulttu.

"Gördüğün yerde yüzüme bile bakmazken gelip sana hayatımın en utanç verici hatasını anlatmam mı gerekiyordu? Nasıl işleri

batırdığımı ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığını mı söyleyecektim?"

"Tam olarak öyle yapacaktın." Yanımdan rüzgâr gibi geçerken cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa basıp kulağına yasladı. "Buraya gel," dedi. "Hemen." Telefonu kapattıktan sonra komodine gidip üzerine bıraktığı çantamı aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sayıkladım. Çantanın içini açıp kurcalamaya başlarken yüzü öfkeyle kaplanmıştı, parmakları aceleciydi. "Kimi çağırdın?" diye soludum. "Çantamı bırak!" Sabırlı biri olmadığını görmek sürpriz değildi. Çantanın içindekileri ters çevirip yatağın üzerine dökülmesini sağladı. Bütün özel eşyalarım yorganın üzerine saçıldığında Reyna elinde bir kâse çorbayla kapının eşliğinde belirmişti. Tepsiyi daha dikkatli tutarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Sidra bulduğu üç küçük şişeyi parmaklarının arasına aldı. Eşyaları iyice yoklayıp dördüncüyü de buldu. Her seferinde bana yan gözle bakıyordu. Çantayla işi bittiğinde çekmeceleri karıştırmaya koyuldu. Önce baş ucumdaki komodinin çekmecelerini, pijamalarımın ve iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi, ardından dolabın küçük çekmecelerini açtı.

"Neler oluyor?" dedi Reyna. Sidra'ya sinirlenmişti ama neler olduğunu öğrenince siniri bana yönelecekti. Tamamıyla mahvolmuş hissederek kendimi koltuğa bırakıp ellerimi gözlerimin üzerine bastırdım. Reyna elindeki tepsiyi aynanın önüne bırakıp Sidra'yı durdurabilecekmiş gibi kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsun?" dedi. "Onu korkutuyorsun. Kes şunu."

"Daha önce korkutmalıydınız!" Sidra tutuşundan gram etkilenmemişti. "O zaman bu hale gelmezdi." Barut gibiydi. Bu durumun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama bu kadar çileden çıkacağı aklıma gelmemişti.

"Yeter," dedi Reyna tekrar kolundan tutup. "Ne yapıyorsun?" Sidra ona döndüğünde elinde beş küçük şişe vardı. Vaha içeriye girdiğinde ilk gördüğü benim neredeyse ağlar halde olduğum, Reyna'nın Sidra'nın kolunu tuttuğu ve Sidra'nın da öfkeyle ona

baktığıydı. Düşünmedi ya da sorgulamadı, eşikten geçip Reyna'yı geriye doğru çekti ve Sidra'yı omzundan itti. Sidra birkaç adım geriye doğru tökezleyip yüzünde daha karanlık bir öfkeyle durdu.

"Ne oluyor?" dedi Vaha. Gözleri benimle Reyna arasında gidip geliyordu. Herkes sinirden köpürüyordu ve her şey birbirine girmişti.

"Ben de onu anlamaya çalışıyorum." Reyna onu sakinleştirmek için kolundan tuttu. "Derdin ne?" diye tekrar sordu Sidra'ya.

Elindeki küçük şişeleri kaldırıp onlara gösterdi. Kollarımı etrafıma sarıp gözlerimi duvarda dolaştırdım.

"Luzia onların eski olduğunu söyle," dedi Vaha. Sesi sabrını korumaya çalışıyor gibiydi. Yaşananları düşününce daha da kasıldım. Kasabadaki cinayetler ve bunun Reyna üzerindeki etkisi zaten şu anda Vaha'yı fazlasıyla yoruyordu. Bir de üzerine benim düşüncesizlik sonucu yarattığım pislik çıkmıştı.

"Yeni," dedi Sidra. "Bir haftalık." Şişeleri kokladı. "Hepsi aynı kişiye ait. Sulandırılmış kan. Profesyonel şekilde kandırılmış. Senin himayendeki kasabada vampir kanı satılıyor ve insanlar bunu olabilecek en kötü şekilde kullanıyor." Şişeleri komodinin üzerine çarptı, hepsi parçalandığında yerimden sıçradım. Sidra eliyle beni işaret ederken doğruca Vaha'ya bakıyordu.

"Ve ona bunu yasaklamama rağmen birileri kan temin edebiliyor." Tamamen öfkeli ve küçümseyiciydi. Bu defa hedefi ben değildim. "Bunu kontrol etmen gerekiyordu. Bunun olmasına izin vermemen gerekiyordu!"

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi Reyna. "Bırak da bu meseleyi biz çözelim. Luzia bizi ilgilendirir." Elini kaldırıp onu durdurabilirmiş gibi aralarında durmaya devam etti. Sidra onu görmezden geldi. "Kim olduğunu bul," dedi Vaha'ya. "İki saatin var. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Hayır!" diye ayağa kalktım. "Onu öldürmeyeceksiniz." Daha çok panikledim. Bunun olmasına izin veremezdim. Derin bir korku içime yerleşti. Ona yapabileceklerini düşünürken dehşete düştüm.

"Bu çok tehlikeli," dedi Vaha nihayet konuştuğunda. "Bunun olmasına izin veremeyiz. Yapılması gereken tek şe..."

"Evden dışarı çıkmam," dedim. "Tamam mı? Kanı vücudumdan atana kadar çıkmam. Kötü biri değil. Saldırıya uğramış, birileri ondan zorla kanını almış. Bu onun hatası bile değil." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, bakışlarım Vaha'nın gözlerine kilitlenmişti. Nasıl olacağını bilmiyordum ama onu ikna etmek için her şeyi yapardım.

"Buna inandın mı gerçekten?" diye sordu Sidra.

"Araştır," dedim Vaha'ya. "Ona bir şey yapmadan önce araştır. Sana bildiğim her şeyi anlatırım. Onu öldürme. Lütfen Vaha, bunu yapma. Lütfen." Acı çekiyordum, bu ihtimal bir tren gibi üzerimden geçmişti.

"Anlat," dedi burnunun kemerini sıkarak. Sidra duvara yaslanmış ters ters bakıyordu sadece. Reyna sessizliğini korudu. Dengemi sağlayabilmek için yatağın üzerine oturup bildiğim her şeyi anlatmaya başladım.

"Dün ağrılarım yoğunlaştığı için şişenin hepsini içtim ama önceki gün de bunu yapmıştım. Neler olduğunu bilmiyorum. Akşam kafedeydik ve birden daha da kötü hissetmeye başladım. Sonra biri adımı sesleniyormuş gibi hissettim ama kimse olmadığını biliyordum. Arabaya bindim ve oraya gittim. Kanı buradan almamıştım, bu kasabadan değil..." Sidra'ya ters ters baktım. "Burada kimse bana kan vermezdi."

"Ve bunun bir sebebi var," dedi başını yana eğip küstahça.

"Evet," dedim aynı şekilde. "O kanı içmemin de bir sebebi var."

"Ve o ağrının da bir sebebi var!"

"Hikâyeye dön Lu." Reyna uyarınca ağzımı kapattım. Onunla sabaha kadar kavga edebilirdim ama şimdi bir vampiri kurtarmam gerekiyordu ve buna odaklanmak zorundaydım. Ne olursa olsun onu öldürmelerine izin vermezdim.

"Sonra Arthur'la tanıştım. Çok korktum, elbette neler olduğunu anlamıştım ve etkisinden çok korkuyordum ama bana yardımcı oldu. Başına gelen şeyi anlattı ve ona inandım." İfademin acı içinde olduğuna emindim çünkü gerçekten acı çekiyordum.

"Elbette inandın, ona bağlısın!" Sidra bir adım öne çıktı. "Şimdi tüm hücrelerin sana onu korumanı söylüyor değil mi? Ne yapacak-

sın, kendini onun önüne mi atacaksın?" Sertçe yutkundum. Bu doğruydu. Birden yüzüme buzlu su çarpmış gibi hissettim. Aynı anda birden fazla duygu ve birden fazla farkındalık vardı. Düşünceler dört bir yandan zihnime yükleniyordu. Birini yakalamak zorundaydım.

"Evet," dedim. "Gerekirse atarım ama bu ona bağlandığım için değil, ahlaki değerlerim yüzünden olur. Senin gibi canımı sıkan her şeyi öldüremediğim için özür mü dilemeliyim?"

"Hepiniz hayattasınız," dedi kaşlarını kaldırıp. "Canımı sıkan her şeyi öldürmüyorum."

"Hikâyeye dön Luzia..." Sıkılmış bir şekilde uyaran bu defa Vaha'ydı. Kendimi toparlayabilmek, hikâyeyi hatırlayabilmek için derin derin soluklandım. "Sonra beni eve bırakma nezaketi gösterdi. Arabam çekildi ya da çalındı bilmiyorum, henüz onu düşünemedim." Birden daha çok moralim bozulmuştu, arabamı çok seviyordum ve onu alabilmek için tüm birikimimi kullanmıştım. "Arabama bir şey olmaz değil mi?" diye sordum.

"Hikâyeye devam et Luzia..."

"Ama arabamı çok seviyorum."

"Tamam, araştıracağım. Devam et..." Gerçekten çok öfkeliydi ama hakkını yiyemezdim, müthiş bir dirayetle kendini tutuyordu. Onu bu duruma düşürdüğüm için, kendimi bu duruma düşürdüğüm için daha sonra uzun bir konuşma yapacağımızdan emindim. Arthur'un nerede saldırıya uğradığını anlattım; hatta bu yüzden şikayetçi olduğunu, komilik yaptığını, ona bunu yapan kişilerden intikam almak istemediğini... Öğrendiğim her şeyi söyledim.

"Bak sen," dedi Sidra. "Nasıl da masum."

"Lu," dedi Reyna bana eğilip dikkatimi dağıtarak. "Bu hikâye bana da inandırıcı gelmedi. Araştırılması gerektiği konusunda hemfikirim ama Vaha neler olup olmadığını anlayana kadar onunla iletişime geçme, olur mu?" Yüzüne baktım, bir hayal kırıklığı arıyordum ama sadece mutsuz görünüyordu. Biraz da rahatsızdı. Bir nefes aldım. Bununla yaşayabilirdim.

"İyi olup olmadığını soramaz mıyım?" Merak ediyordum, bu bilgiye ihtiyacım vardı.

"Onunla ilgili bir cümle daha kurarsan iyi olmayacak," dedi Sidra. "Yeterli mi?"

"Küçük kızı âşık olmuş kıskanç babalar gibi davranmayı kesecek misin?" diye sordu Reyna. "Yardımcı olmuyorsun."

"Ona da küçük kız gibi davranmayı kesip kesmeyeceğini sor."

"O bin yaşında değil," dedi Reyna kaşlarını çatıp.

"Ben de sabırlı biri değilim. İki saat." Vaha'nın omzuna dokundu. "İki saat içinde bu meseleyi halletmiş ol. Ayrıca bir daha bana dokunursan elini koparıp atarım."

"Diğer elim hâlâ boğazına yapışmak için bende olur," dedi Vaha duraksamadan. Sidra hiç oralı olmayıp odadan çıktı. Vaha da onun kadar ateş püskürüyordu. Bize bir şey demeden oradan ayrıldı. Sonunda arkadaşımla yalnız kaldığımda bir nebze de olsun rahatlamıştım ama hâlâ ondan utanıyordum.

"Üzgünüm," diyebildim sadece. "Ben de üzgünüm Lu," dedi Reyna. "Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum."

"Buradan gidebilir miyiz?" diye soludum. "Rahat rahat konuşamıyorum." Gözlerim duvarda dolaşıyordu. Bir saniye sonra eşikte belirip, "Aklından bile geçirme," dedi Sidra. "Bu olay çözülene kadar hiçbir yere gidemezsin." Gözlerini kısarak Reyna'ya döndü. "Bir yere ayrılmasına izin verme."

"Sen izin verme," dedi Reyna ayağa kalkıp. "Buraya sadece Lu iyi mi diye bakmaya gelmiştim. Restoranı başkasına bırakmak için kısa süreliğine gitmem gerekiyor, yarım saat sonra bir toplantı organizasyonu var..."

"Gitme, bu durum daha önemli."

"Gidip birkaç şey almam gerekiyor. Mesela ilaç. Onu gördün mü? Lu hasta. Ayrıca benim aksime senin yapacak hiçbir işin yokmuş gibi görünüyor. O yüzden burada kal ve ona iyi davran ya da odandan çıkma. Onunla kavga etme."

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi Sidra gözlerini devirerek.

"Çoktan söyledim bile." Reyna'ya şok içinde bakıyordum. Eğilip beni yanağımdan öptü. "Hemen gidip geleceğim," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başımı iki yana salladım. "Yataktan çıkma,

dinlen ve bir film izle. Bitmeden dönmüş olurum." Toparlanıp ayaklandığında Sidra hâlâ oradaydı. Reyna getirdiği ve hiç dokunmadığım çorba kasesinin olduğu tepsiyi onun eline tutuşturdu.

"Aşağıda daha fazlası var, nazik bir beyefendi ol ve ona sıcak çorba getir. Sonra kötücül vampir olmaya devam edersin."

"Seninle sohbet etmekle ilgili söylediğim güzel şeyleri geri alıyorum," dedi Sidra.

"Çoktan söyledin bile," dedi Reyna. Bana öpücük atıp merdivenlerden aşağı indi.

Yatağın içine girip yorganı göğsüme kadar çektim. İkimiz de ters ters birbirimize bakıyorduk ama onun elinde bir tepsi olması ciddiyeti korumama zorluk çıkarıyordu. Sonunda yorganı tamamen üzerime çekip içine gömüldüm ve gözlerimi kapattım.

Bileğimdeki dokunuşu kendini hatırlatıyordu, başımda bunca bela olmasa o dokunuşun beni öldüreceğine yemin edebilirdim. Biraz daha sakin olabilsem ondan belki bir şeyler öğrenebilirdim ve Tanrı biliyordu ki –o yüzden saklamama gerek yok diye düşünüyordum– geçmişimizi deli gibi merak ediyordum. Bunun sadece bir his olduğunu biliyordum ama bir şey vardı aramızda. O kadar yüksek bir şeydi ki baş döndürüyordu, baştan çıkarıyordu ve itiyordu.

Hâlâ açık olan kapının eşiğine baktım ama artık orada değildi. Çok garipti, Arthur'a doğal olmayan yollarla bağımlı olsam da Sidra Dekalton'u onun iki, üç, beş misli daha çok düşünüyordum. Bunu ona söylesem ne tepki verirdi acaba? Bir an söylemek istedim ama kendimi yatağın içinde tutmayı başardım. Yine de haklı olduklarının bilincindeydim. Arthur'a karşı haddinden fazla koruma isteği besliyordum ve alakasız şekilde onunla iletişim kurmak istiyordum ama bunu yapmadan da yaşardım. Fakat iç sesim Arthur benimle iletişim kursa koşarak gideceğimi söylüyordu. İstesem bile karşı koyamazdım ve bu can sıkıcıydı.

Kendimi oyalamak için yataktan çıktım, banyoya gittim ve numaralara bakmadan elimi bol sabunla yıkadım. Telefon numarası akan suyla birlikte silinip giderken rahatlamıştım ve bunu inkâr edemezdim. Artık ona ulaşabileceğim hiçbir yol kalmamıştı. Keş-

ke bileğimi yıkayıp o dokunuştan da kurtulabilseydim ama kasıtlı bir şekilde bileğime su değmemesine özen göstermiştim. Bir süre daha o hissin benimle olmasına ihtiyacım vardı. Fazlasıyla temizlenmiş ve numaranın silindiği avuç içime bakarken ışığın altına düşen bir gölge başımı kaldırmama neden oldu. Bu defa da banyo kapısının eşiğinden bana bakıyordu. Gitmemişti. Buradaydı.

"Biraz sağduyun kalmış," derken suratı asıktı ama sesi bu defa öfkeli değil, sadece her zamanki gibiydi.

"Benim seni neden bu kadar önemsediğim aşikâr," dedim yumuşak bir cüretle. "Sen neden bu kadar önemsiyorsun ki?" Kalçamı lavaboya yaslayıp kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum.

"Neden önemsiyorsun?" O da kapıya yaslanıp ellerini göğsünde birleştirdi.

"Senden etkilendiğim sır değil." Aramızdaki karanlık çekimin nahoş bir etkisi vardı. Sarı banyo ışığının altında yorgun düşmüş iki savaşçıya benziyorduk. Kendi taraflarımıza savrulmuştuk ama daha öteye gidemiyorduk. Aynı çemberin etrafında dönüp dolaşıyorduk ve düşününce bu durum ne kadar da bize uygundu...

"Herkes benden etkilenir." Bunu bir tanı gibi dile getirmişti. Herkesin burnu vardır der gibi inançlı ve doğaldı. Kim karşı çıkardı ki?

"Buna itiraz etmem," diye başımı salladım. "Ama bir detayı unutuyorsun. Benim dışımdaki herkese çok nazik davranıyorsun, bir beyefendi gibi. Bu etkileyici olsa da bana tam bir göt gibi davranmana rağmen senden etkileniyorum." Sözlerim bittiğinde kaşlarım çatılmıştı ama onun dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. *Yarı yarıya muzip, yarı yarıya baştan çıkarıcı.*

"Peki sence neden buna rağmen benden etkileniyorsun?"

"Çünkü bana bilerek böyle davranıyorsun," diyerek dürüstlüğe devam ettim. "Bazen çok tatlı olabiliyorsun. Ve ben senin kararsızlığını hissedebiliyorum. Beni hem önceki yaşamıma göre hem de şimdiki yaşamıma göre yargılıyorsun. Senin açından da zor olmalı."

"Kararsız değilim," derken hiç duraksama gereği duymadı. Düşünmeye ihtiyacı yoktu, cevabı netti. Biraz sendelesem de tamamen savaşı kaybetmiş değildim.

"O zaman benden nefret etmek istiyorsun ama istediğin kadar nefret edemiyorsun." Ağır bir şekilde omuz silktim.

"Belki de yanılıyorsun," dedi daha ciddi bir ifadeyle. "Belki senden nefret ediyorum ama o kadar çok nefret etmek istemiyorum." Serinkanlı simsiyah gözleri yüzüme çarpan bir kapı gibiydi.

"Vay canına..." Biraz doğrulup kaşlarımı kaldırdım. "Bunu beklemiyordum." Açıkça bana olan nefretini duymak sonrasında söylediğine rağmen iyi hissettirmemişti. Başka bir şey de eklemedi.

"O halde sen korkuyorsun," dedim birden büyük bir aydınlanma yaşayarak. Tüm olayları ve bana olan kesinlikle tutarsız davranışlarını göz önüne aldığımda bu çok akla dayalı bir tahmindi.

"Korku?" Alaycı bir homurtu çıktı dudaklarından.

"Benden nefret etmemekten korkuyorsun çünkü böyle bir ihtimal oluştu değil mi?" Midemdeki buz gibi hissi görmezden gelmeye çalıştım, aksini söylerse elimde başka bir şey kalmıyordu. Bunu duyarsam hissettiğim her şeyi uydurduğuma karar verecektim.

Kaşlarını çattı. *Güzel.*

"Bu yüzden bir randevu sözü verip sonra beni görmezden geldin. Bunu yapmak istemiyorsun. Bana şans vermek istemiyorsun."

"Tekrar ediyorum, bu yaşam senin ikinci şansın; affetmek ve kuşkusuz ki affedilmek için." Bilmiş tavrı artık o kadar da sert değildi.

"Evet," dedim. "O benim şansım. Ama benden nefret etmemek de senin şansın. Kendine o şansı tanımıyorsun."

"Bir randevunun sana olan nefretimi azaltacağını sanman ne büyük yanılgı."

"Bir randevu bunu yapamaz ama birden fazla randevunun neler yapacağını kim bilir?" Onu istediğim yere çekebildiğim için hafifçe gülümsedim.

"Bana asılıyorsun şu anda, farkındasın değil mi?" Alnında kaygısının imzasını taşıyan bir çizgi oluştu.

"Hem de bir vampire bağımlı olmuşken," dedim. "Farkındasın değil mi?" Farkında değildi. Bunu anlayınca hafifçe aralanmış dudaklarında dilini gezdirdi. Söyleyecek yeterince iyi bir şey bulamamış olacak ki altdudağını ağzının içine doğru kıvırıp bir süre öylece bekledi. Aramızdaki mesafeye rağmen birden çok yakınımdaymış gibi hissettim. Onun da benzer bir hisle sarmalandığına hiç şüphe yoktu.

Dış kapının zil sesi aramıza girene kadar müthiş bir yoğunlukla birbirimize bakıyorduk. Kapıdakinin Reyna olabileceğini varsayıp, "Bunu bir düşün," dedim. "Söz veriyorum ısırmam." Yanından geçerek kapıyı açmak için merdivenlere yöneldim. "Ben söz vermiyorum," diye bağırdığını duydum ve bu kıkırdamama neden oldu.

Merdivenleri seke seke indim. Ellerim yine tırabzanların üzerindeydi ve birden karnımın acıktığını hissetmiştim. Belki Reyna'yı gönderir ve Sidra'yı bana çorba yapması için ikna edebilirdim. Bu düşünce daha çok gülmeme sebep oldu. Bu akılsızlıkla muhtemelen bana çorba yapsa ona evlenme teklifi ederdim.

"Dur!" dedi merdivenlerin tepesinden, tam da kapının tokmağını çevirmiştim. Ben ona bakarken kapı açıldı ve soğuk havanın esintisi saçlarımı arkaya doğru savurdu.

"Demek yaşıyorsun." Kapının diğer tarafındaki sese doğru hızla döndüm. "Arthur?" Gözlerim iri iri açılmıştı. Beklenmeyen misafir karşısında biraz panikleyip ne yapacağımı kestirmek için birkaç dakikam olmasını istedim.

"Sana da selam." Kocaman gülümsüyordu ve oldukça iyi görünüyordu. Üzerinde koyu renkli bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Ellerini dağınık altın sarısı saçlarının arasından geçirmişti. Bu kadar uzun boylu ve yapılı olduğunu daha önceki görüşmemizde fark etmemiştim.

"Selam," dedim nezaketen. Sidra'nın merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyordum. Bu yüzden durmamı söylemiş olmalıydı. Gelenin kim olduğunu anlamıştı. Onu öldürmesine nasıl engel olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arthur yaşlı bir vampirdi ve oldukça yapılı görünüyordu ama Sidra konusunda pek

şansı olduğunu düşünmüyordum. Hem ikisinden birini seçecek olsam Arthur'u feda ederdim. Bunu düşündüğüm an birden olduğum yere çivilendim.

"Sen aramayınca nasıl olduğunu merak ettim," diye açıkladı. "Habersiz geldiğim için üzgünüm. Bu sabah bir şeyler hissettim. Acı içindeydin. Her şey yolunda mı diye bakmak zorundaydım." Ela gözleri günışığının altında daha parlak ve daha güzeldi. Beni tutup içine çekiyordu ama ona direnmek o kadar zor değildi. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti.

"Çok naziksin." Gülümsemeye çalışırken bir yandan da kapıyı olabildiğince kapatmaya çalışıyordum ki bunun neye engel olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Her şey yolunda mı?" Muhtemelen daha iyi bir karşılama bekliyordu, ne de olsa dün gece sokak sokak onu aramış ve nihayetinde kollarına atılmıştım. *Ne utanç verici ama.* Şimdi hayatını kurtarmaya çalıştığımı bilse belki de o kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmezdi.

Sidra elimin üzerinden kapıyı kavrayıp sonuna kadar açtı ve doğruca ona baktı. Arthur giriş basamağında olduğu için altta kalıyordu. Sidra tam arkamda durmuştu. Girişi kapatacak şekilde bir ayağını diğerinin önüne kırıp omzumun üzerinden onu izliyordu, her şekilde karşımdaki adamdan daha uzun olduğuna karar verdim.

Arthur hiç tepki vermedi. Nezaket gereği olsa gerek, "Merhaba," dedi sadece. Genelde tüm vampirler Sidra'yı tanıyordu ama Arthur buna yönelik bir eğilim göstermemişti. Belki ismini biliyordu ve yüzünü çıkaramamıştı. Ya da onu tanıyordu ve pek umurunda değildi.

"Seni öldürmemem için söyleyecek daha iyi bir şeyin olması gerekiyor," dedi Sidra. Ses tonu buz gibiydi ve üzerime karanlık bir duman gibi hücum etmişti.

Arthur hafifçe gülümseyip ellerini yukarı kaldırdı. "Onun hayatı benim ellerimde," dedi beni işaret ederek. Muhtemelen kendi ölürse benim de öleceğimi ima etmeye çalışmıştı. Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında değildi.

"Ben kırayım o zaman o elleri." Sidra kesinlikle şaka yapmıyordu.

"Arthur," dedim birden gereğinden yüksek sesle. "Pek iyi bir zaman değil, uğradığın için teşekkür ederim ama ben gayet iyiyim." Anlamasını umarak ona baktım. Herkesin hayatta kalma içgüdüsü olurdu değil mi? Arthur'un gözleri benimle Sidra arasında gidip geliyordu. Doğru karar vermesi için dua etmeye başladım ama Tanrı'nın vampirlerle olan yakınlığımı hoş göreceğinden emin değildim. Son zamanlarda televizyonda söylenenler kafamı karıştırmıştı.

"Biraz dışarıda konuşalım mı?" diye sorarken kesinlikle yanlış şeyi yaptı. Elini bana doğru uzattı. *Açık bir davet.*

Sidra arkamdan güldü ya da gülmeye benzer bir ses çıkardı. Dudaklarının aralandığını bile sanmıyordum. Sanki sadece, "*Hah!*" demişti. Refleksle elim arkaya doğru uzandı, hareketlendiği için onu durdurmak istedim. Kolunu tutmayı düşünüyordum ama elim tenine dokundu, kumaşın hareketini hissettim ve panikleyerek kumaşa tutundum. Kalbim yanımdaki iki vampirin de kolayca duyacağı kadar hızlandı. Tişörtünün altından bile karnının ne kadar kaslı olduğunu hissedebildiğim için daha da gerildim.

"Dediğim gibi, doğru zaman değil." Yutkundum. "Daha sonra."

Arthur bu söylediğime çok şaşırdı, yüzünde ilk kez garip bir ifade gördüm. Neredeyse sinirlenmiş gibiydi ya da bunu sadece uyduruyordum, aklım parmaklarımın arasındaydı ve başka bir şeye odaklanabileceğimi sanmıyordum. Zorla gülümsemeye çalışıp kapıyı hiç de nazik olmayacak şekilde yüzüne kapattım.

Sonra olduğum yerde döndüm ve onunla burun buruna gelmemek için kapattığım kapıya yaslandım. Bir milim bile kıpırdayamazdım. Sidra'nın da yüzünde aynı şekilde garip ifade vardı. Şaşkın, düşünceli ve neredeyse mutsuzdu. Gözleri benim üzerimden kapıya yönelirken ellerini iki yanımdan kapıya yasladı. Kapının ötesini görebiliyormuş gibiydi. Etrafı dinlediğini akıl edebildim ve onunla birlikte ben de dinlemeye koyuldum. Arthur'un belki kalp atışlarını duyamazdım ama merdivenden indiğini ve arabasını çalıştırdığını duyabilirdim. Sanırım birkaç dakika boyunca orada dikilmeye karar vermişti.

Sidra kıpırdamadığı için ben de kıpırdamıyordum. Çok yakındı ve kokusu çok güzeldi. Hem derin derin o kokuyu solumak hem de nefesimi tutmak istiyordum. Gözlerim âdemelmasında, kâğıt kadar beyaz teninde dolaştı. Onu böyle rahat rahat izlemek için ilk kez bir fırsatım olmuştu. Boynunun ne kadar güzel olduğunu düşününce neredeyse kızardım. Bir damarı gerilmişti ve neredeyse şeffaf olan teninde çok rahatlıkla seçiliyordu. Kaşlarını çatmıştı, kirpiklerini aşağıdan rahatça görebiliyordum. Çok güzeldi, her bir ayrıntısı ayrı güzeldi. Onu böyle saatlerce izleyebilirdim.

"Nasıl yaptın?" Birden bana döndüğünde yakalanmış gibi gözlerimi kırptım. Arabanın uzaklaşan sesi ondan çok sonra ilişti kulağıma.

"Neyi nasıl yaptım?" diye beceriksizce mırıldandım.

"Sana dışarıya çıkıp konuşalım mı diye sordu ve elini uzattı. Ona bağımlısın, tıpış tıpış peşinden gitmen gerekiyordu. Kendimi onu öldürmek için hazırlamıştım." İfadesinden ne düşündüğünü anlamak zordu. Hem sorgulayıcı görünüyordu hem de rahatsız olmuştu ama bu karmaşanın nedenini kabullenemiyordum.

Arthur da buna şaşırmıştı anlaşılan. Bir an düşününce doğru olduğunu fark ettim. Daha önce bana söylediklerini ikiletmemiştim. Arthur yakınımda olduğunda ona doğru çekilmekten kendimi alıkoyamamıştım.

"Bilmiyorum," dedim ama yalan söylüyordum. Bu bir anlığına yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Sidra yakınımda olduğu sürece Arthur'un bir önemi yoktu. Çünkü ona daha çok bağlıydım. Bu bir yaşamdan daha öteydi. Bu durumu onun anlamaması daha tuhaftı.

"Yalan söylememek konusunda anlaşmamız vardı."

"Zaten bildiklerin yalandan sayılmıyordu," diye hatırlattım.

"Bu defa bildiğimden emin değilim."

"Biliyorsun ama ihtimal vermiyorsun bence." Gözlerimi onun dipsiz siyah gözlerine diktim. Tilki gibi biçimlenmişlerdi. Yavaşça yaklaştı, artık kesinlikle nefesimi tutmak zorundaydım. Yüzü çok yakındı, neredeyse burunlarımız birbirine değecekken yana doğru başını eğdi.

"Yani bana daha bağımlı olduğunu mu söylüyorsun?" Biraz daha yaklaşıp fısıldadı, nefesi kulağımdan içeriye girdiğinde titredim. Güneşin altındaydım da kızışmış tenimin üzerinden buz akıp gidiyordu sanki. Hâlâ parmaklarımın arasında olan tişörtünü biraz daha sıktım.

"Ben söylemiyorum ama belli ki varlığım söylüyor," dedim sessizce. Göğsünden gelen hafif hırıltılı bir kahkaha işittim. Bu şu âna kadar ondan aldığım en içten gülümsemeydi. Ve aslında gülümseme bile değildi. Bütün varlığı üzerime kapanmıştı. Sıcaklığını, kokusunu, üzerimdeki etkisini, saçma bir şekilde güvenilirliğini, koruyucu bir tabaka gibi görünen sinesini... her şeyi buram buram hissediyordum. Biraz sonra alev alacaktım.

"Kızarıyorsun," dedi Sidra. "Utangaçsın. Tatlı." Başını yeniden benimle aynı hizaya getirdi. Elleri hâlâ iki yanımdan kapıya yaslı haldeydi. Hareket ederken omuzlarının nasıl gerildiğini görebiliyordum ve bu bir şekilde çok baskın olan kokusunu daha da yoğunlaştırıyordu.

"Önceki yaşamında nasıl tanıştığımızı bilmek ister misin?" Konuşabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden başımı bir kez salladım. "Seni ilk kez bir baloda görmüştüm..." Kısık ama ahenkli sesi saçlarımı okşadı. "Zamanın o döneminde kadınlar cüretkâr değildi, erkeklerin karşısında rahat da sayılmazlardı. Ama sen beni gördün, yanıma geldin, tam karşıma dikildin ve gözlerini üzerime diktin. 'Benimle dans etmek zorundasın,' dedin." Dudağı hafifçe kıvrıldı. Gözleri geçmiş ve şimdi arasında bir köprü kurmuştu. "Adımı bilmiyordun. Adını bilmiyordum. Kim olduğumu bilmiyordun, ne olduğumu biliyordun." Biraz daha eğildi. "Umurunda değildi. Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın."

O ânı bir hatıraymış gibi zihnimde canlandırmaya çalıştım ama mümkün değildi. Bunu başaramayınca o kıza karşı müthiş bir kıskançlık hissettim. Gözümde canlandırmayı denedim ve birden bu çok kolay oldu. Ancak o hayal meyal görüntü beni öfkelendirdi.

"Yani seni uzanıp aldı mı?" diye fısıldadım.

"Reyna geldi," dedi sorumu cevaplamak yerine. Birkaç saniye sonra arabasının sesini duydum. Onu çok seviyordum ama ilk kez onu göreceğim için mutlu değildim. Kesinlikle yanlış bir zamandı.

"Uzanıp aldı mı?" diye yeniden sordum, tişörtünü kavrayan parmaklarımı daha da sıkmıştım. Cevabını beklerken kalp atışlarım bir kez daha ama bu defa daha da şiddetle hızlandı. Onunla rahatça konuşabiliyor olmak, geçmiş bir yaşamda ne yaptığının bilinmezliğiyle sıkışıp kalmamak, bir başkasının gölgesi üzerinde olmadan onun karşısında olabilmek...

Mürekkep kadar dalgalı bakışları dörtnala atan kalbime döndü.

"Şuna bak," diye fısıldadı. "Canavarın da kalbi varmış..."

Ayışığı Kitaplığı

"O gün bugün beklenmedik anlarda,
Yoklar beni ıstırap,
Ve korkunç hikâyem anlatılana dek
Yanar durur bu kalp."
Samuel Taylor Coleridge

13

Yarım Kalmış Kitap

Reyna ve Sidra işbirliği içinde sırayla bana bakıyor, yanlış bir şey daha yapmamam için beni gözetiyorlardı. Sidra daha çok Reyna'nın olmadığı zamanlarda sinsi hayaletler gibi şatonun içinde bir yerlerden beni izliyor ve suçüstü yakalamak için her an fırsat kolluyordu ama Reyna'yla bir süredir eğlenemediğimiz kadar eğleniyorduk. Sadece kendi işimden olduğum yetmezmiş gibi onu da işinden alıkoyduğum için rahatsızdım. Üstelik bazen bağımlılık öyle bir hal alıyordu ki içimde saldırgan bir dürtü hissediyordum.

"Burayı her zaman ürkütücü bulmuşumdur," dedi Reyna. "Ama yaşamak daha da ürkütücüymüş." Yüzünü kırıştırdı. Yatağımda oturup film seyrettiğimiz esnada pencereden içeriye giren uğultu ya da diğer oda kapılarının ani çarpma sesi onu huzursuz ediyordu.

Şatonun dengesiz ruhunu onlar kadar yadsımıyordum. Bazıları hâlâ buranın hayaletli, hatta lanetli olduğunu söylüyordu. Anlatılanlara göre, bir kez bu tepede yaşamaya başlayan kişinin sade-

ce ölüsü buradan çıkabilirdi. Bir insan bu tepede öldüğü takdirde ruhu ıstırapla bu duvarların arasında yaşamaya devam eder, ıstırabı asla sona ermezdi.

"Otantik," diye omuz silktim, gözlerimi filmden ayırmamıştım. Ayak parmaklarım örtünün altında huzursuzca kıvranıyordu. İçgüdülerim beni çekiştirirken hem karşı koymak hem de belli etmemek sinirlerimi mahvetmişti.

Reyna'nın telefonu çaldığında dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum. Zil sesi öyle rahatsız ediciydi ki kulağımın içinde ardı ardına çınlayıp duruyordu.

Reyna telefona yanıt verdi. Uygun olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledikten sonra durumun çaresine bakacağını belirtip telefonu kapatarak düşünmeye koyuldu.

"Ne oldu?" diye sordum dalgınca.

"Tesisat sorunu," dedi. "*Yine*," diye ekledi.

"Gidip işinin başında dur, ben iyiyim." Hafifçe esnedim. "Filmi bitirip uyuyacağım."

"Sidra gelene kadar bekleyebilirim, acelesi yok."

"Aptallık etme," diyerek güldüm. "Bütün gün yataktan çıkmadım ve istediğim tek şey daha fazla tembellik etmek."

"Emin misin?" diye şüpheyle sordu.

"Kendi işimi aksattığım yetmezmiş gibi, seni de yeterince alıkoydum. Böyle yaparak kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyorsun."

"Yerimde olsan aynısını yapardın," diye itiraz etti.

"Evet ama günlerdir iyiyim değil mi? Yapman gerekeni yaptın, işinin başına dön." Örtüyü göğsüme kadar çekip iyice yatağa gömüldüm ve bilgisayarı kendime göre yakınlaştırıp elimle onu kovdum.

"Bir şey olursa..." Yataktan kalkıp tekrar telefonunu kurcaladı. "Her ne olursa olsun beni ara ve vitaminlerini almayı unutma."

Ona başımı sallarken elimi komodine uzattım ve vitaminleri alıp susuz şekilde yuttum.

"Aferin kızıma," dedi Reyna. Yanağımdan öpüp gururlu bir anne gibi eşyalarını topladı ve dışarı çıktı. Basamakların gıcırtısını dinle-

"O gün bugün beklenmedik anlarda,
Yoklar beni ıstırap,
Ve korkunç hikâyem anlatılana dek
Yanar durur bu kalp."
Samuel Taylor Coleridge

13

Yarım Kalmış Kitap

Reyna ve Sidra işbirliği içinde sırayla bana bakıyor, yanlış bir şey daha yapmamam için beni gözetiyorlardı. Sidra daha çok Reyna'nın olmadığı zamanlarda sinsi hayaletler gibi şatonun içinde bir yerlerden beni izliyor ve suçüstü yakalamak için her an fırsat kolluyordu ama Reyna'yla bir süredir eğlenemediğimiz kadar eğleniyorduk. Sadece kendi işimden olduğum yetmezmiş gibi onu da işinden alıkoyduğum için rahatsızdım. Üstelik bazen bağımlılık öyle bir hal alıyordu ki içimde saldırgan bir dürtü hissediyordum.

"Burayı her zaman ürkütücü bulmuşumdur," dedi Reyna. "Ama yaşamak daha da ürkütücüymüş." Yüzünü kırıştırdı. Yatağımda oturup film seyrettiğimiz esnada pencereden içeriye giren uğultu ya da diğer oda kapılarının ani çarpma sesi onu huzursuz ediyordu.

Şatonun dengesiz ruhunu onlar kadar yadsımıyordum. Bazıları hâlâ buranın hayaletli, hatta lanetli olduğunu söylüyordu. Anlatılanlara göre, bir kez bu tepede yaşamaya başlayan kişinin sade-

ce ölüsü buradan çıkabilirdi. Bir insan bu tepede öldüğü takdirde ruhu ıstırapla bu duvarların arasında yaşamaya devam eder, ıstırabı asla sona ermezdi.

"Otantik," diye omuz silktim, gözlerimi filmden ayırmamıştım. Ayak parmaklarım örtünün altında huzursuzca kıvranıyordu. İçgüdülerim beni çekiştirirken hem karşı koymak hem de belli etmemek sinirlerimi mahvetmişti.

Reyna'nın telefonu çaldığında dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum. Zil sesi öyle rahatsız ediciydi ki kulağımın içinde ardı ardına çınlayıp duruyordu.

Reyna telefona yanıt verdi. Uygun olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledikten sonra durumun çaresine bakacağını belirtip telefonu kapatarak düşünmeye koyuldu.

"Ne oldu?" diye sordum dalgınca.

"Tesisat sorunu," dedi. "*Yine,*" diye ekledi.

"Gidip işinin başında dur, ben iyiyim." Hafifçe esnedim. "Filmi bitirip uyuyacağım."

"Sidra gelene kadar bekleyebilirim, acelesi yok."

"Aptallık etme," diyerek güldüm. "Bütün gün yataktan çıkmadım ve istediğim tek şey daha fazla tembellik etmek."

"Emin misin?" diye şüpheyle sordu.

"Kendi işimi aksattığım yetmezmiş gibi, seni de yeterince alıkoydum. Böyle yaparak kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyorsun."

"Yerimde olsan aynısını yapardın," diye itiraz etti.

"Evet ama günlerdir iyiyim değil mi? Yapman gerekeni yaptın, işinin başına dön." Örtüyü göğsüme kadar çekip iyice yatağa gömüldüm ve bilgisayarı kendime göre yakınlaştırıp elimle onu kovdum.

"Bir şey olursa..." Yataktan kalkıp tekrar telefonunu kurcaladı. "Her ne olursa olsun beni ara ve vitaminlerini almayı unutma."

Ona başımı sallarken elimi komodine uzattım ve vitaminleri alıp susuz şekilde yuttum.

"Aferin kızıma," dedi Reyna. Yanağımdan öpüp gururlu bir anne gibi eşyalarını topladı ve dışarı çıktı. Basamakların gıcırtısını dinle-

dim, merdivenden indiğine emin olduktan sonra örtünün altından çıktım. Saç diplerimi kaşıyarak bir bardak suyun hepsini bitirdim ve geniş çerçeveli pencereye doğru ilerledim. Reyna şatodan çıktı, girişe park edilmiş arabasına bindi ve yavaş yavaş araziden uzaklaştı.

Açmak için eski pencereye epey kuvvet uygulamam gerekmişti, çerçevenin ayrılma gürültüsü saçaklara gizlenen yarasaların çığ gibi gökyüzüne doğru dökülmesine neden oldu. Hafifçe irkilsem de yaslanıp derin derin havayı içime çektim. Artık sadece kalbim değil, başım da şiddetle ağrıyordu. Kafamın içinde birden fazla komut vardı. Kimi git, diyordu; kimi kal. Hatta bana gel diyen bile vardı. Zihnime örümcek ağı ören fısıltılar yayılmıştı. Onları duyamıyordum ama hissedebiliyordum. Tembelce duvarlarda dolaşıyormuş gibi tenimde geziniyor ve huylanmama neden oluyorlardı.

Arazinin arka yönünde hissettiğim farklı enerjiyle boynumu ovmayı bıraktım. O andan itibaren her şey kontrolüm dışında gelişti. Çağrıyı dinlemek zorundaydım. Seslere kulak vermek zorundaydım. Sırrı çözmek zorundaydım...

Basamakları çıplak ayaklarımla indim, geniş gövdeli kapıyı açarken tokmağın soğuk hissi parmak uçlarımdan bedenime yayıldı. Aşağı inip arazinin ormana giden arka tarafına döndüm. Çiy tanelerinden ıslanmış çimler tabanlarımı iğne uçları gibi yakarken soluklarım derinleşti. Hışırdayan ağaç yaprakları doğru yolda olduğumu ima edercesine beni daha kuytulara yürümeye itiyordu.

Saniyeler, dakikalar, belki de saatlerce yürüdüm. Geniş gövdeli ağaçların arasında her yönden gelen farklı seslere karşı irkilerek devam ettim. Yarasalar bir kez daha tepemden ama daha yakından uçtu, onlar diğer seslerin aksine geri dönmemi tembihliyordu.

Olduğum yerde durdum, yavaşça döndüm ve enerjinin yoğunlaştığı az ilerideki noktaya baktım. Başım ağrıyor, yer beni tekrar tekrar döndürerek kayıyordu ama onları fark ettim. Beni buraya getiren çağrının ne olduğunu gördüm ve zorlanarak ağacın arkasına sakladım.

Arthur genç bir kadınla öpüşüyordu. Hissettiği açlık ve şehvet benim içgüdülerimi de ele geçirmişti. Parmaklarımı ağacın gövde-

sine bastırdım. Onu baştan çıkarmıştı, şimdi öpüyor olsa da içimde bir yerde biraz sonra kanıyla ziyafet çekmek istediğini biliyordum. Kendimde olan yanım gidip kadını kurtarmam ve yaşanacaklara engel olmam gerektiğini söylüyordu. Belki de kıskançlıktı hissettiğim. Bilerek yapıyor olmalıydı. Vampirler her zaman birer avcı olmuştu ve beni görmek için geldiğinde ona karşı koymuştum, onu aramamıştım, bağa rağmen ondan uzak kalmayı başarmıştım. Bu hislerin beni buraya çekeceğini biliyordu.

Kadın kollarını boynuna doladı ve daha fazlası için kendini ona doğru bastırdı. Bu arzuyu onlara temas ediyormuş gibi hissedebiliyordum. Arthur'un göğsündeki elleri aceleyle hareket ediyordu. Arthur öpüşmeyi sonlandırıp hafifçe geri çekildiğinde kadının boynuna doğru eğildi, hissettiği heyecan ve yakıcı susuzluk benim boğazımda çöl gibi kuraklığa neden olmuştu. Kalp atışlarım bu hazzı istediğini belli ederek şiddetleniyordu. Arthur vampir dişlerini açığa çıkardığında aradaki mesafeye rağmen sesini duyduğumu sandım. Dişlerini sertçe kadının boynuna batırdı, tek seferde en derine kadar saplandıklarını hissettim. Aynı anda hem av hem de avcıydım. Hem Arthur'un hem de kadının aldığı hazla başım dönüyordu. Ne orada olmak istedim ne de onun yerinde. Doğal olmayan arzu öyle şiddetlenmişti ki sonunda gözlerimi kapattım ve hemen ardından simsiyah bir çift göz gördüm.

Bulanık zihnim daha da yükseldi ve onun tarafından kanımın emilmesinin ne büyük heyecan yaratacağını düşleyip durdum. Dişlerini, dilini ve dudaklarını tenimde hissediyormuş gibi nefes aldım ve parmaklarımı boynuma götürdüm. Neredeyse kıvrılıp orada kendimi tatmin edecektim ya da daha kötüsü...

"İzlediklerin hoşuna gitti mi?"

Sesle birlikte gözlerimi açtım. Arthur çam iğnelerinin üzerinde kıvrılan çıplak ayaklarıma bakıyordu. Elim ağacın gövdesini öyle sıkı tutmuştu ki bıraktığımda bileğimin ağrıdığını fark ettim.

Arkasına bakmak için uzandığımda kadının hâlâ orada olduğunu gördüm.

"Beni ayağına getirmek için çok uğraşmışsın," diye tersledim.

"Arzunun şiddeti beni beslenmemin ortasında çekip kopardı," dedi yaklaşarak. Haksız değildi ama arzumun onunla hiç ilgisi yoktu. Yine de bu kadar uyarılmış haldeki vampirin egosunu zedelememeyi seçecektim. "Daha iyisini hissetmeni sağlayabilirim," derken kolunu ağaca yasladı. "Çok daha iyisi, o zamanlar yaptığım gibi sana şiirler de okuyabilirim..."

"O zamanlar mı dedin?"

"Daha ne kadar bu oyunu oynamayı düşünüyordun?" diyerek güldü.

Geriye doğru birkaç adım attım.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum," dedim. Her şey ve o artık çok şüpheli ve korkutucuydu. "Ama yıldım artık, ben o değilim."

"Olmadığını biliyorum," dedi. "İlk gördüğüm anda anladım. Yine de yüzünü öyle özledim ki... Seni tanımak istedim ve..."

"Ve kanları değiştirdin..."

"Nempis'te seni ilk gördüğümde peşine düştüm ve bağımlılığını fark ettim. Çok dalgındın. Çantanı aldığımı fark etmedin."

"Vaha hikâyeni doğruladı," diye fısıldadım. "Gerçekten saldırıya uğradığını ve kanını çektiklerini doğruladı."

"Saldırıya uğradım," diyerek başını salladı. "Korkma, onları öldürmedim ama kanımı satmalarına da izin vermedim."

"Sadece önceden tanıdığın birine benziyorum diye mi?" Midem bulanarak geriye doğru kaçındım. "Bu yaptıklarının hepsi manyakça ve hastalıklı."

"Sadece önceden tanıdığım biri değil," dedi. "Uğruna şiirler yazdığım, kollarımda tutup dans ettiğim, hayatımı kurtaran biri. Asırlar geçmesine rağmen öylesiyle bir daha karşılaşmadığım biri." Daha da gerildiğimi görünce, "Sana zarar vermeyeceğim," diyerek ellerini kaldırdı. "Öyle olsa gerçekleri anlatmazdım. Arkadaş olmak istiyorum, seni tanımak istiyorum, belki daha fazlasını istiyorum ama söz veriyorum, sadece sen de istersen."

Çıplak ayaklarıma aldırmadan şatoya doğru koştum. Arkamdan gelip gelmediğine bakmadım. Rüzgâr yüzümü döverken gözlerimden bir damla yaş aktı. Çimlerin üzerinde, daha uzak bir

noktadan şatoyu gördüğümde bir anlığına durmam gerekti. Orada, bastığım yerde kırmızı bir gelincik duruyor ve fırtınaya tek başına direniyordu. Yanına çökerken tekrar şatoya baktım.

İlk geldiğimde buraya ait olduğuma emindim, buraya hayat verdiğime. Ne büyük ne ahmakça yanılgılardı... Burada bana ait hiçbir şey yoktu. Bu kasaba ona aitti. Bu kasabadan geçmiş herkes, bu kasabada kök salmış her çiçek, bu kasabaya çakılmış her çivi ona aitti ve ben herkesin bakıp onu gördüğü rahatsız edici bir uzantıydım sadece.

Üzerinden kaç yıl geçerse geçsin, yarım kalmış kitaba yeni bir karakter yazarak devam etmek mümkün değildi. Kimse sevmezdi ki onu. Benim bu kasabada bir yerim yoktu.

İşte hikâyenin sonu.

Bazı ölüler hayattakilerden daha canlı, benim gibi yan karakterler ise hep perde arkasındaydı.

"Aşk, nefret ve kıskançlık yüreğini ele geçirdi ve tüm kontrol gücünü elinden aldı."
Ann Radclife

14

Başında Çiçeklerden Bir Taç

Bir hafta sonra ilk kez şato sınırlarından çıktığımda Reyna etrafı gereğinden uzun süre kolaçan etti. Hava bugün açıktı, daha iyi bir günde güneşlenmek isteyeceğim kadar güzeldi.

"Benimle gelmen konusunda rahat değilim," dedi ben yüzümü gökyüzüne doğru kaldırmış taze havayı içime çekerken. Her gün atlamadan yanıma gelmiş ve bana bir bebek kadar iyi bakmıştı.

"Bir gün daha yatağın içinde bir o yana, bir bu yana dönmemi bekleyemezsin."

Müze bir haftadır kapalıydı, Sidra'nın isteği üzerine tüm çalışanlara tadilat yapıldığına dair bir e-posta iletilmişti. Ona çalışabilecek halde olduğumu söylememin pek önemi yoktu ama hakkını yiyemezdim, bu süre zarfında bana kendi çapında epey destek oluyordu.

"Kötü hissedersen bana haber ver," dedi Reyna restoranın kapısından içeriye girerken.

"Ne sanıyorsun, birden çıldıracağımı falan mı?" Tamam, bu bağımlılık durumundan ben de hoşnut değildim ama sonuç olarak kendimden başka kimseye zararım yoktu.

"Şu an iyisin," dedi sessizce. "Vaha neler olabileceğini söyledi, yine gece ışığı isteyeceksin ve ondan isteyeceksin, oraya doğru çekileceksin, kendinde olmayacaksın."

"Baş edebilirim." Derin bir nefes alıp söylediğime kendimi de ikna etmeye çalıştım.

"Daha önce ettiğin gibi mi?"

"Bu biraz sertti." Gözlerimi kısarak elimi göğsüme bastırdım.

"Keş olmanı engellemeye çalıştığım için özür dilerim." Yapmacık bir şekilde güldü, ben de ona güldüm.

"Tamam, dikkat edeceğim. Kötü hissedersem sana haber vereceğim ki sen de kahramanını çağır."

"Seninkini çağırmamı mı tercih edersin?"

"Olsaydı emin ol ben çağırırdım." Gözlerimi devirdim. "Ondan olsa olsa kötü adam olur. Süper canavar olur." Bana söylediği şey hâlâ canımı sıkıyordu. Bir yanım ona canavar deyip durduğum için benimle alay ettiğini söylüyordu. Belki de kısasa kısas yapıyordu. Ama daha mantıklı yanım kelime seçiminin özenli olduğunu savunuyordu. *Geçmiş yaşamımızla ilgili bir şeyler söyledikten sonra böyle bir cümle kurması tesadüf değildi.*

"Senin için endişeli görünüyordu." Reyna mutfak kısmına geçerken omzunun üzerinden dönüp güldü.

"Öyle görünüyordu değil mi?" Ben de sağlıksız bir neşeyle güldüm.

"Ve bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor," dedi imayla.

"Öyle görünüyor değil mi?" Daha çok sırıttım.

"Sana kahve göndereyim de biraz ayıl."

Köşede her zaman Vaha'nın oturduğu masaya kuruldum. Başparmağım son günlerde sık sık yaptığım gibi bileğime dokundu, o hissi ne zaman aklımdan çıkarabilecektim acaba? Bana baktığında daha önce âşık olduğu birini görüyor olması ihtimali vardı ve bu kötüydü. Bana baktığında daha önce nefret ettiği birini görüyor olması da bir ihtimaldi ve yine kötüydü. Bana baktığında daha önce hem âşık olduğu hem de nefret ettiği birini görmesi daha büyük bir ihtimaldi ve en kötüsüydü.

Garsonlardan biri kahvemi getirince nazikçe teşekkür ettim ve büyük bir yudum aldım. Çantamdan yeni aldığım ajandayı çıkarıp bir yandan da telefonumda bazı aralamalar yapmak için

internet sekmesini açtım. Bu zamana kadar Sidra Dekalton'un önceki yaşamımızla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım ve pek de zor olmadı.

İlk karşılaşmamız: *"Önceki hayatında daha iyi görünüyordun."* Cümleyi yazarken bile gözlerim kısılmıştı. *Gıcık.* Yanına bir parantez açtım. *(Dış görünüşümüz birebir aynı.)* Bu bilgiyi ilk karşılaşmamızda Vaha'dan almıştım ve her şey böyle başlamıştı zaten. Bu yüzden elimdeki ilk teyitli bilgiydi. Ama hangi zamanda yaşadığımı bilmiyordum. Aslında hep 19. yüzyılı görmüş olmayı dilerdim ama bunun Jane Austen romanlarıyla çok ilgisi vardı, o yüzden içgüdü olarak adlandırmayacaktım.

"Düzenbaz," demişti. Açıkça yalancı olduğumu ima etmişti. *"Senin düzenbazlığınla yarışamam bile."* Pekâlâ... *"O ağrıyı çok iyi yalan söylediğin için çekiyorsun."* Derin bir nefes alıp kaşlarımı çattım. Dolmakalemin tepesiyle göğsümü kaşırken bu ihtimale kaymıştı zihnim ama çabucak silkelenip kahveden bir yudum daha aldım.

"Bana yeniden ihanet edecek misin?" Bu soru birden ilk duyduğum andakinden daha fazla anlam ifade etmeye başlamıştı. Şimdi geçirdiğimiz birkaç haftayı ve davranışlarını göz önüne aldığımda bunu beklediğini açıkça görebiliyordum. Ona ihanet etmemi, yanlış bir şey yapmamı bekliyordu.

Noktalı virgülü düşünme...

"Daha önce de burada yaşadığını söylüyorum." Daha önce de müzede yaşamıştım. Bu daha çok üzerinde durmam gereken bir ayrıntıydı.

"Ben sana hiç kıyamazdım." Bu cümle bana her seferinde kötü hissettiriyordu. Elbette ciddi olmayarak onu öldürebileceğimi söylediğimde bana açıkça, *"Daha önce denemediğin şey değil,"* demişti. Başka bir zamanda da onu ilk kez yabanmersinleriyle zehirlemeye çalıştığımı söylemişti. Burada biraz duraksadım çünkü çok fazla detay vardı. *Ona yalan söyledim, ihanet ettim ve öldürmeye çalıştım. Hayır, ben değil. Bunu o yaptı.* Şimdilik ona kötü ikizim demeyi tercih edecektim çünkü duyumlarım hiç de olmak isteyeceğim birini işaret etmiyordu.

Yabanmersiniyle onu zehirlemeye çalıştım ama o hâlâ her gün yabanmersinli tatlı yiyor. Aynı zamanda vampirler öylece zehirlenemez. Onunla ilk tanıştığımızda vampir olmayabilir miydi? *Tanrım, bu çok kötü.* Bir insanı öldürmeye çalışmak bir vampiri öldürmeye çalışmaktan daha kötü gibi gelmişti bir anda ama sonra böyle düşündüğüm için kendimden utandım. Yaşayan hiçbir canlıyı öldüremezdim. Yaşamayan şeyleri de öldüremezdim. Ölüleri de öldüremezdim. Ben kimseyi öldüremezdim, nokta!

"Benim için doğdun." Gerçekten buna inanıyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü artık gerçek gibi görünmeye başlamıştı. Bu daha da sinir bozucuydu çünkü gitgide kendimi bir figüran gibi hissetmeye başlamıştım.

Asla yok sayamayacağım en büyük gerçek, öyle ya da böyle, kalbime bir hançer saplanmasıydı. Asla inkâr edemeyeceğim en büyük gerçek, öyle ya da böyle; o ağrının hâlâ benimle yaşamasıydı.

"Dur durak bilmezdin, seni durdurmak mümkün değildi, ele avuca sığmazdın." Bu, kötü ikizimle ilgili söylediği ilk gerçek şeydi ve aklıma son söylediği şeyi getirmişti: *"Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın."*

Dolmakalemi defterin üzerine bıraktım, kahve fincanını elime alıp yaslandım ve düşünmeye koyuldum. Gözlerim tekrar tekrar aynı cümlelerin üzerinde dolaştı. Kahveyi bitirene kadar aynı cümleleri okuyup durdum. Kendimi düşündüm. Kendime dışarıdan bakmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" Reyna kendi çay fincanıyla yanıma oturduğunda gözlerimi kırpıştırdım. Masanın üzerine eğilip defterde yazılanları okudu. Bir an engellemek istesem de vazgeçtim. Genellikle benden daha mantıklı davranıyordu ve her zaman bir başkası sizin yaşadığınız konuyla ilgili daha mantıklı çıkarımlar yapardı. "Bunlar ne böyle?"

"Sidra, kötü ikizim ve ben şeytan üçgeni." Fincanı sıkılmış halde masanın ortasına doğru ittim.

"Kötü ikizin mi?" Reyna kıkırdadı.

"Bana ilk kez nasıl tanıştıklarını anlattı." Yüzümde yine o kıskanç ifade olduğuna emindim. "Bir baloya katılmış, kim bilir han-

gi dönemde... İçeriye girmiş, kız onun yanına gelmiş, birbirlerini tanımıyorlarmış, ilk kez karşılaşmışlar ve kız ona, 'Benimle dans etmek zorundasın,' demiş." Reyna etkilenmiş bir şekilde dudaklarını bükerek, "İddialı biri, ha," dedi.

"Öyleymiş." Dudaklarımı büzerek soğuyan bakışlarımı satırlarda gezdirdim.

"Resmen kendini kıskanıyorsun!" Kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı.

"O ben değilim. Sence ben böyle bir şey yapabilir miyim?" Başımı iki yana salladım.

"Belki de öyle biriyle karşılaşmadın," dedi Reyna içtenlikle. "Seni ayağa kaldırıp yanına çekecek biri çıkmadı karşına. O an gelene kadar neler yapabileceğimizi bilemeyiz. Korkak olduğumuzu zannederiz ama bazen bir şey olur, tek bir an ve harekete geçeriz. Ya da mutlu olduğumuzu düşünürüz ama sonra bir şey olur ve bununla yüzleşiriz. Hayat bu Lu, her gün kendimizle ilgili yeni bir şey keşfediyoruz."

"Sen neden bu kadar akıllısın?" diye soludum hafifçe gülümseyerek.

"Birimizin olması gerekiyordu." Ağır ağır omuz silkip güldü.

"Yanımda olduğun için çok şanslıyım." Uzanıp elini tuttum. "Sen olmasaydın ne yapardım, dünyanın hangi köşesinde olurdum, ne kadar yalnız hissederdim düşünemiyorum bile." Onunla üniversitede karşılaştığımız ilk andan beri yanımdaydı ve o gün bile onun hep yanımda olacağını bir şekilde biliyordum. Beni hiç yargılamadan, anlamak için çabalamasına bile gerek kalmadan, böyle kolayca sevebildiği için.

"Aptal mısın?" dedi. "Beni ağlatacaksın." Reyna duygularını bastırmayı severdi o yüzden açıkça duygusal meseleler konuşmazdı.

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun," dedim. "Hayatın boyunca problem olarak görülmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Önce seni çok sevip sonra vazgeçmelerini... Çoğu zaman sadece seni sevmeyi zor bulmalarının ne demek olduğunu. Onlar gibi olmadığın için hiç onlardan biri olamamayı ve sonunda bu-

nun seni bir probleme dönüştürmesinin ne anlama geldiğini. Bu yüzden herkesten uzak durmaya çalışmanın ne kadar zor olabileceğini, bir süre sonra sevmeyi bırakacaklarını bildiğin için en başından sevmelerine izin vermemeyi. Kalabalıklara baktığında, o hengâmenin içinde tek fazlalığın kendin olduğunu hissetmeyi. *O yapmaz,* diye düşündüğün herkesin her şeyi yaptığını izlemeyi..." Gülümserken gözlerimi sildim. "Sadece beni severek aslında tüm dünyaya ne kadar çok şey kanıtladığını keşke bilsen," diye fısıldadım. "Bu yüzden sen iyi ki varsın Reyna."

"Aptal." Uzanıp kollarını etrafıma doladı. "Bu makyaj için çok uğraşmıştım."

"Sen makyaj yapmazsın," dedim.

"Makyaj yapmama gerek kalmaması için çok uğraştım." Parmakları saçlarımı usul usul okşadı. "Neden bunca insan arasından bir vampiri sevdiğimi anlatmış mıydım sana?" Geri çekilirken masanın üzerinden birkaç peçete alıp yüzünü sildi.

"İnsanlar kötü Lu, insanlar anlayışsız. İnsanlar akıllarını yitirdi. Bir vampirin bana yapabileceği en kötü şey kanımı son damlasına kadar içip tüketmek. Ruhuma çok daha fazlasını yapan insanlar oldu. O zaman ölmüyorsun bile, bununla yaşamak zorunda kalıyorsun. Şu arkadaş grubuna bak mesela." Restoranın diğer köşesinde oturan üniversite öğrenci grubunu işaret etti.

"Şimdi aralarından biri çıksa ve hepsi ona vurmaya başlasa herkes ayağa kalkıp bunun yanlış olduğunu söyler. Ama bunu onun ruhuna yaptıklarında hiçbir cezası olmaz. Onları durduran bir şey olmaz. İnsanlar çok kolay kalp kırıyor, bir kolu kırmaktan farklı olduğunu sanıyorlar. Sonra bir sürü insan içeride kimsenin görmediği, görmek de istemediği çatlaklarla yaşamak zorunda kalıyor. Daha çok inciten daha güçlü olduğunu sanıyor. Ruhları katletmek de cinayet ama bu hiçbir yasada yazmıyor. Bu yüzden suç sayılmaz, bu yüzden bir sürü kırık kalbin katili aramızda dolaşıyor. Bu yüzden herkes mutsuz. Bu yüzden pencereden baktığımızda dışarıda savaş varmış gibi kasvetli bir yaşam görüyoruz."

"Kim kırdı senin kalbini bu kadar?" diye fısıldadım. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Geçmişte yaşadığı şeyler olduğunu biliyordum ama o zamanlar hakkında konuşmayı hiç istemezdi. Geçmiş üzerine konuşmayı zaman kaybı bulurdu. *"Çoktan oldu, değiştiremem bu yüzden üzerinden atlamam gerekiyor,"* derdi. Ancak orada bu kadar büyük bir yara olduğunu bilmiyordum.

"Hiçbir şey bir darbeyle kırılmaz," diye güldü. "Ama tamam, bu saatte bu kadar karamsarlık yeter." Gözlerini sildi. "Bir şeyler yiyelim, kahvaltı etmedik henüz."

"Anlatsan rahatlarsın." Yeniden eline uzandım.

"Anlatsam hatırlarım," dedi başını iki yana sallayıp. "Hatırlanmaya değer değiller, hatırlarsam eğer bir daha kırmalarına izin vermiş olurum." Gözleri kan çanağına dönmüştü, orada gerçekten bunu istemediğini görebiliyordum. Hazır değildi.

"Pankek?" diye sordum. "Yabanmersini şuruplu." Onu gülümsetmek için gülmeye çalıştım ve istediğimi aldım.

"Bu defa da birilerini zehirlemeye çalışma," dedi.

"Ölmek için güzel bir yöntem." Garsonu yanımıza çağırıp birkaç şey sipariş ettik. Defteri kapatırken dalgındım. Bir şeyler arasında bağlantı kurmaya çalışmanın doğru mu, yanlış mı olduğuna karar veremiyordum.

"Vaha neden bana bildiklerini anlatmıyor?" diye sordum. Benimle ilgili, daha doğrusu kötü ikizimle ilgili daha çok şey biliyordu ama Sidra gibi o da bana bir şeyleri anlatmaktan kaçınıyordu.

"Sordum," dedi Reyna. "En azından bana anlatmasını istedim ama bunun kötü bir fikir olduğu konusunda kararlı. Bilmemenin daha doğru olduğunu söyleyip duruyor."

"Bu bana tek bir şey düşündürüyor," diye ofladım. "Kötü ikizim gerçekten kötü biriymiş. Vaha beni bundan korumak istiyor olmalı." Çünkü gerçekten kötü şeyler yaptıysa bir yanım bunun vicdan azabını çekerdi. Başka bir yaşamda da olsa, başka bir benlikte dahi olsa bundan kendimi sorumlu tutardım. Bu zamana kadar öğrenmek istememenin en büyük sebebi buydu. Ama şimdi bilmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Boşluğu kapatmak için öğrenmem gerekiyordu.

"O sen değildin," dedi Reyna. "Bu bir tek senin başına gelmiş olamaz. Reenkarnasyonla ilgili bir şeyler okudum, birçok insan bunun gerçek olduğuna inanıyor. Çok fena hikâyeler vardı, bir çocuk geçmiş yaşamına ait şeyleri anlatmış ve söylediği şeyler gerçekten doğru çıkmış. Ürpertici."

"Benim için araştırdın mı?" diye gülümsedim.

"Merak ettim." Gelen kahvaltılıklardan yemeye koyuldu. Meyve tabağını önüme çektim. "Ama," dedim bir an düşünerek. "Çocukla ilgili söylediğin şu şey, bir şeyler anlattığını ve onların doğru çıktığını söyledin. Yani aynı ruhla dünyaya gelmiş başka bir yüz. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum, benim sadece yüzüm benziyor. Belki sadece aynı yüzlerden ibaretizdir," dedim heyecanla. "İnsan insana benzer derler."

"Aslına bakarsan bence en mantıklısı bu," diye katıldı Reyna. "Hiçbir şey hatırlamaman o olmadığının en büyük kanıtı. İnsanlar çift yaratılırmış."

Bu düşünce birden beni rahatlatmıştı. Bu hem o olmadığım için hem de onun yaptıkları yüzünden kendimi kötü hissetmemem için iyiydi. En kötü ihtimalle çok çok uzaktan akraba falan olabilirdik. Ayrıca ben kimseyi ailesinin yaptıklarıyla yargılamazdım. Böylece kendime de eziyet etmeme gerek kalmazdı.

Aynı anda birden fazla çatırdama sesi geldi. Büyük bir kırılma ve patlama. Restoranın camları yüzlerce parçaya bölündü. Herkes çığlık atmaya başlarken kulaklarım birden gerilimle çınladı. "Yere yatın!" diye bağırdı biri.

Reyna kolumdan tutup ikimizi de masanın altına çekti. Çığlıklar daha da büyüdü. Yaralanan birileri olduğunu söylüyorlardı. Her yerde, masanın altında bile cam parçaları vardı. Reyna'nın yüzünden kan akıyordu. Kendime gelmek ve doğru tepkiyi vermek için derin derin nefesler alıyordum. "Ne oluyor?" demeyi başardım. Çok fazla gürültü vardı. "Reyna sen iyi misin?"

"İyiyim. Sakin ol, sakın başını çıkarma." Bir eli hâlâ kıpırdamamam için kolumu tutuyordu.

"Vampir sevicileri burada istemiyoruz!" diye slogan atılmaya başladı. Ses hem içeriden hem de dışarıdan geliyordu.

Reyna soğukkanlılıkla, "Telefonun nerede?" diye sordu.

"Masanın üzerinde." *Başka bir kırılma sesi.* Reyna kısık sesle bir küfür savurdu. Gözleri etrafı tarıyordu. Masanın altından ben de dışarıya baktım. Bazıları arka kapıya doğru kaçıyordu, birkaç kişi masaların altında onlara katılıp katılmamayı düşünüyordu. Her yerde cam kırıkları vardı. Reyna başını çıkarmadan elini uzatarak masanın üzerinden telefonumu aramaya koyuldu, nihayet bulduğunda tuş kilidini açmam için bana uzattı.

"Kimi arayacaksın, Vaha'yı mı?"

"Gelip herkesi öldürmesi için mi?" Ters ters bana baktı. "Polis çağırıyorum." Numarayı tuşlayıp telefonu kulağına yasladı. "Restoranım saldırıya uğradı," diye bilgi vermeye başladı. Birkaç saniye içinde olanları anlattı. Bu kadar sakin olması inanılır gibi değildi. Babasının orduda görev yapan üst düzey bir asker olduğunu biliyordum ama onlar daha büyük meselelerle ilgileniyordu ve Reyna bu katılığını ondan aldığını söylerdi. Telefonu kapatıp kendi içinde düşüncelere dalmıştı.

"Onları sevenler de onlarla birlikte tabutlara girebilir!" diye bağırmaya devam etti saldırganlar. Yeniden baktığımda restorandaki neredeyse herkesin arka kapıya gittiğini gördüm.

"Biz de çıkalım," dedim.

Hafifçe başını çıkarıp etrafa bakındı. "Tamam. Hadi çıkalım."

İlk önce olabildiğince eğilerek o çıktı. Tezgâhın arkasına geçip beni bekledi. Başımı uzatıp kimsenin olmadığını görünce onu taklit ettim ama arka tarafa geçtiğimde gözlerime inanamadım. Camdan bir göl oluşmuştu sanki. Her yerde kırık cam parçaları vardı. Ayakkabımın altında bile kırıkları hissedebiliyordum. "Kurşun mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Önce mutfağa, oradan da arka kapıya ulaştık. Arabaların park yeri ön tarafta kaldığı için kimse bir yere gidemiyordu. İnsanlar arka avluda toplanmıştı. Neredeyse on beş kişi vardı. Bazıları yaralanmıştı ve bazılarının yaraları çok ciddiydi.

"İçeriden bir şeyler alıp geliyorum," dedim. Reyna şu anda bir şok geçiriyordu. Başından oluk oluk kan akan bir kadına takılıp

kalmıştı. Sadece başını salladı. Geldiğim kapıdan geri dönüp mutfaktan bulabildiğim her şeyi kucağıma topladım. Kanı durduracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Dolapları açıp kapattım. Kilerden dört paket kâğıt havlu kapıp sürükleyerek dışarıya çıkardım.

"Herkes alsın," dedim paketleri açıp. "Yaraların üzerine bastırın, kan akışını durdurmamız gerekiyor." İnsanlar birden idrak etmiş gibi kımıldamaya başladı.

"Ambulans çağırdım," dedi Reyna. Kenarda öylece duruyordu. Rulodan birkaç yaprak kâğıt havlu koparıp yarasının üzerine bastırdım. Hafifçe inledi. Kesik korkunç görünüyordu.

"Çok bastırmayın," diye seslendim birden yarasını görünce. "İçinde cam parçaları olabilir." Reyna'nın gözleri bu defa korkuyla irileşti. "Bir şey yok," dedim ama yalan söylüyordum. Yarası kötü durumdaydı. Acilen müdahale edilmesi gerekiyordu. Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. Bir adamın omzuna büyük bir cam parçası saplanmıştı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Bunu nasıl yaparlar?" diye söylendim. "İnsanlara göz göre göre nasıl zarar verirler?"

"İnsanlar..." dedi Reyna sadece. "Bunu yapan da onlar. Kahretsin, hepsi benim yüzümden." Peçeteyi elinden attı, kendini bırakıp yere oturdu.

Yanına eğilip, "Senin suçun değil," dedim. "Bunu sen yapmadın." Başını omzuma yasladı. Polisler ambulanslardan bir süre sonra geldi. Üç ambulans acil müdahale edilmesi gerekenleri götürürken Reyna inatla geride kalmak istedi. Polisler geldiğinde daha fazla sağlık görevlisi yönlendireceklerini söylediler. Reyna onlara olayı anlatırken ben de yanında teyit ettim. Son zamanlarda aldığı birkaç tehdidi ve restoranın önünde yapılan protestoları anlattı. Polis memurunun ne düşündüğünü kestirmek zordu ama Reyna'ya başına bela almış gibi davranıyordu.

"Hastaneye gitseniz iyi olur," dedi. "Ekiplerimiz gerekeni yapacak." Başımı sallayıp arkadaşımı arabaya yönlendirdim. Onu yolcu tarafına oturtup anahtarını elinden aldım. Başını koltuğa yaslayarak öylece dışarıyı seyretmeye koyuldu.

"Nasılsın?" diye sordum ama kötü görünüyordu ve daha kötü hissettiğine emindim.

"Şaşkınım," dedi. "Bu nasıl bir nefret Lu? Yaptıklarına bak. Bir sürü insanın hayatını tehlikeye attılar. Nasıl bir inanç sistemi birilerine bunu yaptırır ki?"

"Vampir nefreti sandığımızdan büyükmüş."

"İnsanların nefreti sandığımızdan büyükmüş."

* * *

Hastane koridorunda Reyna'ya dikiş atılmasını bekliyordum, yarasında cam parçaları olduğu için işlemin biraz uzun süreceğini söylemişlerdi. Bir o yana, bir bu yana gidip Vaha'yı arama konusunu düşünüyordum. Eninde sonunda öğrenecekti. Bir yanım ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi olacağını söylüyordu ama olayı başkasından duyması her şeyi daha da kötüleştirebilirdi. Sonunda numarasını çevirdim.

"Toplantıdayım Luzia," diye açtı. "Acil mi?"

"Acil." Derin bir nefes aldım. "Bir şey oldu," dedim. "Sanırım buraya gelmen gerekiyor."

"Ne oldu? Sesin iyi gelmiyor, ne dediğini anlamıyorum."

"Restoran," dedim. "Restorandaydık biz ve birden bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Birden bütün camlar aşağıya indi. Aynı anda, sanki bir patlama oldu. Reyna yaralandı ama hayati tehlikesi yok. Doktor dikiş attıktan sonra gideceğiz."

"Çıkınca doğrudan benim eve gidin." Sesindeki öfke yutkunmama neden oldu.

"Vaha," dedim. "Lütfen sakin ol. Her şey yeterince kötü." Cümlemi tamamlayamadan telefonu kapattı.

Reyna'nın işlemleri yaklaşık bir buçuk saat kadar sürdü. Yüzünün yarısını kaplayan bandajla dışarıya çıktı. Doktor iz kalmayacağı konusunda kesin konuşuyordu ama arkadaşıma bak-

tığım zaman ne kadar büyük bir iz kalacağını görebiliyordum. Vaha'nın söylediği gibi onun evine gittik, Reyna'yı kanepeye oturttum, banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve onun için battaniye getirip üzerine örttüm. Konuşmaya takati yoktu. Biraz uyumasını söylesem de gözüne uyku girmeyeceğini biliyordum. Vaha'ya bir daha ulaşamamıştık.

İki fincan kahve ve biraz çikolatayla mutfaktan döndüğümde televizyonu açmıştı. Yerel haber bülteninde gündüz yapılan restoran saldırısına karışan bir grubun araba kazasında yaşamını yitirdiğini anlatıyordu spiker.

"Polis ekipleri güvenlik kameralarından kimliklerini tespit ettiği liberal grubun akşamüzeri cesetlerine ulaştı. Altı kişilik grup kamyonetle kasabadan ayrılırken korkunç bir kaza geçirdi. Keskin virajda arabalarının yoldan çıktığı düşünülüyor. Polis bunun karşıt bir eylem olup olmadığıyla ilgili bir şey söylemedi."

Reyna televizyonu kapattı. Kahve fincanına uzanırken elleri titriyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmediğim için bir şey söyleyemedim. İkimiz de o uzun sessizlikte bunun bir kaza olmadığını tahmin ediyorduk.

"İyi oldu," dedi Reyna sertçe yutkunarak. Yüzünden bir çıkarım yapamıyordum ama bu defa onunla aynı hisleri paylaşmıyordum. Yaşadığımız şey ne kadar korkunçsa buna verilen tepki de bir o kadar korkunçtu. Bizler savcı değildik, Tanrı değildik. Kimsenin cezasını vermek üzerimize vazife değildi. Biz bunu desteklersek hukukun, adaletin hiçbir şey önünde bir anlamı kalmazdı. Bir katili öldürmek hâlâ cinayetti.

Dış kapı açıldı, Vaha içeriye girdi. Üzerinde hep giydiği takım elbiselerinden biri vardı. Tertemiz görünüyordu. Üzerinde olanların hiçbir izi yoktu. Saçları bile dağılmamıştı. Reyna ayağa kalktı, yanına gidip ona sarıldı. Ben de kalkıp eşyalarımı aldım. "Sizi yalnız bırakayım."

Orada olup olmadığımın farkında değillerdi. Nihayet dışarıya çıktığımda karanlığın içinde derin derin soluk aldım. Kalbim hızla

çarpıyordu. Tenimin üzerine kötücül bir his çökmüştü. Doğruyla yanlışın terazisini kaybettiğimizi hissettim.

Bana doğru yaklaşan siluetten geriye doğru kaçınsam da karanlığın içinde sarı saçlarını kolayca seçebilmiştim. "Arthur?"

"Sizi takip ediyordum," diye açıkladı. Korkutmamak için ellerini kaldırarak yavaş yavaş yaklaşıyordu. "Korktuğunu hissettim, bütün içgüdülerim beni restorana götürdü ama bir vampirin ortaya çıkması için doğru an değildi. Güvende olduğundan emin olmak için seni takip ettim."

Kaşlarımı kaldırdım. Her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. *Çok fazla.* Karmaşık ve bir o kadar kaotik. Hayatım her zaman tekdüze ve basit olmuştu. Şimdiyse her şey birbirine girmişti.

"İyiyim," dedim. "Zahmet etmişsin." Ona bakarken huzursuz hissediyordum. Burada olması rahatsız ediciydi. Şu an yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bir yere oturmalı ve uzun uzun düşünmeliydim. "Benim gitmem lazım."

"Bana neden böyle davranıyorsun?" Kaşlarını çatmıştı ki bunu anlayışla karşılayabilirdim.

"Bak," dedim tane tane. "Aramızda yaşanan bu şey için üzgünüm ama bunu istemiyorum. İyi niyetini takdir ediyorum ama hiç tanımadığım birinin karşıma çıkıp durması beni rahatsız ediyor. Seninle aramızdaki her durum güvensiz. Belki çok iyi birisindir ve belki başka şartlarda iyi arkadaş oluruz ama şu an aramızda doğal olmayan bir şey var ve bu kendimi tedirgin hissetmeme sebep oluyor."

"Anladım," dedi ağır ağır başını sallayarak.

"O yüzden lütfen ne hissedersen hisset ama bu şekilde karşıma çıkıp durma."

"Pekâlâ," derken gerçekten alınmış görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"İyi geceler." Kendimi kötü hissetmediğimi söyleyemezdim ancak zaten olay da buydu. Bu hissin, onunla ilgili hiçbir şeyin gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Vampirler son zamanlarda aklımla çok fazla oynuyorlardı ve bundan kesinlikle mutlu değildim. Olabilecek her şekilde kendime ihtiyacım vardı.

Telefonumdan araç çağırıp eve dönüş yolunda yeniden küçük bir araştırma yapmak için işe koyuldum. Tarayıcıya, "Fazla kan vücuttan nasıl atılır?" yazıp arattım. Sandığım kadar kolay, basit ya da makul insanların deneyeceği bir yöntem bulamamıştım. Kan temizleyici bazı sebzelerin ismini telefonuma not aldım.

Şato karanlıklar içinde her zamankinden daha sessizdi. Dışarıdan baktığım zaman ürkütücüydü ama eşikten içeriye girdiğimde ben onun bir parçasıydım. Duvardaki bir tablo ya da raftaki kitaplardan biriydim ve bu hissi bırakmaya hazır değildim.

Mutfağa gidip ada tezgâhın etrafındaki yüksek taburelerden birine oturdum. Tezgâhın üzerinde duran bıçak takımı bir an için aklımı karıştırdı. Aynı anda birden mantıklı geldi. Her gün biraz kendimi kanatmayı başarırsam Arthur'dan çok daha hızlı kurtulabilirdim. Sadece vücudumun bunu atmasına yardımcı olabilirdim, her gün o kan temizleyen sebzelerden bolca tüketirdim. Belki de bir süre kasabadan uzaklaşırdım.

"Kendini öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Bıçağı elimden bıraktım. Bunu yapamazdım. Ben o değildim. O kız gibi değildim. Kesinlikle cesur değildim. Küçük bir yara bile açamazdım. Canım tatlıydı.

"Onu içimde istemiyorum," diye itiraf ettim. "Ondan nasıl kurtulacağımla ilgili fikrin var mı? Sana sormakla yukarıdaki kitapları kurcalamak aynı şeydir muhtemelen."

Söylediğim onu neredeyse güldürdü. "Neden istemiyorsun?" diye sordu.

"Kim böyle bir şey ister ki?" diye başımı kaldırdım. Bu kadar yakında olduğunu fark etmemiştim. Adımları bile hayaletimsiydi.

"Onu öldürebilirim," diyerek çok mantıklı ve çözümcü bir yaklaşımda bulundu.

"Siz vampirler öldürmeden herhangi bir sorun çözebiliyor musunuz?" Şaka yapmamıştım, gülmemiştim. Doğrudan suçlamıştım.

"Hâlâ hayattasın," dedi Sidra. Başımı yeniden tezgâha yasladım. Normalde onu görmek bile bana daha iyi hissettirirdi ama şu an öyle değildi. Tüm bu hisler bana mı aitti yoksa Arthur'un

muydu bilmiyordum. Kızgınlığım da onun olabilirdi. Vicdan azabım da. Her şey ona ait olabilirdi ve ben kendime ait sanabilirdim.

"Sanırım onu fazla kızdırdık," derken biraz hiddetle nefes aldım. "Üzerimdeki etkisi arttı. Sana karşı çok rahatsız hissediyorum."

"Hep öyle hissetmiyor muydun?" Dirseklerini tezgâhın üstüne yaslayıp bana doğru eğildi.

"Hayır, ne yaparsan yap senin yanında rahat hissediyordum. Ama şu an boğazımda iki el varmış gibi hissediyorum."

"Rica edersen seni ondan kurtarırım." Samimi görünüyordu ama bu beni daha da şüphelendirmişti. Bana öylece yardım etmeyeceğini biliyorduk. En başından beri bağlanmama aşırı tepki vermişti ve muhtemelen sebebi hayatımı elinde tutan tek kişi olmak istemesiydi. Şu durumda onun paranoyaları ve kompleksleri pek umurumda değildi.

"Sidra," diye tatlı tatlı doğruldum. Yavaş yavaş bana döndü. Bir elinde kâse, diğerinde ise antika kaşıklarından biri vardı. "Lütfen bana yardım eder misin?" Bir kaşık sorbeyi dudaklarına götürdü. Buzları çiğnerken sesini duyabiliyordum.

"Kanını içmem gerektiğinin farkında mısın?"

Başımı sallarken gözlerine bakmaktan geri durmadım.

Bir kaşık daha alıp dudaklarına götürdü. Kâseyi özenle tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra tam önümde durdu. Üzerindeki hırkanın düğmeleri neredeyse yüzüme değecekti. Kollarını iki yanımdan tezgâha yaslayıp yüz yüze gelebileceğimiz şekilde eğildi. Şimdi bir çift akik taşına benzeyen gözleri beni tamamen ele geçirmişti.

"Ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum."

"Kibir benim en sevdiğim günah değildir," dedim tavrına istinaden.

"En sevdiğin günahı biliyorum," diye karanlık şekilde gülümsedi.

"Öyle mi, neymiş?" Çenemi ona doğru kaldırıp merakla bekledim.

Gerilmeme neden olacak şekilde başını eğdi ve kulağımın içine doğru fısıldadı.

"Şehvet, Luxuria."

Luxuria. Bu bana Vaha'nın yıllar önce beni ilk gördüğünde seslendiği isimdi. Kelime kulağımdan buz gibi bir ürpertiyle ruhuma bir tünel açtı. İsim üzerimde eğreti durmadı. Oraya yerleşti ve beni bir zaman tünelinden duraksız geçirdi.

Sidra nazikçe üzerime eğildiğinde kalbim hızlanmamış, aksine bu defa yavaşlamıştı. İsmin bir çağrısı vardı. Luzia ve Luxuria, aynı anlamları taşıyan iki farklı isimdi.

Saçlarımı omzumdan geriye doğru itti, elinin tersiyle tenimi okşadı. Soluğunu boynuma çarpan hafif esinti gibi hissettim. Gözlerimi kapattım. Dişleri tenime dokundu, tenimde bir kesik açtı. Dudakları boynuma kapandı. *Yumuşak ve ipeksi.* Dişleri derimin altına indiğinde hafifçe ürperdim. Acı çekmeyi bekliyordum ama hissettiğim bu değildi. Küçük bir zevk çemberinin içinde nefesimi tuttum. İçimden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum, omurgamdan aşağı bir buz kaymıştı sanki. Sidra dudaklarını biraz daha bastırdı. Dünya sarhoş olmuşum gibi etrafımda dönmeye başladı. Havada süzüldüğümü sandım.

Tüy kadar hafiftim. Sonra hatırladım.

Başında çiçeklerden bir taç vardı, uzun eteğini tutup kıkırdayarak koşuyordu. Kır çiçeklerinin arasındaydı. Elleri çiçeklerin üzerinde dolaşıyordu. Şebboyların kokusu burnuma doldu. Her renkteydiler. Canlıydılar. Eteklerinin üzerine dökülüyorlardı. Omzunun üzerinden duyduğu sese baktı. Gülümsemesi istekli ve arzu doluydu. Yeniden eteklerini tutup koşmaya başladı. Kırların içinde söğüt ağacının dalları altına uzandı. Üzerine gölgesi düştü. Ona bakıp yeniden gülümsedi. Davetkâr bir gülümsemeydi. Beline kadar dökülen saçlarını ince parmaklarıyla kenara çekti. Gözlerini hiç ayırmadı. Bir demet çiçek ikram ediyormuş gibiydi. Gölge üzerine kapandı.

"Yaramazlık mı yapıyorsun Luxuria?" İsim onun aksanıyla daha da güzelleşti. Kız kıkırdadı. Daha çok. Çiçeklerin üzerinde esen rüzgâr gibiydi gülümsemesi. Rüzgâr çanlarını hareket ettirdi. Şıngırdama bana tokat gibi çarptı. İnce damarları görünüyordu teninin altından. Boynuna eğildi. Kız derin bir nefes aldı. Kokusunu içine çekti. Kız gülümsedi. Elini ona uzattı. Yüzüne dokundu. Gözlerini kapattı. Onu kendine çekti. Dudaklarını uzattı.

İttim.

Bütün gücümle onu ittim. Geriye doğru çekilirken yüzü buz gibiydi. Kapkaranlıktı. Dudakları şimdi benim kanımla renklenmişti. Başparmağıyla altdudağını temizlediğinde kalbim yeniden hızlandı. *Aynı anda birçok his.* Aynıydı. Tıpatıp benimle aynıydı. *Daha kırmızı dudaklar. Daha parlak gözler. Daha mutlu bir gülümseme.* Ama benimle tamamen aynıydı.

"Bana bir daha sakın öyle deme." Sesim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. Gözlerimi ona çeviremedim. Ona bakamıyordum. Ona bakamazdım. Aynaya bile bakamazdım.

"O sensin," dedi ne yaptığını, neye sebep olduğunu bilerek. "Senin içinde yaşıyor."

"Kes sesini!" diye bağırdım. Bağırmak iyice başımı döndürdü. Boğazım kesik kesikti. Vücudumdan çıkan kan bünyemi zayıf düşürmüş olmalıydı. Şimdi sadece oda değil her yer, her şey dönüyordu.

"Otur," dedi sendelediğimde. Yanından geçtim. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu kasabaya gelmek büyük, çok büyük hataydı. Onunla tanışmak, ona kapılmak yapabileceğim en büyük hataydı.

Merdivenlerde tökezledim, dizimi çarptım ama devam ettim. Tırabzanlardan tuttum. Odaya çıkıp eşyalarımı toplamak zorundaydım. Eşyalarımı toplamama gerek yoktu. Merdiven basamakları birden çifter çifter artmaya başladı. Sadece pasaportumu almam yeterliydi. Tırabzan parmaklarımın arasından kaydı. Elimi uzattım ama kavradığım tek şey boşluktu. Sadece bir bilet alıp buradan gitmeliydim. Hayatımın sonuna kadar kaçmam gerekse de gitmeliydim. Kapıyı tutmayı başardım. Soluk soluğaydım. Gözlerim kapanıyordu. Yolda toparlanırdım. Sadece bir şeyler yemeliydim. Kan verdiğim zaman da böyle oluyordu. Bir yerden vişne suyu almam gerekiyordu.

Çekmeceleri karıştırıp sonunda onu buldum ve pasaportumu çantamın içine attım. Kimliğimi kontrol ettim. Üzerime bir ceket aldım. Işık yanıp sönüyordu. Kapıdan çıktım. Merdivenlere git-

tim. Bir adım attım. Daha hızlı inmem gerekiyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Bir adım daha attım. Ayağım boşluğa geldi. Diğer ayağım burkuldu, tutunmak için uzandım ama bir şekilde kendimi daha geriye savurmayı başardım. Ayaklarım birbirine dolanmıştı, merdivenlerden aşağı yuvarlanırken sadece kafamın içinde dönüp duranları hissediyordum.

Sonra onu hissettim. Ağırlığımın nasıl hiçe dönüştüğünü. Soğuk kolları arasında bir hiç kadar anlamı olan varlığımı. *Elbette.* Önemli olan tek şey bedenimdi. Bedenim ona aitti.

"Sana âşıktı," diye fısıldadım. "Sana âşıktı ama acı çekiyordu." Gözlerimi açtım. "Ona ne yaptın?" Hissetmiştim. O mutlu andaki acıyı. Kalbinin paramparça olduğunu. Gözlerindeki ışıltının nasıl söndüğünü. Tüm o neşenin nasıl bir azaba dönüştüğünü.

"Dans ettik," dedi. "Birçok kez. Ne zaman isterse. Nerede isterse. Ama beni uzanıp alamadı. Tüm bunlar da başımıza bu yüzden geldi."

Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın.

Merdiven basamaklarını çıkarken ağırdan alıyordu. Gözlerimi tavandan sarkan devasa avizeye diktim. Işık yanmıyordu ama kristalleri karanlığın içinde yine de parlıyordu. Taşların kesilmiş her kenarı başka bir yanılsama yaratıyordu. Bir an için o kadar gözlerimi aldılar ki neredeyse içgüdüsel olarak ona sarılacaktım. Üst kata geldiğimizde gözleri yeniden bana döndü. Sonra daima kilitli olan kapıya baktı. Aklından ne geçtiğini kim bilirdi? Daha önce o kapının ardında olabilecekleri düşünmemiş, hatta merak etmemiştim ama artık daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bütün bu hikâyeyi sonlandıracak her şeye ihtiyacım vardı. Odamın kapısını açıp beni yatağımın üzerine bıraktığında nefesimi tutmayı bırakmıştım.

"Kanın temizlendi." Yüzü onu tanıdığım ilk zamanlardaki gibi donuktu, tamamen ifadesizdi. Odadan çıkmak için döndü.

"Bütün bunların başımıza bu yüzden geldiğini söyledin. O kız acı çekiyordu."

"Acı çekmiyordun." Kaşlarını kaldırdı. "Arzuların vardı, hırsların. Kaybetmeye tahammülün yoktu."

"Seni kaybettiğini mi söylüyorsun?" Sadece bir ânın içinden, zamanın bir köşesinden bu zamana kadar gelmiş bir hikâyeyi anlamak imkânsızdı. Boşlukları doldurabilecek tek kişi karşımdaydı ama bunu yapmaya hevesli değildi.

"Ah," dedi bu kez öfke dolu bir gülümsemeyle. "Beni kesinlikle kaybettin."

"Benimle oymuşum gibi konuşma." Gözlerimiz alev almış iki keskin ok gibi birbirine kenetlendi. Hangimizin daha çok öfkeli olduğunu kestirmek zordu. Artık sadece ona kızgın değildi, bana da kızgındı ve karmaşık zihni bu iki duyguyu birleştirip tek bir kişiye yöneltmekte kararlıydı.

"O değilsin ama onun anılarına sahipsin, öyle mi?" Ağır ağır başını salladı. "Bu çok mantıklı." Hayal kırıklığı yüzünden çıkmayan bir maske gibi tekrar ifadesine yerleşti. "Sen hiçbir zaman tek bir şeyle yetinmezsin Luxuria."

Öfkem ve üzüntüm öyle kabarmıştı ki beni yalnız bırakmasını, defolup gitmesini söylemek için gözyaşlarımı bastırmayı bekledim.

"Yalnız kalmak istiyorsun değil mi?" diyerek rahatsız bir şekilde güldü. "Beni görmek istemiyorsun değil mi?" İyice yaklaşıp yatak başlığını tuttu. "Neredeyse kandırıyordun değil mi?"

Akılalmaz inancıyla bunun yarattığı hiddet sadece boğazımın kurumasına ve gözlerimin yanmasına değil, kendimi sorgulamama neden oldu. O anda gerçekten o kız olmak istedim, bir kez daha kalbime bir hançer saplayıp bu işi bitirmesini istedim. Gözlerinde kötücül, zavallı, acı dolu bir yardım çığlığı vardı. Korkutmuyordu, onun için üzülüyordum.

Ayağa kalktım, zaten açık olan kapının kulpunu tuttum ve hiçbir şey söylemeden çıkması için bekledim. Gözlerimi pencereden dışarıya çevirirken bu ânı burada bitirdiğimi açıkça ilan ettim. Geçmişten gelen bir hayalet gibi sessizce dışarı çıktı.

Kapıyı var gücümle çarparak kapattım ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Çok üzgün ve çok sinirliydim, aynayla göz göze gelip yüzümdeki bir şeyi görünce tüm bunların hiçbirinin bana ait

olmadığı gerçeğiyle baş başa kaldım. Bu daha yoğun bir histeri nöbeti geçirmeme neden oldu.

Aynaya yaklaşırken vücudum titriyordu, saçlarım dağılmıştı, gözlerim şişmişti. Gözlerim başka birisine ait gibi bakıyordu. Hiçbir zaman böyle görünmemiştim. Parmaklarım havada titriyordu, saçlarımı yavaşça kenara çektim. Aynaya biraz daha yaklaştım. Boynumun üzerinde sıralanmış izler vardı. *Pembe lekeler bırakmış diş izleri.* Parmağım küçük oyuntulardan birinin üzerine dokununca yerimden sıçradım. Oda etrafımda dönmeye başladı. Her şey etrafımda dönmeye başladı. Söylenen her söz zihnimde canlandı. Kırılan her cam parçası beni bir çemberin içine aldı. Daha hızlı dönmeye başladım.

Vaha'yı üniversitede gördüğüm ilk an. İlk kez bir vampirle tanışacağım için hem gergin hem heyecanlıydım. Arkadaşımın sevgilisiyle tanışacaktım bunu eğlenceli buluyordum.

Başka bir his, Vaha'yı görüyorum yine ama bu defa gerilim ya da heyecan yok. Her zaman bildiğim hatırladığım o katı duygu yok. Bu defa daha sıcak bir şey. Şefkatli bir şey. Güneş kadar parlak.

Luxuria. Luzia. Luxuria. Luzia.

"Bugün çok iyi görünüyorsun Luxuria." Hayır, bu Vaha'nın bana söyleyeceği bir şey değil. Başımı iki yana sallıyorum. Ellerimi durdurabilirmiş gibi başımın iki yanına yaslıyorum.

"Saçlarında bir çiçek eksik yalnızca." Tutunmak için masaya uzandım ama elim bir çiçek buketini kavradı sanki. Renkli kır çiçekleri, beyaz bir kurdeleyle bağlanmış, ince parmaklarım etrafına dolanıyor, parmaklarımdan birinde bakır bir yüzük var, güneş o yüzüğe çarpıyor. Ben boşluğa düşüyorum. Kuş sesleri kulağımın dibindeymiş gibi canlı. Her şey bir titreşim yayıyor, birkaç telin üzerinde yürüyormuş gibi sallanıp duruyorum. Kafam o kadar ağırlaşıyor ki yere düşmem kaçınılmazdı.

"Luxuria, Luxuria, Luxuria... Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kendime bir tokat attım, elim yüzüme öyle hızlı çarptı ki bir süre kulağım çınladı. Sesler ve görüntüler silikleşti. Yeniden aynayla yüz yüze geldim. Kireç kadar beyazlamıştı tenim. Sendele-

yerek, sallanarak yatağa ulaşmayı başardım. Çok uzun bir zaman sonra ilk kez üşüyordum. Parmaklarım o kadar soğuktu ki örtünün içine girmem biraz vakit aldı. Başımı yumuşak yastığa bıraktım. Ne ağlayabiliyor ne de konuşabiliyordum.

Biraz dermanım olsa kendim için yardım çağırırdım. Ama sadece gözlerimi kapattım, birkaç saniye içinde ölmüş olabileceğimi bile düşündüm.

"Türlü duygular hâlâ dolanıyor yüreğinde;
o eski acısını bastırabilmiş değil hâlâ."
Vergilius

15

Eski Bir Tanıdık

Telefonumun sesini duyuyordum ama gözlerimi açmam biraz zaman aldı. Sesin nereden geldiğini anlamak zordu. Çantamı komodinin üzerinde gördüm. Oraya bıraktığımı hatırlamıyordum ancak neler olduğuna kafa yoracak halde değildim. Zorlanarak çantaya ulaşıp hâlâ çalan telefonu çıkardım. Telefon elimde sustu. Ekranda üç çağrı vardı. İkisi Reyna'ya aitti ama diğeri uzun zamandır görüşmediğim ve aramasını asla beklemediğim birine aitti. Telefon elimde yeniden çalınca cevapladım.

"Efendim?" diye sersemlemiş bir halde konuştum.

"Efendim mi? Lu, hey, sen misin..."

Elimi başıma götürüp ağrıyı dindirmek ister gibi dairesel hareketler çizmeye başladım.

"Yeni uyandım," derken saate hiç bakmadığımı fark ettim. "Sen iyi misin?" diye sordu Reyna. Son zamanlarda bu soruyu bana çok sık soruyordu ve dün restoranda yaşananlardan sonra onu arayıp bunu soran kişi olmam gerektiğini fark ettim.

"Gece bir türlü uyuyamadım," diye yalan söyledim. "Sabaha karşı dalmışım. Ben de seni arayacaktım. Asıl sen nasılsın?"

"Restoranı açamadığım için çok sıkılıyorum. Vaha işe gitti. Buluşalım mı?"

"Olur," dedim zar zor. Bu evde kalmak istemiyordum, bir an önce gitmek istiyordum. "Ama kendime gelmem için bana zaman ver. Duş alayım. Bir de Akil aramış beni..."

"Vay..." dedi meraklı bir tonlamayla.

"Neden olabileceğini biliyor musun?" Etrafın dağınıklığı yüzüme çarpınca ayılmaya başladım.

"Restoran saldırısından dolayı olabilir. Vaha yüzünden beni arayacağını sanmıyorum. Muhtemelen neler olduğunu öğrenmek istemiştir."

"Mantıklı," diye başımı salladım. "Sence onu geri aramalı mıyım?"

"Konuşmak istiyor musun?" diyerek basitçe seçenekleri ayrıştırdı.

"Vampirlerle ilgili kimseyle tek kelime bile etmek istemiyorum. Birazdan görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Midem bulanıyordu, ağzımda ekşimsi kötü bir tat vardı. Berbat görünüyordum ve çok daha berbat hissediyordum. Temizlenmeye ihtiyacım vardı, her anlamda temizlenmeye. Çok uzun zamandır ihtiyaç duymadığım yün hırkamı kışlık kazaklarımın içinde buldum. Üzerime geçirip saçlarımı gelişigüzel şekilde ensemde topladıktan sonra dışarı çıktım.

Etrafa buz gibi gözlerle baktım ancak kimse yoktu. Bugün de müze kapalıydı ve yarın işe dönmem gerekiyordu. Belki de işi bırakmayı ciddi ciddi düşünmeliydim.

Merdivenlerde dün gece yaşanan krizden eser yoktu. Hatta mutfakta bile yoktu. Her şey her zamanki düzenindeydi. Ne bekliyordum, yerde kan damlaları görmeyi mi? Omzumu silktim. Sağlıklı olmadığını biliyordum ama şu an her şeyden çok bir kahveye ihtiyacım vardı, demlenmesi için makineyi çalıştırdım. Ekmek kızartma makinesine de iki dilim ekmek koyup dakikasını ayarladım. Buzdolabından çilek reçeliyle krem peynir çıkardım, dolapta portakal ve vişne suyu görünce içine biraz bakakaldım. Onları ben almamıştım çünkü katkılı ürünler kullanmazdım, zaten meyve suyuyla pek aram yoktu. Kimin aldığını düşünmeden portakal suyunu çıkardım, üzerini biraz inceleyince organik olduğunu görmek biraz daha şaşırmama neden oldu. Kutuyu doğrudan kafama diktim.

Telefonumdan bir müzik açıp tezgâha bıraktım. Ancak ekmeklerin üzerine biraz krem peynir ve reçel sürdükten sonra merakıma yenik düştüm. Yeniden buzdolabını açıp kesinlikle benim almadığım diğer şeylere baktım. Neler olduğunu biliyordum çünkü bir gün önce kanımı yenilemek istediğim için internette araştırma yapmış ve bu sebzelerle karşılaşmıştım ama yine de telefonumu alıp yeni bir arama yaptım. Hepsi oradaydı. Dolabın kapısını hızla çarptım.

Ne yapmaya çalıştığı hakkında düşünmeye son vermiştim. Yarı sinirle oldukça pratik olan kahvaltımı bitirip bir fincan kahveyle yukarı çıktım. Kahve fincanını aynanın önüne bırakıp temizlik malzemelerimi kucağımda topladım. Saat öğleden sonra biri gösteriyordu. En son lisede güne bu kadar geç başlamıştım sanırım.

Duşu kısa tuttum çünkü hâlâ bedenim hantal gibiydi. Her zaman enerjik biri olduğum için bu durum beni daha çok rahatsız ediyordu. Biraz gece ışığı... Başımı iki yana salladım. *Vampirlerden kurtulman gerek kızım, ciddiyim... Onlarla ilgili her şeyden.*

Çalışırken asla tercih etmeyeceğim, neredeyse bir pijama kadar rahat hissettiren kahverengi pamuklu triko pantolonumu giydim. Üzerine de boğazlı beyaz kısa bluzumu geçirdim, kimsenin boynumdaki küçük olayı görmesini istemiyordum. Saçlarımı çok hevesli olmasam da açık bırakmıştım. Telefonumdaki uygulama üzerinden bir araç çağırıp beklerken çantamı değiştirdim. Arabamdan bir haber olup olmadığını Vaha'ya sorsam iyi olurdu. *Vaha.* Dün onunla ilgili kafama sızan yarım yamalak anlar pek üzerinde durmak istemesem de gün gibi ortadaydı. Bana söylemediği çok şey olduğunu tahmin ediyordum ama o görüntüler, düşünebileceğim her şeyden korkutucu şekilde daha fazlaydı.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gittiğim sırada rafta daha önce orada olmadığına son derece emin olduğum iki kutu gördüm. Hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra ilaç kutularını elime aldım, onları incelerken dışarıdan gelen araç sesi kulağıma çalındı. Çantamı ve ceketimi alıp aşağıya indim, dışarı çıkmadan önce ofisin dinlenme odasından küçük bir su şişesi kaptım. Elim kolum

tamamıyla dolmuştu. Serçeparmağımla dış kapıyı açtım ama görmeye hazır olduğum şey bu değildi.

"Akil," diye seslendim. Arabasından inerken başını kaldırmış şatoya bakıyordu. Kapıda olduğumu ben seslenince fark etti ve gülümserken zorlandığını anlayabildim. Merdivenleri çıkıp karşımda durdu.

"Merhaba," dedi resmi bir nezaketle. "Rahatsız etmiyorum umarım."

"Hayır," dedim. "Sadece beklemiyordum, biraz şaşırdım. Nasılsın?" Akil Maner kasabanın fabrikatörlerinden biriydi. Kısa süreli romantik ilişkimiz vampir karşıtlığı yüzünden bitmişti ve hikâyemizin sonu olmuştu. Bazı hikâyeler ne kadar da kısa ve öz oluyordu...

"Seni aramıştım ama geri dönmedin, ben de şansımı denemek istedim." Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolonu vardı. Kestane rengi saçları, yeşil gözleri, sivri yüz hatları ve kesinlikle çok hoş bir kokusu vardı. Otuz dört yaşındaki bir insana göre hatırı sayılır bir kariyer ilerlemesi bulunduğunu da söylemek gerekiyordu.

"Biraz acelem vardı," diye yalan söyledim. Kapıdan çıkmak üzere olmam çok iyi denk gelmişti. Ne olursa olsun saygı duyduğum biriydi ve kabalık etmek istemiyordum. Evet... işte ben genel olarak böyle davranan biriydim. Öfke nöbetleri geçirip durmazdım.

"Görüyorum," dedi tamamıyla dolu ellerime hafif tebessümle bakarak. "Daha sonra bana vakit ayırabilirsen sevinirim, tutmayayım seni." O sırada çağırdığım araç da gelince tamamen kurtulmuş sayılırdım ama söylediğim gibi, ben kabalık edemezdim.

"Ciddi bir şeye benziyor," dedim. "Bana izin ver, çağırdığım aracı geri göndereyim ve sonrasında bir kahve içelim."

"Müsaadenle bunu ben halledeyim." Kapıdan çıkamadan beni eliyle durdurdu. Merdivenlerden inip araca gitti, camın açılması için işaretparmağıyla küçük bir harekette bulundu. Cüzdanını çıkarıp birkaç şey söyledikten sonra şoföre yüklü miktar para verdi ve araç geri döndü.

"Ofisimde konuşabiliriz." İçeriye girmesi için kapıyı açtım. Buna istekli görünmüyordu ama aksi bir şey söylemedi. Onu

bir suç mahalline davet etmişim gibi gözleri her an her yeri tarıyordu.

"Müzenin bir süredir kapalı olduğunu duydum."

Yolu bilmesine rağmen önden geçmem için kenara çekildi.

"Evet," dedim doğal olmaya çalışarak. "Hem tadilat vardı hem ben biraz hastaydım hem de sergiden sonra çalışanların ara verme fırsatı olmamıştı. Hepsini aynı anda halletmeye çalıştım." Akil'e gülümsedim ve ofisin kapısını açıp eşyalarımı masanın üzerine bıraktım.

"Sade ve tek şekerli?" diye sordum.

"Lütfen," dedi. "Yardım edebilir miyim?"

"Sadece bir tuşa basacağım ama üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyorsan olur tabii." Akil benimle güldü, onunla konuşmak çok rahattı ve ondan bu yüzden hoşlanmıştım. Ne istediğini bilen, nazik ve akıllı biri olduğu için. Ama diğer tüm vampirlerden olduğu gibi Vaha'dan hiç hoşlanmıyordu. Vaha'nın hisleri de ondan farklı değildi. Akil bu yüzden Reyna'yla görüşmek istemiyordu ve en yakın arkadaşımı istemeyen birini hayatıma dahil edemezdim.

"Senin neyin var?" Peşimden gelmişti, ben fincanları indirirken duvara yaslanarak bekliyordu. "Biraz hastaydım dedin." Şöyle bir etrafa göz gezdirdi. "İyi görünüyorsun." Dudaklarında şüpheli bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler." Fincanları indirirken zaten kısa olan bluzum iyice yukarıya sıyrıldı. "Soğuk algınlığı," dedim. Gece ışığı bağımlısı olduğumu söylersem konuşmanın nereye gideceğini görmek istemiyordum.

"Multivitamin ve demir hapı onun için mi?"

"Hımm?" Omzumun üzerinden anlamayarak seslendim.

"Masaya bıraktığın ilaç kutuları," diye açıkladı.

"Sen de mi kullanıyorsun?" Ne ilacı olduklarını bilmiyordum ama öğrendiğim iyi olmuştu. *Biri kansızlık yüzünden desteğe ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı. Ne tatlı!*

"Hayır ama ben satıyorum. Benimle ilgili her şeyi bu kadar çabuk mu unuttun Luzia?" Yarı eğlenir, yarı alıngan bir tavrı vardı ve haklıydı. Fabrikasının ilaçlar üzerine olduğunu şimdi hatırlamıştım.

"Kahveyi nasıl içtiğini hatırlıyorum." Gülümseyerek fincana bir tane şeker atıp ona uzattım. Yeniden ofisime geçtik. Masanın arkasına geçmek yerine onun karşısındaki diğer koltuğa yerleştim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum nezaketen. Doğruca, benden ne istiyorsun, demek istesem de bu kabalık olurdu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı. Kaşları hafif çatılıydı ama öfkeden ziyade endişeli bir ifade yerleşmişti yüzüne. Düşünceli ve biraz da sıkıntılı görünüyordu. "Reyna'nın restoranında olanları duydum, bunun için üzgünüm."

"Saldırıyla ilgili düşünmek istemiyorum, çok kötüydü. Ölenler olabilirdi."

"Haklısın," dedi. "Yaralanmadığın için sevindim. Reyna nasıl?" Bunun fiziksel sağlığıyla ilgili bir soru olmadığına neredeyse emindim.

"Şokta, onun yanına gidiyordum aslında. Restoranı onun için çok değerli ve şimdi..." Derin bir nefes aldım. "Her şey bu halde."

"Sence bu neden Reyna'nın başına geldi?" Konuşurken alnı kırışmıştı, ikimiz için de durumu kolaylaştırmaya karar verdim.

"Bunu ikimiz de biliyoruz Akil," dedim. "Neden bana gerçekten sormak istediğin şeyleri sormuyorsun?"

Fincanı eline alıp koltukta arkasına yaslandı. Biraz daha gerilmişti.

"Sadece senin için endişelendim," dedi. "Uzak kalmak istedim ama duyduğum şeylerden sonra bunu yapamadım." Böyle bir giriş beklemediğim için oyalanmak adına ben de kahveme uzandım. Ne duymuş olabileceğini düşündüm ama artık fiyasko anlarıma yetişmek pek mümkün değildi.

"Bir vampirle çalışmak nasıl bir şey? Patronunun döndüğünü duydum."

Ah, kolay yerden gelmişti.

"Varlığı yokluğu bir." Bu konuda oldukça samimiydim. Arada yaptığı çıkıntılıkları saymazsak işlerime çok karışmıyordu. "O gelmeden önce nasıl işliyorsa her şey yine öyle ilerliyor. Sadece bir ofise daha ihtiyacımız var. Tadilat bunun içindi." Bir an için söylediklerimi desteklemem gerektiğini hissetmiştim.

"Öyle mi?" Şaşırmıştı. "Ürkütücü biri olduğunu duymuştum." *Eh, kimi zaman.*

"Sidra Dekalton'la en yakın arkadaşlar olduğumuzu söylemem ancak ürkütücü biri de sayılmaz. Belki biraz ukala olabilir ama bütün patronlar öyle değil mi?" Fincanı dudaklarıma yaslayıp gülümsemeyi denedim.

"Burada seni rahatsız eden kimse oldu mu?"

"Hayır. Sidra varken kimsenin böyle bir şeye cesaret edeceğini sanmam." İşte bu konuda ona tamamen güvenebilirdim. Her yer protesto edilirken şato sınırlarına kimse yaklaşamamıştı.

"Neden? Onun tehlikeli olmadığını düşünmüyor muydun?"

"Ürkütücü sayılmaz demiştim aslında. Bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Ki herkes sahip oldukları karşısında biraz korumacı değil midir? Eminim biri ofisini yakmak isterse sen de oldukça tehlikeli olabilirsin."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Olabilirim." Fincanı sehpanın üzerine bırakıp dirseklerini dizlerine yasladı. "Luzia açık konuşacağım. Vampirlerle ilgili görüşümü biliyorsun, zaten bu noktada olmamızın nedeni de bu."

Hafifçe başımı salladım ama konuyu bize getireceğini hiç düşünmemiştim.

"Görüşlerinle ilgili elbette sana saygı duyacaktım. Öyle de yapıyordum ama senin için endişelenmeden edemedim. Şu eğlence yerindeki olayı duydum, Sidra Dekalton'un sana kan verdiği için bir vampiri öldürdüğünü." Boynunu kırmanın bir vampiri öldürmediğini söyleyecektim ama dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu bildiğinden emindim, yine de bu kelimeyi seçmişti çünkü teknik olarak boynu kırılan birinin ölmesi gerekirdi.

"Birbirlerini öldürmelerinde benim için bir sakınca yok ama öldürme eylemini bu kadar doğal bulmalarında bir sakınca var. Yaratılışları beni ilgilendirmiyor, eğer vahşilerse ormana gitmeli ve insanların arasında dolaşmamalılar. Özellikle sevdiğim insanların etrafında." Kararlı ve samimi görünüyordu.

"Sonra diğer olayı duydum. Bir vampirle arkadaş olmaktan daha kötü bir şey varsa, o da bir vampire bağımlı olmaktır. Seni bu konuda uyarmıştım, gece ışığı dedikleri şey bir zehirden başka bir şey değil."

İşte şimdi resmen utanmıştım. Yanaklarımın kızardığını fark ettim ama saçlarımın bunu gölgelediğini umuyordum. Bundan nasıl haberi olabilirdi? Vaha, Sidra ve Reyna dışında kimse bilmiyordu. *Arthur...*

"Restoran olayının hemen sonrasında saldırganların oldukça şüpheli ölümleri beni sana getirdi. Bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Çünkü senin için endişelendim, kendinde olup olmadığını ve seni zorlamadıklarını görmek istedim. Onlar gibi düşünüp düşünmediğini bilmem gerekiyor."

Donup kalmıştım. Böyle bir konuşma akışı beklemiyordum. Beni sorgulayacağını, bazı sorular soracağını ve belki yadırgayacağını tahmin ediyordum ama o gerçekten benim için endişelenmişti. Ne durumda olduğumu merak ettiği için buradaydı, ağzımdan laf almak için değil. Belli ki zaten her şeyi biliyordu. Konuşmadan önce boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm.

"Öncelikle teşekkür ederim beni düşündüğün için," dedim. "Ama sanırım bazı yanlış anlaşılmalar var. Sidra Dekalton beni herhangi bir şey için zorlamıyor veya üzerimde baskı kurmuyor. Sivri Diş'te yaşanan olay kendi aralarındaki bir anlaşmazlıktı, bunu iyi veya doğru bir şeymiş gibi göstermeyeceğim ama büyük ve ciddi bir şey de değildi. Bağımlılık konusu kulağına biraz yanlış gelmiş. Gece ışığı kullandığımı senden hiç saklamadım ama bir vampire bağımlı değilim, öyle olsaydım şu anda o vampirin yanında olurdum."

Parçaları birleştirince böyle düşünmesi mantıklıydı. Müze bir süredir kapalıydı ve ben de bir süredir ortalıkta görünmüyordum. Üzerine gelen saldırılar ve zaten bilinen gece ışığı sevdam beni ne noktalara getirmişti... *Çok önemsediğin saygınlığın nerede şimdi Lu?*

"Diğer meseleye gelecek olursak, restorana yapılan saldırı bu zamana dek şahit olduğum en korkunç şeydi. İnsanlardaki nefret benim için hiçbir açıdan anlaşılır değildi. Ama sonrasında yaşanan

olay gerçekten bir kaza değilse bu da eşit derecede korkunç sayılır. Ancak arada bir fark var, restorandaki kimse birilerini öldürmek için kimseye saldırmamıştı ama o arabanın içindekiler bir sürü masum insanı öldürmek konusunda hiç tereddüt etmedi. Kim daha suçlu oyununu oynamayacağım fakat birini öldürmek kimsenin sahip olduğu bir hak değil. İncitmek de öyle. Madem açık konuşuyoruz... Aramızdaki temel fark, sen tüm vampirlerin kötü olduğuna inanırken ben vampirlerin de diğer tüm canlılar gibi iyilere ve kötülere sahip olduğuna inanıyorum."

"Hayır," dedi Akil. "Temel farkımız senin vampirleri bir canlı olarak görüyorken benim öyle düşünmemem Luzia."

"Bir hayatları var Akil," diye karşı çıktım. "Düşünebiliyor, eylemde bulunabiliyorlar, sevebiliyorlar... Bunların birini bile yapamayan çok insan gördüm ben."

"Ya da iyi numara yapıyorlar. Psikopatlar da öyle, çoğunun ailesi olduğunu duymuş muydun? Hiçbirinin hisleri yoktur ama hepsi romantik bir âşık gibi davranabilir."

"Belki bütün insanlar da numara yapıyordur o halde?"

"Belki," dedi. "Ama tek bir hayat yaşıyorlar ve nihayetinde ölüyorlar."

"Beni merak ettiğin için teşekkür ederim," dedim daha fazla bu tartışmayı sürdürmemek adına. "Gece ışığının zararlı olduğunu biliyorum, belki özel bir ağrı kesici yapıp beni kurtarırsın."

"Üzerine çalışacağım." Ayağa kalkarken yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Ben de onunla birlikte kalktım. "Başın derde girerse lütfen bana gelmekten çekinme."

"Teşekkür ederim, sen de."

"Hadi gel, seni de Reyna'ya bırakayım."

"Bu gerçekten güzel olur." Yeni bir araç çağırmakla uğraşmak zorunda kalmazdım.

Masanın üzerine bıraktığım eşyaları aldım ama bu defa kutuları çantama koyabilmiştim. Arabasının kapısını benim için açtı, belimden tutarak beni yönlendirdi ve kapıyı üzerime kapatırken gülümsedi. İstemsizce başımı kaldırdığımda, odamın pencere-

sinde onun durduğunu gördüm. Şatoda olduğunu bilmiyordum. Çoktan gitmiştir diye düşünüyordum. Ama kara gözleriyle oradan bana bakıyor, gözünü bile kırpmıyordu.

"Evde mi buluşacaksınız?" diye sorarak dikkatimi dağıttı Akil.

"Evet," dedim. "Eski hastanenin orada yaşıyor." Oldukça lüks, hatta muhtemelen bu kasabada tek olan arabası geriye atılıp kolayca viraj alarak anayola çıktı. Daha önce onu hep yanında korumayla görmüştüm ama bu defa kimse yoktu.

"Reyna'ya içtenlikle geçmiş olsun dileklerimi ilet lütfen. Erkek arkadaşı dolayısıyla ona çiçek gönderemiyorum."

"Elbette," dedim. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, Vaha nezaketi hoş görür ona çiçek göndermenin bir sakıncası yok."

Bu onu eğlendirmişti.

"Onları hiç tanımadığını düşünmeye başladım. Vaha'nın ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Tersaneyi işletiyor," diye başımı salladım. Bu kadarla kalmadığını biliyordum ama basit cevaplarla konuşmayı güvenli alanda tutmaya çalıştım.

"O kadar mı?" diye yan gözle bana baktı.

"Bilmem, sen sadece bir ilaç şirketi mi yönetiyorsun?" Misilleme yapmak istemiştim ama, "Hayır," deyince planım biraz elimde kaldı.

"Çok iyi bir kalbin var," dedi daha kısık bir sesle. "Ben de ona zarar gelmesinden korkuyorum."

"Benim için endişelenme." *Kalbim içinse hepimiz biraz geç kaldık.*

Araba durdu, Reyna'nın evinin önündeydik. *Nihayet.*

"Luzia," derken bana döndü. "Seninle vakit geçirmeyi özlüyorum. Benim tarafımda olman için çok şey verirdim."

"Çok fazla şey vermene gerek yoktu, sadece daha açık fikirli olsan belki bir şansımız olurdu."

"Olurdu," diye gülümsedi. "Artık olmaz mı?"

Bu ilgi karşısında şaşırsam da Akil rol kesecek biri değildi.

"Açıkçası kasabada daha ne kadar kalacağımı bile bilmiyorum, o yüzden yanlış bir şey söylemek istemem. Şu anda bir ilişki istediğimi sanmıyorum, özellikle de sürekli arkadaşlarımla aramda soruna yol açacak bir ilişki."

"Kasabadan ayrılmayı mı düşünüyorsun?" Şaşkınlık kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Evet," dedim çabucak. "Ailemden çok uzak kaldım ve hayatımı nerede kurmak istediğimden emin değilim. Okul için zaten büyüdüğüm yerden yıllarca uzak kaldım."

"Tek sebebi bu mu?"

Asıl sebebin bununla hiçbir şekilde ilgisi yoktu. Ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Önümü göremiyorum," dedim kafam karışıkmış gibi.

"Bugün beni çok şaşırttın," dedi Akil. Gözleri biraz buruk görünse de gülümsüyordu. "En azından ara sıra görüşebilirsek memnun olurum. Başka bir iş ya da başka bir yerde hayat kurmak istersen biliyorsun ki iyi bağlantılarım var."

"Çok naziksin. Elbette, bir akşam yemek yiyelim." Arabanın kapısını açtım.

"Bunu unutmam Luzia." Gülümsedi, ben de gülümsedim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve el sallayıp Reyna'nın evine doğru yürüdüm. Yüzüm kızarmıştı, biraz da gergin bir heyecana kapılmıştım. Birkaç ay önce ondan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyordum ama şimdi bir başkasını ne kadar düşündüğümü hesap edersek yanına bile yaklaşamazdı. Akil, Sidra'dan muhtemelen daha iyi bir tercih olsa da şartları göz önüne aldığımızda o kadar da iyi bir seçim olmazdı. Bir yerde iki taraf varsa ikisinin de elleri kirli olurdu ve hayatımda daha fazla olay istemiyordum.

"O gördüğüm araba sandığım kişinin miydi?" Reyna ben daha çalmadan kapıyı açmıştı, pencereden bizi izlediği ortadaydı.

"Eve geldi. İnanabiliyor musun?" Ayakkabılarımı çıkarıp kenara bıraktım. Ben kanepeye yerleşirken Reyna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Benim için endişelenmiş, gerçekten endişelenmiş. Benimle bir şansı olup olmadığını sordu."

"Şaka yapıyorsun. *Onca* şeyden sonra. Bu biraz yüzsüzlük olmuş." Reyna o zamanlar Akil beni sürekli arada bıraktığı için ondan pek hoşlanmıyordu.

"Samimi görünüyordu. Her şeyden haberi varmış. Bağımlı olmamdan bile. Tabii bunu itiraf etmedim, sorun yok dedim.

Sidra'nın beni bir şeylere zorladığını düşünmüş, kütüphane kapalı olunca dayanamamış ve restoran saldırısını da duyunca kontrol etmek için gelmiş."

"Asla düşünmezdim," dedi bir yastığı kollarının arasına sıkıştırıp. "Sana söylemedim ama onu birkaç kez farklı kadınlarla gördüm. Vaha onun tam bir çapkın olduğunu söylüyor. Tabii daha kaba kelimelerle."

"Ciddi misin?" Bunu kesinlikle beklemiyordum. "Bana tek derdi işi gücü olan tiplerden biriymiş gibi gelmişti."

"Hayır, eğlenmeyi biliyormuş. Ama bekâr bir adamı bunun için suçlayamayız."

"Doğru," dedim katılarak. "Sen ne dedin?" diye sordu televizyonu kapatıp yeniden yastığa sarılırken.

Omuz silktim ve boşlukları doldurmasını bekledim.

"Akil'e benden uzak dur diyecek kadar Sidra'dan hoşlanıyor musun?"

"Boş ver." Kaşlarımı çattım. "Asıl sen nasılsın? Vaha ile neler oldu? Kazayla ilgili bir şey söyledi mi?" Yine her şeyi unutup kendi dertlerime takılmıştım.

"İyiyim," dedi Reyna. "Restoran kapandığı için sıkılıyorum ama Vaha bir-iki gün içinde camların eskisi gibi olacağına söz verdi. O bunlarla ilgilenecek, sonra kaldığım yerden devam edeceğim. Sabah polis merkezine ifade vermeye gittim. Bok gibiydi. O yüzden bu sıkıcı şeylerden bahsetmek yerine senin aksiyon ve heyecan dolu hayatını dinlemek isterim."

"Çok komiksin," derken onaylamaz gözlerle baktım ama sonra teslim olarak ona her şeyi anlatmaya başladım.

"O muhteşem kız acı çekiyordu. O kadar çok acı çekiyordu ki her hücremde hissettim. Onun acısı yüzünden ağlayacaktım neredeyse. Üstelik o acının sebebi Sidra, bundan eminim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bundan eminim."

"Gerçek gibi miydi?" diye olayın enerjisiyle fısıldadı.

"Bir anı gibiydi ama o ânı yaşıyormuşum gibi değil, izliyormuşum gibiydi. Birine araba çarptığını görürsün ancak durduramaz-

sın, araba çarpar ve sana da çarpmış gibi korkarsın ya... Yerinden sıçrarsın ya da çığlık atarsın... Öyle bir histi."

Elini çenesinin altına yaslamış aheste aheste dinliyordu.

"Kafam çok karışık," dedim başımı koltuğa bırakıp. "Sabah daha da kötüydü, Vaha'nın da olduğu bazı görüntüler gördüm. Onlar çok belirsizdi ama haberin olsun, sevgilin bizden bir şeyler saklıyor." Reyna'dan bunu gizleyemezdim, geçmişe dair ne varsa birlikte çözsek iyi olacaktı çünkü sonucu hepimizi etkileyecekmiş gibi görünüyordu.

"Öyle söyleme," diye yüzünü kırıştırdı. "Dün gece bir telefon konuşması duydum, ne dediklerini anlamadım ama gizli bir buluşmadan söz ediyordu. İçim içimi yese de karanlık işleriyle ilgilidir diye kendimi teselli ettim."

"Karanlık işlerinin olması teselli olacak bir durum değil Reyna..."

"Umarım öyledir," dedi dudaklarını büzerek. "Bazen tüm bu olanlar aramıza giriyormuş gibi hissediyorum. Sidra'nın gelişinden önce hayatımız daha kolaydı."

Düşününce ona hak vermemek elde değildi.

"Akil'e söylediklerin..." Dudaklarını ısırdı. "Kasabadan gitmekle ilgili, bu nereden çıktı Lu?"

"Sanırım pek dile getirmediğim ama aklımda olan bir şey ağzımdan çıktı." Ona dün gece eşyalarımı toplayıp kaçıp gitmek istediğimden ve sinir krizi geçirirken merdivenlerden yuvarlandığımdan bahsetmemiştim. Hâlâ bedenimde kas ağrıları vardı ama neyse ki ciddi bir incinme yaşamamıştım.

"Bütün bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum." Ben de onun gibi bir yastık kapıp kollarımın arasına kıstırdım. "Biriyle tanışıp âşık olacağımı düşünüyordum, tıpkı sizin gibi. Tatlı anlar. Romantik yemekler. Küçük kaçamaklar... Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. İyi bir kariyer ve romantik bir aşk beklentilerim, sadece bana ait olduğunu kanıtlamaya çalıştığım bir hayata dönüştü."

"Sen olmadan ne yaparım bilmiyorum ama istediğin şey bu kasabadan gitmekse seni desteklerim." Kolumu sıvazladı. "Hayatın için en iyisi neyse onu seçmelisin."

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. Bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Günün kalanında yemeğimizi yerken vampirler dışında her şeyden konuşmaya gayret ettik. Kısa bir animasyon seyrettik ve gelecekle ilgili planlar yapıp hayallerimize güldük. Mutlu ve sıcak bir andı, bana birçok şeyi sorgulatmıştı.

Gece kalmak ne kadar cazip olsa da ertesi gün nihayet işimin başına dönecektim ve buna ihtiyacım vardı. Tamamen gitmeyeceksem ondan ya da oradan kaçmanın bir anlamı yoktu. Yol boyunca aklımdan çok şey geçti ama Akil'le yaptığımız konuşmaya takılıp kalmıştım. Hoş biriydi, vakit geçirmesi iyi biriydi. Vampirler hayatımızda olmasa şu an ne durumda olacağımızı düşündüm. Sidra kelimenin tam anlamıyla başımı döndürmüştü. Tüm bu etkenleri bir yana bırakırsak, belki de şimdi hep düşlediğim o romantik aşkın içinde onunla olacaktım. Bunları düşünmek saçmaydı, olanları değiştiremezdim ama olacaklara müdahale edebilirdim.

Üzerimdekileri uzun bir tişörte benzeyen geceliğimle değiştirip makyaj yapmamış olsam da aynanın karşısına oturdum. Kendimle ilgilenmek iyi hissettiriyordu çünkü bana önemli olduğumu hatırlatıyordu. Saçlarımı karışmaması için fırçalayıp tepeden topladım. Sabahtan ve dün geceden dağılan etrafı hızlı bir şekilde topladım. Yere düşmüş ya da fırlatılmış birkaç şeyi yerleştirip kıyafetleri kirlilerin arasına atmak için ayırdım. Hiçbiri yeterince zamanımı almamıştı.

Nihayet bu defa çalışmak için masaya oturduğumda yanımda getirdiğim meyve suyundan birkaç yudum aldım. Tabletimden e-postaları kontrol edip biriken görevleri not almaya koyuldum. Önümde gerçekten çok iş vardı. Yeni sergi hazırlığı, yıldönümü hazırlığı ve elbette bir de cadılar bayramı vardı. Onu müze için değil, Reyna'nın restoranı için planlayacaktım. Bu yıl özellikle bir planlama yapmamızı istemişti. *Vampirlerle cadılar bayramı, ne hoş.* Kimsenin kostüm giymesine bile gerek yoktu.

Elim göğsüme gitti. Sancı saplanmamıştı ama kaşınmıştı.

En önemli sorunumu neredeyse unutuyordum. Arthur'un kanı bedenimi terk ettiğinde gece ışığı etkisi de yok olmuştu.

Şimdi benim bir kostüme ihtiyacım vardı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

"Ben her şeyin şarkı söylediğini duymak isterim ama siz
dokunduğunuzda her şey kaskatı kesilir, dilsiz olur.
Siz her şeyimi öldürüyorsunuz."
Rilke

16

Bin Tane Ömrün De Olsa

Akşamüzeri kafamı toplamak ve her şeyden biraz uzaklaşmak için bilgisayarımı alıp vampirlerin girişinin yasak olduğu restoran bara gittim. Yasalara göre vampirler kabul görmüş olsa da gümüş etiket almış işletmelere girmeleri yasaktı. Böylece insanlar nerelerde onlarla karşılaşmayacaklarını biliyordu. Gümüş, vampirler için yakıcı etkiye sahipti; onları tam anlamıyla öldürmese de yaralıyor ve yavaşlatıyordu. Vampir ifşasından sonra tüm dünyada gümüş alımında ciddi artışlar yaşanmış, insanlar kendilerini güvende hissetmek için gümüş takılara ağırlık vermişti.

Bu nedenle barda yanıma oturup bana gülümseyen ve vampir olduğunu düşündüğüm biri odağıma girdiğinde şaşırdım. Adam kumaş pantolon ve beyaz gömlek giyiyordu. Saç kesimi oldukça eski moda olduğu için yaşı daha büyük görünse de otuzlarının ortasında olduğunu düşündüm.

"Merhaba," diye söze girdi. "Sizi rahatsız ediyor muyum?" Nezaketle uzattığı elini sıkmamak için çok sebebim vardı ama yine de elimi uzattım.

"Ofisinizi aradım ve asistanınız burada olduğunuzu söyledi."

Açık sözlülüğü karşısında şaşırsam da belli etmemek için gayret ettim. Vampir olup olmadığını anlamamıştım ve emin olmamın bir yolu yoktu. Eğer vampirse muhtemelen içeriye girmek için birilerini etki altına almıştı. Mekân oldukça sakin olduğu için dikkat çekmiyordu ama yaptığı fark edilirse vampirler adına kötü bir izlenim yaratacaktı. Onlar için bir çeşit başkan gibi olan temsilcileri her hafta televizyona çıkıp vampirlerin yeni dünya düzeninde kaynaşması için ellerinden geleni fazlasıyla yapacaklarını, aksi takdirde cezaların kendi vampir yasaları tarafından da verileceğine dair insanları temin ediyordu.

"Randevu alamayacak kadar acil miydi işiniz?" diye sordum. İçimden bir ses görüşmek istediğinin ben değil, yine başka yaşamdaki uzantım olduğunu söylüyordu.

"Burada yaşamıyorum," derken bana dönüp kendini açıkladı. "Çok kalmayacağım için acil diyebiliriz evet." Barın üzerindeki kadehini bana doğru çekti. "Yatırımcıyım ve işlettiğiniz müzeye talibim. Şatoyu devretmeyi düşünüyor musunuz?"

Hiç beklemediğim yerden gelen soru iyice şaşırmama neden oldu.

"Orası özel mülk," dedim. "Bana ait değil, bunun kararını ben veremem ama sahibinin de öyle bir düşüncesi olduğunu sanmıyorum."

"Peki arazinin sahibi için ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Bir yıldır müzenin idaresinden sorumluyum ama kendisiyle yakın zamana kadar tanışmıyorduk."

"O şatoyu gerçekten istiyorum," dedi adam. "Bunun için her şeyi yapmaya hazırım." Her şeyi derken epey vurgulaması ifadenin dikkatten kaçmasına engel oluyordu.

"Bunun için benimle değil, arazinin sahibiyle görüşmelisiniz."

"Sahibi..." dedi kaşlarını kaldırarak. Rahatsız olmama neden olacak bir hali vardı ama adını konduramıyordum.

"Sidra Dekalton," dedim.

Adam gülerek birden önüne döndü.

"Eğer benim için bu işi hallederseniz sizi memnun ederim. Hayatınız boyunca çalışmanıza gerek kalamayacak kadar fazla komisyon alırsınız. Fiyatı siz belirleyin."

Gözlerim bar tezgâhının üzerindeki eşyalarıma takıldı. Toparlanıp gitmeyi düşündüm ama peşimden gelmesi daha rahatsız edici olurdu ve henüz içeceğimi yeni sipariş etmiştim.

"Affedersiniz ama bu epey uygunsuz teklifinizi geri çevirmek durumundayım. Söylediğim gibi, eğer araziye talipseniz bunu sahibiyle görüşmek zorundasınız."

"Aracı olmanızı istiyorum," diye ısrar etti.

"Üzgünüm," dedim. "Yardımcı olamayacağım." Dönüp dikkat çekmeyecek şekilde bilgisayarımı kendime doğru çektim ve mesajı almasını umdum.

"Lütfen teklifimi düşünün," diyerek yerinden kalktı. "Tekrar görüşeceğimize eminim." Başıyla selam verip usulca uzaklaştığında arkasından baktım. Kimse varlığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Bu garip görüşmeyi yok sayarak yeniden bilgisayarıma ve işlerime döndüm.

Her şey bitmişti, şimdi de onun emlakçısı mı olmuştum? Gözlerimi devirdim. *Eminim kasabayı satın alacak kadar parası vardır.* Gerçi, ne işlerle meşgul olduğunu bilmiyordum ama rahatsız edici asistanı Mila bir süredir ortalıkta yoktu. Müzeye ilk geldiği zaman kadın onun önemli işlerini yürüttüğünü söylemişti ancak ne oldukları hakkında bilgi vermemişti.

İşlerimi çoğunlukla bitirdiğimde kokteylimi kafama diktim ve eşyalarımı toplayıp bilgisayarımı büyük çantama yerleştirdim. Hesabı ödedikten sonra restorandan çıkmadan tuvaleti kullanmak için alt kata indim ve müsait olan kabinlerden birine girdim.

Hem ağrı hem de gece ışığı yoksunluğu bünyemi sarsıyordu. Parmaklarımda titremeler başlamıştı. Saç diplerimi kaşımaya başladım ve tırnaklarım derime fazla baskı yapınca sinirden inledim. Bütün öfkem kendimeydi, şimdi ne yapacağım hakkında fikrim yoktu.

Ellerimi ve yüzümü yıkamak için kabinden çıkıp lavabonun kenarlarından tutundum. Dışarıdan ışıklar yanıp sönüyordu, hafif mü-

zik kulağıma bir davul kadar hiddetli geliyordu. Musluğu açıp altına elimi dayadım ve kana kana içmeye koyuldum. İlk anda midemi bulandırdı. Geri çekilip bol suyla yüzümü yıkamaya başladığımda görüntüler de sesler de bulanıktı. Gıcırtının kafamın içinden yükseldiğini sandım ama sonra aynadan başka bir kabinin kapısının açıldığını gördüm. Birinin çıkmasını bekledim ve irkilerek arkamı döndüm ama otuz saniye boyunca hiç hareket olmadı. Bir, iki, üç diye saydım içimden ve buram buram kanın kokusunu aldım. Gözlerim tuvaletin kapalı kapısına döndü, çığlık atmalı veya birilerine haber vermeliydim ama otokontrolüm ve sağduyum yerinde değildi.

Yavaşça kabine doğru yanaştım, birkaç adımdan sonra kanın zeminde akmaya başladığını gördüm. Ayakkabıma bulaşmaması için ince kan yolunun üzerinden atlayıp kabinin içine doğru çekildim. Oradaki şüphesiz bir vampirdi, göğsüne bir şey saplıydı ve tüm kan oradan akıyordu. *Evet, kesinlikle birilerine haber vermeliyim ama sadece birkaç damlası beni kendime getirir.*

Aklını topla Luzia.

Sidra beni vampir cinayetleri ile suçluyor ve şimdi bir tanesiyle burada baş başayım. Kesinlikle haber vermeliyim ama birkaç damla, sadece birkaç damla sonra aklım yerinde olacak. O zaman daha doğru hareket edeceğim. Düşüncelerimi toparlamak için sadece birkaç damla.

Yapma... Bu kadar zayıf değilsin. Arthur ile yaşadıklarını düşün.

Adam çoktan öldüyse ona bağımlı olamazdım.

"Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın."

Derin derin nefes aldım. Yaptığım iğrençti. Burada biri ölmüştü ve ben onu sömürmeyi düşünüyordum. Kahretsin, gerçekten deliriyor olmalıydım. Tüm gücüm ve irademden ne kaldıysa toplayarak kendimi kabinden dışarıya attım. Çantamdan telefonumu çıkarıp Vaha'nın numarasını tuşladım. Uzun süre çaldırmama rağmen kimse telefona yanıt vermedi. Şansımı Reyna'yla denedim ama o da beni yalnız bırakmıştı. Vaha'nın ofisini aradım fakat iyi günümde değildim, sekreteri yerinde olmadığını ve kız arkadaşıyla yemeğe çıktığını söyledi. *Harika.* Nerede olduklarını öğrenip yemeklerini mahvetmek istemiyordum ama bir vampir cesediyle ne yapacağımı da bilmiyordum...

Restorandaki birine haber verirsem ve suç gerçekten üzerime kalırsa ne olacaktı? Burası vampirlerin girişinin yasak olduğu bir yerdi, eğer duyulursa onlar için hiç iyi olmazdı. *Bundan bana ne ki?* Doğru düzgün düşünemiyordum.

Tuvaletin kapısı yavaşça açıldı ve içeriye görmeyi isteyeceğim en son kişi girdi. İçerisinde ölü vampirin durduğu kabinin karşısında yere çökmüş, ne yapacağımı düşündüğüm sırada göz göze geldik. Manzarayı görmeden kokusunu aldı ve gözleri avcı güdüleriyle kısıldı.

"Ben yapmadım," diyerek kabine döndüm. "Sakın başlama!"

Sidra içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve kabine yaklaştı. İyice yakına geldiğinde biraz önce karşılaştığım manzarayı gördü. Adamın kalbi çıkarılmıştı ve göğsünde "Cor" yazıyordu. Bunu yapan her kimse imzasını atmıştı.

"Kimseye haber verdin mi?" diye sordu soğuk şekilde.

"Hayır. Vaha'ya ulaşamadım."

"Senin için pis işleri o mu hallediyor?"

"Ben yapmadım!" dedim dişlerimin arasından.

"Burada insan cesedi bulsaydın yapacağın şey oturup izlemek mi olacaktı?" Bana bakmadan adamın yüzünü incelemeye devam etti. "Yine de kanına saldırmadığın için seni takdir ediyorum." Bana dönerken telefonunu çıkarıp, "Gerçekten," diye ekledi.

"İstiyorum," dedim. "Ama bir şeyi sadece istediğim için uzanıp almıyorum!"

Ellerimle yüzümü kapatıp söylediklerini de onu da yok saymaya çalıştım.

"Başka bir vampir cinayeti daha," dedi telefona. "Buraya gel, lider."

Son kelimeyi öyle kinayeli söylemişti ki Vaha için üzülmeden edemedim. Biraz sonra benim telefonum titremeye başladı, muhtemelen arayan oydu ama şu an konuşmak istemiyordum.

"Ne yapacağımı bilemedim, tamam mı?" diye mırıldandım. "Korktum. Vampirlerin bu restorana girmemesi gerekiyor ve önce bardaki adam, sonra..." Ölü vampire bakıp dudaklarımı birbirine

bastırdım. "Ve şimdi de sen! Bu duyulursa benim için değil, vampirler için kötü olur."

"Düşünceli davranmışsın." O kadar düz konuşuyordu ki ne tonlaması ne de ifadesi onu anlamayı kolaylaştırıyordu. "Bardaki adam?" derken bakışlarını bana yönlendirdi.

"Müzeyi, daha doğrusu şatoyu satın almak isteyen bir adam. Daha önce gördüğüm biri değil."

Yanıma doğru eğilip benim gibi dizlerini kırdı. "Bir vampir benim olan mülkü satın almak istediğini mi söyledi?"

"Vampir olup olmadığından emin değilim. Ama sıradan biri olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Henüz güneş batmamıştı ve garipti." Vampirlerin çoğu güneşte dolaşamazdı, Sidra ve Vaha gibi çok azı güneş onları yakmadan gündüz yaşamını sürdürebiliyordu ama vampirler ketum yaratıklar oldukları için sırları bizimle paylaşılmamıştı. İnsanlık bu yüzden de onları güvenilir bulmuyordu.

"Başka ne söyledi?"

"Kendisiyle ilgili pek bilgi vermedi," diye açıkladım. "İsmini söylemedi. Buradan geçiyormuş ve yatırımcıymış. Ona seninle, yani mülk sahibiyle görüşmesini söyledim ama benden aracı olmamı rica edip orayı gerçekten çok istediğini söyledi."

"Neden bana haber vermedin?" diye sordu.

Derin derin iç çektim. "Müzeye döndüğümde bahsedecektim ama gördüğün gibi dönemedim." Ters ters ona bakarak, "Her an suçüstü yakalamak için peşimde olduğunu unutmuşum," dedikten sonra tekrar başımı öne eğdim. "Ayrıca senden uzak durmaya çalıştığım da sır değil."

"Asistanın kötü göründüğünü söylediği için buradayım," diye cevapladı. "Gece ışığı..."

"Yoksunluk krizi geçirmiyorum," dedim. "Evet o kanı istedim ama gördüğün gibi kendimi tutabiliyorum." *Damağım kurusa, boğazım yansa ve korkunç ıstırap veren ağrılarım olsa da kendimi tutuyorum.*

"O zaman neden kötü görünüyordun?" diye sordu.

"Neden mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Beni etkiliyorsun, ürkütüyorsun, sindiriyorsun... Bende başkasını görmeye çalışıyorsun,

beni bile ben olmadığıma inandırıyorsun. O anılara uzaktan şahit olmak korkunçtu. Asla yaşayamayacağım çok özel bir âna dışarıdan baktım. Sen ise onları yaşamakla suçluyorsun beni." Belli belirsiz gülümsedim. "İnan bana hayatım boyunca hiç kimseyi o kız kadar çok kıskanmadım. Bir anlığına onu uzaktan seyrettim, bu bile o kişi olmadığımı anlamak için o kadar yeterliydi ki... onu ve beni gören gözler bunu düşünmezdi. O yüzden sen de yapma. Ne yaşadığınızı bilmiyorum, anlatırsan dinlerim ama bununla yüzleşmesi gereken kişi ben değilim."

Söylediklerimi sadece dinliyordu, nefes almadığı ve ona bakmadığım için bir duvarla konuşmaktan farksızdı.

"Bu çok kırıcı çünkü onunla yaşadıkların benimle yaşayabileceğin her şeyin önüne geçiyor." Gözlerim dolsa da güldüm. "Elbette o olmasa beni tanımayacaktın bile. Sana bakınca ne görüyorum biliyor musun?"

Ona dönüp gözlerine baktım. Perçemleri yine gözlerinin üzerine düşmüştü. Siyah gözlerini okumak çok zordu.

"Aşılamayan bir mesafe," dedim. "Sana asla ulaşamayacağım, aramızda hep bir hayalet olacak. Senden ne kadar etkilendiğimi düşünüp duruyordum, bunun boş bir çaba olduğunu fark ettim. Çünkü seni sevemem. Sana âşık olamam. Çünkü aramıza bunu koyuyorsun. Bana, 'Şu merdivenin başında dur ama asla aşağıya inme,' diyorsun. Bir merdivenin başında ömür geçmez..." Başımı dizime yaslayıp gülümsedim ona. "O yüzden kötüyüm ve senden uzak durmayı deniyorum."

"Benden çok çabuk etkilendiğini fark ettin mi?" dedi sakin bir şekilde. "Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu. "Onun yüzünden. Onun kalbi bu yaşama taşındığı içindi."

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Pekâlâ." Ayağa kalktı. "Uzak durmaya çalışman nafile." Yukarıdan bana baktı. "Kendi ayakların seni benim kapıma getirecek. Kalbin itecek. İstersen okyanus ötesine git, bir gün o denizi aşıp yine bana geleceksin. Çünkü bin tane ömrün de olsa; sen benden başkasını sevemezsin."

Göğsüme alışkın olduğumdan daha şiddetli bir ağrı girdi. Gözleri gözlerimde olduğu için dişlerimi sıktım. Eğilmedim. Elimi kalbime bastırmadım. Gözlerim yaşarmasın diye dikkatlice nefes almaya çalıştım.

Kapı tekrar açıldığında Vaha içeriye girdi, gözleri ikimiz arasında dolaştı. Sidra kenara çekilip kabini işaret etse de bir anlığına buradaki asıl ceset benmişim gibi hissettim.

Vaha onu boş verip yanıma geldi, elimden tutup beni ayağa kaldırdı ve nasıl olduğumu sordu. O sözlerden sonra bunun cevabı yoktu. Başımı iki yana salladım. Ona neler olduğunu anlattım ve konuşma her zamankinden daha kısa sürdü.

"Restoranın sahibini tanıyorum," dedi.

"Üzerini mi kapatacaksın?" diye sordu Sidra. Ses tonundaki ifadesizliğin yerini suçlama almıştı. "O işareti sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Vaha ona ters ters baktı. "Bunları yapan Luzia değil!"

"O işaret ne?" diye sordum. "Benden sakladıkların yetmedi mi?"

Vaha'nın gözleri bana döndü, kararsızlığı açıkça okunuyordu.

"Bunu yapan her kimse," dedi Sidra ölümcül şekilde. "O bu kasabaya geldiğinde başlatıyor. Araştırdım sayın lider. İşaretli cesetler onunla birlikte başlıyor. Bunu yapan her kimse, onun yüzünü tanıyor ve onu tanıyan ne kadar az vampir kaldığını ikimiz de biliyoruz," diye devam etti.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye Vaha'ya doğru fısıldadım.

"Seninle ilgisi yok," dedi Vaha. "O dönemden kalma bir işaret."

"Aynısı," dedi Sidra. "Bu onların imzası."

"O halde geçmiş yaşamımdan birinin yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Kafam iyice karışmıştı. "Sadece vampirler o kadar uzun yaşayabilir, vampirler neden diğer vampirleri öldürsün ki?"

"Asıl soru bu değil," dedi Sidra. Vaha sadece susmasını istiyormuş gibi orada kaskatı halde duruyordu. "Bu imzayı bilen kaç vampirin hayatta kaldığı. Bu da seçenekleri çok aza indiriyor. Ya sen," diyerek Vaha'ya baktı. "Ya ben," diye güldü. "Ya da o." Bana bakmadan dudakları düz çizgi halini aldı.

"Başkaları da vardı," dedi Vaha. "Araştırıyorum. Birileri tıpkı senin gibi asırlar sonra kasabaya dönmüş olabilir."

İki vahşi hayvan gibi birbirleriyle restleştiler.

"Bunca zamandır bulamıyorsan bu seni ne kadar iyi bir lider yapar?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi bu kasabanın her köşesi deliklerle dolu. Bu işareti bilen herkes kasabayı avucunun içi gibi bilir."

Sidra ona iyice yaklaştı, gölgesi duvarların üzerinde büyüdükçe büyüyordu. İşaret ve ortaparmağını birleştirip tersiyle Vaha'nın göğsüne vurdu.

"Victoriam olarak doğan her zaman bir Victoriam'dır. Bir kere ihanet eden her zaman ihanet eder."

Vaha'nın tepki vermesini bekledim ama sadece onun gözlerine bakıyordu. Karşılıklı bir hesaplaşma içindeymiş gibi görünüyorlardı. Sidra'nın hiçbir şey anlamadığım sözleri Vaha'da garip bir güç kırılması yaşatmıştı. Söyleyecek karşıt bir cümlesi ya da savunmaya yüzü yoktu sanki, öyle mağrur ve mahcuptu.

Sidra dönüp gittiğinde o, birkaç saniye daha kendi iç çatışmasında kaldı. Ben hareketlendiğimde dönüp, "Araban burada mı?" diye sordu.

"Evet, arabam burada." Mini Cooper'ımı çekildiği yerden aldıran o olmasına rağmen bunu sorması halini daha da garipleştirmişti. "Ama neler oluyor Vaha? O ne demek istedi?"

"Eski bir mesele," diye geçiştirdi beni. "Biraz sonra buraya ekip gelecek, hiçbir şey görmemiş gibi çık ve müzeye dön."

"Sorun olmayacağına emin misin?"

"Restoranın sahibi buranın vampirlerden arınmış bir yer olduğunun güvencesini veriyor," diye açıkladı. "Tuvaletinde vampir cinayeti işlendiğinin duyulmasını istemez."

Doğru, dercesine dudak büktüm. "Bir adam vardı, barda otururken yanıma geldi." Vaha sorgularcasına bana döndüğünde ona yatırımcı adamdan bahsettim, o da kameraları zaten kontrol edeceğini söyledi.

"Reyna'ya bunlardan bahsetme." Kabinin kapısını kapatıp

kolumdan tuttu ve adımlarımı çıkış kapısına doğru yönlendirdi. "Korkmasını istemiyorum, bu bir vampir meselesi."

"En yakın arkadaşımdan sır saklamam," dedim ciddiyetle. Bunu çok iyi biliyordu.

"Burada olmaman gerekiyordu, talihsiz bir tesadüf sadece. Olayı büyütme." Beni dışarıya doğru ittiğinde kaşlarımı çattım ama herkes nasıl oluyorsa burnundan soluyordu.

Kolumdan düşmek üzere olan çantayı omzuma astım ve kıyafetlerimi gelişigüzel düzeltip, ne haliniz varsa görün, diye sayıklayarak restorandan çıktım.

"Eğer gerçekten de hakikat arayışında olan kişiyseniz; hayatınızda en azından bir kere de olsa, mümkün olan her şeyden şüphe duymanız gerekir."

Descartes

17

Tersane Baskını

Hayatım boyunca hiç çalışırken bu kadar çok saate bakmamıştım. Bugün geçmek bilmiyordu. Yoksunluk nöbetlerim artıyordu ve durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Kimseye bir şey belli etmemeye çalışmak en zor kısmıydı. Üzerine bir de Reyna mutlaka iş çıkışında buluşmamız gerektiğini söylemişti. Nihayetinde onun restoranına vardığımda güneş çoktan batmıştı. Yağmurlu dolayısıyla oldukça nemli bir gündü. Bu da benim için kötü haberdi çünkü daha fazla bunalıyordum. Üzerimdeki gömleği çıkarıp askılı elbisemle onu beklemeye koyuldum. Bir dakika sonra arabanın kapısı açıldı.

"Aşağı in," dedi fısıltıyla. Üzerinde onda görmeye alışık olmadığım türden kıyafetler vardı. Simsiyah bir eşofman takımı giymiş, asla toplamadığı saçlarını tepede bir atkuyruğu yapmıştı. Hem de bu saatte, güneşin battığı ve restoranın en çok iş yaptığı zaman diliminde böyle görünüyordu.

"Senin araban çok dikkat çekiyor," diye fısıldadı tekrar. "Benimkiyle gideceğiz."

Kesinlikle hiçbir şey anlamamıştım ama sorgulamadan dediğini yaptım. Gömleğimi kolumun altına sıkıştırıp telefonumu

alarak arabayı kilitledim. Topuklularla yürümek kolay olmasa da elimden geldiği kadar hızlı oldum. Onun siyah Audi'sinin yolcu koltuğuna yerleştiğimde telefonundan bir adres açıp arabayı çalıştırdı.

"Birini öldürdün, bagajda saklıyorsun ve cesetten kurtulmaya gidiyoruz." Dudak bükerek telaşlı ve gizemli hali için bir tahminde bulundum.

"Öyle de denebilir," dedi. "Vaha gizli bir şeyler çeviriyor."

"Tanrım..." Derin bir nefes verdim. Reyna bir süredir paranoyak davranıyordu ve açıkçası Vaha bunu hak etmiyordu. "Seni aldatmıyor," dedim kim bilir kaçıncı kez.

"Bu sabah çok gizli telefon konuşmalarından bir tane daha yaptı, akşam biriyle buluşmaktan bahsetti. Sorduğumda bunu inkâr etti. Akşam yemek yiyelim dediğimde ofiste olacağını söyledi. Yarım saat önce ofisini aradım, orada değildi." Bana, her şey ortada, der gibi baktı. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki sonunda ya elleri çatlayacaktı ya da direksiyon. Araba çamurlu yollarda sarsılınca kemerimi tekrar kontrol ettim.

"Acil bir işi çıkmıştır," dedim. Sonuçta onun ne kadar yoğun olduğunu ikimiz de biliyorduk. Özellikle son haftalarda ortaya çıkan vampir insan saldırganlığı onu daha meşgul biri haline getirmişti.

"Bana söylerdi," dedi. "Ayrıca biriyle buluşacağını duydum. Bunu inkâr etti Luzia." Tek tek hırsla heceledi.

"Vampir işleridir..." Kaşlarımı kaldırıp sorgularcasına ona baktım. "Açıkçası benim aklıma gelen şeyler başka bir kadından daha kötü ihtimaller."

Vampirler kızgındı. İnsanlar kızgındı. Kasabada herkes diken üzerindeydi. Reyna'nın ise tüm sağduyusuna rağmen asla düşünmediği bir şey vardı ve bu beni epey endişelendiriyordu. İnsanlar onu vampir sevici olarak suçluyordu ama bana kalırsa vampirler de Vaha'nın sevgilisinin insan olmasından memnun değillerdi.

"Sadece gidip bakacağım ve bir daha bu konuyu açmayacağım." Kaşlarını çattı, bu konuya kafayı takmıştı.

"Ondan böyle bir şey bekliyorsan yapıp yapmamasının ne anlamı var ki?" Kollarımı göğsümde bağladım. "Birine yüzde yüz güvenmiyorsan onunla bir ilişki kuramazsın Reyna."

"Ben kimseye yüzde yüz güvenmem." Alay ediyormuşum gibi başını salladı.

"Ah, harika. Teşekkür ederim."

Asla anlamayacaktı. Neden böyle hissettiğini bile anlamıyordum. Vaha onun üzerine titriyordu. Ona bakarken gözlerinde sevginin en saf halini görmek mümkündü. Hiçbir durumda Reyna'dan vazgeçmiyordu ve vazgeçmezdi de.

"Bak," dedim sakince tekrar deneyerek. "Eğer başka bir kadın olsaydı bunu açıkça söylerdi. Adam vampir. Sence böyle gizli saklı saçmalıklara gerek duyar mı?"

"Zaten beklenmediği için buna aldatılmak diyor insanlar. Kimse aldatılmayı beklemez. Onları seversin, güvenirsin, inanırsın ve... *bum!* Aldatırlar."

"Bu bana eski bir hikâyenin travması gibi geliyor."

Yüzü asıldı. Kötü bir hikâyesi olduğunun uzun zamandır farkındaydım ama bununla ilgili konuşmak istemiyordu, ben de onu yıllardır zorlamıyordum. Bir noktada bunu çözmemiz gerekiyordu. Gerçi bu konuda akıl verecek son kişiydim, geçmiş yaşamımın bedelini ödüyordum.

"Tersaneye gidiyoruz," diye başını salladı. "Eğer yakalanırsak, pekâlâ onu ziyarete gittiğimizi söyleyebiliriz."

"Evet ama bunu ninja gibi giyinmeden önce düşünseydin daha iyi olurdu." Bakışlarım onun siyah takımında dolaştı. "Kötüsün demiyorum ama en iyi randevu kostümün değil."

"Haklısın." Yüzünü buruşturup sürmeye devam ettiğinde arkama yaslandım ve yolun bitmesini bekledim. Tersane kasabaya epey uzaktı, ben de en rahat giysilerimin içinde değildim. Üzerimde askılı, diz altıma kadar uzanan siyah bir kalem elbise ve gerçekten yüksek, sivri topuklu ayakkabılar vardı. Son anda gömleğimi arabadan aldığım için şanslıydım.

Tersane her zaman buz gibi oluyordu. Çok büyüktü, sertçe çarpan dalgalar etraftaki tüm gürültüyü bastırıyordu. Kıyıya yanaş-

mış devasa gemiler kâğıttan birer kayık gibi sallanıyordu. Arabayı yolun başında bırakıp güvenliği aşmak için kullanılmayan bölgeden içeriye girmiştik.

"Çıkar şunları!" dedi Reyna ayakkabılarıma bakarak. Bizi ciddi anlamda yavaşlatıyor, aynı zamanda ses çıkarıyordu. Söylediğini yapıp ayakkabıları elime aldım. Bastığım yere dikkatle bakarak yürümeye çalışmam da bizi sandığımız, daha doğrusu umduğumuz kadar hızlandırmamıştı.

Vaha'nın işaretli bölgesine geldiğimizde işler daha da karıştı. Her yerde güvenlik için birileri vardı ve birileri derken açıkça vampirlerden bahsediyordum. Yolla tersaneyi ayırmak için boylu boyunca tel çekilmişti. Güvenlik kabininin oradaki iki vampir girip çıkan herkesi kontrol ediyordu.

"Buraya kadarmış," diye fısıldadım. "Görünmeden içeriye girmemiz imkânsız."

"Senin sorunun bu!" diye tısladı kaşlarını çatıp. "Çabuk pes ediyorsun." Gözlerimi kısıp pis pis ona baktım ama hiç oralı olmadı. Eğilerek biraz daha yürüdü ve ters dönmüş eski bir sandala yaslanıp düşünmeye koyuldu. Çok kararlıydı, ne pahasına olursa olsun içeriye girecekti.

"Doğrudan girelim," diye bir öneride bulundum. "Sonuçta seni tanıyorlar."

"Vaha'ya haber verirler ve biz hiçbir şeyi basamayız." Gözlerimi devirdim. "İşte!" Reyna gülümseyerek karşıya baktı. Ana girişteki güvenlik kabininin olduğu yerde birkaç araç sıralanmıştı. İki tanesi balık kamyonu, diğeri de özel bir araçtı.

"Şaka yapıyorsun!" dedim ama yürümeye başlamıştı bile. Dişlerimi sıkarak peşine takıldım. Gölgede kalıyorduk ancak vampirleri atlatacağımızı düşünmek fazla iyimserlik olurdu. Bütün duyuları çok keskindi. Dalgaların gürültüsü ve gemilerin özellikle limandan ayrılırken çıkardığı ses birçok şeyi bastırsa da o kadar şanslı olduğumuzu düşünmüyordum.

Reyna balık kamyonetinin arkasındaki muşambayı açıp içine atladı. Hepsi saniyeler içinde olmuştu. Ağzım bir karış açıldı,

gözlerimi kocaman açıp hayretle ona baktım. Muşambanın kenarını sıyırıp bana, orada ne bekliyorsun, dercesine işaret verdi. Çok küçük bir an düşünseydim bunu yapmazdım ama araçlar hareket etmeye başlamıştı, o yüzden koşup kasadan içeriye atladım.

Tam kokudan ve her şeyden söylenmek üzereyken Reyna elini ağzıma bastırıp sus işareti yaparak dışarıyı gösterdi. Muhtemelen inanılmaz bir şekilde güvenlikten geçiyorduk.

Elini itip yüzümü buruşturdum. Her yerde balık kasaları vardı. İçerisi sadece kötü kokmuyordu, aynı zamanda balık kasalarından akan kanlar her yere saçılmıştı. Zemin ıslaktı, oturacak yer yoktu. Eğilmiş halde sadece parmağımın ucuyla bir yerden tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Güvenlikten geçtik, muhtemelen zaten onların çalışanı olduğu için kimse kamyonun arkasını açıp bakmadı. *Çünkü ben tüm içtenliğimle bir an önce yakalanmamızı ve bu saçmalığın bitmesini diliyordum.* Reyna yanılıyordu, orada ne göreceksek bu ikimizin de hoşuna gitmeyecekti ama bunun bir kadınla ilgili olmadığına tüm varlığımla emindim.

Araba durur durmaz içinden atladık. Dışarıda olsaydık yakalanmamız işten bile değildi. Tüm bu şansın Reyna'nın temiz kalpli olmasıyla ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir deponun içinde duruyorduk, iki adam kamyondan inene kadar araçtan atlayıp gördüğümüz ilk şeyin arkasına saklandık. Kamyondan inen adamlar hiç geriye bakmadan doğruca dışarı çıkmıştı.

"Şanslı sürtüğün tekisin!" diye inanamayarak güldüm. Büyük varillerin arkasındaydık. Reyna mutlu bir suratla dikkatlice doğruldu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca nerede durduğumuzu kestirmeye çalıştı. Ayaklarıma iğrenerek bakıp peşinden çıktım. *Keşke ayakkabılarımı hiç çıkarmasaydım.*

"Bana en iyisinden bir pedikür ve sonsuz cilt bakımı borçlusun." Elbisemi sıyırıp ayaklarıma bakarken dünyanın en mutsuz insanıydım.

"Bu kadar söyleneceğini bilsem seni getirmezdim."

"Bana da senin gibi bir ninja kıyafeti giymemi söyleseydin her şey daha kolay olurdu." Ayakkabılarımı ona doğru salladım.

"Evet, bir dahaki sefere öyle yapacağım. O ayakkabılar bizi gerçekten yavaşlattı." Sonra dönüp onaylarcasına dudak büktü. "Bayağı iyi parçalar ama, yeni sezon mu? Bir ara ödünç alırım."

"Önceden haber ver de birkaç gün balık yatağında bekleteyim." Kahkaha atmamak için elini ağzına bastırdı.

Dışarıdan yaklaşan sesler duyunca yeniden varilin arkasına saklandık, vampirler deponun önünden geçip gittiler. İçeride park edilmiş birçok araç vardı. Dışarıda görünme riskimiz yüksekti. Binanın yangın merdivenine açılan kapıyı gözümüze kestirip aradan sıvıştık.

"Kameralar varsa bittik biz," dedim.

"Biraz pozitiflik ama! Hem zaten ben göreceğimi gördükten sonrası önemli değil."

"Eğer yanılıyorsan Vaha'nın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşündün mü?" diye sordum çünkü buradan geri dönüş yoktu artık.

Reyna merdivenleri temkinli bir şekilde çıkarken, "Böyle bir kadını sevdi, yapacak bir şey yok," diye cevap verdi.

Her yer griydi, merdivenler dışında hiçbir şey yoktu. Epey tırmandıktan sonra asansör ve çöp odasını geçip yeniden merdivenlere yöneldik. Tersaneye daha önce gelmiştim ama bir balık kamyonunun arkasında depodan giriş yapmamıştım. Yaklaşık dört kat çıktık, etraf sessizdi. Reyna koridorda ilerleyip bir odanın kapısına kulağını yasladı. Neredeyse bir dakika sessizce orada durduk. Gelip giden kimse olup olmadığını kontrol etmek için koridorun başında kaldım. Sonunda delice bir hamle yapıp kapıyı açsa da tekrar kapatıp geriye döndü.

"Burada kimse yok."

"Dedim sana. Muhtemelen başka bir işi çıktı. Baksana, etrafta kimse yok." Vaha olsaydı muhakkak korumaları da etrafta olurdu. Gittiği her yere en az iki kişi götürüyordu.

"Dışarıya bakalım," dedi Reyna. İtiraz etmeme izin vermeden geldiğimiz yola geri döndü. Yeniden merdivenlerden inip kor-

kunç depoya çıktık. Kapı ağzına geldiğimizde önden davrandı, zaten bana bıraksa kesin yakalanırdım.

Peşinden koşturdum. Çıplak ayaklarımla parmak uçlarıma basarak yürüyordum. Gemilerin yanaştığı yere kadar durmadık. Etrafta birileri varsa dahi bizi görmemeleri imkânsızdı. Hâlâ yakalanmadığımıza inanamıyordum. Kafamda birçok bahane bulmaya konsantre olmuştum ama hiçbir şey yaptığımız bu şeyin açıklaması olamıyordu. Her halükârda Reyna'ya destek olacaktım, o yüzden ipin ucunu bırakmıştım.

"Kimse yok," dedi nefes nefese kalmış şekilde. "Bu çok şüpheli çünkü her zaman birileri olur." Bu defa söylediğinde haklılık payı vardı. Yan yana sıralanmış devasa yük gemileri ve korkunç dalga sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

"İçeriye bakalım," dedi Reyna. Bana fikrimi sormadığı için onu takip ettim. Sırayla gemilerin güvertesine girmeye başladı. Dışarıda açık bir hedef olmaktansa ben de onun peşinden gidiyordum.

Korku içinde iki geminin güvertesine girdik ama kimse yoktu. Hemen sonrasında, muhtemelen tam da pes etmek üzereyken arkadaşım güverteden bir şey fark etti. Limana yanaşmamış daha açıkta başka bir gemi vardı. Büyüktü ve dalgalara rağmen açığa demir atmıştı. Başta onun kıyıya yanaşamadığını düşündüm ama Reyna gizlenip orada beklemek istediğini söyledi. Bekledik. O sırada telefonunu çıkarıp Vaha'yı aradı ancak telefona cevap veren yoktu. Limanda bir hareketlilik başladığında hafifçe başımızı kaldırıp baktık.

"Vaha..." diye fısıldadı. Daha küçük bir tekne büyük olandan kıyıya doğru yaklaşıyordu. Dört kişi bize uzak mesafeden teknenin hizasına doğru yürümeye başlamıştı. Vaha, genç bir kadın ve iki koruma tekneye binerek açıkta bekleyen büyük gemiye gittiler.

"Sana söylemiştim..." dedi Reyna kocaman bir hayal kırıklığıyla.

"Saçmalama," desem de içimde müthiş bir gerilim boy gösteriyordu. "Bu her şey olabilir. Kim bu havada açıktaki kocaman bir gemide buluşur ki?"

"Baş başalar Luzia! Elbisesini görmedin mi? Kim tersanedeki

bir iş için mini elbise ve topuklu çizmeler seçer? Burada bir sürü ofis dururken gizli saklı bir gemiye gider?"

"Bak," dedim. "İyi görünmediğini biliyorum ama bir açıklaması olduğuna eminim."

"Evet," dedi. "Ben açıklamamı aldım. Gidelim buradan." Ellerini üzerindeki kapüşonlunun ceplerine sokarken çok üzgün ve mutsuz görünüyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bekleyelim," dediğimde dışarı çıkmak için yürümeye başlamıştı. "İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Ne kadar kalacaklarını görelim. Buraya kadar geldik madem, eve bu şekilde dönemeyiz."

"Daha ne görmek istiyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Bir şey görmedik," dedim. "Mantıklı düşünemiyorsun. Sadece bir kadınla bir gemiye bindiğini gördük. Her şey olabilir. Tersanede görevli bir mühendis, müdür ya da ithalat yaptığı kişilerden biri olabilir. Bekleyelim, dışarı çıksınlar ve sonra ne yapacaklarını görelim. Ayrılmaları gerekecek değil mi? El ele mi sıkışacaklar yoksa sarılacaklar mı? Daha fazlası lazım Reyna. Hâlâ haksızlık yapıyormuşuz gibi hissediyorum." Söylediklerimi bir an için düşündü. Kafasında tartarken mantıklı davranması için tüm enerjimi ona gönderiyordum. Tersaneden bu şekilde ayrılırsa çok mutsuz olacaktı ve sonrasında Vaha'nın yapacağı hiçbir açıklama onu rahatlatmayacaktı. Şüpheleri her geçen gün artacaktı. Bununla yaşamasını istemiyordum.

"Tamam," dedi çok da istekli olmasa da. Rahat bir nefes aldım. Onu kenara çekip bekleyebileceğimiz şekilde bir yere oturttuktan sonra ben de yanına çöktüm. Reyna başını bana yaslayarak düşüncelere daldı.

Neredeyse bir saat sonra, Reyna donmak üzereydi ama sinir bir şekilde onu ayakta tutuyordu. Dengede durabilmek ve ses çıkarmamak için ayakkabılarımı giyemiyordum ve epeydir çıplak olan ayaklarım kaskatı kesilmişti. Muhtemelen ara ara da olsa sürekli gece ışığı kullandığım için soğuğa karşı duyarsız hale gelmiştim ama şimdi yoksunluk ve yanlış kıyafet seçimi beni gafil avlıyordu. Gömleğimi üzerime geçirmeme rağmen tenim buz

gibi soğumuştu. *Belki de gitsek daha iyi olur,* diye düşünürken küçük tekne yeniden limana yanaştı. İkimiz de nefesimizi tutarak beklemeye başladık.

Korumalardan biri önden indi, sonra kadın dışarıya çıktı, Vaha tekneden inmesi için elini tutup ona yardım ederken Reyna yanımda bir nefes verdi. Vaha peşinden kıyıya çıktı. Kadınla karşılıklı birbirlerine dönüp birkaç şey konuştular ve sonunda kadın uzanıp ona sarıldı. Vaha bir elini beline yerleştirmişti, kadın da gülümseyip geri çekilirken elini onun yüzüne yasladı. Bir şey daha söyledikten sonra iki güvenlik görevlisi eşliğinde uzaklaştı. Vaha tersanedeki binaya doğru ilerledi.

"İşte şimdi bütün cevaplarımı aldım," dedi Reyna. Ayağa kalkmıştı, artık gizlenmiyordu ama zaten etrafta onu görecek kimse kalmamıştı. Ne söyleyeceğim konusunda kararsızdım. Kadın elini onun yüzüne o şekilde bastırmasaydı sarılmalarını bir şekilde anlayabilirdim ama o dokunuş kesinlikle bir iş ortaklığına benzemiyordu. O dokunuşta sevgi ve şefkat vardı.

Gemiden inerek ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve mutsuz gözlerle arkadaşıma döndüm. Kollarını kendine sarmış halde bekleyen Reyna'ya sarılmak için uzandım ama o sırada başka bir şey gözüme çarptı. Büyük gemi harekete geçmişti, kıyıya yanaşıyordu. Kaşlarımı çatarak, "Reyna," diye fısıldadım.

Arkadan gelen başka bir tekne olduğunu ve içindekilerin kıyıya çıktığını görmemiştik. Bir tanesi doğruca bize döndü. Sonra hepsi aynı anda Reyna'nın ayak seslerini duydu. O kadar hızlılardı ki olup biteni görme şansımız bile olmadı. Kendimizi iki kişi tarafından kollarımız arkaya doğru bükülmüş halde bulduk. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama tepemde dikilen adamın dışarıya çıkan iki dişini gördüğümde sesim kesildi. İlk kez bir vampirin dişlerinin bu şekilde dışarıya çıktığını görmüştüm.

"Misafirlerimiz mi var?" Şık giyimli kadınlardan biri karşımıza dikildi. "Hem de insan..." Bakışları dostane değildi. Baştan aşağı ikimizi de süzdü. Reyna hiçbir tepki vermiyordu, yüzü ifadesizdi. "Paketle, arabaya at," dedi kadın.

Adamlar ağızlarımızı kapatarak bizi sürüklemeye başladı. Etrafta başka birileri olsun, bizi duysun ve Vaha olanları görsün diye çırpınıyordum ama nafile bir çabaydı. Büyük bir minibüsün arkasına ellerimiz bağlanarak resmen fırlatıldık. Kendimi korumasaydım kafamı sert bir şekilde çarpacaktım. Araba hareket ettiğinde Reyna'yla göz göze geldik ama durumun farkında değildi. Gözleri bomboş bakıyordu. Kirpikleri ıslaktı, omuzları düşmüştü. Hiçbir şey umurunda değildi.

Hiç kimse bizi nerede araması gerektiğini bilmiyordu.

Ayışığı Kitaplığı

"Durmaksızın kırılan kalbin iç çekişlerini dindirecek
bir melek var mı?"
Honore de Balzac

18

Diplomasi Krizi

Vampirlere karşı koymanın mantığa sığan bir yanı olmadığı için sadece en az hasarı almaya odaklanmıştım. Bizi arabadan çıkardıklarında herhangi bir harekette bulunmadan, istedikleri yere götürmelerine izin verdim. Reyna adamın önünde hipnoz olmuş gibi yürüyordu, neyin içinde olduğumuzun farkında değildi. Hâlâ yaşadığı şokun etkisindeydi.

Her yeri kaplayan uzun ağaçları görmek bana hâlâ kasabada olduğumuzu hissettirdiği için biraz rahatlamıştım. Arabayla geldiğimiz mesafe o kadar uzun değildi. Kafamda birkaç film sahnesi çoktan belirdiği için bizi tekinsiz bir yere, en iyi ihtimalle bir depoya götüreceklerini düşünmüştüm ama oldukça sıradan, belki biraz zengin birinin yaşayabileceği müstakil evlerden bir tanesine gelmiştik. Nerede olduğumuzu gizlemek için bir çabaları yoktu. İyi döşenmiş salondan geçerken gördüğüm şeyleri aklıma kazımak istiyordum ama vampirler hızlı ve tahammülsüzdü. Bizi götüren adam sadece dekor olsun diye döşenmiş başka bir odanın kapısında durdu.

"Ses çıkarmayın, kaçmaya kalkışmayın." Kapıyı üzerimize kapatmadan kenarda beklemeye başladı.

Koridordan gelen topuklu ayakkabı sesleri pek de iyi olmadığını düşündüğüm bir şeylerin habercisiydi. Birkaç adım atıp

Reyna'ya daha yakın durdum. Gözlerini dikmiş halde kapıya bakıyordu, oradan bir cevap bekliyordu sanki.

Tersanede bizi gören ve kelimenin tam anlamıyla paketlenmemizi söyleyen kadın yüzünde nahoş bir gülümsemeyle içeriye girdi. Şimdi ışıkların altında onu daha iyi görebilme şansım olmuştu. Kısa boyluydu, ince yapılıydı. Otuzlarından büyük görünmüyordu ama vampir olarak çok daha yaşlı olduğuna emindim. Hatta üç yüzün üzerinde olduğuna kalıbımı basardım. Küllü saçları çenesinin hizasında kesilmişti, keskin kahverengi gözleri vardı.

"Merhaba," dedim konuşmam gerektiğini hissederek. Reyna'yla birbirlerine kilitlenmiş haldeydiler. Elimi uzatarak resmi bir iş görüşmesindeymiş gibi dikkatli davrandım. "Bir yanlışlık olduğu ortada. Neden en başından başlamıyoruz?" Kadının gözleri yavaşça bana döndü, uzattığım elime baktı, özenle bana doğru birkaç adım attı ve elimi sıktı.

"Cludia," dedi. "Luzia," dedim soğuk parmaklarını nazikçe sıkarak. "Arkadaşım Reyna." Elimi çekip onu işaret ettim ama Reyna kollarını göğsünde bağlayıp açıkça onunla el sıkışmayacağını belli etti. *Eh, pekâlâ asi kız.*

"Cludia," dedim iş kadını ses tonumla dikkati üzerime çekmek için. "Bizi buraya ne amaçla getirdiğini bilmiyorum ama tersanedeki durum yanlış anlaşılmaya çok açık, bunu kabul ediyorum."

"Öyle mi?" diyerek üstten bir bakışla güldü.

"Elbette," dedim içtenlikle. "Oraya dostumuzu ziyaret etmek için gelmiştik. Ortam tuhaf olunca gizlenmemiz gerekti. Kimsenin işine burnumuzu sokmak gibi bir amacımız yok. Vaha'yı arayıp söylediklerimi teyit edebilirsin. İnan bana, davranış şeklinden pek hoşlanmayacak ama seve seve tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bizim açımızdan bir sorun olmadığını söyleriz."

Dudakları o kadar yavaş aralandı ki tavşan dişlerini görmesem zamanın donduğunu düşünürdüm.

"İki insana ne yaptığım Vaha'nın neden umurunda olsun?"

"Dediğim gibi, biz onun dostlarıyız." Olabildiğince ılımlı ve sevecen görünmeye çalıştım.

"Akıllı olan sensin," dedi gözlerini aramızda gezdirip. *Aslında genelde Reyna daha stratejiktir ama herkesin kötü günleri olur ve konumuz bu değil.*

"Onu arayacak mısın?" diye sordum.

"Sanmıyorum," dedi Cludia. "Çünkü kim olduğunuz umurumda değil."

"Pekâlâ," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Bunu makul bir şekilde çözmeye çalışıyorum. İnan bana, sen onu aramasan da o bizi arayacak. Neden durumu daha kötü bir hale sokmaya çalışıyorsun?"

"Sen kimsin bilmiyorum tatlı kız," dedi gülümseyerek. Sonra topuklu ayakkabılarının sivri uçlarını arkadaşıma çevirdi. "Ama senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bu gece daha büyük bir hata yapamazdın. Gerçek şu ki... Vaha'nın konumunu istiyorum ve onun bu kasabadaki küçük insan sevgilisi bunu benim için sağlayabilirmiş gibi görünüyor."

Reyna hiç tepki vermese de ben sertçe yutkundum. Tamam, iki dakika önce kadının bizi sadece insan olduğumuz için alıkoyduğunu düşündüğüm anlarda her şey çok daha iyiydi. Koz haline geldiğimizde işler kötüleşmişti.

"Vaha'nın ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Planın üstüne pek düşünülmemiş gibi duruyor."

"Politikanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Burası onun bölgesinin dışında, bu da demek oluyor ki burada hiçbir hakkı yok. Hatta bölgesi dışındaki bir vampirin işine karışırsa başının belaya gireceği anlamına geliyor. Politika kuklaları işte böyle oynatır."

"Siyaset sevmem," dedim burnumu kırıştırarak.

"Onu anladım," dedi gülümseyerek. "Dinlenmenize bakın kızlar. Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." O çıktıktan sonra vampir adam kapıyı üzerimize kapattı ancak kilitleme gereği duymadı. Vampir kibri diye bir gerçek vardı. Kaçabileceğimize hiç ihtimal vermiyorlardı ve oldukça haklılardı.

Kendi etrafımda dönüp odayı kolaçan ettim. İki duvarda da pencereler vardı, cama yaklaşıp etrafa bakındım. Dış kapının önünde birkaç vampir bekliyordu. *Eminim evin dört bir yanında*

benzerleri vardır. Pencereyi açsak bile bunu duyacaklardı. Konuşmalarımızı da duyacaklardı. Camdan uzaklaşıp Reyna'nın yanına giderek kanepede yanına oturdum. Başını iki elinin arasına almış, öylece duvara bakıyordu.

"Özür dilerim Lu," dedi sonunda. "Seni buna bulaştırmamalıydım. Hepsi benim hatam."

"Saçmalama," dedim. "Son yaptığın biraz gerzekçeydi ve açığa çıkmamıza neden oldu ama yapacak bir şey yok." Daha kötü hissetmesine gerek yoktu. Kalp kırıklığının nasıl olduğunu biliyordum.

"Kızgın değil misin?" diye sordu. Gözlerindeki damarlar belirginleşmişti, dudağı neredeyse aşağı sarkacaktı.

"Sana kızgın değilim." Elimi etrafına doladım. "İkimiz için de biraz endişeliyim sadece. Açıkçası böyle bir şey başımıza gelecekse yalnız olmak yerine birlikte kaçırılmamızı tercih ederim." Önce karmaşık cümlemi anlamaya çalışırken kaşlarını çattı, cümleyi bir kez daha aklından geçirirken kıkırdamaya başladı. Sonra kıkırdaması bir kahkahaya dönüştü. Ben de onunla birlikte gülmeye başladım, sinirlerimiz bozulmuştu.

"Kaçırıldık değil mi biz?" derken daha çok güldü. "Ne aptalız ama! Bir de balık gibi kokuyoruz!"

"O da senin hatan!" Kanepedeki yastığı alıp ona doğru savurdum ama gülmeme engel olamıyordum. Resmen kriz tutmuştu. Gözlerimizden yaş geliyordu. İki büklüm olana kadar gülüp sonunda kendimizi arkaya doğru bıraktık.

"Telefonlarımızı almaları kötü oldu," dedim derin bir nefes verip.

"Almamaları saçma olurdu."

"Yarın sabah işe gitmediğimde birileri durumu fark edecektir." Olasılıkları düşünüyordum. Mera beni arayacaktı ve ulaşamayacaktı. Muhtemelen yukarıya çıkıp odama bakacak, orada da bulamayacaktı. Birkaç saat bekleyecekti. Öğlene kadar kimsenin benden haberi olmadığı ortaya çıkınca muhtemelen ilk önce Reyna'yı arayacaktı ve ona da ulaşamayacaktı. Geriye iki ihtimal kalıyordu, Vaha'yı ya da Sidra'yı arayacaktı.

"Vaha gece bana gelecekti," dedi buz gibi bir sesle. "Telefonuma da ulaşamayınca bir sorun olduğunu anlayacaktır."

"Doğru, sonra beni arar ve yine ulaşamayınca bir sorun olduğunu kesin anlar."

"Tabii ararsa," dedi Reyna. "Belki planını değiştirir. Belki geç olduğunu düşünüp gelmez. Belki işleri vardır."

"Sabah restorana gittiklerinde sana ulaşamazlar ve her türlü onu ararlar," dedim. "Saat gece yarısını geçti, birkaç saat dayanırsak bir şeyler çözülecektir eminim." Elimi refleksle göğsüme bastırdım.

"Ne oldu?" dedi doğrularak. "Sana bir şey mi yaptılar?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapattım. "Şu kahrolası ağrı."

"Bu yüzden mi bacağın titreyip duruyor? Endişeli olduğunu sanmıştım." O söyleyene kadar dizimin titrediğinin farkında değildim. Gözlerimi açmama bile gerek yoktu, artık hissetmiş ve canlı bir şekilde görmüştüm. *Kahretsin.* Adrenalin varlığını biraz unutturmuş olsa da şimdi yoksunluk hissi tekrar etrafımı sarmıştı.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Elimi durdurmak için dizime bastırdım ama çok etkisi olmadı. Vampirlerle dolu bir evde alıkonulduğumu hatırlamak sakinleşmeme yardımcı olmayacaktı. Dahası yoksunluk krizinin içinde olduğumu öğrenirlerse bunu da bir koza çevirmeye çalışabilirlerdi. Sesimizi kessek iyi olacaktı. Ellerimi etrafıma dolayıp başımı arkadaşıma yasladım.

"Her şey düzelecek," derken hangimizi teselli etmeye çalıştığımdan bihaberdim. Reyna da başını benimkinin üzerine yasladı.

"Ben de öyle umuyorum Lu," dedi. "Ama senaryomuz pek iyi değil gibi."

"Her şeyin bir açıklaması olmak zorunda," diye fısıldadım. "Bütün bunların başımıza gelmesinin bir açıklaması olmalı." Bunu söylerken *her şeyi* kastediyordum. Tamamıyla çamura batmışız hissinden bahsediyordum. Durumu göz önüne alırsak, ikimizin de hayatında her şey sarpa sarmıştı. Sadece birkaç ay önce ne kadar mutluyduk oysa.

"Her şeyin bir açıklaması vardır ama..." diye mırıldandı. "O açıklamalar bize yetecek mi? Daha da kötüsü, o açıklamalar tüm bunlara değecek mi?"

"Bilmiyorum," diye kabul ettim. "Ama bir yolunu bulacağız. Böyle hissetmeyi hiç sevmedim."

"Al benden de o kadar." Sonra kendi sessiz düşüncelerimize daldık. Ben kötü ruh halimi ve fiziksel rahatsızlıklarımı gizlemeye çalışıyordum. Zamanla bu yoksunluğu belli sürede kontrol altına almayı öğrenmiştim ama çok vaktim olmadığını biliyordum. Bu yüzden düşündüğümüz gibi olmasını ve en geç sabaha bu tuhaf saçmalığın bitmesini umuyordum.

Kapı açıldığında, Reyna konuşmak üzereydi ama ağzını kapatıp bana ters bir bakış attı.

"Siz insan kuşları pek konuşkansınız," dedi Cludia. "Benimle bir şeyler içmek ister misiniz? Sizin için yiyecek bir şeyler hazırlattım."

"Bizi zehirleyecek misin?" diye sordum.

"Size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Lütfen peşimden gelin." Reyna'yla birbirimize baktıktan sonra omuz silkip ayağa kalktık. Bir şey planlıyorsa bile ona engel olabilecek güçte değildik. Her halükârda bize istediğini yaptırırdı.

Kapıdan çıkıp koridor boyunca onu takip ettik. Cludia eve ilk girdiğimizde gördüğüm salonda durdu. Altı kişilik bir yemek masası gerçekten hazırlanmıştı, ardındaki şömine yakılmıştı. Masanın yanında yemek servis etmek için elinde mutfak malzemeleri tutan biri duruyordu.

"Lütfen keyfinize bakın," dedi masanın başına oturup. "Şarap ister misiniz?"

"Hayır," dedi Reyna. Masada yan yana oturduk. Cludia nahoş gülümsemesiyle önce kendi kadehine, sonra da önümdeki kadehe biraz şarap koydu. Kendi içkisinden bir yudum alıp, "Zehir yok," diye açıkladı. "Söz veriyorum."

"Zehir vampirleri öldürmez, yani önden sizin içmeniz çok da anlamlı değil," dedi Reyna karşılık olarak. "Ah," dedi Bayan Nahoş Gülümseme. "Akıllı olan sen değilmişsin anlaşılan." Bana göz kırptı ve istemsizce gülümsememe neden oldu.

"Karşımda bu kadar gergin olmanız beni rahatsız ediyor," dedi insani bir şekilde yüzünü kırıştırıp. Vampirler her zaman donuk

olurdu, o yüzden böyle küçük detaylar şüpheli görünüyordu. Bunu yapabiliyorsa insanlarla sandığımızdan daha çok iç içe olmalıydı. "Kendi istediğimi almak için sizi biraz misafir ediyorum sadece," diye belirtti. "Bu zamanı sohbet ederek geçirebiliriz."

"Planınız nedir?" Reyna kollarını masanın üzerine yasladı. "Bizi burada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?"

"İstediğimi alana kadar. Ama iyi şekilde ağırlanacağınızdan emin olabilirsiniz." Reyna güldü. "Diplomasiden bahsetmiştiniz ya..." dediğinde kadın başını bir kez salladı. "Ben de size yasaları hatırlatmak isterim. Yasalara göre açıkça suç işliyorsunuz."

"Sanırım yasalarla baş edebilirim." Bu söylediği beni çok rahatsız etmişti. Vampirler kendilerini üstün görüyordu, bu artık alışılagelmiş bir özellikleriydi ama bu kadar basit bir şekilde yasaları yok saymaları her defasında biraz daha rahatsız edici oluyordu. Bu da özellikle son zamanlarda dünya gündeminde olan *Vampirler dostumuz mudur?* ifadesini sorgulamama neden oluyordu. Bizim yasalarımıza uymayacaklarsa tam olarak ne yapacaklardı? En azından bunu sesli dile getirmemek için kendimi tuttum.

"Bunu göreceğiz," dedi Reyna kararlılıkla. Kadın bir şey söylemek üzereyken durup başını hafifçe yere eğdi. Sanırım bir şey dinliyordu ve bizim duymadığımız bir şeyi duymuştu. Hoşuna gitmiş olmalıydı ki nahoş gülümsemesi giderek büyüdü ve önündeki beyaz mendille hiçbir leke olmayan ağzının kenarlarını sildi.

"Bu gece çok misafirimiz var. Ne hoş," dedi. Bir dakika bile geçmeden Vaha içeriye girdi. Reyna'yla aynı anda rahatlamış bir nefes verdik. Bu misafirliğin bitmesi için oldukça istekliydim. Avuçlarımı bir kez daha eteğimin yüzeyine sildim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Cludia?" dedi doğrudan kadına. *Umarım daha iyi bir planı vardır ve buraya tek başına gelmemiştir.* Tanrım, boğazım gerçekten kaşınıyordu. Neredeyse parmaklarımı sokup içeriden kaşımayı deneyecektim.

"Telefonda oldukça açık konuşmuştum oysaki," dedi nahoş gülümseme. Parmağıyla bir işaret verdiğinde masaya yeni bir kadeh eklendi ama dolduran kişi kendisiydi. "Lütfen buyur."

"Kes saçmalamayı," dedi Vaha. "Gidiyoruz, kalkın."

İkimiz de hemen ayaklandık ama sandalyelerimizi bile itemeden iki yanımızda birer vampir belirdi.

"Bu tutumunu hoş karşılayacağım," dedi kadın bu defa gülümsemeden. "Diplomasi gereği yaptığın çok yakışıksız. Davetsiz bir şekilde bölgenin dışına çıkmanı söylemiyorum bile."

Vaha gülümsedi.

"Seni son kez uyarıyorum," dedi Cludia'ya. "Bu saçmalığa bir son ver."

"Diplomaside ısrar ediyorum." Kadın bu defa yeniden o nahoş gülümsemesini takınmıştı ki kararlılığı takdire şayandı.

"Neden asla benim yerime geçemezsin, biliyor musun Cludia?" Vaha yaklaşırken dik dik ona baktı. "Çünkü sadece bir aptal bu kadar aptalca bir planın işe yarayacağına düşünür." Reyna hareket etmek için yeltendiğinde vampirlerden biri hareketlendi. Vaha bir saniyeden daha kısa bir sürede ona döndü. "Ona dokunursan seni sadece öldürmekle yetinmem." Vampir, kadına baktı ve onayıyla geri çekildi. Reyna yerinde kalmaya karar verdi ama elimi tutmuştu, ikimiz de daha çok gerilmiştik.

"Şimdi de beni tehdit ediyorsun, bu oda kamerayla izleniyor. Bu olanlar eminim baştakilerin dikkatini çekecektir."

Vaha hızlıca odayı kontrol etti ve köşelere iliştirilmiş kamera düzeneklerini gördü. "Biraz şarap içelim," dedi gülümseyip. Kadın zafer kazanmış gibi onu masaya buyur etti. Vaha masanın diğer ucuna oturdu. Gözleri bize çevrilmiyordu, kadının üzerinden ayrılmıyordu.

"Planın tam olarak ne?" dedi kadehinden bir yudum alırken. "Sevgilime karşılık işimi bırakmamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak öyle."

"Ve bunun mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen diplomasiye karşı gelemezsin çünkü sahip olduğun gücü seviyorsun. Sadece bu tatlı kızı daha çok sevdiğine inanmak istedim."

"Ben diplomasiye karşı gelmeyeceğim," dedi Vaha onu tekrar edip hafifçe kaşlarını çatarak. "Şarabımı için buradan gideceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Kadın da bizim gibi bir gariplik olduğunun farkındaydı ama ortada görünür bir durum yoktu.

"Demek istiyor ki Cludia, diplomasi benim sikimde değil ve bu yüzden ben karşı geleceğim." Çok hızlı olmuştu. Sidra'nın gelişini görmedik bile. Sesi arka plandan gelen bir dış ses gibiydi. Ama bir saniye sonra orada belirmişti. Cludia'nın tam yanındaydı, kadının tuttuğu kadehin ağız kısmını onun dişlerine bastırıyordu. Bunu yaparken oldukça rahat görünüyordu. Diğer eli kadının oturduğu sandalyenin arkasındaydı. Şarap şeffaf kadehin içinde sallandı. Kadının boğazında kaldığını düşündüm ama Cludia kurtulmak için bir hamlede bulunmadı. Evin içindeki diğer vampirler kadar olduğum yere çivilenmiştim. Kimse hareket etmiyordu ve içgüdülerim en akıllıca hareketin bu olduğunu söylüyordu.

"Diplomasi gereği başka bir vampirin bölgesine müdahale edememem ne kötü," dedi Vaha. Şarabı sonuna kadar bitirip kadehi nazikçe masanın üzerine bıraktı. Ayağa kalkarken ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Başını kaldırıp Reyna'ya bakarak gülümsedi. Bakışlarım arkadaşıma döndü, ne tepki vereceğini merak ediyordum ama Reyna tepkisiz kalmayı tercih etti.

Tuttuğum elini sıktım ve onu hareket ettirerek –ki artık hareket edebileceğimizi düşünüyordum– nedense onay almam gerekiyormuş gibi o tarafa doğru baktım. Hissetmiş gibi başını çevirmeden bakışlarını bana çevirdi Sidra. Yandan bakıyordu. Sadece gözlerini bir kez ağır bir şekilde kırptı. Bu bir onay değilse neydi bilmiyorum. Masanın arkasından dönüp Vaha'nın bulunduğu tarafa geçtik. Sidra kadehi kadının ağzından çekti, içindeki şarabı yere döktü ve tekrar masaya bıraktı.

"Sidra," dedi Cludia. Sanırım sesinde biraz korku, biraz da saygı vardı. Yerinden doğrulup başıyla selam vererek ayakta kalmayı seçmişti. Belki de bir zorunluluktu, kestirememiştim. "Bağışla," dedi başını kaldırmadan. "Seni kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bilmiyorsun." Sidra gülümsedi. *Tabii ona ne kadar gülümseme diyebilirsek...* "Reyna arkadaşım," dedi. "Restoranının müdavimiyim." *Ah. Kırılma, Lu. Kırılma. Kırılma. Saçmalama. Başka bir şey bekleyecek kadar aptal olma. Yapma bunu. Yapma bunu kendine.*

"Özür dilerim."

"Benden değil."

Cludia dönüp başını eğerek, "Bağışlayın lütfen," dedi.

"Bağışlamıyorum," dedi Reyna. "Sana söylemiştim. Yasalar. Ben de bazı haklara sahip bireyler gibi gidip suç ihbarında bulunacağım. İnsan yasaları karar verecek seninle ne yapılacağına."

"Gidelim Reyna," diye fısıldadım.

"Bir dahaki sefere bir şeyler içmek istediğinde sekreterimden randevu al, Cludia." Vaha etrafta kamera arıyormuş gibi gülümsedi.

Reyna beni kapıya doğru götürürken adımlarımı ona uyduruyordum ama bir anda durup Vaha'ya baktım. "Eşyalarımızı almışlardı, telefonlarımız." Başını salladığında dışarı çıktık. Evin önünde değildi ama yolun ilerisinde Jeep'i duruyordu. Etrafta başka hiç kimse yoktu. Arabaya yürüdük, buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Vay canına," dedi Reyna. "Demek böyle oluyormuş. Gerçi filmlerde daha aksiyonlu oluyordu. Sonuçta kimsenin burnu kanamadı."

İnanamıyormuş gibi ona baktım.

"Senin için geldiler sonuçta, tadını çıkar tabii!" dedim dişlerimin arasından. Bu hikâyenin başrolü olmam gerekmiyor muydu? Bu benim hikâyemdi. Benim sevilmem, benim kurtarılmam, hatta benim kaçırılmam gerekiyordu. Romantik karanlık vampirim karşıma çıkacak, aklımı başımdan alacak ve sonrasında bana âşık olacaktı. Elbette arada kavga edecektik ki barışma zevkini yaşayalım. *Aklını kaçırmış bir yazar yüzünden berbat bir yan karakter hayatı yaşıyorum.*

"Niye bana öyle bakıyorsun?" dedi Reyna korkmuş gibi geri çekilerek.

"Gıcığım sana," dedim. "Birazdan geçer." Elbette sadece küçük çaplı bir histeri nöbeti geçirip gün içindeki saçmalama ataklarımdan birini yaşıyordum. Biraz da yoksunluk çekiyordum. Ayrıca göğsümde kaşıntı ve yanmaya sebep olan karmik bağ ağrısı vardı.

"Siz iyi misiniz?" Vaha yanımıza geldiğinde Sidra evden yeni çıkıyordu ve hiç acele etmiyordu. Vaha'ya başımı sallarken uzattığı telefonu aldım.

"Kadın bize bir şey yapmadı," dedim. "Ama..." Reyna'ya baktım. Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi. "Bence konuşmanız gereken şeyler var."

"Kesinlikle konuşmamız gereken şeyler var," dedi Vaha. Sert bakışları beni teğet geçmişti.

Sinirinin bir parçasıydım ama buna bulaşmayacaktım. Benim bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Bedenim daha fazla karşı koyamayacaktı. Titremeler ellerime kadar ulaşmıştı ve daha fazla onları olmayan cebimde saklayamazdım. Gömleğimin manşetlerini iyice çekiştirip ellerimi içine sakladım, telefon avucuma sığmadığı için biraz komik duruyordu ama bu dert edeceğim son şey bile değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Reyna. *Vaha'ya değil. Sidra Dekalton'a.* "Sanırım sen olmasan diplomasiye kaybedecektim." *Ah.* O küçük detayı atlamıştım. Sahiden Sidra gelmeseydi Vaha ne yapacaktı? Her şeyi kaybetmek pahasına bizi, daha doğrusu Reyna'yı kurtaracak mıydı?

"Onu durdurdum," dedi Sidra anlayışla. "Buraya geliyordu ve her şeyi kaybetmeyi göze almıştı. Benim kaybedecek bir şeyim olmadığına onu ikna etmem gerekti sadece." Reyna'ya gülümsediğinde arkadaşım da ona gülümsedi. "Elbette benim için onu terk etmek istersen seni anlar ve kesinlikle desteklerim." Sidra elini onun omzuna koydu. Reyna ise aralarındaki bir espriyi anlamış gibi güldü.

Vaha gözlerini devirip Sidra'nın kolunu itti. "Lu'yu eve bırakırsın değil mi? Teşekkürler." Doğrudan sevgilisinin kolunu tutup onu Jeep'ine bindirdi. Kendisi de koltuğuna yerleşip vakit kaybetmeden gaza bastı ve araç gecenin içinde uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Bu dünyada istediğim tek şey huzur. Uzanıp düşünebileceğim, çiçeklerin arasında yatıp hayal kurabileceğim ve kendime tatlı masallar anlatabileceğim sakin bir yer."
Shirley Jackson

Ayışığı Kitaplığı

19

Çok Uzun Bir Düşüş

Orada öylece kalakalmıştım. Yanımda sadece telefonum vardı. Çantam arabasının içindeydi. En azından ayakkabılarım ayağımdaydı ama bu topukluları normalden fazla giymiştim. Sağ bacağım titrediği için uzun sivri topuk da asfalt zeminin üzerinde tıkırdıyordu, kollarımı etrafıma sardım. Günler sonra ilk kez birbirimize böyle bakıyorduk. Gece ayazının altında. Saçlarım hafifçe yüzümde uçuşurken kaşlarımı çattım. Geceden daha derin bakışları üzerimde asılı kalmıştı. O bana böyle bakarken kendimi eski bir tablo gibi hissediyordum. Bir anısını gizlediği bir resim. Bir hatıraya bakar gibi seyrediyordu beni. Hafiflemesi gereken ağrı daha da şiddetlendi. İki büklüm olmamak ya da inlememek için dişlerimi sıktım. Sızı gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Hoş, o ağrı olmasa da gözlerim dolardı.

Bir şey söylemesi için bekledim çünkü ben söyleyemezdim. İyi misin demesine, sadece iyi olup olmadığımı sormasına bile razıydım. Ama bunu yapmadı. Arkamı dönüp yürümeye başladım. Açılması için telefonumun yan tuşuna bastım. Uygulamadan araç çağırıp mobil ödeme yapabilirdim. Onun beni eve götürmesine falan gerek yoktu. Kimsenin beni eve götürmesine gerek yoktu.

Sakın arkana bakma Luzia. Anlıyor musun beni, sakın arkanı dönüp bakma. Orada olup olmaması, peşinden gelip gelmemesi önemli değil. Tek kelime bile etmedi. Sakın arkana dönüp bakma. Reyna'ya nasıl nazikti yine gördün mü? Bakma arkana. Ona espri bile yapabiliyordu ama sana bir iyi misin sorusunu çok gördü. Yaşlar gözlerimden süzüldü. İç sesim bile ağlamaklıydı şimdi.

Ne olur arkana bakma Luzia. Ne olur bakma.

Baktım. Burnumu çektim.

Yolun iki yanında sık ağaçlar diziliydi. Çevrede tek tük müstakil evler vardı ve çoğunun ışıkları yanmıyordu. Ağaçların gölgeleri sokak lambalarının ışıklarını bastırıyordu. Hava bugün bulutluydu, doğal ışık kaynakları da beni yalnız bırakmıştı. Sonra onu gördüm. Aslında aynı hizadaydık. Aramızda neredeyse yüz metre vardı ama peşimden geliyordu. Uzun zaman sonra tüylerim diken diken olmuştu. Ben durduğum için o da durdu. Gözyaşlarım hızlandı ancak dönüp yürümeye devam ettim. Bu hüzün gece ışığı yoksunluğuma iyi gelmiyordu.

İki yüz metre daha ilerledikten sonra belirlediğim işaret levhasının orada yeniden omzumun üzerinden baktım. Bu defa mesafemizi kısaltmıştı, neredeyse elli metre arkamdaydı. Başımı çevirince tekrar durdu, dönüp daha hızlı yürümeye devam ettim. Peşimden geliyor oluşunun beni gafil avlamasını istemiyordum. Bu sadece ağrımı daha da şiddetlendiriyordu.

Telefonum açılmıştı ama ekrana bakıp tekrar kilitledim. Biraz daha yürümek istiyordum, belki biraz sakinleşirsem araba çağıracak duruma gelirdim. Gözyaşlarımın neden bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum, şu anda bu bile beni hüzünlendiriyordu. Ağaçların arasında rüzgârın sebep olduğunu düşündüğüm bir hareketlilik olduktan sonra çam iğnelerinin gürültüsü arttı. Çalıların arasından bir yabandomuzu çıkınca kısık sesli bir çığlık attım. Dişleri karanlığın içinde parlıyordu. Hayvan beni görüp çığlığımı duyunca muhtemelen benden daha çok ürkerek çalılıkların arasına, geldiği yöne doğru gitti. Yere eğilip ağlamaya başladım.

"Gidip onu öldürmemi ister misin?" Rüzgâr esip geçti. Başımı kaldırıp gözyaşlarım arasından ona baktım.

Ağlayarak, "Neden domuzu öldürmeni isteyeyim?" diye sordum.

"Ağlıyorsun."

"Domuz yüzünden ağlamıyorum ki."

"Neden ağlıyorsun?"

Ayakkabılarım topuklarıma çivi etkisi yapınca kendimi bırakıp kıçımın üzerine oturdum. Topukluları tutup kenara bıraktım ama onları öylece atamadım, sadece dikkatli bir şekilde yan yana kenara koydum.

"Balık kokuyorlar," diye söylendim daha çok ağlayarak. "Onları o kadar beğenerek almıştım ki." Ne gözyaşlarımın ne de ruh halimin bunlarla hiçbir ilgisi yoktu ama çok ilgisi vardı.

Sidra da benim hizama kadar eğilmişti. Şimdi neredeyse gülüyordu.

"Koktukları için mi ağlıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Ağlıyorum çünkü senden nefret ediyorum."

"Benden nefret ediyorsun."

Bu yalandı. Başımı iki yana salladım.

"Benden nefret edemediğin için ağlıyorsun?"

Bu doğruydu. Başımı yukarı aşağı salladım.

"Ah." Bunu bir sorunmuş gibi söylemişti. Yeniden ayağa kalktığında bulanık bakışlarım üzerindeydi. "Gel benimle." Elini uzattı.

"Kötü hissetmem bitince kalkıp eve gideceğim. Beklemene gerek yok."

"Eve götürmeyeceğim, kötü hissetmen..." Duraksadı, sanırım gülmemek için kendini tutuyordu. "Kötü hissetmen bitsin diye bir yere götüreceğim."

"Nereye?" diye biraz merakla sordum.

"Gel." Yeniden elini uzattı. Burnumu çekip elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı ama elimi bırakmadı.

"Güzel ayakkabılarımı alayım," dedim.

"Al güzel ayakkabılarını." Yine güldü.

Eğilip ayakkabılarımı boş olan elime alacaktım ancak telefonum o elimdeydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp aşağıdan ona baktım.

Diğer elinin parmaklarını vermemi söylercesine oynattı. Telefonu ona uzattım ve ayakkabılarımı alıp doğruldum. Yoldan devam edeceğimizi düşünmüştüm ama beni ormanın içine doğru çekti.

"Ayaklarım çıplak," dedim. "Daha iyi," diye cevap verdi.

Parmak uçlarımda dikkatlice yürümeye çalıştım. Ormanın çok içine girmedik. Tuhaf bir şekilde çok nazikti. Ben basmadan önce önümde bir şey varsa onu kaldırıyordu. Bir ağaç kütüğünün üzerinden atlamam gerektiğinde zorlanmadan beni kaldırıp diğer tarafa geçirdi. Benim aksime karanlıkta görme konusunda bir sorun yaşamıyordu ve hayvanlar onun varlığını hissettiğinde kaçışıyordu.

Geniş yapraklı ağaçlardan birine odaklanırken telefonumu cebine koydu. Üzerinde siyah bir pantolon ve uzun kollu gri bir tişört vardı. Avucunu ağacın gövdesine bastırdı. "Daha önce hiç ağaca tırmandın mı?"

"Ağaca değil ama dağlara tırmandım."

"Tırmanmayı seviyorsun yani." Bunu yüzüme bakmadan şüpheli bir tonda söylemişti. Ne zaman böyle yapsa o konu benimle ilgili olmuyordu.

"Zorunda kaldım daha çok," dedim. "Yükseklik korkum vardı ve bunu yenmiş de sayılmam. Ailem zorlamıştı... Bilirsin, korkuların üzerine gidilmesi gerekir." Bu yöntem bende pek iyi sonuçlanmıyordu.

"Bu garip."

"Neden? Luxuria hep yüksekten uçmayı mı severdi?"

"Evet." Basit bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Dur tahmin edeyim," derken elimi parmaklarının arasından çektim. "O ağaçlara tırmanmayı seviyordu, sen de bunun bana iyi geleceğini düşündün öyle mi?"

"Basit mantıkla."

"İyi," dedim. Bu defa onunla kavga etmek yerine sinirimi bastırmaya çalışıyordum. "Hadi tırmanalım. Bakalım, Luxuria olmak nasıl hissettiriyormuş!"

Ayakkabıları kenara bıraktım ve bu kez çok da nazik değildim. Eteğimi dizlerimin üzerine kadar sıyırmak zorunda kalmıştım.

Önden tırmanmaya başlamak istiyordum ama karanlıkta biraz zorlandığım için benden önce kolaylıkla yukarıya çıktı. Elini uzattığında inat edip aksilik yapmak yerine tuttum. Biraz yükselirken aşağıya baktım ve bu midemi bulandırdı.

"Şuraya koy ayağını, aşağıya bakma."

Söylediklerini yaptım. Bir daha aşağıya bakmadım ama hâlâ bedenim aralıklarla titriyordu ve tırmanmayı hiç kolaylaştırmıyordu. Direndim. Beni öyle görmek istiyorsa, öyle görsündü. Belki ikimizi aynı şeyleri yaparken gördüğünde ne kadar farklı olduğumuzu o kalın kafası alırdı.

Sadece ona odaklandığımda ne yoksunluk ne de yükseklik korkusu kalmıştı. İsteseydi beni saniyeler içinde yukarıya çıkarabilirdi ama şikâyet etmedi ve sabırla her adımda elimden tutup doğru yere basmama yardımcı oldu. Bir noktadan sonra sadece ona tutundum ve ayaklarımı doğru yere bastım. Kolumdan tutup çekerken ya da sırtımdan destek verip iterken hiç zorlanmıyordu. Sanki gökyüzüne bir merdiven dayamıştı ve ben de kolayca tırmanabilmiştim.

"Sanırım en tepeye çıktık." Elini bana uzattığında tekrar tuttum ve bu bir anda çok kolay bir his olmaya başladı. Sidra rahatça durabilmem için bir dalı işaret ediyordu. İki ayağımı kalın bir ağaç dalına bastırdım, hemen önümden başka bir dal ona doğru uzanıyordu. Göğsümü yasladığımda rahatça durabildim. Sidra diğer tarafta kalmıştı ama neredeyse karşı karşıyaydık. Ağacın gövdesi tam ortamızda kalıyordu. O daha ince bir dalın üzerine basıyor ve başka hiçbir şeyden destek almıyordu. Olağanüstü bir şekilde rahat görünüyordu.

"Tamam mısın?" diye sordu elimi bırakmadan önce. Başımı salladığımda kollarını göğsünde birleştirip ağacın gövdesine yaslandı. "Hâlâ yüksekten korkuyor musun bak bakalım?" Sesinde daha önce duymadığım bir ahenk vardı. Yaptığı şeyden müthiş bir haz duyuyordu. Belki bir hatıraydı onu böyle mutlu eden.

Yutkunarak başımı çevirdiğimde ne demek istediğini anladım. Yukarıya çıktıkça daha karanlık olacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Onun yanında zamanın nasıl geçtiğini bir kez daha anlayamamıştım. Beni büyülediği içindi belki de. Bu kadar yüksekte

olduğumuza inanamıyordum. Ağaçlar aşağıdaydı. Bulutlar aşağıdaydı. Yıldızlar buradaydı. Gökyüzünün üzerine konmuştuk. Ormanın temiz havası, ağaçların buradaki müthiş kokusu burnuma doldu. Kendimi hem çok küçük hem çok hafif hem de çok özgür hissettim bir anlığına.

"Karanlık gökyüzüne çok yakışıyor," dedim. Simsiyah bir örtü. Bulutlar, yıldızlar ve ağaçlar. Gölgeler ve hareket eden dallar. İnsanların neden Tanrıya seslenirken yukarıya baktıklarını burada dururken anlayabiliyordum. Gökyüzünde bir sihir vardı. Tüm gerçekliğin ötesinde bir şey vardı.

"Öyle," dedi Sidra. Uzaklara dalmıştı. Perçemleri alnına düşüyordu. Bu manzaraya o kadar çok yakışmıştı ki, "Telefonumu verir misin?" deyiverdim. Bir an şaşırsa da telefonumu cebinden çıkarıp bana uzattı ve eski pozisyonuna geri döndü.

Tek elimle önümdeki dala iyice sarıldım. Kameramı açarak önce etrafı çektim. Sonra kamerayı ona çevirip üst üste fotoğraflarını çektim. Fark ettiğinde bana döndü, ekrana daha çok bastım. Muhtemelen sonrasında beni mahvedecekti ama ölümsüzleştirmek istediğim daha iyi bir âna hiç sahip olmamıştım.

"Birinin izinsiz fotoğraflarını mı çekiyorsun?" dedi dalga geçerek.

"Teşekkür ederim," deyip telefonu ona geri uzattım. Benim cebim yoktu. Titreyen elime baktı. Üşüdüğümü düşündüğünü sanmıyordum. Telefonu alsa da cebine koymadı, kamerayı açıp benim fotoğrafımı çekti. *Sadece bir tane.* Sonra telefonu yeniden cebine koydu.

Başımı ağacın gövdesine yasladım. "Sen de Luxuria'yla birlikte ağaçlara tırmanıyor muydun?"

Sadece başını sallayarak onayladı.

"Ne yapıyordunuz burada?"

"Saklanıyorduk." Buz gibi gözleri geceye kilitlendi. *Kimden?* diye soracaktım ama bir şey bana engel oldu. Tecrübelerime göre böyle anların sonu benim için iyi bitmiyordu. Sidra sonunda beni tersliyor ve hep kalbimi kırıyordu. O yüzden ileri gitmesem iyi olurdu.

"Bu size özel bir şey miydi?" diye sordum sadece.

"Ona özeldi, ben sonradan dahil oldum." Gülümsedi. *Ama bana değil.* "Oyun oynamayı seviyordu. Hep ormana kaçardı. Her za-

man ormana kaçardı." Duraksadı. Bu an içinde olmamam gereken bir şeymiş gibi hissettirmişti. Bana ait değildi. Çok özel bir ânı bölüyordum. Buradaki bir fazlalıktım sanki. Yine de devam etmesini istiyordum. Yüz yıllar önce, bir zamanlar, ben olmasam da en azından görünüşü bana benzeyen biriyle güzel anıları olması, benim hiç yaşanmayacak ihtimallerimin tesellisiydi.

"En yükseğe tırmanırdı," dedi Sidra. Devam etmesi beni şaşırtmıştı, o yüzden nefes bile almıyordum. "Nerede olduğunu anlayamazdın. Çok sessizdi. Hayvanlarla işbirliği içindeydi. Sonra ismimi seslenirdi. Üç kez. Ve kendini aşağı bırakırdı, her defasında. Onu tutacağımı bilirdi."

Neredeyse elim kayıyordu.

"Üçüncü bir kişiden bahseder gibi konuştun ilk kez," diye fısıldadım. "Sen demedin, yapardın demedin. O dedin. Sonunda kabul ettin çünkü onun gibi olamayacağımı anladın değil mi?" Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi onu bile bilmiyordum artık. Ama sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Belki seni de kafamda öldürdüğüm içindir," dedi. "Seninle değil, bir boşlukla konuştuğumu hissettiğim içindir."

Ve sözler hiç bu kadar keskin olmadılar.

"Görelim o zaman," dedim anlık bir düşüncesizlikle. "Ölmüş müyüm senin için?"

Anlamayarak bana doğru baktı ve gözlerimi gördü.

"Ölmüş biri tekrar ölemez, değil mi?"

"Sakın!" dediğinde geç kalmıştı. Dalı çevreleyen parmaklarımı çekip kendimi geriye doğru bıraktım. Bir saniye içinde boşluktaydım. Doğumumun da ölümümün de anlamı yoktu. Soğuk ve hızlıydı. Hiddetli bir duygu karmaşasıydı. Aptalcaydı. Ama haklıydı.

Sadece biri tarafından tutulmak için yapılan çok uzun bir düşüş, diye düşündüm.

Beni tuttuğunda bunu neden yaptığını anladım. *O kızın,* tırmanmak için o kadar uğraştıktan sonra kendini hiç düşünmeden neden aşağı bıraktığını çok iyi anladım. Çarpışmaya benziyordu. Birdenbire ve çok aniydi. Korkunç bir düşüş vardı, sonra güvenli kollardaydın. *Bu en mükemmel andı.*

"Kalbine bir hançer saplamışsın," dedim soluk soluğa kollarının arasında. "Ama onu hiç öldürememişsin Sevgili Bay Sidra."

Özgürlükle tutsaklık ilk kez böylesine iç içeydi ve kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Beni yere indirmediği için aşağıdan ona bakmak ânı daha da tuhaflaştırıyordu. Gözleri ve dudakları... yüzü çok yakındaydı. Gözlerinde siyah alevler yanıyordu, neredeyse hipnoz oluyordum.

"Öyle olduğu ortada değil mi?" diyebildim. "Ölmüş olsaydı toprağın altında olurdu ama sen her yere taşıyorsun onu." Kollarını itip beni yere bırakmasını sağladım. Eteğimi düzeltirken, "Hiç yanından ayırmıyorsun," diye devam ettim.

"Karşımda böyle dururken ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Ölmüştün, ellerimin arasında ölmüştün. Ama buradasın. Karşımda duruyorsun ve beni yine tetikliyorsun."

"Bu ağaçların hepsi birbirine benziyor." Ellerimi silkerken başımı kaldırıp tepemizdeki ağaçlara baktım. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi hiçbiri aynı değil. İstersen bir tanesinin dalını keselim ve diğerlerine ne olduğuna bakalım." Bedenime bir gevşeme gelmişti. Belki de iç dökmenin rahatlığıydı. Ya da onun yanında olmanın. İhtimaller vadisinde sürükleniyordum ve hiçbiri benim için iyi değildi.

Cevap vermesini beklerken biraz daha ilerideki daha ince bir ağacın yanına gitti. Gözünü benden ayırmadan elini ağacın gövdesine yaslayıp itti. Buradan bakınca o kadar güç uygulamıyormuş gibi görünüyordu ama ağaç kökünden ayrılıp hızla yere devrildi. Çıkardığı ses irkilmeme neden oldu. Ancak gösterisi henüz bitmemişti. Ağacın artık yerde olan dallarından bir şey kopardı. Avucunun içinde bir tohum vardı.

"Peki bu tohumu buraya ekersem," dedi biraz önce sökülmüş ağacın olduğu noktaya eğilip. "Hâlâ farklı mı olur?" Kanım donmuştu.

"Farklı olur," dedim hırsla. "Çünkü o ağaç öldü. Bak orada yatıyor. Bunu anlaman için daha kaç can alman gerekiyor?" Ağaç için gözlerim dolmuştu. Ben çok mu hassastım, yoksa o mu çok

kötüydü? "Gerçekten sınırların yok," dedim yola doğru ilerlerken. "Kendi düşüncelerine öyle takıntılısın ki seni haksız çıkaracak ihtimalleri bile yok etmeyi kafana koymuşsun. Ben sana hiçbir şey anlatamam. Ben sana hiçbir şey kanıtlayamam."

"Yine kaçıyor musun?" diye bağırdı arkamdan.

"Kaçıyorum!" diye bağırdım omzumun üzerinden dönüp. "Çünkü yine kalbimi kırıyorsun."

Bir an can havliyle yüzüm buruştu. Ayağımın altında keskin bir sızı hissettim. Yere eğilip bakınca ayaklarımın hâlâ çıplak olduğunu fark edip içimden küfrettim. Bir şey ayağımı kesmişti ve felaket sızlıyordu. Ayağımın ucuna basarak karanlığın içinde yol kenarına doğru yürümeye devam ettim. Vampirler canıma tak etmişti. Yarın sabah eşyalarımı toplayıp bu kasabadan defolup gidecektim. Mısır'a yerleşecek ve firavunları aptal vampirlere tercih edecektim.

"Cludia neden sizi buraya getirdi sence?" Bir anda yanımdaydı. Gölgesinin hareketlerini bile görememiştim. *Tanrım!* Elimi göğsüme bastırdım.

"İnan hiç umurumda değil."

"Umurunda olmalı."

Durdum. "Ne var?" dedim hiddetle. "Ne var? Söyle ne söyleyeceksen."

"Burası vampir bölgesi, müze müdürü. Kasabadaki vampirlerin çoğu ve en korkunç olanları bu bölgede yaşıyor." Bir an durup etrafıma baktım. Vampir olsam muhtemelen böyle sessiz ve nispeten sakin bir yeri tercih ederdim. Evlerin çoğu müstakildi ve kasaba merkezine uzaktaydı. Ormanın da hemen yanındaydı.

"Pekâlâ..." dedim. "Telefonumu verir misin lütfen?"

Omuz silkip telefonumu uzattı. Bir araba çağırmak için ekrana dokunduğumda açılmadı. Şansım varken kullanmadığım için şarjım bitmişti. *Bak sen şu işe.* Nihayet baş karakter oluyordum galiba. Ama sırası mıydı gerçekten? *Tam da rest çekmeye hazırlanmışken.*

"Yürüyebilirim," dedim yoluma devam ederken.

"Yürüyebilirsin," dedi bana eşlik ederek. "Hansel ve Gratel masalını bilir misin?"

"Senin bilmene şaşırdım," dedim yapay bir gülüşle.

"Ekmek kırıntılarıyla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Akıllıca."

"Elbette. Ama ekmek kırıntıları yüzünden yakalanabilirsin de."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var acaba?"

"Ayağından akan oluk oluk kan diyorum," dedi. "Vampirler için ekmek kırıntısından çok daha iyi." Bir an için durdum. Sonra dönüp yola baktım. O kokusunu alıyorsa herkes kokusunu alabilirdi. Ama bunun beni korkutmasına izin vermedim. Nihayetinde yanımdaydı, o varken hiçbir vampir yanıma yaklaşmazdı. *İroniye bak ama.*

"Bir kere," dedim başımı dik tutup yürümeye devam ederek. "İnsanlardan beslenmenin cezası var. Bana bir şey yapamazlar."

"Yasaların vampirleri durduracağına olan inancın beni tüketmeye başladı..." Bıkkınlıkla gökyüzüne baktı. "Ben gidiyorum o zaman."

Hah! Her zamanki gibi tehditler ve umursamazlıklar. Sanki ona kal diyen vardı.

"Gidebilirsin," dedim. Sözcük dudaklarımdan kafamdaki kadar kolay çıkmadı ama bu onu durdurmadı da. Bir anda yok oldu. Gidişi sadece tüylerimi ürperten bir rüzgâr bıraktı geride.

Derin bir nefes alıp beni korkutmaya çalıştığını söyledim kendime. Yürümeye devam ettim. Biraz sonra mutlaka anayola, benzinliğe ya da benzeri bir şeye denk gelirdim. Dağ başında değildik sonuçta. *Belki bir yerlerden gizlice beni izliyordur.* Hem nasıl gidecektik ki, beni sırtına mı alacaktı? Kendine bir araba alsa iyi olurdu. Bir anda Mini Cooper'ımı çok özlemiştim. Yarı yarıya sekerek epey bir yürüdükten sonra bir yere ulaşamadım ve önce Vaha'ya, sonra Reyna'ya, ardından da Sidra'ya öfkelendim. Onlar yüzünden bu haldeydim ve üçü de beni bırakmıştı, arkalarına bile bakmamışlardı.

Reyna o herifle aramda olanları biliyordu, en başında buna izin vermemesi gerekiyordu. Dertleri her neyse beni evime, en azından merkezi bir yere bıraktıktan sonra da çözülebilirdi. Sevgili Bay Sidra'dan herhangi bir beklentim yoktu zaten, söz konusu ben olduğumda nezaket kelime anlamını yitiriyordu onun için.

Cadde üzerinden bu yöne doğru gelen siyah bir araba görünce elimle durdurup yardım istemeyi düşündüm ama sonra söylediği şey aklıma geldi. Arabadaki bir vampirse artık onlara ne kadar güvenebilirdim ki? Yol kenarından paytak paytak yürüyerek ağaçların arasına girdim. Görünmemek için bir tanesinin gövdesinin arkasına gizlendim. Belki de ormanın içinden yürümek yolda ilerlemekten daha güvenliydi. *Önüme bir yabandomuzu daha çıkmazsa eğer.*

Araba yoldan geçerken bir anda durdu, biraz önce tam da durduğum yerde yavaşlamasının bir tesadüf olmadığını düşündüm. Hızlı düşünmeye çalışıyordum. Arabanın camları açıktı ama görünmemek için başımı fazla uzatamıyordum. Hareket edersem muhtemelen duyacaklardı. Neden durmuşlardı ki? Arabanın içinden kanın kokusunu almaları mümkün müydü? *Belki de Vaha beni almaları için birilerini göndermiştir.* Hayır, bu ihtimalle risk alamazdım. Araba yeniden motoru çalıştırdı ve daha yavaş ilerlemeye başladı. Nefesimi verdim, yarın gerçekten buradan gidiyordum. İşler bile umurumda değildi. Resmen ıssız bir yerde tek başıma kalmıştım. Ormanın içinde bir ağacın arkasında saklanıyor ve bir araba durduğu için deli gibi korkuyordum. İşin özü, burada tek başımaydım.

Yol kenarından ayrılmadan ağaçların içine doğru yürüdüm. Kendimi olabildiğince gizlemeye özen gösteriyordum ama parmak ucumda ve çıplak ayaklarla yürümek hızımı kesiyordu. Bir çıtırtı dikkatimi dağıtınca tekrar durdum. Reflekslerim vampirlere alışkanlık kazanmıştı, aynı anda nefes almayı da bırakmıştım. Kendi etrafımda çok yavaşça dönüp tehlikeyi aramaya başladım ve yaklaşık iki yüz metre ötede onu gördüm. Dört bacağının üzerinde keskin buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

"Sidra!" diye çığlık attım. Kendime tırmanabileceğim bir ağaç aramaya koyuldum ve en yakındakine koştum. Tabii buna koşmak denirse. Ağaç tırmanmaya müsait değildi, ben de ayağımın üzerine basabilecek durumda değildim.

"Buradayım bir tanem."

Birden ortaya çıkınca tekrar çığlık attım. Ama bu defa boynuna da atılmak üzereydim. Tabii ağaca sıkı sıkı sarılmış olmasaydım.

"Gitmemiş miydin?"

"Belli ki hayır," dedi sakince gülümseyerek.

"Gerçekten canavarsın."

"Ne oldu?"

Ona doğru eğilip fısıldadım. "Kurt adam!"

"Kurt adam diye bir şey yok."

"Orada." İşaretparmağımı kaldırıp gösterdim. "Bana bakıyor." Yavaşça dönüp hâlâ aynı yerde bekleyen kurda baktı. Gülümsemesi yüzünde büyüdü.

"Muhtemelen çığlık attığın için."

"Görüyorsun ama değil mi?"

"Sadece bir kurt görüyorum."

"Sadece bir kurdun burada ne işi var!" diyerek kaşlarımı çattım.

O kadar da yabani topraklarda değildik.

"Orası biraz tuhaf," dedi Sidra. "Ama seni temin ederim bir kurt adam değil."

"Emin misin?"

"Eminim. Ayrıca bugün dolunay da yok."

Başımı gökyüzüne kaldırıp kontrol etme gereği duydum. Yıldızlar çok parlak olsa da haklıydı, dolunay yoktu.

"Ağacı bırakmaya hazır mısın yoksa çoktan yakınlaştınız mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak kollarımı kendime çektim. Ayağımın üzerine basmamaya özen göstererek ağaçtan uzaklaştım. Biraz çekingen bir şekilde ona döndüm. Sonra yeniden kurda baktım. Muhtemelen Sidra'nın kendisinden daha tehlikeli olduğunu anlamıştı, dönüp ormanın içine doğru ilerledi.

"Gel peşimden," dedi Sidra. Arkasını döndüğü için derin bir nefes verdim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bu defa ona sinirliymiş gibi davransam da sesimi çıkarmadan peşinden gidecektim. Bir an önce buradan kurtulmak ve eve dönmek istiyordum. Saçlarıma balık kokusu sinmişti, üstüm başım darmadağın olmuştu. Sıcak ve uzun bir duş almak, ayağımı sarmak, uyuyup bavulumu toplamak istiyordum. Biraz önce yolda durduğunu gördüğüm siyah araba yol kenarında bekliyordu. Sidra doğruca arabaya yürüdü.

"O senin miydi?" diye sordum.

"Buraya kadar yürüyerek geldiğimi mi düşündün?"

"Belki uçuyorsundur diye düşünmüştüm."

"Komik kızsın, biliyor musun?"

"Sorma." Bana açma nezaketini göstermediği kapıdan içeri girip bir anlığına şükrettim. Ardından sırtımı koltuğa yaslayıp emniyet kemerimi bağladım. Arabanın sıcaklığı avuç içlerimi ısıtıyordu. Bugünün hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Arabayı çalıştırdığında nihayet yola koyulduk.

"Gerçekten onun bir kurt adam olduğunu mu düşündün?"

"Sonunda başrol oldum sandım," dedim kendi kendime sinirlenerek. Gerçekten aklımı kaçırıyor olmalıydım. Dengemi yitirmiştim. Şuursuz olmuştum şuursuz.

"Başrol mü?"

"Hı hı."

"Ne demek istediğini açıklar mısın?"

"Bugün çok meraklısın." Bu akşam onu gerçekten eğlendirmiş olmalıydım. *Ne hoş ama.*

"Normalden garip davranıyorsun," dedi. "Merak ettim."

"Görmüyor musun? Bana ait hiçbir şey yok. Bu kasabaya bile ait değilim ben. Duyduğum bir şeyin peşinden sürüklenip geldim. Sonra sen çıktın karşıma, başka bir yaşamdaki kötü ikizim yüzünden hayatımı cehenneme çevirdin. Bu akşam kaçırıldım ve bunun bile aslında benimle ilgisi yok. Sonra bu saçma sapan yerde kala-kaldım. Kendi belam bile değil bunlar. Ben sadece oradan geçen biri kadar dahilim bu olanlara."

Araba yavaşladı ve ben ona dönene kadar durdu. Sidra bana çok uzun gelen bir süre beni izledi. Kafasından ne geçtiğini bilmek istediğimden emin değildim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum sonunda. Yoksa o bakışların yoğunluğu karşısında eriyip gidecektim.

"Ne yapacağız biz seninle?" diye mırıldandı. Başını çevirip yeniden arabayı çalıştırdı. Yerimde kıpırdanarak dudaklarımı ıslattım.

"Belki beni de öldürüp ikimizin de azabına son verirsin." Bunu espri olsun diye söylemiştim.

"Bana saldırmayan bir şeyi öldürmem ben."

"Ama beni öldüreceğinden çok emindin."

"Saldıracağından," diye mırıldandı. "Saldıracağından çok emindim."

Geçmiş zaman mı kullanıyordu o...

"Sana saldırmam için bana bu kadar kötü davranıyorsan içimde bir canavar olmadığına dair seni temin ederim. Ben sinirlendiğim zaman ağlıyorum genellikle. Çok sinirlenirsem de kaçıyorum. Ne yaparsan yap sana saldırmam. O yüzden bana kötü davranma lütfen."

"İnsanlar çok hırslı ve kinci oluyor, sen nasıl bu kadar kolay unutuyorsun?"

"Üşeniyorum," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. "Değiştiremeyeceğim şeyler için mesai harcamayı zaman kaybı olarak görüyorum ben."

"Olanları değiştiremezsin ama olacaklara müdahale edebilirsin."

"Bir vampir olsam ve yüzyıllar boyunca yaşasam belki," diyerek omuz silktim. "Zaten çok uzun ömürlü yaratıklar değiliz. Şöyle olacak, böyle olacak diye kendimi hırpalayamam."

"Hayat senin için eğlendiğin anlardan ibaret yani."

"Tam olarak sayılmaz ama tek bir ömrüm varsa yaşamın keyifli tarafında kalmak istiyorum. Senden kalan bir hatıraya, bir acıya sahibim, unuttun mu? Hayatımın uzun bir kısmı o ağrı yüzünden duvarların arasında geçti. Ağrı azalmadı ya da geçmedi. Onunla yaşamayı öğrendim ben de."

"Gece ışığıyla kendini kandırarak," dedi.

"Sürekli beni haksız çıkarmak için müthiş bir mücadele veriyorsun farkında mısın?" Gülmeden edemedim. "Bana karşı verdiğin savaşın yarısını beni sevmek için verseydin şimdiye..." Bir an ne söylediğimi fark edip durdum ve öksürmem gerekti.

"Şimdiye ne?"

"Epey yol kat ederdik." Sonra bir anda aklıma bir şey geldi. Refleksle uzanıp kolunu tuttum. "Sidra, dur!"

"Ne oldu?" Bir şey kaçırmış gibi etrafa baktı. Yolda bizden başka kimse yoktu.

"Geri dönmemiz lazım. Ayakkabılarım!" dedim inanamayarak. "Güzel ayakkabılarımı orada unuttuk. Tanrım! Aklım neredeydi? Hemen dönmeliyiz."

"Saçmalama. Sadece ayakkabı onlar." Neredeyse göz devirdi. *Sensin, sadece ayakkabı onlar!*

"Lütfen geri dön, lütfen."

"Saçmalamayı kes..."

"Senden nefret ediyorum." O ayakkabıların siparişini vermenin ve gelmesini beklemenin ne kadar uzun sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Onun yüzünden azap gibi geçen günlerden sonra ilk kez canlı hissettiğim an, o ayakkabıları gördüğüm zamandı. *Canavar.*

"Sana yaptığım onca şeyden sonra ilk kez bu cümleyi kuruyorsun ve sebebi ayakkabıların mı?" Başını sallayarak güldü.

"Daha ne olsun! Ca-na-var."

"Biraz önce ne demiştin? Değiştiremeyeceğin şeyler için mesai harcama. Ayakkabılar gitti. Bununla yaşamak zorundasın Luzia..."

Gözlerim kocaman açıldı. Sessizce başımı sallayıp oturduğum yerde kıpırdamadan durdum. Tek kelime edemezdim. Hareket bile edemezdim. Sidra da durdu. Birden ne olduğunu fark etti. Parmaklarını ağzına götürüp kaşlarını çattı. Araba daha da hızlanmıştı.

Başımı cama çevirip eve gidene kadar öyle durdum.

Bana ilk kez Luzia dedi...

Başımı yavaşça koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Daha doğrusu uyuyormuş gibi yapmaya çalıştım. Onu birazcık tanıdıysam bunun karşılığında kalbimi kırmak için bir şey yapması an meselesiydi.

Kahretsin, ismimin bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten ona saldırmam için mi bana böyle davranıp duruyordu? Daha da önemlisi gerçekten ona saldıracağıma mı inanıyordu... Luxuria gitgide daha büyük bir gizem haline gelmişti. Hayal meyal gördüğüm anılarda nahif ve kesinlikle zararsız bir kadın görüyordum, neşeli ve iyimser bakışları vardı. Belki de silahı buydu. Bunu kesinlikle Sidra'ya soramayacağımı biliyordum.

Kapı açılıp soğuk hava yüzüme vurana kadar durduğumuzu fark etmemiştim. Onun indiğini de fark etmemiştim. Düşüncelere boğulmuşken belki de içim geçmişti.

"Uyumadığını biliyorum," derken sesi yine oda sıcaklığının üzerine çıkmıştı. Artık onu tanıyor ve sadece ismimi söylediği için bunu bir mesele haline getirdiğine inanamıyordum.

Yavaş yavaş gözlerimi açtım. Başımda dikilmiş, kaşlarını çatmış ve yine "senden nefret ediyorum" ifadesini takınmıştı. Bir şey söylemek üzere –ki muhtemelen kötü bir şeydi– dudaklarını araladığında çok hızlı hareket ettim. Doğrulup parmaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Ellerim onun sıcak ve yumuşak dudaklarının aksine çok soğuktu. Bu his avucumun karıncalanmasına neden olmuştu.

Kaşlarını daha çok çattı.

"Sadece ismimi söyledin," dedim. "Her gün bir sürü kişi bana bu isimle hitap ediyor. Yemin ederim, henüz kimse ölmedi. O yüzden lütfen bunu yapma. Yine kalbimi kıracak bir şey söyleme. İstiyorsan duymamış gibi yaparım, bunu hiç söylememişsin farz ederim ama bunu yapmak istemem çünkü aksanın çok güzel, bunu biliyor muydun? Adımı çok güzel söylüyorsun, bunu daha sık yapmalısın, o zaman görürsün ki..."

"Bir noktada cümleyi bitirmelisin." Bileğimi tutup parmaklarımı dudaklarının üzerinden çekti.

"Tamam." Dudağımın üzerine hayali bir fermuar çektiğimde hareket onu güldürdü. Daha beklenmedik olan şey uzanıp emniyet kemerimi açmasıydı. Kokusu birden burnuma dolmuştu ve bunun tadını çıkaramadan onun da benim rezalet kokumu aldığını anımsamıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Ağzını kilitlememiş miydin sen?" Kollarını bacaklarımın altından geçirip beni kucaklayarak arabadan çıkardı. Ayağıyla kapıyı itip şatoya doğru yürüdü.

"Yürüyebilirim," dedim şaşkınlıkla ona bakıp.

"Parkeleri mahvetmene izin veremezdim."

"Yani canım yanıyor diye yardım etmek mi istedin?" Kollarımı boynuna doladım. "Düşmeyeyim şimdi," dedim o ters ters bakınca. "Eminim bu taşları da mahvetmemi istemezsin."

Gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum.

"Vampir olmadan önce de bu kadar güzel miydin?" Biraz ileri gidip çenesine dokundum. Bir anlığına dursa da yürümeye devam etti. Müzedeki sikkeler geldi birden aklıma. *Eski paraların üzerinde onun yüzü olmalıydı*, diye düşündüm. Kalemle çizilmiş gibiydi. Düz bir burnu vardı, elmacıkkemikleri belirgindi ama üzerindeki gölgeler onları saklıyordu. Dudakları gerçekten odaklanıldığı zaman dikkat dağıtıcı olabilirdi. Gözleriyse şüphesiz ondaki en yanıltıcı detaydı. Yanlış kıyafetin üzerindeki uyumsuz mücevherlere benziyorlardı. Keskin ve küçük, badem şeklinde ve yıldızsız bir gökyüzü kadar siyah. *Bir o kadar da yalnız ancak.*

"Bana karşı neden bu kadar tatlısın?" diye sordu. Çift kanatlı kapıyı tek eliyle açarken hiç zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. Tüy kadar hafif olmalıydım.

"Beni tatlı mı buluyorsun?"

"Tavrın bir insan için tatlı."

Ellerimi pençe gibi yapıp ona doğrulttum. "Sana karşı saldırgan güdülerim beni tatlı yapıyor, kendimi tutamıyorum." Göğsünden hırıltılı bir gülümseme yükseldi. "Ben herkese karşı nazik olmaya özen gösteririm," diye ekledim. "Böyle büyütüldüm."

"Benimle bir ilgisi yok yani."

"Hayır," dedim. "Senden ayrıca büyüleniyorum ama sık sık sinirimi de bozuyorsun."

"Çok soğuksun." Sözlerimi ya ciddiye almıyordu ya da söylediklerim üzerine konuşmak istemiyordu. Konuyu olağan bir şekilde değiştiriyordu ve ben çoğunlukla sohbetten kaçındığını anlamıyordum bile.

"Farkında değilim," diyebildim. Adrenalin beni engelliyordu, onun yanında kalbim sık sık hızını artırdığı için yoksunluk içimde gizlenebiliyordu.

Odamın önüne geldiğimizde beni yere indirdi. Parmak ucunda dururken dizlerim titreyip beni zor duruma soktu.

"Teşekkür ederim," dedim kapıyı açarken. Başını sallayıp kendi odasına girdi.

Bu gerçekten garipti.

"Senin bana yaptıkların korkunçtu ama benim kendime yaptıklarım daha da korkunçtu."
Oscar Wilde

20

Sadece Bir Damla

Uyandığımda ağzım kupkuruydu ve dudaklarım çatlamıştı. Komodinin üzerinden nemlendiricimi alıp çöl gibi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Umutsuz vakaydım ama yine de çekmecelerimi tek tek kontrol etmiş ve küçük şişelerin dibinde kalan bir şeyler var mı diye bakmıştım. Tek bir damlaya bile razıydım ama her şeyi sıfırlamıştım. Aklıma bir an Arthur geldiğinde kendime inanamadım. Gerçek bir bağımlı gibi davranıyordum. Bu sadece bir süreçti. Eminim bunun üstesinden gelebilirdim. Daha önce bağımlı olduğum ve sonrasında kabaca kovduğum bir vampiri arayıp birkaç damla kan dilenecek kadar gözüm dönmüş olamazdı.

Belki Sivri Diş'e gidersem bir şeyler bulabilirdim. Son gittiğimde Sidra bana gece ışığı verdiği için bir vampiri açıkça tehdit etmişti ve içimden bir ses bir daha kimsenin buna cesaret etmeyeceğini söylüyordu. Bir kez daha bağımlı olmak istemediğim için kimseye güvenemezdim. Tanrım, üniversitede bu mereti bulmak daha kolaydı.

Bol soğuk suyla yüzümü yıkayıp her zamankinden daha uzun bir süre dişlerimi fırçaladım. Giyinmek için bile takatim yoktu. Elime gelen ilk askıyı çekip yatağın üzerine attım. Gri kumaş pantolonumun üzerine düz beyaz bir tişört geçirdim. Makyaj yapmazsam insanlar yüzüme bakar ve neden bir vampirden bile solgun görün-

düğümü sorgularlardı. Cilt makyajım için her zamankinden daha çok uğraştım. Daha çok fondöten, daha koyu bir allık ve bol bol maskara. En azından artık Dracula'nın gelini gibi görünmüyordum.

"Harika," dedi Mera aşağıya indiğimde. "Erken gelmişsin. Bir problemimiz var, ben de seni uyandırmak zorunda kalacağım diye endişeleniyordum."

"Lütfen bağırma." Elimi kaldırıp onu durdurdum. Sesi farklı frekanslara bölünmüş halde kulağımdan beynime kadar zonklayarak ilerliyordu. "Yavaş yavaş..." diyerek peşimden gelmesini işaret ettim.

Mutfağa inip en büyük boy bardaklardan birini yarısına kadar buzla doldurdum. Kahve makinesinin önüne buzlu bardağı yerleştirip içine bir kaşık daldırdım ve kırık buzları yemeye başladım. Yukarıya çıkarken Mera günlük yapılacak işlerimizden bahsediyordu.

"...ve Reyna'nın partisi için süslemeler sabah oraya bırakıldı," dedi kaleminin kapağını takarak.

"Ne partisi?" Kahvenin üzerine soğuk süt ekleyip içine bir pipet attım ama kaşıktaki buzlar hâlâ çok daha iyi hissettiriyordu.

"Cadılar Bayramı, Luzia," dedi kaşlarını kaldırıp. "Bugün, Reyna'nın restoranında."

"O bugün mü?" Gözüm takvim aradı ama bulamadım, telefonumu da yukarıda unutmuştum. Bugün gerçekten zor geçecekti.

"Süsleri ve çiçekleri seçmiştik. Yemek zaten onlarda. Aslında yapılacak pek bir şey yok, organizasyon ekibimiz süslemeleri yerleştirecek. Devasa bir örümcek girişte olacak, balkabaklarıyla onlarca mum da öyle. Tıpkı konuştuğumuz gibi."

"Tamam," dedim. "Sergi için gerekli görüşmeleri yapayım. Daha acil bir şey var mı?"

"Hayır," dedi kararsızca.

Başımı sallayarak odama çıkıp telefonumu aldım, dün geceden beri kapalıydı. Açılması için ofisteki masamın üzerine bıraktım ve bilgisayarıma döndüm. Hâlâ sergi için bazı onaylar verilmemişti ve konsolosluk bu defa gerçekten uğraştırıyordu. Eserlerin giriş çıkışı için tüm önlemleri almış olsak da tarihi eserler kanunu süreci

olabildiğince yavaşlatacaktı. Daha önce de yardımı dokunmuş bir arkadaşıma e-posta atıp neler yapabileceğini öğrenmek istedim. Masanın üzerinde gözüme çarpan dekorasyon dergisini çekmeceye attım. Sidra'nın asistanı epeydir ortalıkta görünmemişti, işlere dahil olma konusunda motivasyonlarını kaybettiklerini düşündüm. Sidra da bir süredir oda konusunda beni rahatsız etmediği için o iş askıda kalmıştı, bir ara tekrar gündeme getirip hâlâ oda isteyip istemediğini netleştirmeliydim. Daha da önemlisi burada kalmak isteyip istemediğimdi ve belki o da benim odamı alırdı...

"Evet?" Titreyip duran telefonu kulağıma yasladım.

"Dün gece seni merak ettim."

"Beni bırakıp gittiğin için sana kızgınım," dedim Reyna'ya. "Beni istemeyeceğimi bildiğin bir durumda bıraktın."

"Özür dilerim," dedi. "İkiniz için iyi olur diye düşünmüştüm."

"Zaten bir şok yaşamıştık Reyna. Bana başka bir çıkış bırakmadınız." Bunu olduğundan tatlı bir durummuş gibi gösteremezlerdi.

"Lu gerçekten üzgünüm. Yine seni kıracak bir şey mi yaptı?"

"Şu an çok meşgulüm," dedim nefes alarak. "Sonra konuşalım."

"Tanrım... Gerçekten kızmışsın."

"Gerçekten işlerim var." Biraz sert davrandığımı ve sonrasında buna pişman olacağımı düşündüm. "Akşam partide görüşeceğiz zaten."

"Tamam," dedi Reyna. "Gelebilirsen erken gel."

"Olur." Telefonu kapattım. Hayır, Sidra Dekalton dün kalbimi kırmamıştı. Hatta oldukça keyifli bir gece olduğunu bile söyleyebilirdim. Sorun da buydu. Beni bu duruma düşürmemeliydi. Ona olan sinirimin geçmesine izin vermemeliydi. Çünkü geçmemesi gerekiyordu. Dengesiz biri olduğu aşikârdı ve ben kalbimin kırılacağı ânı kollayarak yaşamak istemezdim. *Bu kadar hassas bir kalbe sahipken.*

Ilgar'la yaptığımız toplantı uzadıkça uzadı. Saç diplerim terlemeye başlamış, gözlerim kurumaya yüz tutmuştu. Nihayet bittiğinde canım burnumdaydı. Koridordan geçerken önümü kesip, "Bir şeyin üzerinden geçmemiz lazım," dedi Mera.

"Sonra," dedim.

"Luzia acil," diyerek diretti.

"Sonra dedim, anlamıyor musun?" Yanından geçip ofise girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Çıldırmış olmalıydım. İlk kez Mera'ya bağırmıştım. İlk kez işyerinde birine bağırmıştım. Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Midem ağrıyor, göğsüm içine çökmüş gibi sancılanıyordu.

Başımı masaya yaslayıp soğuk zeminin kafamı uyuşturmasını diledim. Dizlerim yine titremeye başlamıştı. Günlerdir yemek yemiyormuşum gibi aç hissediyordum. Boğazım yanıyordu. İçimde bir şey bana, *İç!* diye emrediyordu. Başka bir şey düşünemiyordum.

Doğrulup bilgisayarımı açtım ve bağımlılıklarla ilgili bir şeyler okumaya çalıştım. Sigara bağımlılığı. Alkol bağımlılığı. Madde bağımlılığı. Yoksunluk krizleri. Belirtileri arasında neredeyse yaşadığım her şey vardı ki ben bunlardan çok daha sert bir şeye bağımlı haldeydim. *Endişelenmeyin,* diyordu makalede. *Yoksunluğun artışı doğru yolda olduğunuzu gösterir. İlk zamanlar şiddetli olması olağandır ama bu bir hafta içinde azalacak ve birkaç ay içinde sona erecektir.* Bir hafta geçmişti ama sona erecek gibi hissettirmiyordu.

Ofis kapısı çaldığında saate baktım. Toplantıdan çıktığımdan beri bu kadar uzun zaman geçmesi beni şaşkına çevirmişti. Zaman algımı yitiriyordum.

"Bir kurye geldi," dedi Mera çekimser bir şekilde. "Bunlar sana." Kuryenin elindeki çiçek demetini alıp tereddütle masamın üzerine bıraktı.

"Affedersin Mera," dedim. "Bugün kötü bir gün sadece. Çiçekler için teşekkür ederim. Lütfen bahşiş verir misin?"

"İyi misin?" diye sordu. Sesine tahammül edemiyordum.

"Başım ağrıyor," dedim dişlerimi sıkarak. "Lütfen beni yalnız bırak ve günün kalanındaki toplantıları iptal et."

"Bir doktor..."

"Mera. Dışarı."

Kapıyı kapattı. Çiçeklerin üzerindeki karta uzanmam için aradan biraz vakit geçmesi gerekti. İçimden üç yüz altmış sekize kadar saydım. Reyna'dan gelmişti çiçekler. Gülümseyemedim bile.

Beynim karıncalanıyor, damarlarım genişliyor ve sanki teker teker patlıyordu. Çiçekleri kenara çekerken yere düşürdüm. Ayağa kalkmaya çalıştığımda sendelediğimi fark ettim. Her şey sallanıyordu. Tavan giderek yükseliyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Kimsenin beni görmemesi gerekiyordu. Masamın üzerindeki suyu alıp yüzüme çarptım. Bir anlığına görüntüler netleşmese de sonra kayarak hepsi yerine oturdu.

Kapıdan çıktım. Birkaç kişi dönüp bana baktı ama düzgün bir şekilde yürümeyi başardığımı düşünüyordum. Giriş kapısında birkaç kişi sigara içiyordu. Koridora baktım ve mutfağa indim. İçkileri tuttuğumuz dolaptan viski şişesini aldım. Burada duramazdım. Kimsenin görmemesi gerekiyordu. Merdiven tırabzanlarından tutunarak bodrum kata kadar merdivenleri takip ettim. Topuklu ayakkabı yamulmuştu ya da ben yamulmuştum, idrak edemiyordum. Kapıyı açıp kalabalık eşya yığınının arasında eski masanın altına girdim. Şişeyi açıp kafama diktim ve boğazımı yakmasına izin verdim.

Sadece dayanmam gerekiyordu. Dayanmam gerekiyordu. Sabretmeliydim. Bunu atlatmak istiyorsam bu atağa dayanmak zorundaydım.

Çok üşümeye başladığımda işlerin tersine döndüğünü anlamaya başlamıştım. Titriyordum ve nefes almakta güçlük çekiyordum. Şişeyi tekrar kafama diktim. Bütün benliğim ve duyularım kurumuştu sanki. Organlarım teker teker sönüyordu. Kalp atışlarım dayanılacak gibi değildi. Göğsümü delip dışarı çıkacağını sandım. Sadece kalp atışlarımı hissediyordum, rahatsız edici sesini bile duyuyordum sanki. Kapı tekrar açıldığında aradan saatler geçmiş olmalıydı. Kusamamıştım ve nihayetinde şişeyi yere devirmiştim. Çok kötü, keskin bir koku etrafa yayılmıştı. Dizlerimi kendime çekmiş sallanıyor, geçmesi için dua ediyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Onun sesini duyduğumda rahatsız olmam gerekiyordu ama gelen başka birisi olmadığı için rahatlamıştım. Birlikte çalıştığım insanların beni bu halde görmesi bir daha yüzlerine bakamayacağım anlamına gelirdi. Tamamıyla çaresiz görünüyor olmalıydım.

"Yoksunluk çekiyorsun." Bunu sinirle söylemişti. En azından ışıkları yakmadığı için memnundum. Şu anda onun gözlerine bakmak istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Dışarıya çık," dediğinde başımı hızlı hızlı iki yana salladım. "Herkes seni arıyor. Reyna delirmiş halde."

"Yapamam." Kelime dudaklarımdan yarım yamalak çıktı.

"Yapabilir-"

"Senin yüzünden!" diye bağırdım kontrolsüzce. "Bütün bunlar senin yüzünden. Senin yüzünden bu haldeyim. Senden nefret ediyorum." Gözlerim yanmaya başladı. Nefesim daha hırıltılı bir hal almıştı. Etrafta hiç ışık yoktu ama gözlerim güneşe bakarcasına yanıyordu.

"Tamam," dedi daha yumuşak şekilde. "Sakin ol. Nefes almaya çalış."

O an nefes almadığımı fark edip daha da panikledim. Dudaklarımı aralayıp biraz hava girmesi için çabaladım ama sadece çırpınıp duruyordum.

Dizlerinin üzerine çöktü. "Luzia..." dedi ellerimi tutarken. "Bana bak, Luzia."

"Senin yüzünden!" dedim bant kaydı gibi tekrar ve tekrar. "Hepsi senin yüzünden." Ağlamaya başladım. "Ben... ben bir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım. Senin yüzünden. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Tamam..." dedi. "Nefes al. Panikliyorsun."

"Git buradan. Git buradan. Beni görmeni istemiyorum. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Luzia..."

"Lütfen." Elini yakaladım. "Lütfen. Sadece bir damla. Bir damla. Lütfen."

"Olmaz."

"Sen yaptın bunu..." diye sayıkladım. "Sen yaptın bunu. Sadece bir damla. Nefes alamıyorum."

Ne yaptığını görmüyordum. Sesini duymuyordum. Hissetmiyordum. Korkunç bir ânın içine kilitlenmiştim. Üzerimde bir

şeylerin altında kalmışım gibi bir baskı vardı. Çok sıcaktı. Çok soğuktu. "Üşüyorum..." Çok karanlıktı. Neden bu kadar karanlık? Duvarlar neden bu kadar yakın? Ezilecektim. Kaçmaya çalıştım. Hayır, ezilecektim. Altında kalacaktım. *Sıkışmak istemiyorum. Duvarlar üzerime geliyor.*

"Bana bak!" dedi Sidra. Çenemdeki güç beni bir anlığına andan kopardı. "Gözlerini aç. Gözlerini aç Luzia."

Gözlerimin yerini aradım. Gözkapaklarımı hissetmeye çalıştım. Bulamıyordum. *Karanlık, çok karanlık.* Parmakları gözlerimin altına dokundu. "Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Yavaşça kirpiklerim birbirinden ayrıldı.

"Lütfen," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sadece bir damla." Yeniden gözlerim kapanıyordu. Başımı tutamıyordum. Uyanık kalmaya çalıştım. Çok soğuktu. Çok soğuktu. Donacaktım. Donarak ölecektim. Sidra masanın üzerine uzandı, parmakları bir şeyleri kurcalarken sesler bir gıcırdama gibi beynime düştü. *Bir şeylerin düşüşü, çarpışma, tok sesler, metalik çınlamalar. Daha önce gördüğüm bir renk. Bir iğne. Saç tokası.* Parmağının ucuna batırdı. Başparmağını yavaşça bana doğru yaklaştırdı ve dudaklarıma değdirdi. Bileğini tutup dudaklarımı araladım. *Sıcak. Nihayet sıcak bir his. Çok küçük bir damla.* Dilimi parmağının üzerine dokundurdum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmağını geriye doğru çekti ama dudaklarımdan ayırmadı. Bir lekeyi siliyormuş gibi dudağımı okşadı. Gözlerimi araladım. Kanın metalik ve tatlı aroması damağımda nahoş bir his bıraktı. Kalp ritimlerim yavaş yavaş azaldı. Karanlık dağıldı. Sesler uzaklaştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Sesin çok uzaktan geldiğini sanıyor olsam da kelimeleri seçebilmiştim. Algım düzelmeye başladığında bambaşka bir krizle savaşmam gerekti. Nasıl zavallı nasıl aciz hale geldiğimle ve buna kimin tanık olduğuyla yüzleştim. Kolumu tutup beni kendine çektiğinde ağlamaya başladım. Başımı göğsüne yaslamıştı, parmakları saçlarıma dokunuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Dileme." Sakinleştirmek için sırtımı okşuyordu. "Haklısın. Benim yüzümdendi."

Bu aniden birçok şeyi yavaşlattı. Ağırlığımı tutmayı bırakıp ona yaslandım. Gözlerimi kapatmadım ama her şey dönmeyi bıraktı. Renkler yerine oturdu. Eşyalar gözlerimle seçilebilecek kadar netleşti. Parmakları sırtımı okşamaya devam etti. Nefeslerim giderek yavaşlamaya başladı. Bedenim gevşedi. Hepsi birden durdu. Ruhumda bir çiçek tohumu filizlenmeye başladı sanki. Birden iyi, çok daha iyi hissetmeye başladım. Bin yerinden kırılmış gibi ağrıyan kemiklerimin sızısı durdu. Nefes almak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

"Öleceğimi sandım," diye fısıldadım.

"Ölemezsin," derken çenesini başımın üzerine yasladı. "Hikâyemiz henüz bitmedi."

Noktalı virgülü düşünme.

Birden geri çekildim ama elleri hâlâ kollarımın üzerindeydi. "Başrol olmayacaksam istemem bu sefer," dedim.

"Tanıdığım en tuhaf kadınsın," dediğinde içim sıcacık oldu. Kötü ikizimi bir konuda geçmiştim anlaşılan. "Hadi gel." Birlikte ayağa kalkmamızı sağladı, merdivenlerden çıkarken hâlâ elimi tutabiliyordu. İnsanların bu kadar zararlı şeylere böyle kolay alışması hiç adil değildi. Parmaklarımın o avucun içinde olmasını hiç yadırgamamıştım.

Herkes çıkmıştı ve bunun için minnettardım. Ofislerin ışıkları kapalıydı. Girişteki ayaklı lamba yanıyor, etrafı hafifçe aydınlatıyordu. Çift kanatlı pencerenin önünden yukarı çıkmaya devam ettik.

"Herkes seni bekliyor," dedi Sidra. "Parti için hazırlanmalısın. Ne giyeceğini planlamış mıydın?"

Dolabıma mı gidiyordu o? *Ah, pekâlâ.* Küçük bir sorunumuz vardı.

"Aslında..." dedim. Bana döndü. Sesimdeki tereddüdü yakalamış olmalıydı. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. *Vay canına.* Kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum. İçime bir neşe alevi bırakılmıştı sanki. Dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırdım. Bu içtiklerim arasında tartışmasız en iyisiydi.

"Ne oldu?" Neden bahsettiğimizi hatırlamak için biraz düşünmem gerekti. Kaşlarımı kaldırıp bu defa gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Biliyorsun," dedim ona bakmadan dudaklarımı büzerek. "Ben sinirliydim, yani tepemi attırmıştın. O yüzden, ben de... Seni sinirlendirmek için bir şey düşünmüştüm."

"Beni sinirlendirmek için..." Meraklandığı ve bundan eğlendiği ortadaydı.

"Bir saldırı planlamış olabilirim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neticede benden bunu bekliyordu ve mevcut durumumuz için o kadar da yalan sayılmazdı.

"Aydınlat beni," dedi. O an içim mümkünmüş gibi daha çok ısındı. Ona saldıracağıma imkân vermemişti.

"Sadece kafamın içindeki hayal meyal görüntüler vardı. Ben düşündüm ki... Yani sen sürekli bana Luxuria deyip duruyordun ve ben de, 'Al sana Luxuria, seni kahrolası' demek istedim."

"Gitgide ilginçleşiyor..." Parmaklarını çenesine yasladı.

"Kafamın içinde gördüğüm kadarıyla onun kılığına girecektim." Yanlış bir şey yaparken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi başparmaklarımı dişlerimin arasına kıstırıp güldüm.

"İşte şimdi ileri gittin," dedi gözlerini kısarak. "Bu saldırının karşılığını vermem gerekecek."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Kıkırdamam odanın içinde yayıldı, bir anlığına sanki somut bir şeydi ve ona gözlerini dikip gülüşümü seyrediyormuş gibi hissettim.

"Hadi yap," dedi. "Planını bozma. Bu ilginç olacak."

"Emin misin?"

"Evet. Merak ettim. İşin bittiğinde seslen."

Beni yalnız bırakıp odadan çıkarken arkasına baktı ama yüzünü okuyamadım. Parmaklarımı birbirine kenetledim. Daha önce bu gece için aldığım elbiseyi ve kostümün devamını askıdan çıkarıp yatağın üstüne bıraktım.

Kahverengi elbise belden oturtmalıydı ve göründüğünden daha ağırdı. İçindeki astarları çıkarsam kesinlikle hafiflerdim ama şimdi bununla uğraşmak istemiyordum. Elbisenin boyu dizimin altında, bileklerimin hemen üzerindeydi. Yakalığı olduğu için tüm düğmelerini iliklerdim. Üzerinde neredeyse turuncu olan taba ren-

gi bir önlük vardı. Bir tulum gibi askıları arkadan bağlanan parçanın kenarları fırfırlıydı. Kuşağını belimden geçirip önde küçük bir kurdele yaptım. Hizmetçi olmalıydı. Sidra ve onu kırların içinde gördüğümde üzerinde neredeyse bunun aynısı olan bir kıyafet vardı. Victoria Dönemi'ni andırıyorlardı ki ben çok daha öncesinde yaşadıklarını düşünmüştüm. Belki bu gece bununla ilgili daha fazla şey öğrenebilirdim.

Saçları çok uzundu, neredeyse kalçalarına kadar geliyordu. Saçlarının üzerinde beyaz şapkayı andıran başlığı vardı, onu internetten sipariş etmiştim ve bu kadar kısa sürede geldiği için şanslıydım. Beyaz çoraplarımı ve siyah kısa topuklu sandaletlerimi giydim. Son olarak dudaklarıma kırmızı ruj sürdüğümde aynanın karşısındaki işimi bitirdim. Sidra beklemekten sıkılmış olmalıydı, o kapıyı tıklattığında kendi parfümümü üzerime boca ediyordum. Kötü ikizimin nasıl koktuğunu bilmiyordum ama en azından kokumun bana ait olmasını istiyordum. O dönem Versace parfümlerin üretildiğini hiç zannetmiyordum.

Kapıyı açıp kendi etrafımda şöyle bir döndüm. "Nasıl olmuşum?"

Bana gülümseyerek baktı. Gözleri baştan aşağı üzerimde gezindi. Çok tuhaftı ama onca zamanın sonunda bakışları ona değil, sadece bana aitti. Gülümsemesi her adımda daha da büyürken dudaklarını ısırdı.

"Sen üzerini değiştirmemişsin."

Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı. Kot pantolon ve füme rengi, uzun kollu bir tişört giyiyordu.

"Ben Sidra olarak katılıyorum," diye açıkladı. "Daha iyi bir canavar bulamadım. Çıkalım mı?"

Uzattığı koluna tutundum. Merdivenlerden birlikte inerken bu defa etrafımda rüzgâr esmedi. Neşeli halimi hesaba katmazsak bir şey de hissetmedim. Küçük bir damla kanı bende böyle bir etkiye neden olmuştu. Kendimi sadece daha iyi ve daha canlı değil, çok daha güçlü hissediyordum.

Sidra bana bulaşmıştı sanki. İçime karışmıştı ve şimdi daha güçlüydüm.

"Bu araba kimin?" diye sordum yola çıktığımızda.

"Vaha'dan ödünç aldım."

"Şimdi arkadaş mı oldunuz?"

"Hayır, istedim ve aldım."

"İstediğin her şeyi öylece isteyip alıyor musun?"

"Evet." Arkama yaslandım. Arabanın kurcalanacak her yerine bakmıştım ama ona ait olmadığını öğrenince o kadar da meraklı hissetmemeye başladım.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum. Çok enerjik hissediyordum, bu da sürekli konuşmak istememe neden oluyordu.

"İşlerin uzadığını, çıkamadığını."

"Teşekkür ederim ve üzgünüm." Bakışlarımı mahcubiyetle parmaklarıma indirdim.

"Dert etme." Bir eliyle direksiyonu tutuyordu. Diğer elini camın kenarına yaslamış, parmaklarıyla çenesini kavramıştı.

Düşünceliydi.

Her zamankinden daha garipti.

"Yüreğinin arzularına gem vurdu ve merhamet etmeye yanaşmadı. Ruhu bundan sonra kusursuz bir kötülük evresine geçti."

Horace Walpole

21

Cadılar Bayramı

Reyna'nın onunla aynı isme sahip restoranının ışıkları yanıyordu. Vaha'nın aracı oradaydı. Hemen yanına park ettik. Çok kalabalık olmadığını düşünüyordum çünkü planlamasını ben yapmıştım ama yanılıyordum. Kasabada bir etkinlik olduğunda durum misafirlerle sınırlı kalmıyordu, herkes için açık bir davetti ve epey kişi de gelmişti. Sadece insanlar değil, vampirler de oradaydı.

Sandalyeleri sabah boşaltmışlardı muhtemelen. Belli yerlerde oturaklar vardı ama çoğunluğu yüksek ve küçük masalar oluşturuyordu. Canlı müzik ve içki servisi başlamıştı, şimdiden herkes eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Reyna sevgilisinin kolundan tutmuş, onu oturmaya ikna etmeye çalışırken, "Çok sarhoşsun," diye güldü. Vampirler kolay sarhoş olmazdı ama olabileceklerini biliyordum çünkü bir keresinde Vaha'nın sınırlarını denemiş ve sarhoş olduğunu görmüştük.

Bizi görüp elini salladığında Vaha'nın dikkati de bize kaydı.

"Yine hizmetçilerin elbisesini mi çaldın Luxuria?" Olağan bir şeymiş gibi güldü, olduğum yere çakıldım. Reyna'nın gülümsemesi soldu. Sidra'ya baktım, sadece gülüp yanından geçen garsonun tepsisinden muhtemelen bir şampanya alarak kafasına dikti. Düşünmemek işte buraya kadardı.

Tahminlerimde haklıydım. Vaha'nın bana söylemediği şeyler vardı. Çok şey vardı. Benim kim olduğumu biliyordu. Onun kim olduğunu biliyordu. Dahası onu tanıyordu. Hem de sandığımdan çok daha iyi tanıyordu.

"Luzia!"

Vaha'ya doğru yürürken duyduğum ses beni engelledi. Dönüp baktığımda biraz şaşırdım.

"Akil." Onu burada görmeyi beklemiyordum ama Reyna'nın işine akıl sır ermezdi.

"Hoş görünüyorsun," dedi Akil. "Nasılsın?"

"Merhaba. Teşekkürler. Sen nasılsın?" Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Siyah takımı, uzun kabanı ve gösterişli şapkasıyla onun kim olduğunu hemen anlamıştım. Abraham Lincoln, vampir avcısı. *Büyük cesaret.*

"Seni görmeyi umuyordum," dedi. "Bir şeyler içer misin?"

"Evet, iyi olur." Etrafıma bakındım ama Sidra'yı göremedim. Akil'le birlikte bar tezgâhına giderken gerilmiştim. Bu gece olay çıkmasını istemezdim ve onun neden burada olduğunu öğrensem iyi olacaktı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim tezgâha yaslanıp kendime kırmızı şarap sipariş ettikten sonra. Bu gece normal kadehler yerine kuru kafa şeklinde kupalar tercih ediliyordu ve tüm içeceklerin içinden dumanlar çıkıyordu.

"Neden şaşırdığını anlayabiliyorum." Tezgâha sırtını yaslayıp bir yere odaklanmıştı. Bakışlarını takip edince tek başına uzaktaki bir pencerenin yanında duran Sidra'yı gördüm. Akil'in bakışlarına karşılık veriyordu. Mutlu görünmüyordu. "Ve..." dedim dikkatini üzerime çekmek için. "Neden buradasın?"

"Seni rahatsız etmek istememiştim." Bana döndüğünde alınmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Sadece seni görmek istedim. Yemek davetimi kibarca geri çevirdiğin için telefonla daha fazla rahatsızlık vermek istemedim."

"Biraz yoğunum," diyebildim ama açıkça onu görmezden geliyordum. Son zamanlarda herkesi görmezden geliyordum. Doğrudan ona karşı bir tepki değildi aslında, böyle düşünmesini istemezdim.

"Bu sadece görüşmek istemediğimiz insanlara uydurduğumuz bir bahanedir Luzia," dedi alıngan bir şekilde gülümseyip. "İstediğim insanlar için bir toplantının ortasında bile vakit yaratabilirim."

"Sadece iş yoğunluğunu kastetmedim," diyerek kendimi savundum çünkü haklıydı. "Kendimi iyi hissetmediğim bir dönemden geçiyorum."

"Bazı evrakları topladığını duydum." İyice dönüp tezgâha yaslandı, gözleri sorgulayıcıydı. "Gerçekten kasabadan ayrılacağını düşünmemiştim ama izinlerini almışsın ve devir için görüşmeler yapıyormuşsun."

"Ayrıca bunların hepsi gizli bilgi." Gerilmiştim çünkü henüz ne kadar ileri gittiğimden kimseye bahsetmemiştim. Benim yerime geçebilecek insanlarla görüşüyor ve Kültür Bakanlığı'na ait işlemleri sıraya alıyordum.

"Söz konusu sen olduğunda meraklı oluyorum."

"Evet ama bu biraz rahatsız edici." Kırıcı olmamak için gülümsemeye çalıştım.

"Seni burada rahatsız eden bir şeyler olmadığına emin misin?"

"Akil," dedim yüzümü buruşturarak. "Buraya eğlenmeye gelmiştim."

"Affedersin." Güldü. "Haklısın. Ama daha sonra bunu konuşacağımıza söz verir misin?"

"Elbette."

"Şimdi dans etmek ister misin?"

Reyna'yı bahane olarak gösterip onu reddedecektim ancak bunu yapmak için bir sebebim yoktu. Onu sürekli reddettiğim ve biraz önce neredeyse terslediğim için kötü hissetmiştim.

"Tabii," diye kabul ettim. Sadece dans edecektik, şarkı en fazla birkaç dakika sürüyordu.

Şansımıza canlı bir şey değil, temas gerektiren türden bir müzik çalmaya başladı. Akil elini belime yerleştirdiğinde omzuna yaslandım. Işık etrafımızda yanıp sönüyordu ve tavandan aşağı örümcek ağları iniyordu. Yüzüme değince burnumu kırıştırdım, Akil uzanıp onları benim için temizlediğinde gülümsedim. Köşede bir is-

kelet yanıp sönen yeşil gözleriyle bize bakıyordu. Reyna ve Vaha *Muhteşem Gatsby* filminin kostümlerini giyinmişlerdi. Reyna'dan muhteşem bir Daisy olmuştu. Göz göze gelince ona gülümsedim.

"Kıyafet seçiminin bir anlamı var mı?" diye sordu Akil.

Söylesem inanmazsın.

"Aslında öylesine sipariş verdim," diye yalan söyledim. Ne kadar kolay yalan söylüyordum. "Çok vaktim yoktu."

"Güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim." Hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de şarkı son buldu ve Akil isteksiz de olsa ellerini üzerimden çekebildi. Bunun beni bu kadar rahatsız etmesi tuhaftı, dans etmeyi severdim ve Akil'den de neredeyse hoşlanıyordum.

"Dans için teşekkürler," dedim. "Gidip Reyna'ya selam vereyim."

"Ben teşekkür ederim."

Başımı sallayıp gülümsedim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Vaha ortalıkta görünmüyordu ama benim gözlerim sadece onu arıyordu. Söylediği şeyin hesabını vermeliydi. Birçok şeyin hesabını vermeliydi. Tanrı aşkına, kötü ikizim bir hırsız mıydı yani? Daha neler öğrenecektim?

"Sen iyi misin?" dedi Reyna yanına oturduğumda. "Acı çekiyormuş gibi görünüyordun." Kâkül eklediği sarı saçlarını parmaklarıyla düzeltti.

"Sevgilin bombayı patlattıktan sonra dans etmek pek kolay değildi ve Akil de sürekli sormaması gereken sorular sorup durdu. Onu neden davet ettin ki?"

"Ben davet etmedim," dedi şaşkınlıkla. "Sen davet etmişsindir diye düşündüm."

"Saçmalama," dedim. "Yok öyle bir şey. Vaha nerede?"

"Biraz kan takviyesine gitti, kendine gelmesini söyledim."

Eh, bu iyiydi. En azından benimle konuşurken kafası yerinde olsun istiyordum. Vampir sarhoşluğunun etkisi uzun sürmezdi. Onlarınki daha çok bir dalgınlık gibi oluyordu ama anlaşılan o fazla dalmıştı.

"Seni öyle bıraktığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi Reyna. "Her şeyin şokundaydım ve bir an önce Vaha'yla yüzleşmek istedim. Haklısın, bencillik ettim."

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Bütün hiddetim yoksunluk krizimden kaynaklıydı, ona alınmıştım ama normalde büyüteceğim bir konu değildi.

"Ben de gergindim," diyerek gülümsedim. "Önemli değil." Reyna şampanya kadehini kafasına dikti. "İyi misin?" diye sordum. "Yan yana olduğunuza göre sorunları çözdünüz mü?"

"Sorunları anlamak? Evet. Çözmek, hayır." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey sandığım gibi değilmiş ama öğrenmek beni rahatlatmadı. Bu kadarını söyleyeyim."

Kaşlarımı kaldırıp elimi sıktım, başka ne yapabileceğimi bilemiyordum. Vaha'nın onu aldattığına bir an bile ihtimal vermemiştim ama açıkça belli olan şeyler vardı ve hoşumuza gitmeyeceği ortadaydı. Sanırım Vaha'dan bir açıklama isteme sırası bendeydi. Üstelik bu beni korkutuyordu. Hayal meyal o anlarda duyduğum birkaç söz vardı ve o sözler çok da arkadaşça değildi... Benden bir şey gizliyordu, bizden bir şey gizliyordu ve öğrenmem gerektiğini biliyordum ama bunun için hevesli değildim.

"Eğlenmene bak..." dedi Reyna ayağa kalkıp beni de yanında sürükleyerek. "Sorunlar her zaman orada bizi bekliyor olacak."

Daha canlı müzikte onunla dans etmeye başladım. Elbisenin ağırlığı eteklerini kaldırırken zorlanmama neden olsa da etrafımda dönüp durmayı başarmıştım. İkimizin sevdiği şarkılara öncelik verdiği için onunla gurur duyuyordum. Bir ara Vaha'yı gördüm, tekrar gözüme çarptığında bar tezgâhına yaslanmış bizi izliyordu. Vampirler bu gece eğlenmek için o kadar hevesli değildi. Sidra hâlâ onu son gördüğüm yerdeydi ama bu defa dışarıyı seyrediyordu.

Reyna'dan sonra bir tur da Vini'yle dans etmeye koyuldum. Onu en son yeni iş teklifini değerlendirdiğimiz zaman görmüştüm. Yakışıklıydı, hoştu ve güzel dans ediyordu.

Gece ışığının etkisini her zaman sevmiştim, beni o bağımlılık noktasına getiren de buydu ama Sidra ışığının –bu onun kanına taktığım bir isimdi ve bence komikti– etkisi başka olmuştu. Pürüzsüzdü. Temizdi. Bulanık görüntüler yoktu. Zihnimde bir şeyler cam gibiydi. Tek bir damlası, içtiğim şişelerce kandan daha etkiliy-

di. Daha iyi hissettiriyordu. Ama beni ona çeken şeyin kanı olup olmadığından emin değildim.

"Benimle dans etmen için karşına dikilip zorundasın demem mi gerekiyor?" Kollarımı göğsümde birleştirip karşısına dikildim.

"Diyecek misin?" Kadehinden bir yudum içti.

Başımı iki yana salladım. Özgüvensiz biri değildim ama cüretkâr da değildim. Kimseye öylece gidip benimle dans etmesini söylemezdim. Sanırım ben daha çok gelen teklifleri değerlendirecek biriydim.

Yanından ayrılmak için döndüğümde beni dirseğimden yakaladı. Omzumun üzerinden ona baktım. Kadehini pencerenin kenarına bırakıyordu. Döndüğünde eliyle önden buyur der gibi işaret etti. Beni dans edenlerin arasına götürdüğünde kalabalık dağılmaya başlamıştı. Akil'in bize bakarak restorandan çıktığını gördüm. Bu hoşuna gitmemiş olmalıydı, özellikle de benim Sidra'nın yanına gittiğimi göz önünde bulundurunca. Ancak şimdi bunu düşünmeyecektim.

Bir elini belime koyup elimi diğer avucunun içine aldı. Boşta kalan elimi omzuna dokundurdum. Düşündüğümden daha sıcaktı. Bunun kanını içmiş olmamla bir ilgisi olup olmadığını sorguladım. Ama sonra gözlerine baktım ve düşüncelerin hepsi toz bulutuna karıştı. Çarşaf çarşaf bir gece gibiydi gözleri. Karanlık, engin suları anımsatıyordu. Çok derindi. İçinde binlerce sayfalık kitaplar yatıyordu sanki. Onunla birlikte hareket etmek suyun içinde olmak kadar rahattı. Beni ustaca yönlendiriyordu, hiçbir şey yapmama gerek kalmıyordu.

"Kötü ikizime yaklaştım mı?" diye gülümsedim. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni gerçekten onun gibi gördüğünde aklından neler geçtiğini...

"Yanından bile geçemezsin," dedi.

"A-ha..." Kaşlarımı kaldırdım. Bu bir kabulleniş değilse neydi ki? Birkaç kişi daha kapıdan çıkınca içeriye bir soğuk hava akımı sürüklendi.

"Ona kötü ikizim dediğini duysa çok hoşuna giderdi." Bu kendi kendine gülümsemesini sağlamıştı.

"Kendine has biri olmalı." Burnumu kıvırdım. "Ben kıyafetleri çalmam."

"Kabul ediyorum." Derin bir nefes aldı. Bu ânın geleceğini asla tahmin etmezdim. "Ona benim sandığımdan daha az ama senin sandığından daha çok benziyorsun." Sesi kısılmıştı, gözleri kırgın kırgın bakıyordu.

"Bu da bir şeydir," dedim.

"Bunun daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyorum." Artık bana daha dikkatli bakıyordu. Soluğumu kesecek kadar. Sözleri beni de düşündürmüştü. Ona benzememi mi istiyordu yoksa benzemememi mi? Ona benzediğim için buradaysa... Sessizlik müziğe karıştı. Dokunuşu daha kuvvetliydi şimdi. Beni daha çok kendine çekmişti. Bütün varlığını hissedebileceğim kadar. Aniden elini daha yukarıya çıkardı ve öne doğru eğilip beni geriye yatırdı. Saçlarım dalga dalga aşağıya akıyordu. Dudakları boynuma çok yakındı. Öyle ki nabzımın atışını duymakla kalmadığını, tenimden gördüğünü düşündüm. Kısa bir süreliğine bedenlerimizi bir yay gibi çevirdi, yeniden doğrulduğumuzda bir hız treninden inmiş gibiydim. Kocaman gülümsedim. Omzunun arkasında bir çift gözle burun buruna gelene kadar. Kadın beni görünce dehşete kapılmış gibi gözlerini açtı.

"Luxuria." Bu o gece tersanede Vaha'nın yanında gördüğümüz kadındı. *Ona dokunan kadın.* Üzerinde kırmızı, uzun bir gece elbisesi vardı ama onu hemen tanımıştım. Sidra onu görmemişti, sırtı dönüktü ancak sesini tanımış olmalıydı. Bir tehlikeyle karşılaşmış gibi irkildi ve hareket etmeyi kesti. Elimi bırakıp ona döndü. "Evelyn," dedi.

"Parti sona erdi," diye seslendi Vaha. "Herkese katıldığı için teşekkür ederiz." Restoranın kapısını açıp herkesin çıkması için bekledi. İçeride en fazla on kişi kalmıştı. İnsanlara gülümsemek için tıpkı Reyna gibi kendimi zorluyordum. Vini'yle kısaca konuşup tokalaştık. En son o ve birlikte çalıştığı birkaç kişi çıktı. Vaha kapıyı kapatmakla kalmamış, üstüne bir de kilitlemişti ki bu daha da ürkütücüydü.

"Senin burada ne işin var?" dedi kadının yanına gelip. Bundan hoşlanmadığı açıktı. İfadesi çok sert, neredeyse ölümcüldü. Tıpış tıpış Reyna'nın yanına gittim. Bar tezgâhına yaslanmıştı, içmediği bir şey kalıp kalmadığına bakıyordu. Sonunda bir viski şişesi bulup şampanya kadehine koydu ve kafasına dikti.

"Bu kim?" diye fısıldadım. Müzik hâlâ çaldığı için şanslıydık.

"Vampir anneciği," dedi Reyna inanılmaz huysuz bir şekilde. "Onun yaratıcısı." Dün gece sandığımdan uzun geçmiş olmalıydı onlar için. Şok olmuştum ve atlatmak için zamanım bile yoktu.

"Vaha'yı vampir yapan kişi mi?" Reyna başıyla onayladı. Dönüp kadına baktım. *Vay canına.* Çok güzeldi ve otuzdan büyük görünmüyordu ama Vaha'nın yaşı düşünüldüğünde... Bir de bana Luxuria diye seslenmişti. Çok uzun bir geçmişleri olmalıydı.

"Bu cellatla ne yapıyorsunuz?" dedi kadın. Hiddetli gözleri beni işaret ediyordu.

"Sakin ol," dedi Sidra. "O Luxuria değil."

"Beni kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Üzerime doğru atlamamak için kendini tutmuyordu... hayır, sadece doğru ânı bekliyordu. Tepkisi Reyna'yı bile irkiltmişti. Koruma içgüdüsüyle neredeyse önüme geçti.

"Görünüşü aynı," dedi Vaha. "Luxuria değil."

"Bir v..." dedi ve bir saniye duraksadı. "Bir vampir avcısı her zaman vampir avcısıdır." Evelyn saldırdı. O kadar hızlı geldi ki Reyna onun rüzgârıyla savruldu. Elleri boğazımdaydı ve ben görememiştim bile. Sidra aynı anda onu üzerimden alıp kenara fırlattı. Kadın sendeleyerek masanın üzerinden yere düştü.

"O halde Vaha için de aynı şey geçerli," dedi Sidra. Onu daha önce kızgın görmüştüm ama bana karşı olan hiddetinin aslında hiçbir şey olduğunu şu an anlıyordum. Gözlerinden neredeyse karanlık çağlıyordu. Birden kaçıp gitmek isteyeceğim kadar korkutucu geldi.

Reyna endişeyle yanıma geldi, boynuma bakıyor ve hasarı ölçmeye çalışıyordu sanki. Bu görüntü ayağa kalkıp çoktan toparlamış kadını teşvik etti. Sonraki cümlesi hepimizin hayatında bir şeyleri değiştirecekti.

"Eski nişanlı ve yeni sevgili?" dedi Vaha'ya. "Senin için bile fazla dramatik."

Reyna'yla göz göze geldik, duyduğumuz şeyi idrak etmeye çalışıyorduk.

Herkes birinin bir şey söylemesini bekliyordu açıkça. Ama ben başka bir şey daha duymaya hazır olduğumu düşünmüyordum. Sessizlik kafamızın içinde çoğu kötücül düşünceler olacak şekilde büyüyordu.

"Biri üzerimdeki aptal elbiseyi çıkarsın," dedim şoka girmiş şekilde. Bütün mesele elbisedeymiş gibi davranırsam bu saçmalık sona erer miydi?

"Seni de onlarla birlikte yakabilirim." Evelyn dedikleri kadın konuştuğunda kendime geliyormuş gibi silkelendim.

"Yeter," dedi Vaha. "Rica ediyorum Evelyn." *Pekâlâ, rica mı ediyorsun... Gerçekten mi?*

"Baş başa konuşmamız gerekiyor. Ben mi kalayım, sen mi gelirsin?" Kadının hoyrat bakışları sadece Vaha'nın üzerindeydi ve ne tuhaftır ki gözlerinde şefkatten başka bir şey göremedim.

"Kalıyorsun," dedi Reyna. "Ne konuşacaksanız burada konuşacağız." Bunca şey duyduktan sonra hâlâ daha fazlasını kaldırabileceğine inanıyorsa... Pekâlâ, ben yapamazdım ama onunla gurur duyduğuma emindim.

"Ben gidiyorum," dedim. "Herkese iyi geceler." *Sanırım?* Başka ne söyleyebilirdim. Yürümeye başladım ama sonra duraksadım. Dönüp arkadaşıma doğru baktım. O da en az benim kadar ne yapacağını bilmiyordu.

"Seni ararım yarın," dedi. "Tanrı aşkına Lu, şu aptal kıyafetlerden kurtul." Siniri bozuluyormuş gibiydi ki hak vermememe imkân yoktu. Hızlı hızlı başımı sallayıp oradan çıkmak için hareketlendim. Sidra'dan ses çıkmıyordu ve dönüp ona bakmak için bir kez daha durmak istemedim.

Restoranın kapısını arkamdan kapattığımda neredeyse, "Oh!" diye bağıracaktım. Reyna'yla dedektiflik oynamaya kalkıştığımız gece, Vaha'yı basmak için tersaneye giderken arabamı buraya bı-

rakmıştım ve neyse ki otoparkta beni bekliyordu. Birkaç kadehten fazlasını içtiğim geceler araba kullanmazdım ama şu an istedikleri her çubuğa üfleyebilirdim ve daha ayık olamazdım. Aptal önlüğü çıkarıp başlıkla birlikte arabanın arkasına attım. Altına iç çamaşırlarımdan fazlasını giyseydim elbiseden de kurtulurdum.

Sürücü koltuğuna yerleşip dikiz aynasını kontrol ederken kendimle yüz yüze geldim ve bir an kendimi suçüstü yakaladım. Elimin tersiyle her şeyi silmeye başladım. Çoktan çıksa da dudağımdaki ruju, gözlerimi, yanaklarımı ovdum. Vites kolunun üzerine taktığım tokalardan birini alıp saçlarımı hızlıca tepede dağınık bir topuz haline getirdim. Ondan bana kalan hiçbir şeyi istemiyordum. Neden yarın bir plastik cerrahi uzmanıyla görüşmüyordum ki? Tıp çok gelişmişti, artık kendinize yeni bir yüz satın alabilirdiniz ve şu anda bu fikir bana çok mantıklı geliyordu.

Arabayı çalıştırdığımda farlar yanıp önümü aydınlattı. Hemen çıkışın kenarında gördüğüm gölgeyle eğildim ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Siluetin başı bana doğru dönünce irkildim. Takım elbiseli, epey uzun boylu bir vampirle göz göze gelmiştik. Normal görünmüyordu ama nihayetinde bugün cadılar bayramıydı, gördüğüm kişi vampir bile olmayabilirdi. Başka bir zaman buna gülebilirdim de. Bir vampire karşı işe yaramayacağını biliyordum ama yine de kapılarımı kilitlemek kendimi daha güvende hissetmemi sağladı. Yavaşça gaza basıp yolda ilerlemeye başladım. Onu geride bıraktığımda dikiz aynasından kontrol ettim, başını yine bana çevirmiş halde arabayı seyrediyordu.

Tamam, bu gece için bu kadarı yeterliydi. Müzik çaları açıp dikkatimi dağıtması için en sevdiğim şarkıya tıkladım ve sesli söylemeye başladım. Sonra sesimi kestim, müzik çaların sesini kıstım, ardından tamamen kapattım. Yol kenarında, ağaçların arasında... belli aralıklarla dizilmiş bir sürü vampir vardı. En azından onların artık dekor değil de gerçek olduğunu söyleyebilirdim. Ayağımı gaz pedalına biraz daha bastırıp hızı artırdım. Hepsi ben geçerken önce arabaya, sonra da her nasılsa gözlerimin içine bakıyordu. Kadın, erkek, genç, yaşlı, iyi giyimli, pejmürde... Yol boyunca bel-

li aralıklarla onlarcasını gördüm. Bu gerçekten tuhaftı. Korkumu zapt etmeye çalışıyordum ama vampir değil, bu şekilde insan ya da hayvan görsem de korkardım ve bu elimde olmazdı.

Şatoya yaklaştığımda seyrekleştiler, araziye girdiğimde başka hiç kimseyi görmedim ve derin bir nefes aldım. Bekçi kulübesi boştu, ışıklar yanmıyordu. İnmeden önce yeniden etrafıma dikkatlice baktım. Çevrede kimse görünmüyordu. Arabanın anahtarını, telefonumu ve çantamı elime aldım. Şatonun anahtarını hazır bir şekilde avucumun içinde tuttum. Yavaşça arabadan indim, kapıyı kapattım ve koşarak merdivenleri tırmandım. İlk seferde anahtarı elimden düşürsem de ikincide kapıyı açabilmiş ve ardımdan kilitleyebilmiştim.

Giriş holünün sol tarafında güvenlik odası vardı, kütüphanenin her yeri yirmi dört saat izlenerek kayıt altına alınıyordu. Bodrum, çatı katı ve kişisel odalar dışındaki her yer... Yine de hiç yoktan iyidir diye düşünerek yukarıya çıkmadan önce kameraları kontrol etmeye başladım. Önce birkaç saat geriye sarıp şatonun etrafına bakındım. Sidra'yla parti için dışarıya çıktığımız zamana kadar geri sardım. O buradayken davetsiz bir misafir olacağını düşünmüyordum. Evin etrafı temizdi. Sırasıyla ofis bölümüne baktım, saatlerdir kimse yoktu ve şimdi de etrafta bir hareketlilik göze çarpmamıştı. Kütüphaneyi ve üst kattaki koridorları kontrol ettim. Her yeri görememiş olsam da biraz rahatlamıştım. Sonuçta burası onun eviydi, vampirlerin öylece girme cüretini göstermeyeceğini umarak yukarıya çıktım ve kendimi odama attım.

Vaha'yla nişanlı olmak mı? Vampir avcısı olmak mı? Cellat mı? Hizmetçilerin kıyafetini çalmak mı?

Ona dokunduğum anlarda Luxuria ve Sidra'nın yakın olduğunu görmüştüm. Onunla henüz benim yanına bile yaklaşamadığım kadar yakınlaşmışlardı. Bu durumda hangisine ihanet edilmişti? Sidra bu yüzden mi onu öldürmüştü, bu şekilde ihanete uğradığı için mi?

"Sen hiçbir zaman tek bir şeyle yetinmezsin," demişti bana. Bundan mı bahsediyordu? Bu durum istemesem de Sidra ve Vaha arasındaki anlaşılmazlığı açıklıyordu. Hem de yeterince açıklıyordu.

"Eskiden yakındık," demişti Vaha. *"Sonra birbirimizin sevdiği kişileri incittik. Kimin başlattığını hatırlamıyorum bile ama çok uzun bir zaman devam etti. İkiniz de çok kıymet verdiğimiz birini kaybettik."*

Bunu olabilecek her şekilde reddetmek istiyordum. Böyle bir şeyi bizden saklamaları büyük haksızlıktı. Özellikle de Vaha'nın. Bunu Reyna'dan saklamaya hakkı yoktu. Öte yandan, bunun hiçbir önemi yoktu. Ben o değildim. Bu benimle ilgili değildi. *Zavallı Reyna... Kim bilir şu an nasıl hissediyordur...* Ve Sidra! Bu zamana kadar Reyna'ya yaptığı o kurların hepsi Vaha'ya karşı bir ima mıydı? *Tanrım...* Gerçekten bu kadarı çok fazlaydı. *Herkesin onu tanımasına ve boğazına sarılmak istememesine şaşmamalı. Luxuria gerçekten büyük oynamış.*

Duş almak istesem de şatoda tek başımayken banyoya girmeye çekinmiştim. Üzerimdekileri çıkarıp yatağın altına tıkıştırdım ve Luxuria'nın asla giymeyeceğini düşündüğüm rakun desenli turuncu pijama takımımın içine sığındım. Yüzümdeki tüm makyajı temizledikten sonra yatağa oturdum.

Yoldaki o manzara neydi? Bütün bunların üzerine nasıl uyuyabilirdim? Tüm bunların üstüne nasıl burada bir yaşam sürebilirdim? Yan taraftan kapının açılıp kapanma sesi gelince yerimden zıpladım. Dinlemeye çalıştım ancak bir şey duyduğum söylenemezdi. Kulağımı duvara dayadım, gelen kişinin Sidra olduğunu umut ediyordum. Başka biri öylece onun odasına dalmazdı değil mi? Gelip beni rahatlatacak iki laf etse ölürdü sanki. Duvardan ayrılıp kapıya doğru gittim. *Ben gidip soru sorsam?* Bence bu kadarına hakkım vardı. En kötü ne olurdu? Beni terslerdi ve kalbim kırılırdı. *Tamam, ne olursa olsun.* Birkaç cevap almayı hak ediyordum.

Odadan çıktığım anda onun da kapısı açıldı. Dışarıya çıktı, beni görünce kaşlarını çattı ve pijamalarımı süzdü.

"Sen olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedim çekingen bir şekilde.

"Onları görmüşsün," dedi. Üzerini değiştirmişti, sanırım bir yere gidiyordu.

"Yani gerçekten vampirler mi?" diye sordum. Yol kenarına dizilmiş onlarcasından bahsediyordu.

"Ne olduğunu düşündün?"

"Cadılar bayramı dekoru?" Gerçekten bunu düşünmemiştim ama beynim kendini korumaya almıştı ve iyi ihtimaller üzerinde duruyordu. Hepimizin hayatla baş etme şekli farklıydı sonuçta.

"Buraya kimse giremez," dedi gülerek. "Uyuyabilirsin."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Neler olduğuna bakacağım."

"Ters giden bir şeyler mi var?" Daha ne olabilirdi ki? Sadece onunla birkaç saniye daha geçirmek istemiştim, bir şeyleri doğrudan sorabilecek cesareti arıyordum.

"Öğrenmek için bakmam lazım."

Başımı salladım. "Bu gece olanlarla ilgili konuşma ihtimalimiz nedir?"

Kararsız bir şekilde durdu. Bana bakıyor, bir şeyleri tartmaya çalışıyordu.

"Sana iyi davranmadığımın farkındayım," dediğinde beni oldukça şaşırtmıştı ki bu gece daha fazla şaşıramayacağımı düşünüyordum. "Bak," dedi tereddütle. "Senin için en iyisi artık buradan gitmen."

Tamam, kesinlikle bunu beklemiyordum. Ne demek istediğini anlamak için yüzünü okumaya çalıştım ama bir duvar bile daha çok şey söylerdi.

"Zaten bunun için hazırlık yapmıyor muydun?" diye sordu.

"Biliyor muydun?" Kalbimin kırılacağını düşünmüştüm ama bu şekilde olması yeni bir sürprizdi.

"Gitmen senin için en doğrusu," diye belirtti. "Luxuria..." Duraksadı. "Onun çok fazla düşmanı var. Benden bile çok muhtemelen. Ve hepsi senin peşine düşecek."

"Öylece gideyim mi yani?" *Bu seni biraz bile rahatsız etmiyor mu? Bir saniyeliğine bile kalmamı istemiyor musun?*

"Bana âşık olamazsın," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bunu aklından çıkarmak zorundasın. Git ve kendi hayatına sahip ol."

Bu konuşmanın muhatabı değil de dinleyicisiymiş gibi kalakaldım, tek kelime edemedim.

"İnan bana, sana iyilik yapıyorum," derken içten görünüyordu ve nasıl oluyorsa bu daha kalp kırıcıydı. "Böyle bir savaşın ortasında kalmak istemezsin. Sonunda buna değmeyeceğini anlarsın."

Haklıydı, benim için bu kadarı fazla gelmişti. Birinin daha üzerime atlayıp olmadığım bir şey yüzünden bana saldırmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Luxuria'nın hayaleti peşimi bırakmayacaktı. Onu yok saymak imkânsızdı. Sidra'yla mutlu bir son düşünmek benim için bile fazla safça olurdu. Ne yapacaktık ki, hepimiz hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektik? Bu mümkün değildi, Reyna ve Vaha'nın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Luxuria'ya öfke duymak istiyordum ama kimi kandırıyordum ki? O olmasa zaten bu kişiler benim hayatımda olmayacaktı. Ben onun hayatının devamıydım sadece ancak onu bile beceremediştim.

"Yine de bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum. Sesim kendi kulaklarıma bile hüzünlü gelmişti. Onun duymamasına imkân yoktu. Ağır ağır başını salladı.

"Bir randevu. Gitmeden önce asla gerçekleşmeyen o randevuyu istiyorum. Güzel bir âna sahip olmak istiyorum." Gözlerimi üzerine diktim ve bunun bir ihtiyaç olduğunu anlamasını diledim.

"Ne zaman olacağını haber veririm," dedi. "Geç oldu, gidip dinlen."

İsteksiz bir şekilde odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı yasladım. Merdivenlerden inişini duydum, dış kapının açılışını ve kapanışını. Ağlamayacaktım. Komodine gidip çekmeceden iki tane ağrı kesici alarak biraz suyla yuttum. Ardından yatağın içine girdim.

Devam filmlerinden ve kitaplardan nefret ederdim. Yan kitaplardan da öyle. Bir şey bittiği zaman devam edilenlerden bahsediyordum. Bazen çok sevildiği için, bazen gişe rekorları kırdığı için... Bitmiş bir şeyi ne zaman devam ettirmeye çalışsanız duvara toslardınız. Aynı tadı asla yakalamazdı. Bir karakter öldüğünde diğer başrolün hayatına devam etmesinden de nefret ederdim. Bunun haksızlık olduğunu biliyordum ama yine de nefret ediyordum. Bu yüzden bunun olmayacağını zaten en başında biliyordum.

Bana âşık olsaydı ki olmayacaktı, bunu görebiliyordum ama âşık olsa da sürekli şüpheyle yaşayacaktım. Bana baktığında kime

baktığını asla bilmeyecektim. Gerçekten beni mi öpecekti... Bana sarılırken içinden keşke mi diyecekti? Yaptığım herhangi bir şey ona diğer kadını mı hatırlatacaktı? Kahve içerken bile kafamdan hep "acabalar" geçecekti.

Birisi bu hikâyenin sonuna virgül koymuştu ama belki de sadece eli kaymıştı, eli kaymış ve noktanın aşağısına bir kuyruk çizmişti. Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordum ama... Kesinlikle bana ait olmayan bu hikâye bitmişti.

Ayışığı Kitaplığı

"Gülmeyi seven ağlamaya doğru yol alır;
güzel dişler güzel gözleri mahveder."
Victor Hugo

22

Geçmişten Gelen Ziyaretçi

Öğle saatlerinde tam işlere gömülmüşken, Mera ofisime gelip kütüphaneye üç ziyaretçi geldiğini söylediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Titreyen sesi ve korkulu bakışları benim de durumu sorgulamama neden olmuştu.

"Bugün kütüphane ziyarete kapalı," dedi hatırlatmak ister gibi kaşlarını kaldırıp. Açık bilgisayarımın takvimine baktım. "Doğru. Başka bir gün gelmelerini söyledin mi?"

Yazdığım e-postayı bitirmek için bilgisayara döndüm. İnsanlar bazı konularda gereğinden fazla ısrarcı oluyordu.

"Luzia," dedi sertçe yutkunup. Baygın bir şekilde ona baktım. "Onlar vampir."

Korktuğu her halinden belliydi, bu da dikkat kesilmeme neden olmuştu. Mera uzun zamandır burada çalışıyordu ve daha önce birçok vampir ziyaretçimiz olmuştu. Onların yanında çok rahat sayılmazdı ama bu şekilde gerildiği de olmamıştı.

"Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptılar?" derken koruma içgüdüsüyle kaşlarımı çattım.

"Kütüphanenin bugün ziyarete kapalı olduğunu söyledim ama onlar için kapalı olmayacağını söylediler ve gerçekten ürkütücü görünüyorlar."

"Yaa..." dedim bu defa kaşlarımı kaldırıp. Koltuğumdan kalkarak kıyafetlerimi düzelttim. Çifte standart uygulanmasına izin verecek değildim. Ne oldukları da kim oldukları da umurumda değildi. Bugün kütüphane ziyarete kapalıydı, nokta. "Tamam, ben hallederim."

Ofisimin kapısından çıkmaz üzereyken, "Luzia..." diye durdurdu beni. "Dikkatli ol, olur mu?"

Girişe vardığımda Ener'in onlara eşlik ettiğini ve alttan alta uyarıcı bakışlar attığını gördüm. Bu hali beni gülümsetti. Değil üç vampir, tek vampire karşı bile pek şansı yoktu ama cesareti takdire şayandı.

"Merhaba," dedim dikkatlerini çekmek için. Bana döndükleri zaman Mera'nın ne demek istediğini hemen anladım. Üç vampirden önde olanın ne olduğunu anlamak oldukça kolay ve bir o kadar ürkütücüydü. Kıpkırmızı gözleri ve kâğıttan daha beyaz, ölü kadar solgun bir teni vardı. Lezzetli bir tatlıymışım gibi beni süzdükten sonra, "Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu sağ taraftaki.

"Asistanımın da söylediği gibi, kütüphane bugün ziyarete kapalı." Kibarca gülerken, "Üzgünüm," diye ekledim.

"Üzgün görünmüyorsun," dedi karşılık olarak.

"Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Yardımcı olmadınız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim yeniden. "Yarın gelirseniz seve seve size eşlik ederim."

Çok katı, kesinlikle rahatsız edici olan enerjileri büyük yırtıcılardan kaçan küçük hayvanlar gibi ofisteki herkesi bir kenara itiyordu. Açıkçası ben de bir an önce gitmelerini umuyordum, özellikle ortadaki bana gözünü kırpmadan baktığı için.

"Kütüphaneye gireceğiz," dedi.

"Buna izin vermem mümkün değil," dedim tekrar hafifçe gülümseyip. Kararlı olduğumu göstermek adına ellerimi arkamda birbirine kenetledim. Kırmızı gözlü olan hareketimi yakalamıştı, bu gerçek tekrar bana dönen bakışlarına buz gibi yansıdı.

"Bize sen mi engel olacaksın?" diye sordu diğer yanındaki.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Elbette hayır." Arka cebimden telefonu çıkardım, Vaha'nın numarasını çevirdim. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Evet," diye yanıtladı. "Merhaba," dedim. "Kütüphaneyi ziyaret etmek isteyen üç kişi var ve bugün kapalı olduğumuzu söylememe rağmen ısrar ediyorlar."

"İnsan değiller?" Bu daha çok bir soru cümlesiydi. Şöyle bir vampirlere bakıp bizi duyduklarını bilmeme rağmen, "Sanmıyorum," dedim.

"Telefonu onlardan birine verir misin?"

"Elbette." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, "Arkadaşım sizinle görüşmek istiyor," diyerek ortadaki vampire uzattım. Bir telefona, bir de bana baktı ama nihayetinde işaretiyle diğeri telefonu elimden alıp onun kulağına yasladı.

"Evet," dedi telefona. Çok geçmeden, "Herakles," diye ekledi ve neredeyse eğleniyordu. Gözleri beni buldu, küçük ve dikkatliydiler. Vaha böyle durumları genellikle hemen çözerdi ama bunu söyledikten sonra vampir yanındaki diğer vampire işaret vermişti. Telefon yeniden bana döndü.

"Efendim," dedim Vaha'ya. "Sidra orada mı?" diye sordu. Sesi kesinlikle değişmişti ve kesinlikle gerilim doluydu. Bu durum daha çok dikkat kesilmeme neden oldu.

"Bilmiyorum, neden?" diye yanıtladım.

"Bırak ziyaret etsinler." Duraksadı. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyordu. "Bırak kütüphaneyi ziyaret etsinler. Birazdan orada olurum." Sonra kapattı.

Telefon hâlâ kulağımdayken vampirlere baktım. *Herakles mi?* Olamazdı değil mi? Yunan mitolojisindeki Zeus'un oğlu olamazdı herhalde? Telefonu arka cebime yerleştirdim. Bu iş Mera'ya vermek için fazla tehlikeli görünmüştü aniden. Açıkçası geri adım atmaktan pek hoşlanmayacaktım.

"Arkadaşınla görüştün mü?" diye sordu Herakles. Meydan okuyordu çünkü telefonda bana söylenen her şeyi zaten duyabilirdi.

"Arkadaşım sizden hoşlanmış olmalı, benden kendisi için bir ayrıcalık yapmamı rica etti."

"O halde arkadaşına bir ayrıcalık yap." Arkadaşına kelimesini vurgulayarak söylemişti.

"Buyurun." Elimle kütüphaneye çıkan çift katlı merdivenleri işaret ettim.

Üçü de beni neredeyse yok sayarak yanımdan geçti. Hayalet rüzgârlarını yüzümde hissettim. Birkaç adım arkalarında onları takip ederken telefonumu yeniden cebimden çıkarıp Mera'ya bir mesaj yazdım. Sidra'ya olanları haber vermesini ve Herakles diye birinin geldiğini söylemesini istemiştim.

Eski zamandan şatoya düşen taş kesmiş heykeller gibi kapının orada sıralanmışlardı. Burnumdan küçük küçük nefesler alarak kütüphanenin kapılarını açtım. Adamların kim olduğunu bilmiyordum ama buraya daha sıkı bir güvenlik önlemi almanın zamanı gelmişti.

"Sadece bir ziyaret mi, özellikle görmek istediğiniz bir bölüm var mı?" diye sordum. Alışılagelmiş bir soruydu bu ancak verecekleri cevabı merak ettiğimi söylemeliydim.

"Her ikisi de." Herakles olduğunu öğrendiğim vampir buz gibi küçük gülümsemesiyle etrafı taradı. Başımı sallayarak bölümleri teker teker anlatmaya başladım. Kütüphane oldukça donanımlıydı, bu yüzden dolaşması kısa sürmezdi ama vampir hızında saniyelerini alacağından emindim.

"Geçerken mi uğradınız?" diye sordum kendimi tutamadan. "Sizi daha önce buralarda görmemiştim."

"Öyle mi?" Tek söylediği bu oldu. Sonunda konuşkan olmadıklarına ikna olup çenemi kapatmaya karar verdiğimde aheste adımlarla ilerliyorlardı. Vampir hızlarını kullanmayacaklardı anlaşılan...

Vaha'nın bir an önce gelmesini, en kötü ihtimalle Mera'nın Sidra'ya ulaşmasını istiyordum. Mera haklıydı, onlarla yalnız kalmak pek rahat değildi. Bunun sadece istenmeyen müşteri olmalarıyla bir ilgisi yoktu, daha kötü bir izlenim bırakmayı başarmışlardı.

Herakles'in omuzlarına değen uzun ve bukleli altın sarısı saçları vardı. Kırmızı gözleri kâğıt kadar beyaz teniyle insanlarda asla rastlanamaz bir kontrast oluşturuyordu. Elinde bastondan bozma

bir değnek taşıyordu. Uzun ve nakışlı beyaz sapı bana kemik görüntüsünü anımsatmıştı ve bu da pek hoşuma gitmemişti. Dizlerine kadar gelen bir paltosu vardı. Üçü de simsiyah rugan, makosen ayakkabılar giyiyordu.

Diğerinin, onun için telefonu tutan ve birkaç kez tek kelime de olsa konuşan vampirin koyu saçları düzdü. Üzerinde takım elbise vardı. Hiç konuşmayan ise spor kıyafetler tercih etmişti. Kızıl saçları tıraşa ihtiyacı olan sakallarıyla hemen hemen aynı renkti. Buralardan değillerdi ve burası derken kastettiğim şey kasaba değildi, çok daha uzak bir geçmişe aitmiş gibi görünüyorlardı.

"Buranın sorumlusu siz misiniz?" diye sordu Herakles.

"Evet," dedim. "Müze müdürüyüm. İsmim Luzia."

"Luzia," derken kendi kendine yeni bir tatlının tadına bakıyormuş gibi dilini damağında şaklattı. "Neden burada çalışıyorsunuz?" Tarih bölümüne girdiğinde kalın bir kitabın sırtında işaretparmağını dolaştırdı ama aradığını bulamamış gibi es geçti.

"Müzeleri severim."

"Neden bu müze?"

"Neden olmasın?" diye sordum rahat göründüğümü umduğum bir tavırla.

Meraklı değil, zaten bildiği soruları soran bir hali vardı. Parmakları nihayet başka bir kalın kitapta durduğunda nadir eserler bölmesindeydi. Onu dokunmaması için uyaracaktım ama beklemeye karar verdim.

"Giordano Bruno'yu bilir misin?" diye sordu.

"Filozof olduğunu biliyorum."

"Engizisyon mahkemesi onu diri diri yaktığında durumu biraz gösterişli bulmuştum ama kararları yüzünden onları kim suçlayabilir?"

Ağzım açık kalmıştı. Hayır, bunu bilmiyordum ama asıl dehşetimin sebebi onun bunu biliyor olması ve daha da ötesinde buna şahit olmasıydı.

"Yapma Herakles. O zamanlar kim biraz sapkın değildi ki?" Arkamdan duyduğum sese Tanrıya şükrederek dönmem biraz trajik olmuştu.

Sidra ellerini arkasında birleştirmiş halde alaycı bir ifadeyle içeriye girdi. Bana bakmadı, doğruca muhatabına yürümeye başladı. Yanımdan geçerken neredeyse bana çarpıyordu. *Neredeyse.* Yine de gözucuyla bile bakmadı. Herakles gülümsediyse bile bunu görmedim. Bize arkası dönüktü, hâlâ elindeki kitabı inceliyordu ve neyse ki artık aramızda Sidra vardı.

"Ama hepimiz diri diri yakılmadık," dedi cevaben.

"Elbette yakılmadık." Sidra yine alaycıydı ama arkasında olduğum için sırtının nasıl gerildiğini görebilmiştim. Kürekkemikleri hareketiyle belirginleşmişti.

Herakles kitabı kapatıp aldığı yere tam olarak aynı derecede kusursuz bir açıyla geri bıraktı. Döndüğünde Sidra'ya değil, bana bakıyordu.

"Sevgili Luzia," dedi. "Onu daha fazla okumanı isterim."

Öneririm değil isterim, tuhaf bir yaklaşım.

"Felsefe o kadar ilgimi çekmiyor ama teşekkür ederim." Nezaketimden ödün vermemek için çabalıyordum. Kendi kişisel tarihi eserim geldiği için biraz rahatlasam da hâlâ onlarla aynı ortamda olmak tekinsiz hissettiriyordu ve bir an önce bu tuhaf ziyaretin bitmesini umuyordum.

"Ne büyük talihsizlik," dedi Herakles.

"Burada ne yapıyorsun?" Sidra artık gülmüyordu, oldukça ciddiydi ve ses tonu içeriyi birkaç derece daha soğutmuştu. Herakles nihayet gözlerini ona çevirdi. "Müzeyi ziyaret ediyordum." Sonra durdu. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Sidra kollarını insani bir refleksle göğsünde birleştirdi. "Müze benim."

Belki gülümsemişti ama bana sırtı dönüktü. Söylediği şey Herakles'in gülümsemesini sağladı. Aralarındaki gerilimin patlamamasını umuyordum çünkü bariz bir gerilim vardı. Belki de oradan çıkmalıydım ama nedense göz kırpmamın bile fazla dikkat çekeceğini düşünmüştüm.

Birbirlerini tanıdıkları ortadaydı. Bu Sidra'nın da o zamanları gördüğü anlamına geliyordu. Tanrım, yaşlarını hesaplamak

imkânsız göründü. Acaba ben, önceki yaşamımda hangi yüzyılda yaşamıştım?

"Sen işine dönebilirsin müze müdürü," dedi Sidra. "Ben eşlik ederim misafirlerimize." Yine dönüp bana bakmamıştı ama şu an başka bir şey istemiyordum.

"Nasıl isterseniz," dedim. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimdeyim." Başımla hafifçe selam verip adımlarımı normal hızda tutmak için ekstra çaba sarf ettim. Başka kimse bir şey söylemediği için büyük oranda memnundum.

Kütüphanenin kapısını kapatıp merdivenlerden inerken hâlâ yavaş olmaya özen gösteriyordum. Kendimi giriş holündeki güvenlik odasına attım, kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Güvenlik şifresini girip kamera görüntülerini açarak kulaklığı taktım. Sidra'nın güvende olacağını tahmin ediyordum ama yine de emin olmak istemiştim.

"Buraya müzeyi ziyaret etmek için gelmedin," diye söze girdi. "Şu kitapları bırak da amacını söyle."

Şimdi sesini ve gerçekten nasıl şeytani olduğunu duyunca az önce beni korkutmamak için duruma o kadar alaycı yaklaştığını hissettim.

"Haklısın eski dostum," dedi Herakles aynı şiddetle.

"Biz seninle hiç dost olmadık."

"Pekâlâ Dekalton. Bu küçük kızın kim olduğu aşikâr."

Kahretsin, bana o yüzden öyle baktığını düşünmüştüm ama kondurmak istememiştim.

"Luxuria değil."

"Luxuria olmadığı da aşikâr," dedi Herakles gülerek. "Luxuria olsaydı hâlâ nefes alıyor olmazdınız."

Beni duyabilirlermiş gibi nefes alırken bile dikkatli davranıyordum ama kalp atışlarım çok hızlanmıştı. Luxuria tam olarak ne yapmış olabilirdi?

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Sidra.

"Kızın tekrar doğduğu zamanın insanların bizim için tekrar ayaklandığı dönem olması bir tesadüf mü?"

"Tarih tekerrür edecek mi demek istiyorsun?"

"Birbirimizi anladığımıza sevindim."

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" diye sorduğunda tüylerim diken diken oldu.

"Türünü ortadan kaldırmak istiyorum. İnsanlar yeniden bizim tehlikeli olduğumuza karar verdiler. Bu ilk defa olduğunda hepimiz sonuçlarıyla en acı şekilde yüzleştik ve çoğumuz masumduk."

"Artık çoğumuzun masum olduğunu sanmıyorum," dedi Sidra.

"En az insanlar kadar masum olduğumuz konusunda hemfikir olursun," diye güldü Herakles. Sonra yüzünde ölüme benzer bir ifade belirdi. "Görüyorum ki kadına karşı yine zaafın var."

Yine...

"Onu kimin öldürdüğünü hatırladığından eminim."

"Şüphesiz."

Bunları dinlememeliydim ama kulaklığı çıkaramıyordum. Luxuria'yı herkes tanıyordu ve şimdiye dek duyduğum kadarıyla herkese bir zarar vermişti, karşılaştığım tüm bu ürkütücü yaşlı vampirlere... Ayrıca herkes Sidra'nın ne yaptığını biliyordu.

"O bizim türümüz için bir tehdit değil. İlgisi yok." Sidra'nın konuşması, tonlaması, ifadesi asla teklemiyordu. Sözleri bana karşı korumacı görünse de öyle değildi, sanki yalnızca bir sebebi yoktu ve ortada bir gerekçe olsa beni öldürmekle ilgili de rahatça konuşabilecekti.

"Risk almamıza gerek var mı?"

"Var," dedi Sidra. "Bize saldırmayana saldırmayız."

"Eski yazıtlar."

"Benim için eskimez."

"Anlıyorum. Kızı kaçırmaya çalışma, bu canımı sıkar." Bastonunu zarafetle uyarırcasına ona doğru kaldırdı.

"Bana ne yapacağımı söylemen de benim canımı sıkar."

"Cemiyet toplandı Dekalton, ya bize katıl ya da geri çekil."

"Karşıtların lideri bu kasabada, onu izliyorum. Akil Maner. Aileden zengin, güçlü bağlantılara sahip ve reklam yüzü. Arkasında kimlerin olduğuna dair birkaç fikrim var ama ellerinde güçlü bir şey olduğunu da biliyorum. Ne olduğunu henüz öğrenemedim."

"Adam neden hâlâ yaşıyor?" diye sordu Herakles.

"O sadece bir piyon. Arkasındakiler nasıl gizleneceklerini biliyorlar. Onu öldürürsen elindekini de kaybedersin. Bu zamana kadar etkisiz hale getirilen saldırılar kimin sayesinde oldu sanıyorsun?"

"Burada çalışmışsın." Sidra cevap vermedi. "Ne planlıyor?" diye sordu Herakles.

"Muhtemel bir soykırım ama nasıl yapacağından emin değilim."

"Konuşturalım."

"Telkin işe yaramaz, bizim yeteneklerimize karşı her türlü bağışıklığı kazanmış. Bu birkaç yıllık bir plan değil, çok uzun zamandır buna hazırlandıkları açık."

"Manerler..." dedi Herakles bastonu bir kez yere vurup. "Kökleri kurumuyor. İnsan adalet sistemi?"

"Neler yaptığını biliyorlar, televizyonda vampir haklarıyla ilgili nutuk atsalar da soykırımı destekliyorlar. Çin'de ve Amerika'da deneyler yapılıyor, vampirleri telkin etmekle ilgili. Gücümüzü istiyorlar, hep istedikleri gibi."

"İnsanoğlu..." dedi Herakles.

"Burası benim bölgem," dedi Sidra. "Alacağını aldın. Buradan uzak dur."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Birlik olma vakti. Cemiyetle konuşayım, sana katılalım ve bu sorunu bu defa sonsuza kadar ortadan kaldıralım."

"Başka bir soykırımla mı?" diye güldü Sidra.

"Ne gerekiyorsa."

Kulaklığı çıkarıp ekranı kapattım. Duyduklarımı sindirmek için akıl sağlığıma ve zamana ihtiyacım vardı. Ofis koridorundan yürüyüp kalan herkese bugün erken çıkmalarını söyledim ve su borularıyla ilgili bir yalan uydurdum. Açıkçası onlar aşağıya inene kadar ben dahil herkesin buradan gitmesini istiyordum.

Neyse ki insanlar işten çıkmak için her zaman hevesli olurlardı, herkesin çıktığına emin olduktan sonra arabama atladım. Belki aşağıya indiklerinde kimsenin olmadığını görüp daha garipseyeceklerdi ama umurumda değildi. Vaha geleceğini söylemiş ama

gelmemişti. Onunla bir yüzleşme yapmamız gerekirken araya başka ve daha ciddi meselelerin girmesi inanılır gibi değildi. Doğruca restorana gitmeye karar verdim. Reyna'yla bu işi çözmeli, sonra da bence birlikte bu kasabadan kaçmalıydık.

İyi haber, Vaha'nın aracı restoranın önünde değildi ama kötü haber, Reyna'nın arabası da yoktu. Hatta restoran kapalıymış gibi görünüyordu. Saat henüz öğleden sonraydı, yani tüm şartlar altında bu imkânsızdı. İçeriyi kontrol etmek için arabadan indim, restorana doğru yürüyüp kapıyı açmayı denedim ama kilitliydi. Ellerimi pencereye yaslayıp içeriye bakındıysam da hiçbir şey göremedim. Telefonumu çıkarıp onu aramak üzereyken biri elini ağzımın üzerine bastırdı, gözlerime ve ağzıma bir bandaj yapıştırıp beni hızla etkisiz hale getirdiler. Çırpınsam da bir yere varamadım.

Bir arabanın kapısı açıldı, koltuğu hissettim, ellerimi ve ayaklarımı da bağladılar ama hiçbir şey söylemediler. *Bu gerçekten harika.* Kaçırılmak konusunda kendimi deneyimli hissetmeye başlamıştım. Çırpınmamın faydası olmayacaktı, ben de gücümü saklamaya karar vererek sakin durdum. Arabanın gittiği yolu hissetmeye çalışıyordum ama sandığım gibi bozuk bir araziden gitmiyorduk ve bugün hava oldukça kuruydu.

Araba durdu, indirildim. *Soğuk hava, kapı açılışı, daha sıcak hava. Beni sıkı sıkı tutan kollar. Sıcak bir his.* Vampire benzemiyorlardı ve şu an için bu kadarı yeterliydi. Vampir düşmanlarım kesinlikle Luxuria'dan nefret ediyorlardı. Kadın ne yaptıysa işin hakkını vermişti.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi tanıdık bir ses. "Ona böyle davranmanızı söylememiştim."

"Anlaşılmasın dedin patron." Konuşan adam çekinerek savunma yaparken kolumdaki tutuşunu gevşetti.

"Çıkarın şunları. Tanrım! Aptal herif."

Artık sesin sahibinden emin olduğumda kaşlarımı çattım, ellerimi kafamdakinden kurtulmak için hareket ettirdim. Gözlerim aydınlığa alışana kadar birkaç kez kırptım ve açıklama bekleyerek ona baktım.

"Özür dilerim Luzia," dedi Akil. "Gerçekten çok üzgünüm."

El ve ayak bileklerimdeki ipleri sırayla çözerken bu kez neler yaşayacağımı düşünerek başımı iki yana salladım. Bağdan tahriş olan bileklerimi ovarak, "Beni kaçırdın ve üzgün müsün?" diye sordum.

"Hayır... Hayır. Asla. Seninle konuşmam gerekiyordu ve başın belaya girmesin diye zorla alınmışsın gibi bir izlenim vermek istemiştim." Tekrar adamlarına döndü ve hiddetle dışarı çıkmalarını işaret etti. Sadece söyleneni yapıyor olsalar da onlara hoşnutsuz şekilde baktım.

"Seninle konuştuğum için başım neden belaya girsin?" diye kaşlarımı çattım. "Bunlar ne anlama geliyor?"

"Artık dürüst olmamızın ve gerçekten konuşmamızın zamanı geldi," dedi Akil.

Gözlerim temkinle etrafta dolaştı, daha önce de geldiğim ofisini görünce tamamen rahatladım. Yine de tarihi bir vampire saplanıp kaldığım yetmiyormuş gibi diğer seçeneğimin de en fazla bu kadar normal olabilmesinin moralimi bozmadığını söyleyemezdim. Kimse bana düzgün bir randevuyu reva görmüyordu anlaşılan.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bana katılmanı, eğer mümkünse ve olabilecek en basit şekilde." Masaya yaslanıp parmaklarını birbirine kenetledi.

"Ne için sana katılmamı?" Anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. Bunun bir iş teklifi olmadığına neredeyse emindim.

"Bu kader Luzia," dedi önümde eğilip. "Senin ve benim bir arada oluşumuz kader."

"Neden bahsettiğini anlamadığıma son derece eminim." Aramıza mesafe koymak için öylesine birkaç adım attım ve içgüdüsel olarak kapıya doğru yaklaştım.

"Bir şeyler içmek ister misin?" İçki rafını işaret etti. "Sıcak bir şeyler de olur, seni korkuttuysam gerçekten çok üzgünüm."

"Kahve lütfen."

Telefona uzandı ve iki tane kahve söyledi. Derdi her neyse epey sabırsız görünüyordu. Kendimi korkutmak istemiyordum ama hızlı düşündüğümde kimsenin aklına beni onun yanında aramanın gelmeyeceğini anlamıştım.

"Bu vampirlerle mi ilgili?" diye sordum.

"Artık her şey vampirlerle ilgili."

"Lütfen açıklar mısın artık?" İkimizi de daha fazla germemek ya da kışkırtmamak adına koltuğa oturdum.

"En baştan başlasak iyi olacak." Karşıma oturdu. "Luzia ben sadece bir iş adamı olmak için yetiştirilmedim, ben vampir karşıtı olmak için yetiştirildim. Ailem nesillerdir bu davayı sürdürüyor. Çok daha eskiye dayanan köklü ailelerden biriyiz. Tıpkı senin gibi." Gülümserken etkilenmiş halde kaşlarını kaldırdı. "Dün gece kim olduğun konusunda emin oldum."

Kahveler gelince susmasına ve dikkatinin üzerimden çekilmesine sevindim. İşler bugün ikinci kez hiç istemediğim bir noktaya kayıyordu. Önce Herakles denen adam, şimdi de Akil geçmiş yaşamım yüzünden peşimdeydi. *Harika!* Diğer seçeneğimin de asıl ilgilendiği kişi ben değildim, ne haber ama...

Fincanların birini benim önüme bıraktıktan sonra diğerini masasının üzerine koydu ve kapının kapalı olduğundan emin oldu. Odanın içinde dolaşıp duvara yaslı dolabın kapağını açtı. Oturduğum yerden net göremesem de bir şeyler tuşlamasından kasayı açtığını tahmin ettim ve ardından çelik kasanın tanıdık kapanış sesi emin olmama neden oldu.

Kasadan çıkardıklarıyla karşıma oturdu ve sehpanın üzerinden önüme doğru bir kâğıt itti. Renkli olsa da pikselleri zayıf olan görselin sonradan bilgisayarda işlem görerek netleştirildiği açıktı. Yine de çok dikkatli bakmama gerek yoktu. Kendimi, daha doğrusu Luxuria'yı hemen tanıdım.

"Yağlı boya," dedi Akil. "Orijinali de on yıllardır ailemde bir sonraki nesle geçen en kıymetli emanetlerden biridir."

"Bunun sende ne işi var?" diye sordum kâğıdı ileriye iterek. Akil ve Luxuria'nın ne tür bağlantısı olabilirdi ki?

"O bizim için efsane," dedi hayranlıkla. "Tarihteki ilk vampir avcılarından ve bilindiği kadarıyla en iyisi."

Ayağa kalkma dürtümü bastırmak için iki elimle birlikte fincanı kavradım. Bakışlarımı kahveye sabitledim. Vampir avcısı oldu-

ğu teyit edilmişti, bu da onca vampirin neden ondan nefret ettiğini açıklıyordu. Hikâye daha da derinleşerek tuhaflaştı.

Sidra, Vaha, Luxuria, Herakles, Vaha'nın yaratıcısı ve şimdi de Akil. Bağlantı kurması güç ve kesinlikle sinir bozucu bir çemberin ortasındaki gözü bağlı bir uzantıydım. *Onun uzantısı.*

"Bizim onunla aile bağlarımız yok," dedim son derece kendimden emin bir şekilde. "Dış görüntümüz dışında hiçbir benzerliğimiz yok."

"Yanılıyorsun," dedi. "Bak... Luxuria büyük bir vampir topluluğunu yok etmesiyle biliniyor. İnsanlığın kurtuluşu. Hâlâ vampirlerin en büyük korkusu çünkü efsanelere göre vampirler ne zaman insanlardan üstün hale gelirse onun ruhu yeniden doğacak ve onları yok etmek için bir kez daha savaşacak."

Bugün Herakles'in de benzer cümleler kurduğunu anımsadım. Kendi kendime güldüm. Sinirim bozulmuştu.

"Ben o değilim," dedim tekrar. "Savaşmam." Daha çok güldüm. "Tanrım!" Ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım. "Beni tanıyorsun," dedim karşısında durup. "Ben hiçbir şeyi incitmem. İncitmek de istemem. Bu benimle ilgili değil, beni karıştırmayın. Vampirler bitti, şimdi de avcılar mı başladı?" Başımı sallayarak geriye çekildim. "Hayır! Gerçekten hayır."

"İyi düşün Luzia," dedi Akil. "Bu savaşmakla ilgili değil. Vampirler uzun zamandır toplanıyor. Kendi üstünlüklerini ilan etmek için hazırlar. Bu saçma sapan *onlar da canlıdır, onların da hakkı vardır* zırvalıkları yüzünden çekinmeden çoğaldılar. Şu an dünyada birkaç bölgede insanlardan daha kalabalıklar. Sözde başka bir insanı ısırma ve onu dönüştürme hakları yoktu. Kurallara uyacaklardı. Ama öyle yapmadılar. Şimdi bütün yönetimi elimizden almak istiyorlar. Gerçekten onların yasalarıyla, onların izin verdiği şekilde mi yaşamak istersin?"

"İstemem," dedim çabucak ve dürüstçe. "Ama ben katil değilim. Asker de değilim. Bunu düşünmesi gereken yetkili kişiler var. Donanma var. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Ellerimi saçlarımın dibinden geçirerek sabır dilendim. Onun suçlarını, ihanetlerini, ağrılarını sırtlandığım yetmiyordu ve şimdi bir de onun kahramanlığını mı üstlenmeliydim?

Kimine göre cellat, kimine göre kahraman...

"Sen destek verirsen ve insanlar senin yüzünü görürse korkmayacaklar. Daha fazla yandaş toplayabileceğiz."

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim ama bunlar benim için çok fazla, tamam mı? Ben gerçekten gidiyorum Akil. Bunun içinde olamam. Vampirler de vampir sorunları da canıma tak etti. Ben bir taraf değilim ve olmam da. Şimdi izin verirsen gitmek istiyorum."

"Sadece düşün," dedi büyük bir rica ve minnetle. "Bütün bunların içinde olmaya ben de hevesli değilim ama insanlığa öylece sırtımı dönemem. Birileri bir şey yapmazsa kimse bir şey yapmamış olur. Hepimiz insan olarak bireysel sorumluluğumuzu almalıyız."

"Üzgünüm," dedim. "Gerçekten üzgünüm. Ne planlıyorsun bilmiyorum ama dikkatli ol ve aptalca bir şey yapma. Vampirler şakaya gelmez."

"Düşün," dedi yeniden. "Beni her zaman arayabilirsin. Ne olursa olsun."

"Lütfen bu mesele aramızda kalabilir mi?" diye sordum aynı arzuyla. "Luxuria yüzünden peşimde yeterince vampir var ve kaçmak zorundayım. Bir de insanlardan kaçmak istemiyorum."

"Elbette," dedi. "Sen istemediğin sürece bunu kullanmayacağım." Giderken kolumdan tuttu. "Senin kimseden kaçmana gerek yok," dedi. "Onlar senden korkmalı."

Kafasında kurduğu planlar her ne ise diğer kimsede başarılı olamadığım gibi onu da ikna edemeyeceğimi kabullenerek gergince gülümseyip kapıya döndüm.

Akil'in bırakmak için ısrar etmesine karşılık, görünme riskini almak istemediğimi söyleyerek kaçınmayı başarmıştım. En azından merkezdeydik ve ulaşım sıkıntısı yaşamayacaktım.

Ve artık ne istediğimi biliyordum.

"Ona olan aşkımı asla sözcüklere dökmemiştim, ama eğer bakışların da bir dili varsa, dünyanın en aptal insanı bile onun için deli divane olduğumu anlayabilirdi."

Emily Brontë

23

Büyük Balık Küçük Balığı Severse

Yol üzerinde Vini'nin çalıştığı müzeye kadar yürümek kafamı toparlamama yardım etti. Onunla karşılaştığım ilk günden beri aklımın köşesinde uyarı tabelası gibi yanıp sönen fikre kulak verme zamanıydı. Sidra Dekalton'dan uzak durmalıydım. Luxuria'dan uzak durmalıydım. Kendi hayatımı ön planda tutmalı ve ne gerekiyorsa onu yapmalıydım.

Girişte bekleyen personele Vini'nin orada olup olmadığını sordum. Telefon açtıktan sonra beni odasına aldılar. Neredeyse üşümeye başlamıştım ve bu benim için oldukça tuhaftı.

"Gel Luzia," dedi Vini. İzlediği şeyin sesini kısıp bana eşlik eden arkadaşına teşekkür etti. "Bir şey içer misin?" Bir kahve daha söyledim ama bu defa içmek için. "Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

"Uzun hikâye," dedim sadece nefes vererek. "Telefonunu kullanabilir miyim?" Şato buraya yakın değildi, çantasız ve telefonsuz bir şekilde ortaya çıkmış olmamı istediğimden daha nazik şekilde görmezden geldi.

"Elbette," dedi telefonunu uzatarak. "Sen iyi misin?"

"Elimden geldiği kadar."

"Son haberler yüzünden değil mi? Açıkçası ben de ürkütücü buldum." Söylediği kadar tedirgin görünüyordu. Benimle konuşurken pencereden dışarıya bakmayı da ihmal etmemişti.

"Hangi haberler?" Ben artık yetişemiyordum çünkü. Birçok açıdan düşman kazanıyordum ama konunun hiçbir şekilde benimle bir ilgisi yoktu.

"Vampir toplulukları," dedi Vini. Haber bülteninin açık olduğu bilgisayar ekranını bana çevirdi. "Dün geceden beri herkes topluluk halinde dolaşan vampirleri ihbar ediyor. Birkaç yerde polisle çatışmaları olmuş. Yaralananlar bile var. İnsanlar onların ne yapmaya çalıştığını anlayamıyor."

"Gerçekten ürkütücü," demek dışında elimden bir şey gelmedi ve telefona geri döndüm.

Kimi aramam gerektiğini bir süre düşünmem gerekti. En yakınım olarak gördüğüm isimler bile geçmiş yaşantımın çelmesine takılmıştı. Bu çaresizliğin verdiği ağlamaklı güçle sadece eve gitmek için araç çağırdım.

"Teşekkür ederim," dedim telefonu uzatarak. "Kafam çok doluydu ve yürüyüş yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım."

Kıyafetlerim yalan söylediğimi belli ediyordu ama Vini bunu yüzüme vurmayacak kadar nazik biriydi.

Kahvelerimiz geldiğinde, "Bu bahaneyle ziyaretime gelmiş oldun," dedi gülerek.

Sıcak fincanı bir gülümsemeyle dudaklarıma yaklaştırdım. Bu normalliği bir an ne kadar unuttuğumu fark etmek benim için sarsıcı oldu.

"Sosyal medya çalkalanıyor," dedi sadece bir sohbet konusu açmaya çalışıyormuş gibi. "İnsanlar endişeli ama bazıları da delirmiş halde onların tarafını tutuyor. Bazı ülkeler vampirlerle ilgili yeni kısıtlamalar getirmiş. Bir süre seyahat etmeleri yasak. İnsanlar da akın akın vampirlerin kalabalık olduğu bölgelerden kaçmak istiyormuş."

Bunların hiçbiri iyi haber değildi. Ortalık sandığımızdan daha çok karışacaktı.

"Mısır'dan bir teklif almıştın," diye konuyu değiştirdim. "Son durum ne?"

"Kabul ettim. Birkaç hafta içinde işleri devredip gidiyorum." Sandalyesinde yaslanarak veda edeceği odasına bakındı.

Sormadan önce kendimle savaştım ve kendimi alt etmek zorunda kaldım. "Sence bir kişilik daha yerleri var mıdır?"

"Gelmek mi istiyorsun?"

Sadece başka bir yaşamın uzantısı olmak istemiyordum. Mantıklı olmam gerekiyordu, duygularımın beni ele geçirmesine izin veremezdim. Sidra haklıydı, ona âşık olamazdım. *Çoktan olmadıysam tabii.*

"Bir süredir farklı işler yapmak istiyorum," dedim. "Farklı deneyimlere ihtiyacım var."

"Senin için zevkle konuşurum," dedi buna çok memnun olarak. "Aslında rahatladım bile diyebilirim. Hem tanıdık hem de işleri daha iyi bilen biriyle gitmek harika olur."

"Şahane," dedim iç çekerek. Kapı çaldı ve girişteki görevli çağırdığım aracın geldiğini haber verdi. "Bana haber verirsin," dedim ayağa kalkarken. "Teşekkür ederim."

Yarısı bile içilmemiş kahve fincanını masanın üzerine bıraktım.

Vini'yle vedalaşıp haberleşmek üzere sözleştikten sonra arabaya bindim. Ücreti ödemem için her ihtimale karşı bana biraz borç vermişti, çekinsem de ona minnettardım. Gitmek istediğim caddenin ismini verdikten sonra koltuğa yaslandım. Doğrudan şatoya gitmek istesem de aklım Reyna'ya takılmıştı. Dün en son beni arayacağını söylemişti ama ne gündüz ne de akşam ona ulaşamamıştım. Vaha da müzeye geleceğini söylemişti ama gelmemişti. Hem de belli ki Herakles gibi çok önemli bir durum söz konusuyken...

"Burada inebilirim, teşekkürler." Ücreti ödedikten sonra Vini'nin bana karşı oldukça cömert olduğunu fark ettim. Paranın kalanını pantolonumun cebine sıkıştırdım.

Reyna'nın evinin olduğu sokaktan içeriye girdim. Bu bölgede sokaklar dar ve uzun oluyordu. Dün geceden ve duyduğum haberlerden sonra her adımım tedirgindi. Önce rüzgâr sandım,

kuvvetli bir rüzgâr beni savuruyordu. Kendimi duvara yaslanmış halde bulduğumda kafamı çarpacağımdan çekindim. O kadar ani dönmüştüm ki darbe kaçınılmazdı ama korktuğumun aksine sert değil, yumuşak bir çarpma yaşandı. Bir eli başımın altında, diğeri ise ağzımın üzerindeydi. Gözlerim kocaman açıldı ancak Sidra'nın kara gözlerini görünce çırpınmayı kestim.

"Şşş," dedi sadece.

Elini geri çektiğinde aldığım derin nefes gümbürdeyen kalbimi yavaşlatmadı. Ödüm patladığı ve son günlerde bu çok sık olduğu için başparmağımla damağımı yukarı kaldırmak istedim.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu kollarını iki yanımdan duvara yaslayıp. Pek mutlu görünmemesini nereden geldiğimi bilmesine bağladım.

İlk anlaşmamız... *yalan söylemek yok.* Ama zaten saklamayı düşünmüyordum, hatta doğrudan olduğu gibi ona her şeyi anlatmayı düşünüyordum.

"Akil benimle konuşmak istedi." Sesim yorgun ve artık gizleyemediğim, gizlemek istemediğim şekilde kırgındı.

"Konuşmak için seni kaçırmayı mı seçmiş, bu dönemde insanlar böyle mi flört ediyor?"

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, başım belaya girmesin istemiş. Kendi isteğimle görüştüğümü sanmayın istemiş. Kendi çapında beni korumaya çalışıyor." Beklendiği gibi her şeyi zaten biliyordu ve tıpkı beklendiği gibi müdahale etmemişti.

Parmaklarını şakaklarımda hafifçe dolaştırdı. "Korusun da görelim."

"Korunmaya mı ihtiyacım var?" Bir an ihtiyacım olduğunu hissettim ama sanıldığı şekilde değildi.

"Hava kararda," dedi Sidra. "Burada benimle ara sokakta tek başınasın." Parmakları elmacıkkemiklerimi okşadı, birkaç saç tutamını yüzümden çekti, nefesi rüzgâra karışıp resmen üzerime hücum etti. Çok hoş ve kendine özgü kokuyordu.

"Tamam," dedim onu hafifçe iterek ama pek yerinden oynamadı. "Eminim bunun kulağa korkutucu gelmesini istiyorsundur

ama sadece beni heyecanlandırıyorsun, o yüzden kes şunu." Sözlerim sinirli tavrımla epey çelişse de umurumda değildi.

Kıkırdadıktan sonra teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak bir adım geri çıktı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum.

"Gözüm her zaman üzerinde bir tanem."

"Şunu söylemeyi kes, kalbim ona yaptıkların için normal bir insan ömrü kadar dayanamayacak!" Ormanda bunu bana ilk söylediğinde zaten panik halinde olduğum için üzerinde durmamıştım ancak sonra düşünmüş ve yine hayal kırıklığına uğramıştım. Bana söylediği tek güzel sözcüğün böyle çelişkili bir ifade taşıması ürperticiydi ve buna rağmen kelimeyi duyduğumda içimin gıdıklanması daha da ürkütücüydü. Sadece ben değil neredeyse bütün dünya bir tanesi olmadığımı biliyordu.

"Anlat bakalım, arkamdan ne işler çeviriyorsun?" Ellerini cebine sıkıştırdı, ifadesi yine koyulaşmıştı. Yine gözlerimi devirecektim ama kendimi tuttum.

"Luxuria'yla benzerliğimi yakalamış. Kendisi onun büyük hayranı. İkimizin bir araya gelişini kader olarak yorumluyor." Aramıza mesafe koymak adına kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Hah!" dedi küçümseyerek. "İnsanlar kaderi kendi istedikleri gibi yorumlama konusunda sınır tanımıyor. Her şeyin sizinle ilgili olduğuna ne kadar eminsiniz. Yıllar insan küstahlığından hiçbir şey götüremedi."

"Harika," dedim. "Önce Luxuria yüzünden bana demediğin kalmamıştı, şimdi de insanlar yüzünden söyleniyorsun. Öldürsene beni artık."

Gülümsemesine rağmen başını hayır anlamında salladı.

"Bunu söyleme," dedi. "Özellikle şu anda. Şakasını bile yapma."

"Nedenmiş?" Ona sık sık bunu söylüyordum aslında, bir ara ciddiye alırsa diye endişelenmeye başlamalıydım. Daha önce yapmadığı şey değildi nihayetinde.

"İşinde hiç iyi değilsin müze müdürü," dedi Sidra. "Mila geçen ay öldü, yerine birini bulamadım ve sandığımdan daha çok iş ya-

pıyormuş biliyor musun? İstediğim kanı bulmakta hiç zorlanmazdı ama o öldüğünden beri on yıllardır tükettiğim kanı bulamıyorum. Buzdolabı haftalardır boş."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Öldü mü?" Mila'yı sadece bir-iki kez görmüştüm. Sidra ilk geldiği zaman onunla ilgili direktifler veren kişisel asistanıydı. Sidra buradayken ne olduklarını hiçbir şekilde bilmediğim diğer işlerini o yönetiyordu.

"İlk duyduğumda önemsememiştim ama işini iyi yapan birilerini bulmak zormuş."

"Ca-na-var."

"Tetikleme beni, biraz önce uzun zamandır beslenmediğimi söyledim." Bunu söylerken dudakları kıvrıldı, simsiyah gözleri çıplak boynuma doğru kaymıştı.

Luzia, bunun seni ürkütmesi gerekiyor, heyecanlandırması değil. Kalbim lütfen bizi ifşalamayı kes, böyle hızlı attığında nasıl çaresiz göründüğümüz hakkında bir fikrin var mı?

"Tamam," dedim kalp atışlarımın hızlanmasına güldüğünde. "Sana borçlu sayılırım, biraz içebilirsin ama bitirme lütfen." Boynumu ona doğru çevirmem daha çok gülmesini sağladı.

"Hayatta kalırım," dedi. "Buna gerek yok."

"İç işte," dedim. "Sonra biraz konuşalım ama olur mu? Hem sana söyleyeceğim şeyler var."

Gözlerime baktı, sanırım bunu gerçekten isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Herkesin sandığı kadar dert etmiyordum. Başka bir vampir olsa eder miydim? Muhtemelen evet. Ama o söz konusu olduğunda hayır. Bana fiziksel bir zarar vermeyeceğini düşünüyordum. Bu yüzden böylesine çekimser olması da ona karşı kurduğum savunma kalkanını eritiyordu.

Gözlerim kimse var mı diye etrafı taradı ama bu biraz aptalcaydı, o zaten kim bilir kaç yarıçapımızdaki her şeyi duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordu.

"Bu kadar ağırdan alırsan kalbim dayanmayacak," dedim.

Yavaş yavaş yaklaşıyordu, önce parmaklarıyla saçlarımı geriye çekti ve bunu yaparken omzuma dokunmaktan çekinmedi. Bun-

dan haz alıyor muydu bilmiyordum ama ben kesinlikle alıyordum ve maalesef insan vücudum bunu saklamak konusunda berbattı. Dudaklarını hafifçe boynuma değdirdi, rüzgâr bile ondan daha kuvvetliydi. Dokunuşunu varla yok arasında hissediyordum. Nefesi boynuma çarptı. Dudaklarının tenimin üzerinde yavaşça açıldığını hissettim. Üst dişleri tenimi hazırlamak ister gibi nahoş bir kıpırdanma yarattı. Ağzını hafifçe geriye çekti, dişlerin etimin üzerinde açılışını hissettim ve sonra nefesimi kesecek bir şekilde ısırdı. Bütün bedenim bir anda aynı his tarafından sarmalandı. Ruhumu içimden çekiyordu. Ne müthiş hazdı bu. Aynı anda hem kanımın bedenimden çekilişini hem de dudaklarını hissediyordum. Tüm sinir sistemim ve hormonlarım uyarılmıştı.

Bir eli boynumu desteklerken diğer eli belimden tutup beni kendine doğru çekmeye başladı. Dans ederken bile bu kadar yakınlaşmamıştık. Vücudum onun bedeninin baskısının altında buharlaşıyordu. Omzunu kavrayıp sıkıca tuttuğumda tetiklendi ve eli parmak uçlarıma yükseldiğim için açılan kazağın altındaki çıplak belimi kavradı. Acıdan değil, zevkten titreyecek hale gelmiştim. Dudakları nabzımın üzerinde, ben ölümün kıyısındaydım ve bu yürünecek en görkemli cehennemdi. Şu anda beni öpmesi için ayaklarına bile kapanabilirdim.

Kaslarım acıyı bekleyerek gerilmişti ama öyle kendimden geçmiştim ki kanımı son damlasına kadar içse muhtemelen bunu anlamazdım. Tek seferde sivri dişleri derine saplanmış ve nefesim boğazımda düğüm olmuştu. İnlememek için var gücümle dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Kıpırdamamam için beni iyice duvara bastırdığında tüylerim ürperdi ve bir heykele yaslandığımı zannettim. Kıyafetlere ve sadece birbirine değen bedenlerimize rağmen her zerresine dokunduğumu, onun parmaklarının çoktan beni tarumar ettiğini sandım.

Gözlerim tutku dalgası yüzünden kapanırken dişlerini çekti. Dudakları tenimin üzerinde biraz daha oyalandı, yaranın üzerinde kalan kanı emdiğinde kendimi tutamadım ve dudaklarımın arasından bir inleme çıktı. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

Üzerimden doğruldu, yaranın üzerinde parmaklarını dolaştırıp tamamen geri çekildi.

"Biliyor musun," dedim gözlerimi açmadan. "Beni böyle öldürebilirsin."

"Sanırım yapabilirim." Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Kanından kendi tadımı alabiliyorum, bu kaç asırlık ömrümde ilk kez deneyimlediğim bir şey oldu."

Gözlerimi açtım. Daha önce kimseye kanından vermemiş miydi? Yani daha önce kimseyle kanını paylaşmamış mıydı?

"Sana âşık olmamam gerektiğini söyledin, o halde beni etkileyip durma." Elimle onu göğsünden ittim ve kendime gelebilmek için başımı duvara yasladım.

"Ben hiçbir şey yapmasam da sen etkileniyorsun."

"Doğru ama en azından hiçbir şey yapma. Ben sadece bir insanım." Ateş basmıştı resmen. Ellerimle kendimi serinletmek istiyordum ama rezil olma kotamda hâlâ biraz yer olduğunu düşündüm. "Denerim," dedi Sidra.

"Pekâlâ..." Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Burada yolumu kesmenin bir sebebi var mı? Reyna'ya ulaşamadım ve onu merak ediyorum. Gidip baksam iyi olacak."

"Vaha'yla birlikte. Bugün bir saldırıya uğradı ama iyi."

Eve doğru hamle yaptığımda beni karnımdan yakalayıp geri çekti.

"Evde değiller. Güvenli bir yerdeler. Sana bakıcılık yapma işi de bana kaldı."

"Biraz önce senin karnını doyuran bendim, kim kime bakıcılık yapıyor acaba?" Kolunu itip burun kıvırdım.

"Gerçekten komiksin."

"Reyna'ya ne oldu?" diye sordum. Ciddi bir şey olsa bu kadar kifayetsiz olmayacağını bildiğimden paniklememiştim.

"Birkaç vampir yolunu kesmiş, onu biraz hırpalamışlar."

"Ne dediğinin farkında mısın?" Tamam, artık paniklemiştim. Belli ki epey kifayetsiz olabiliyordu. "Reyna'yı görmem lazım, beni ona götür."

Tekrar kolumdan tutup beni karşısına çekerken gözlerini devirdi.

"Sevgilisi vampir çetesi lideri, ona bir şey olmaz. Kendini düşün sen."

"Kim saldırmış?" diye sordum sözlerini yok sayarak.

"Eşkâl istemedim ama öldüklerine son derece eminim."

"Vampirler vampirleri hiç düşünmeden öldürüyor ve bu hiç sorun değil ama insanlarla bir savaşa girmeye hazırlanıyorsunuz." Hızlı hızlı soludum. "Ben gerçekten anlamıyorum," dedim. "Tüm bunları neden yaşadığımızı anlamıyorum."

"Basit bir tanem," dedi başını bir kez eğerek. "Doğada büyük balık küçük balığı yer ama sonra bir insan gelir ve oltasını atar. Oltasıyla tuttuğu yetmez, sonra büyük bir ağ atar. Ağıyla tuttukları yetmez, gidip okyanusta avlanmaya başlar. Girebildiği her yere girer, inebildiği her yere iner. Yapamazsa bunu yapabilecek teknoloji geliştirir. Hayvanlar ve vampirler basit canlılardır, beslenir ve yaşarlar. Ama insanlar her zaman daha fazlasını ister, insanlar yetinmez ve her zaman onları haklı çıkaracak bir bahaneleri vardır."

"Bütün insanlar değil," diyebildim. Savunmam sadece herkes aynı değildir yönünde kalmıştı, sözleri yalan ya da yanlış değildi.

"Sorun da bu. İnsanoğlunun bir amacın peşinden gitmesi için kalabalığa ihtiyacı yok. Yanına iki tane destek bulan herkes her şeyi kendinde hak buluyor. İnan bana, tüm savaşlar yanına iki tane destek bulan aptallar yüzünden başladı. Oradaydım, neler olduğunu gördüm."

"Planınız ne o zaman?" diye soludum. "Bütün insanları yok etmek mi?"

"Bizi dinlemişsin."

"Seni onlarla orada bırakıp hiçbir şey yapmadan duracak değildim," dedim. "Senin için endişelendim ama duyduklarımdan sonra kimin için endişelenmem gerektiğinden emin değilim." Herakles'le konuşmasının tamamını dinleyememiştim ama konuyu anladığımı sanıyordum.

"Benim için mi endişelendin?" Yani, der gibi omuzlarımı kaldırdım. "Sonra da gidip vampir karşıtı sevgilinle planlar mı yaptın?"

"Haberin olsun, eğer böyle imalı konuşursan beni kıskandığını düşünürüm."

"Dinliyorum," dedi ihtimal bile vermezmiş gibi.

"Dediğim gibi, Luxuria'yla olan benzerliğimizi keşfetmiş. Kiminiz ona cellat diyor ama kimilerinin kahramanı... Eski sevgilin vampir karşıtlarının arasında epey popüler ya da ölü sevgilin mi demeliyim?" Sinir bozucu şekilde güldüm. "Ona benzediğim için davalarına destek olacağımı düşünüyor. Beni görmek onlara güç verebilirmiş. Vampirlerin bir şeyler planladığını düşünüyor ki haklı olmasına rağmen ona bu konuda bir şey söylemedim. Sadece katılmayacağımı belirttim ve dikkatli olmasını, vampirlerin şakaya gelmediğini söyledim."

"Bunu söylemek için mi seni kaçırmış?"

"Kaçırdığını gördüysen neden müdahale etmedin, senin yerine başkası öldürür de kurtulursun diye mi düşündün?" İnanamaz şekilde başımı salladım.

"Dışarıdan dinledim, özür dileyip durması çok sıkıcıydı."

"İnanılmazsın," diyerek diğer yana döndüm. Onunla tartışmak imkânsızdı.

"Biliyorum. Başka bir şey söyledi ya da gösterdi mi?"

"Dinlemişsin zaten, neden soruyorsun?"

"Dinlediğimi tahmin eder diye düşünüyordum ama sandığım kadar kafası çalışmıyor herhalde. Tuhaf. Aslında ses geçirmeyen bir odası da var ama sanki..."

"Beni mi denedi?" diye sordum inanamayarak.

"Olabilir. Belki de sana ne yapacağımızı görmek istiyordur." Olağan seçeneğine basitçe dudak büktü.

"Beni korumaya çalışıyordu," dedim. Akil'i savunmak istememiştim ama bana zarar vereceğini zannetmiyordum, hatta ona katılmam konusunda oldukça heyecanlıydı. Bence biz biraz abartıyorduk. Sonuçta Reyna'nın orada almışlardı beni.

Birden ayaklarım yerden kesildi ve her şeyi ters görmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" dedim dengemi sağlamaya çalışarak.

"Beynine kan gitsin biraz," dedi Sidra. Beni resmen omzuna atmıştı. Hareket etmeye çalışınca tek eli bacaklarımı sardı. Alnım sırtına yaslanıyordu ve güzel bir sırtı vardı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim hareket etmeyi bırakırken.

"Korusun da görelim," dedi tekrar.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

"Sanki sol kaburgamın altında bir yerde bir ip varmış da bu ip senin sol kaburgana sımsıkı bir kördüğümle bağlanmış. Öyle sanıyorum ki aramıza dağlar, denizler girerse bizi birbirimize bağlayan bu ip kopacak. O zaman da için için kanlarım akacakmış gibi bir kuruntuya kapılıyorum. Sana gelince... Sen hemen unutursun beni."

Charlotte Brontë

24

Piyanonun Geçme Şansı Olsa

Arabanın içi sıcacık olmasına rağmen kollarımı etrafıma doladım. Bu aralar garip bir şekilde üşüyordum. Sidra radyoyu açmıştı ve neredeyse şarkıya eşlik edeceğini düşünecektim. Araba kullanırken onu izlememe bir şey söylemedi, ben de bunun keyfini çıkardım. Nereye gittiğimizi sormadım çünkü umurumda değildi. Şimdi arabayı sürse ve hiç durmasa, kasabadan kilometrelerce uzaklaşsak muhtemelen yine bir şey demezdim. Bu korkunç his beni her şeyden daha fazla ürkütüyordu. Dengesini yitiren zihnimde onunla ilgili dolup taşan çok fazla an vardı ve bu aralar onun ani değişimleri beni düşüncelere itiyordu.

"Nereye?" diye sordum bu yüzden. Öylece peşinden gelmeyeceğimi bilsin istedim. Öylece peşinden gitmeyeceğimi bilmek istedim.

"Bir randevu istemiştin," dedi. "Onu alıyorsun."

"Çok kabasın biliyor musun?"

"Seni randevuya çıkarıyorum Luzia," dedi bu kez daha yumuşak ama alaycı bir şekilde.

"İnsanlar bu çağda önceden haber veriyor." Koltukta hafifçe aşağı kayıp dizlerimi ön tarafa yasladım.

"Seni memnun etmek çok zor."

"Nezaket senin için çok zor."

"Nasıl dersen." Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Bu kadar güzel gülümsemese ona daha kolay karşı koyabilir miydim diye merak ediyordum.

"Nereye gidiyoruz söylemedin," dedim yeniden.

"Evet," dedi. "Söylemedim."

Yanaklarımı şişirip bıkkın bir nefes verdim. Neredeyse beni eve bırakmasını söyleyecektim ama sesimi çıkarmadım. Aklında ne olduğunu merak ediyordum. Belki ondan nefret etmem için bir neden verirdi bana. Daha doğrusu, bir neden *daha* verirdi.

Araba patika boyunca ilerledi. Aklımın bir köşesinde Akil'in söyledikleri, diğer köşesinde Reyna'nın durumu vardı.

"Dün gece o kadar vampir neden sokaklardaymış?" diye sordum. Birden aklıma gelmişti. Aklımdan çıkması normal değildi ama bu aralar tam bir başrol hayatı yaşadığım için olay üzerine olay yaşanıyordu.

"Senlik bir şey yok." Arabayı keskin virajda savurarak kasıtlı şekilde sarsılmama neden oldu ve bununla eğlendi.

"Doğru düzgün cevap vermeyeceksen beni bir yerde bırak-sana!"

"Dikkat et," diye uyardı. Biraz bağırmış olabilirdim ama hiç pişman değildim. "Bırakıveririm."

"Ona ne şüphe."

"Bugün biraz huysuz musun?"

"Zaten gideceğim," dedim. "Senin de istediğin gibi. En azından bana bazı cevapları çok görme. Kafamda bin tane soru işaretiyle yeni bir hayat kurmak istemiyorum."

"Sen karşılığında bana ne vereceksin?" Yavaşça gözlerini bana çevirdi.

"Bu kadar çıkarcı olmak zorunda mısın?"

"Belki ben de senden kalan bir şeyler istiyorumdur."

"Ölü sevgilini anman için sana birkaç fotoğrafımı bırakırım, birini duvara yapıştırıp üzerine bıçak falan fırlatırsın." Gözlerimi yoldan ayırmadım.

"Düşünme şeklini sevdim." *Ca-na-var.*

Gerçekten gidecek miydim? Gerçekten gitmek istiyor muydum? Gerçekten gitmeli miydim? İlk soru dışında ikisinin cevabı kesin bir evetti ancak ilk soru çok şüpheliydi. Ama üç sorudan ikisinin cevabı aynıysa üçüncünün bir önemi olmamalıydı. Belki de beni huzursuz eden buydu.

"Lütfen beni yine Luxuria'yı götürdüğün bir yere götürme." Bir sürü imada bulunmama rağmen bana onunla ilgili hiçbir bilgi vermiyordu ama ben yine de denemeye devam ediyordum.

"O zaman bu kasabadan, hatta kıtadan çok uzaklaşmamız gerekecek."

En azından artık onunla ilgili konuşurken cinnet geçirecekmiş gibi olmuyordu, hatta çoğunlukla eğlenceli bulduğunu düşünüyordum.

"Bütün kıtanın her metrekaresinde ayak izleriniz mi var?" diye sordum.

"Çoğunlukla."

"Sinir bozucu."

"Kıskandın mı?"

"Belli ki." Sonra durup ona döndüm ve işaretparmağımı kaldırdım. "Sakın bu onun çok hoşuna giderdi deme, yemin ederim seni öldürmeye teşebbüs ederim."

"Hiçbir koşulda bana saldırmayacağını söylemiştin," diye güldü.

"O zaman seni öperim."

Ani bir frenle öne doğru savruluyordum ama emniyet kemeri hareketimi kısıtladı. Elimi göğsüme bastırıp ani korkunun yok olmasını bekledim. Ona dönerken gerçekten şaşkın, korkmuş ve kızgındım.

"Ne halt ediyorsun?" Durmuş öylece karşıya bakıyordu. O kadar dikkat kesilmişti ki benim görmediğim bir şeyi gördüğünü düşündüm. Başımı ön camdan dışarıya çevirdim ve etrafı kolaçan

ettim ama karanlık, ağaçlar, yol ve bizden başka hiçbir şey yoktu. Bir heykel kadar sessiz olmasından ne anlam çıkarmam gerektiğini bile bilmiyordum.

"Sidra..." dedim neredeyse endişeli bir şekilde. Vampir kalp krizi geçirdiğini falan düşünmeye başlayacaktım. İsmini söylemem uykudan uyandırılmış gibi gözlerini kırpıp irkilmesine neden oldu. Bir saniyeliğine bana baktıktan sonra arabayı yeniden çalıştırdı. Direksiyonu iki eliyle tutup yolda ilerlemeye koyuldu. Bir yanıt ya da tepki yoktu.

Aklımdan onlarca ihtimal geçiyordu ama en baskını geçmişten bir anı ya da geçmişten bir trajedi olmasıydı. Yaslandım ve sessizliğini taklit ettim. *İşte hep böyle olacak,* dedim. *Hep şüphelerle çevrili olacak etrafın.* Çok yorulmuştum. Ama beni esas yoran şey buna katlanmak istememdi. Bir dalganın kıyıya vuruşu gibi ona çekilmemdi. Bir an çok mutlu, sonra dünyanın tüm mutsuzluğuna sahipmiş gibi hissetsem de bununla baş edebileceğimi düşlememdi.

"Her şey neden bu kadar yanlış ve her şey neden bu kadar doğru..." diye mırıldandım. *Her şey neden bu kadar keyifli ve neden bu kadar yorucu.*

"Yüzüne katlanamıyorum," dedi nihai sessizliğini bozduğunda. "O kadar katlanamıyorum ki kendimle nasıl bir savaş verdiğimi tahmin edemezsin. Sonra sana bakıyorum, arada uçurumlar var ama o uçurumları birbirine bağlayan köprüler de var. Değişkenler var. Değişmeyen tek şey, Luxuria ol ya da olma, ona benze veya benzeme; tüm kasabayı öldürür ve gözümü kırpmam. Ama kim olursan ol, bin tane yaşam olsa bininde de sana kıyamam."

O kadar çarpılmış hissediyordum ki kirpiklerim ağrımaya başladı. Gözlerim sızladı. Ürperirken göğsümde şiddetli bir ağrı hissettim. Bir anlığına, sadece bir anlığına karşıdan bir araba gelmesini ve bize çarpmasını istedim. Bunun, böyle hissetmenin bitmesini istedim. Bir anda her şey, hepsi, o, ben... o kadar ağır geldi ki yere yığılmak istedim.

Emniyet kemerimi çıkardım, dönüp ona uzandım ve düşünmeden dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Düşlediğimden

daha serin bir histi. Arabayı kullanıyor olmasına rağmen ne arabayı ne de beni durdurdu. Dudakları benim dudaklarımın arasında telaşsız bir şekilde hareket ediyordu. Ona karşı bir açlık besleyen bendim. Ona karşı hiddetli olan da bendim. Ne karşılık veriyordu ne karşı koyuyordu. Yapmama izin veriyordu. Bir öpücük bile değildi.

Kendimi geri çektim ve bu utançla nasıl yaşayacağımı düşünmeye koyuldum.

"Bu bir saldırı mıydı?" Hafifçe gülümseyerek yola döndü.

"Espri çabanı takdir ediyorum ama bu durumu daha az zavallı göstermeyecek." Gözlerimi kapatıp görünmez olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım. Sesim çok zayıf çıkmıştı ki bu hiç beklenmedik değildi.

"Sen zavallı değilsin."

"Daha iyi bir tanımın varsa şu an çok işime yarar."

"Cesursun," dedi neredeyse inanarak.

"Küçük bir çocuğu avutmaya çalışıyorsun. Biraz önce yaptığın da tam olarak buydu."

"Sen bir insansın," dedi Sidra. "Kendine çok yükleniyorsun."

"Hâlâ çok kötü hissediyorum."

"Bunu konuşacağız."

Arabanın yavaşladığını fark edince gözlerimi araladım. Ormanın içine dönüp ağaçların arasına girdi, bozuk toprak yolda sarsılarak biraz daha ilerledik. Farların aydınlattığı yel değirmeni gözüme çarpan ilk şeydi. İkincisi oldukça eski görünen kocaman bir kuyu oldu. Sonra arkadaki büyük yeri gördüm. Bir ev değildi, kulübeden daha büyüktü, ahşap bir ahıra benziyordu ama büyük bir arazinin üzerine kurulmuştu.

"İşte geldik."

Arabadan ilk inen o oldu. Bir an gözüm onun kalktığı koltuğa kaydı, o tarafa kayıp arabayı çalıştırarak buradan kaçabilirdim. Sonra eşyalarımı alır, kasabayı terk eder ve bunlar hiç yaşanmamış gibi dünyanın bambaşka bir ucunda sefil bir hayat sürerdim.

"Çık dışarı." Kapıyı açıp tepemde dikildi. Yanağımın içini ısırıyordum. "Hadi," dedi. "Beni zor kullanmak zorunda bırakma."

Acele etmeden ağır ağır kendimi dışarıya attım. Sidra kapıyı kapattığında birkaç adım ilerlemiş etrafı seyretmeye çalışıyordum. Kasabanın bu tarafını bilmiyordum, birilerinin bildiğinden de emin değildim. Ormanın çok uzak bir ucunda kalıyordu. Özel mülk olduğu aşikârdı. Bakımsız ya da terk edilmiş değildi. Aksine hem yel değirmeni hem de ahşap yapı oldukça iyi durumdaydı. Kuyu için aynı şeyi söylemezdim.

"Burası insanları öldürdüğün yer mi?" Kollarımı etrafıma doladım. Şimdi önünde durunca buranın çok daha büyük olduğunu görebiliyordum. Ağaçların arasında kalıyordu ama etrafı özenle biçilmişti. Gizli bir hazineye benziyordu.

"Kafamın içinde, evet," dedi Sidra.

Omuzlarımı tuttuğunda irkilip kollarımı serbest bıraktım. Hareketim gözünden kaçmadı. Küçük bir tebessüme bile neden oldu. Elimi tutup beni içeri götürürken omzunun üzerinden dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi. Çünkü elimi tuttuğu anda kalbim deli gibi atmaya başlamıştı ve duyduğuna hiç şüphe yoktu.

Çift kanatlı kapıları itti, kilitli değildi. Kapı içeriye doğru açılırken önden girmem için izin verdi ama elimi bırakmadı, havaya kaldırıp beni önüne çekti. Onunla dans etmek de böyle keyifliydi. Artık kendime onu öptüğüm için o kadar da kızmıyordum. Zararlı alışkanlıklar arasına Sidra Dekalton etkisini de eklemek gerekiyordu. Bunun için bir rehabilitasyon merkezi kurulmalıydı. Seve seve ilk hastaları olur ve tedaviyi kucaklardım.

"Vay canına..." diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak. Bir düğmeye basıp içerinin tamamıyla aydınlatılmasını sağladığında gözlerim kamaştı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle bir şey beklemediğimden emindim.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Epey eğleniyordu.

"Sadece şaşırdım." Büyük kalın ahşaptan yapılmış bir tezgâh, üzerinde duvara sabitli onlarca değişik alet ve edevat vardı. Tornavidalar, testereler, çekiçler, kerpetenler, bir su terazisi, diğer köşede başka bir ahşap tezgâh, iskarpela, birkaç adet keskin görünen büyük makine, mengeneler... çok fazla odun, tahta ve birçok ahşap...

"Pekâlâ..." dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Burası insanlara işkence yaptığın yer?" Bu gerçek bir soru cümlesiydi.

"Burası bir ahşap atölyesi. Vakit geçirmeyi en çok sevdiğim yer."

Etrafı incelemek için biraz daha vakit ayırdım. Bu tamamıyla beklenmedikti. Aklımda çok senaryo dönüyordu ama bu onlardan biri değildi. Birlikte yemek yeriz ya da bir şeyler içeriz diye düşünüyordum. Şık bir restorana gidebilir ya da dans edebilirdik. Güzel bir yerde yürüyüş yapabilirdik. Bilmiyorum, bir sürü şey...

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Ellerini arkasında kenetlemişti, ilk kez meraklı ve belki biraz tedirgin bir şekilde izliyordu.

"Şaşırdım," diyebildim çünkü başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. *Burada ne yapacağız... Odun mu keseceğiz?* "Bu ağaçlar..." dedim kaşlarımı çatıp. "Bu ormanlarda ağaç kesmek kesinlikle yasadışı."

"Yasalar umurumda değil ama doğaya saygım sonsuzdur. Bu arazide yetişen ağaçlar bu iş için özel yetiştiriliyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Geçen gece bir ağacı kökünden söken biri elbette doğaya saygı duyuyordur..."

"O istenmeyen bir sinir patlamasıydı."

"Hı-hı."

"Ağaçtan özür dilememi ister misin?"

"Aslına bakarsan evet, isterim."

"Benimle bir şey yapmak istersin diye düşündüm..." İnsani bir şekilde alnını kaşıdı. İlk kez onu kendinden şüphe ederken görüyordum ve bu birden tüm sinirimi alıp götürmüştü. Çok sevimli görünüyordu.

"Ne mesela?" diye mırıldandım.

"İstiyor musun?"

"Bir şeyleri kesip biçmek konusunda ne kadar becerikli olduğumdan emin değilim." Ama kesinlikle onunla bir şeyler yapmak istiyordum.

"Ben yeterince becerikliyim," diyerek gülümsedi.

"O halde göster bana." Elimle buyur der gibi tezgâhı işaret ettim.

"Bir aynaya ne dersin?"

"Ayna mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Bu çok hoştu.

"Biraz önce söyleyecektim," dedi Sidra. Karşıma geçtiğinde ve biraz önceden bahsettiğinde yeniden kızardım. "Utanma," dedi içtenlikle. "Sen çok güzel, çekici bir kadınsın ve başka şartlarda olsa seni öpmekten büyük keyif alırdım. Ki keyif almadığımı söyleyemem. Sadece seni incitmek istemiyorum. Daha fazla değil."

Daha fazla değil.

"Bizde bir denge, daha doğrusu dengesizlik problemi var farkında mısın?" Etrafı incelemeye devam ederken söylendim.

Kaçamak bir şekilde gülümsedi. "Başlayalım mı?"

Yavaşça başımı salladım. Gerilmemek için kendimi akışa bırakacaktım. *Tabii becerebilirsem.* Onunla burada yalnız olmak bile yeterince garipti. *Onca şeyden sonra.*

İlk önce doğru malzemeyi seçmemiz gerektiğini söyledi, üst üste dizilmiş odunlardan birkaç tanesini seçti. İnce ve uzun dikdörtgen şeklinde olanlardan birkaç parçayı üzerinde kesme bıçağı olan, döner başlıklı makineye yerleştirdi. Çalıştırdığında bıçak hızla dönmeye ve gürültü çıkarmaya başladı. Biraz ürkütücüydü. Tahtaları işaretlediği kısımlardan simetrik biçimde bıçağa doğru kaydırdı. Kolları her hareketle birlikte kasılıyordu ve benim için ne hoş bir manzaraydı...

İçerisi hem ferah hem de sıcaktı. Kesinlikle çok düzenliydi. Yaptığı şeyi daha önce defalarca kez yaptığı ortadaydı. Şimdilik o kadar keskin şeylere bulaşmasam iyi olurdu. Telefonumu çıkarıp son zamanlarda çok sık dinlediğim James Bay'in *Hold Back The River* şarkısını açtım ve ahşap tezgâhın üzerine bıraktım. Alanı keşfetmek için diğer yanı dolaşmaya başladım. Arka tarafta ahşap kolonlarla ayrılmış bölmede bir soğutucu, oturma alanı ve duvara monte edilmiş modern ahşap masa duruyordu. Masanın üzerinde temiz birkaç tane kadeh ve bardaktan başka bir şey yoktu.

"Şuradaki mengenelerden birini getirir misin, büyük olanlardan?"

Parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Kesme işini bitirmiş ve üstü biraz ahşap tozuna bulanmıştı, daha büyük olan düz tezgâha geçiyordu. Duvara asılı olan metal mengenelerden büyük olanı kaptım, elime alınca birden ağırlığına hazırlıksız yakalanmıştım.

"Dikkatli ol," diyerek güldü. Bana bakmıyordu ama yine de hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. "Şimdi onunla bunu sabitle. Ben tutuyorum."

Odunu tezgâha bastırdı.

"Önce uçlarını ayırman gerekiyor."

Metali elimde evirip çevirdim, iki ağzını sonuna kadar birbirinden ayırdım. Odunu masa ve mengenenin arasına işaret ettiği kadarıyla sığdırmaya çalıştım. Hemen yanındaydım, yandan ona çarpıyordum ve hem ahşabın taze kokusu hem de onun kokusu burnumu ele geçiriyordu.

"Biraz daha güçlü sıkmalısın," dedi Sidra. Demirin ucunda çevirmem gereken vidaya benzer bir şey vardı. Olabildiği kadar sıktım. "Gerisini ben halledeyim." Kolunu etrafımdan dolayıp elimin üzerinden metali tutarak benimle birlikte sıktı. Tamam, bu sandığımdan daha keyifli olacaktı.

"Sanırım yeterince sıkışmadı," diye yalan söyledim. Benim kadar uğraşmasına bile gerek yoktu. Bunun için gerektiğinden daha güçlüydü ama gülümseyip biraz daha sıktı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Geriye çekildiğimde o da istemsizce çekildi. Elleri ve vücudunun ağırlığı da üzerimden çekildiğinde kocaman bir boşluk kaldı geriye.

"Şimdi güzelce zımparalıyoruz." Duvardaki malzeme kısmına gitti, her şeyin yerini ezbere biliyordu. Gözleriyle aramasına bile gerek kalmadan iki tane zımpara takozunu getirip birini bana uzattı. Alıp elimde incelemeye koyuldum. Elle tutmak için plastik yüzeyin üzerinde bir kulp bulunuyordu, altında ise kalın bir zımpara tabakası vardı.

"Ahşabın yüzeyini pürüzsüz hale getirmemiz gerekiyor," dedi.

"Zımparanın ne işe yaradığını biliyorum Sevgili Bay Sidra." Zımparayı ona doğru salladım.

"O halde marifetlerini göster." Benden önce başladı, diğer ucuna geçip bir süre onu izledim çünkü yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Bileğini neredeyse hiç hareket ettirmiyordu ve vampir hızını da kullanmıyordu. Kol kaslarını fazlasıyla çalıştırıyor hem de yaptığı şeyden kesinlikle keyif alıyordu.

"Kopya mı çekiyorsun?"

"Doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyordum," dedim. Zımparayı ahşabın üzerinde dolaştırmaya başladım, küçük bir toz bulutu havalandı.

"Nasıl gidiyorum?" Eğleniyor olması beni de güldürüyordu. Biraz önce sinirliydim, sonra utanç ve pişmanlık dolmuştum, şimdiyse gülümsüyordum. *Harika.*

"Fena değilsin," dedim. "Bunu ne zamandan beri yapıyorsun?" Gözlerimi ona çevirdim ama bakışlarıyla hemen tahtayı işaret etti. Ben de itaat ettim.

"Gözünü ayırma," diye ikaz edildim hemen ardından. "Ahşap işleri şakaya gelmez ve sen oldukça kırılgansın."

"O kadar kırılgan değilim."

"Kendimi bildim bileli yapıyorum," dedi.

"Hiç sıkılmadın mı?"

"Zamanla gelişen şeyler yaptığım işe yeni bir boyut katıyor," diye kabaca açıkladı.

"Kütüphaneye gelmediğin zamanlar burada mı kalıyordun?"

"Çoğu zaman."

"Bu senin için bir çeşit terapi yani." Gülümseyerek kaçamak bir şekilde ona döndüm, aynı şekilde gülümsedi. Onu ilk kez bu kadar rahat bir anda görüyordum. Canavarın inine girmiştim ve içi hiç de sandığım gibi değildi.

"Sayılır," dedi.

"O halde sana birkaç soru sorabiliyor muyum?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Bu defa o başını kaldırıp bana baktı. Gerçekten meraklı görünüyordu.

"Başka bir yaşamda bu surata sahip kötü ikizim yüzünden başıma gelenlerden dolayı olabilir mi?" İşaretparmağımla daire çizerek yüzümü işaret ettim. Masanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla saçlarımın önünü silkeledi. Ani temasları kalbim için hiç sağlıklı değildi.

"Sor bakalım."

"Herakles ve Luxuria tanışıyordu sanırım?" dedim sohbeti güvenli alanda tutmak için. "Evet," diye cevap verdi.

"Herakles kim? Yani o gerçekten mitolojideki kişi değil, öyle değil mi?"

"Bir tanrı değil." Bu onu güldürdü. "Ama ona yakın bir şey."

Bu beni rahatlatmalı mıydı, korkutmalı mıydı emin değildim. Bunun üzerine yoğunlaşmaktansa daha çok merak ettiğim bir konuya geçmeye karar verdim.

Elimi kenara çekti, benim yaptığım kısımların üzerinden de geçmeye başladı.

"Bazı parçaları birleştirdim," dedim işini bitirmesini beklerken. "Karşılaştığım az sayıda yaşlı vampir beni öldürmek istiyor ve Akil de Luxuria'nın büyük bir vampir katliamı yaptığından bahsetti. Hepinize bu şekilde mi zarar verdi?"

Yüzündeki rahat ifade kayboldu.

"Neden burada böyle keyifle vakit geçirirken bu kadar keyifsiz şeylerden bahsetmeyi istiyorsun?" Artık gülümsemiyordu ve keyif alıyormuş gibi de görünmüyordu. O mengeneyi sökerken ben dudaklarımı dişledim.

"Çünkü başka ne zaman sorabileceğimi bilmiyorum," dedim. "Can sıkıcı olabilirler ama beni de düşünmelisin. Tüm bu bilinmezlik, hem de herkes seni sorumlu tutarken... Tehlikeli ve tekinsiz."

"Bilmediğin şeyler seni güvende tutar."

Diğer ahşaplardan birini aynı şekilde tezgâhın üzerinde sıkıştırdı ve yeniden zımparalamaya başladı. Ben de onu taklit ettim ama bu defa daha dikkatliydim.

"Vampirler insanların yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir. Onlardan biri karşına çıktığında tek başına olursan hiçbir şey bilmemen en güvenlisi. O zaman küçük de olsa bir şansın olur."

"Küçük de olsa..." diye mırıldandım.

"Neler olduğunu bilseydin, o küçük ihtimalin bir mucize olduğunu düşünürdün."

"Peki Vaha'yla olan durum?" Bunu ona sormak, Vaha ve Reyna'ya sormaktan daha kolaydı ama aslında daha zordu da. Çünkü kötü ihtimalle –ki kötü ikizim pek iyi birine benzemiyordu– Vaha ve Sidra'nın dahil olduğu faili meçhul bir ihanet söz konusuydu.

"Bunu ben cevaplamamayı tercih ederim."

"Son soru," dedim. Ona kirpiklerimin altından tatlı tatlı gülümseye çalıştım çünkü ters ters bakıyordu. "Sana ettiği ihanet bununla mı ilgiliydi?"

"Hayır."

Derin bir nefes aldım, ona baktım ve aldıklarımla yetinmeye karar verdim. Bu ânı mahvetmek istemiyordum.

"Ben daha küçükken komşumuzun kocaman bahçesi olan bir evi vardı, bahçesinde çardağın altında ahşap bir piyano duruyordu. O kadar güzeldi ki her gün gidip gizlice bir ağacın arkasına saklanır ve piyanoyu seyrederdim." Burada olmak birden bu kokuyu nereden anımsadığımı hatırlattı ve bu anı yüzümde tatlı bir tebessüme neden oldu. "Herkes ona huysuz ihtiyar diyordu. Çocuklar ondan korkar, ailelerimiz de o evin etrafında dolaşmamamız gerektiğini tembihlerdi."

"Sen yine laftan anlamazdın yani." Yeniden keyifli ses tonunu duymak devam etmem için beni destekledi.

"Melodiler çok güzeldi," diye çabucak karşılık verdim. "Müzik beni çağırıyordu, karşı koyamıyordum. Bir gün büyülenmiş şekilde dinlerken uyuyakalmıştım." Ben kıkırdayınca o da sesli bir şekilde güldü. "Huysuz amca beni uyandırdığında çok korkmuştum, neredeyse çığlık atıyordum."

"O zaman 'Sidra!' diye bağıramıyordun tabii." Bunu hatırlatması birden zavallı kalbimi sıcacık etti.

"Maalesef," dedim ona gözlerimi devirip. "Ama bana hiç kızmadı, hatta gülümsedi ve çalmak ister miyim diye sordu."

"Hemen koştun değil mi?"

"Uçarak! Her gün oraya gittim ve birkaç tuşa basmak için bazen yalvardım. Piyanoyu, müziği ve o ahşap kokusunu çok sevmiştim. Şimdi bu an bana onu anımsattı."

"Hâlâ çalıyor musun?" diye sordu.

"Piyano bulduğum zaman." Sonra başımı kaldırıp tozdan dolayı gözlerimi kırpıştırdım. "Bu küçük bir el aynası olabilir mi?"

Derin bir nefes aldı. "Nasıl istiyorsan."

"Yanımda taşıyabilmek istiyorum." *Giderken götürebilmek...*

"O zaman biraz daha kesmemiz gerekiyor ve başka bir parçaya daha ihtiyacımız var."

Sidra doğruldu, etrafımdan dolaşıp yeniden saçlarımı temizledi. Yukarıdan bana bakarken çok dikkatli görünüyordu. Çenemi hafifçe ona doğru kaldırdım, parmakları saçlarımın önlerinden şakaklarıma indi. Kırılacak bir şeymişim gibi parmak uçlarını hafifçe değdirerek beni toz tanelerinden kurtardı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. Birden aklıma gelen bir şeyle kendimi tutamayıp kahkaha attım. Elimi durmak için ağzıma bastırdım ama pek işe yaramadı. Zihnimde onunla son birkaç defadır sadece kanlarımızı paylaştığımız gelmişti ve bir an karşılıklı kanlarımızı içtiğimizi düşünmüştüm. Bir korku romantizminden kareler gözümün önünden gitmiyordu.

Neredeyse yaşlar gelen gözlerimi ona çevirdim. Bana yine öyle bakıyordu, odamda bir kez baktığı gibi... Yoğun, dikkatli, hüzünlü ama mutlu. Olabilecek en mutlu hali buydu sanki. Buğulu bir camı elimle silmişim de her şey netleşmiş gibi. Gösterdiği her şeyden fazlasıymış gibi. Onun için sandığımdan daha fazlasıymışım gibi.

"Affedersin," dedim parmaklarımın tersiyle gözlerimin kenarını silerken.

"Neye bu kadar eğlendin?"

"Son birkaç seferdir yaptığımız küçük kan paylaşımları aklıma geldi," dedim. "Bir kadeh Sidra Dekalton alabilir miyim diye düşünüyordum."

"Bir kadeh Sidra Dekalton seni çarpar." Gülümsedi ve diğer kolonların arasında kalan kısma yürüdü.

"Bu senin varsayımın," dedim. "Haklı olup olmadığına bakalım mı?"

"Doyumsuz."

"Cimri." Omuz silktim. "Bir keresinde Sivri Diş'te bir vampir bana kan takası yapmayı teklif etmişti." Peşinden gidip ne yaptığına baktım. Duvarı kaplayan bir raf vardı, kolonların gerisinde kalıyordu. Daha önce hiç görmediğim şarap şişeleri özenle dizilmişti. Sidra bir süre gözlerini onların üzerinde dolaştırdı.

"Kimseyle kan takası yapma," dedi oldukça ciddi bir şekilde. Şişelerden birini zarifçe kendine çekti ve üzerine baktı. Sonra tezgâhın üzerinde ters şekilde duran kadehleri iki parmağıyla ince kısımlarından yakalayıp pratik şekilde çevirdi.

"Yapmam zaten ama bunun bir anlamı mı var?"

"Birçok şeyle sonuçlanır. Kişilerin karakteri ve baskın duygularıyla ilgili. Şehvetli bir arzuya da dönüşebilir, katliama da. Bastırdığın hisler nirvana noktasına ulaşır, üzerinde kontrol sağlayamazsın ve etkisi geçtiğinde ne yaptıklarının zar zor farkında olursun."

"Ürkütücüymüş," dedim ürpererek.

"Çok zevkli de olabilir ama bunun bir önemi yok, kimseyle kan takas etmeyeceksin."

"Seninle yaptığımız şey de bir çeşit takas değil mi?" Bilgi edinme açlığı ile sorduğum soruyu, "Aynı anda olması gerekiyor," diye yanıtladı.

Bu beni nasıl heyecanlandırmıştı, maalesef o da duyuyordu.

"Biliyorsun," dedi gülerek. "O adam herkesin korktuğu gibi biri olsaydı saklandığın ağacın arkasında ölebilirdin. Merak her zaman iyi sonuçlar doğurmaz bir tanem."

"Güzel benzetme."

Bana uzattığı kadehi parmaklarımın arasına aldım. Ama asıl dikkatimi çeken şey şişenin üzerindeydi. Çok eski bir lehçeydi ve işim bu olmasaydı kesinlikle ne olduğunu anlamaz, birbirinden farklı bu şekillerin harf olduğunu bile bilemezdim. Kadehten bir yudum aldım, şarabı tanımak için yutmadan sıvıyı ağzımda tuttum ve şişeyi görebileceğim şekilde çevirdim. Meali; şehvet. Zorla yutkundum. *Luxuria.*

"Niye bu?" diye soludum gerçekten içten bir merakla.

"Çünkü bu bir randevu ve sana en iyisini tattırmak istedim."

Kadehi tutan parmaklarım sıkıştı. Söyleyişinde bir ima vardı ve bu vücudumdaki ısının yükselmesine neden olmuştu. Şimdi yine o ağacın arkasındaydım ama gölgesine saklandığım ilk zamandaydım. Hem korku hem heyecan hissediyordum. Yakalanabilirdim ve

yakalanırsam başıma her şey gelebilirdi ama müzik karşı koyamayacağım kadar güzeldi. O da karşı koyamayacağım kadar güzeldi.

"İç," diye emretti yanıma gelip. Parmakları tekrar elimin üzerine kapandı. Kadehin ağzını altdudağıma bastırdı, bu kaşlarını çatmasına neden oldu, kadehi yukarıya kaldırmak yerine hafifçe salladı. Dudağıma birkaç damla şarap dokununca ıslaklığı hissettim.

Gözlerini üzerimde hissediyordum. Bana daha önce de bakmıştı, elbette bakmıştı ama gözlerini ilk kez üzerimde hissediyordum. O piyanoya ilk kez dokunduğumda müziğin bana karşılık verdiği gibi. Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. Gözleriyle hareketimi takip ederken, ikimizin de vücudu gerilmişti. Kendini toparlaması bir saniyesini bile almadı. Kadehi kaldırdı, şarap dudaklarımdan aşağı döküldü. O geriye çekilirken damağımda yakıcı bir his bırakmıştı ve bir yudumu bile çarpılmam için yeterliydi.

"Lezzetli," diye fısıldadım ve kelime birden fazla uyarıcı geldi kulaklarıma.

"Senin gibi." İmalı bir biçimde gülümseyip kendi kadehiyle doğrama tezgahına geri döndü. İçkisinden aheste aheste bir yudum aldı. Gözlerini kapatıp o lezzetin tadını çıkararak bekledi. Yeniden gözlerini açtığında aldığı histen tatmin olmuş gibi görünüyordu. Kadehi bir kerede kafasına dikti ve sonunu getirdi. Ben o kadar iddialı olmayacaktım.

"Demek küçük bir ayna istiyoruz," dedi odunları incelerken. Altlardan bir tane muhtemelen istediği biçimde olan parçayı buldu. Yeniden kesme tahtasına geçip elindeki parçayı üzerine bıraktı. Sonra aniden bana döndü, belimden tuttu, hafifçe kaldırıp beni de tezgâhın üzerine oturttu. "Bana biraz daha kendinden bahset."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırpıştırdım. Makineyi çalıştırdı, konuşsam beni duyacağını biliyordum ama ben de kendi sesimi duymak istiyordum, o yüzden işi bitene kadar bekledim. Ayaklarımı boşlukta sallayıp ne anlatabilirim diye düşündüm çünkü ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ruh hali böyle olduğunda onunla konuşmak bu şaraptan daha lezzetliydi. Bir yudum daha içtim. Makine sustu, kestiği parçaları inceleyip elleriyle ölçtü ve

sanırım sonuçtan memnun kaldı. Daha büyük bir yudum aldım, şehvetli şarabın neden yapıldığından emin değildim ama başımın dönmesine neden oluyordu. Belki de onun varlığıydı. Belki de bir başkasının hayaletiydi. Tüm bu olanlar başımı döndürmek için yeterli hale geleli çok olmuştu.

Elleri bugün çok hareketliydi, parmaklarımın üzerinden tutup bu defa kadehi kendi dudaklarına götürdü. Gözleri beni zifiri gece gibi içine çekerken büyük bir yudum aldı ve memnun olarak dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de durduğum yerde onun dudaklarındaki şarabı kıskandım.

"Lezzetli mi?" diye sordum.

"Daha iyisi olamazdı."

Kadehi kenara bırakıp kaşlarımı kaldırdım. Kalbim ve bedenim onun tarafından yeterince uyarılmıştı. Şimdi sinir sistemim uyarılıyordu. İnsanlar için yüksek bir yerden sarkarken, *Geri çekil!* diyen içgüdüm adeta titreşiyordu. Masanın üzerindeki iskarpelalardan birini aldım, tornavidaya benzeyen bu aletin en uç kısmı düzdü ve bıçaktan daha keskindi. Köşesini başparmağımın iç kısmına hafifçe değdirdiğimde minicik bir kesik açıldı. Etime biraz baskı uygulayınca kanım küçük bir damla şeklinde dışarıya taştı. Biraz daha bastırıp o tek damlayı yeniden elime aldığım kadehin içine akıttım. "Şimdi dene."

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzmüştü, yarı eğlenmiş, yarı etkilenmiş halde bana bakıyordu. Kadehi parmaklarımdan aldı, dudaklarına götürdü ve hepsini bitirene kadar içti. Kadeh parmaklarından aşağı kaydı ama kırılmadan yere çarpmayı başardı. Sonra ellerini iki yanımdan masanın kenarına yasladı. Bana bakabilmek için eğildiğinde onunla göz göze gelmek için başımı yukarıya kaldırdım. Ahşabın üzerinden parmakları benimkileri buldu.

"Bunlar..." İki parmağıma bir rüzgâr kadar hafifçe dokundu. "Diğerlerine göre daha eğriler." Başımı yukarı aşağı doğru salladım. "O piyanoyla anlattığından daha çok vakit geçirdin değil mi?" Nefes almaya çalışarak başımı tekrar salladım.

Gözleri parmak uçlarındaki rüzgâra eşlik ediyordu. Yüzümde dolaşıyor ve bir şeye karar vermekte zorlanıyordu. Belki de söy-

lediğinden daha çok mücadele ediyordu kendisiyle ama bu kadar yakınlaşması, diziyle bacaklarımı daha da yakına gelebilmek için aralaması zaten beni öldürebilmek için yeterliydi. Bakışları beni içine hapseden karanlık bir çarşaftı şimdi. İkimiz altında hiç olmadığımız kadar yalnızdık.

"Neden bu kadar tatlı kalbin?" diye mırıldandı. Burnu bir şey arıyormuş gibi yüzüme dokundu, o kadar içten bir nefes almıştı ki kokum en güzel parfümdü sanki. Dudakları çenemi sıyırdı. Bir şey söylemişti ve duymuştum ama hatırlamıyordum. Elektrik birden parlamıştı, etkisinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Nabzım hızlanıyor, beklenti dudaklarımın aralanmasına neden oluyordu. Ahşapla birleşen kokusu beni şaraptan daha beter hale sokuyordu.

"Neden bu kadar tatlı kalbin?" Aynı şeyi mi söylemişti? Belki. Emin değildim. Birkaç kelimeye ihtiyacım vardı.

"Nefes al, Luzia."

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Nasıl alındığını hatırlamak için bir saniye düşünmem gerekti. Burnumdan derin bir nefes aldığımda gülümsediğini hissettim ama göğsüm ona çarparken temasımız daha elle tutulur hale geldi. Bu yoldan dönersem kaybolmuş hissedeceğime emindim.

"Evet," dedi onaylarcasına. "Böyle devam et bir tanem." *Kahretsin. Daha da hızlanan nabız. Daha çok ısınan bir ten. Daha sesli soluklanma. Kıkırdama...* Elleri parmaklarımın üzerinden dizlerime tırmandı. "Cevap ver bana..." Ne yapacağını çok iyi biliyordu, konuşurken aynı anda kalçamı ve uyluğumu sıkmıştı. Bedenim verilecek bütün tepkileri açık bir kitap gibi ortaya dökerken yanağımı dişledim.

"Bir cevabı varsa da hatırlamıyorum," dedim kendimi sıkarak. Daha fazlasına olan isteğim ondan çok beni şaşırtmış olmalıydı. Kalbime yaptıklarını şimdi zavallı bedenime yapıyordu. Temasın yoğunluğunu artırmak için neredeyse ona sarılacaktım ama bunun yerine masanın kenarlarını var gücümle sıktım.

"Beni öp ya da öldür," dedim.

Burnu yanağıma sürtündü.

"İlkini seçeceğim."

Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Nabzımın atışını o kadar hızlandırdı ki parmaklarını tam o noktaya bastırmak zorunda kaldı. Boynum ellerinin arasında kırılgan bir cam fanustan farksızdı. Başımı ona doğru kaldırıp ellerimi etrafına doladım, her bir zerresini bir kerelik de olsa hissetmek için aradaki hiçbir boşluğa tahammülüm yoktu. Dudaklarımı ani ve tutkulu bir şekilde esir alması rüyalarımdan birini anımsatıyordu. Onca hırgürün, çekişmenin ardından öpücüğünün bu kadar nazik ve derin oluşu dörtnala seyreden kalbimi ehlileştirerek yavaşlattı.

Altdudağımı bir süre sadece dudaklarının arasında tuttu ve hissine alışmama izin verdi. Belki de alışmaya çalışan ya da hissi olduğu gibi yaşamaya çalışan oydu. Dilini dudağımın üzerine dokundurduğunda ürperdim ve sadece parmak uçlarımla dokunmaya iznim varmış gibi parmaklarımı ensesinde dolaştırdım. Dilini dişlerimin arasına alıp ısırmaya yeltendiğimde belimi kavrayıp beni iyice kendine çekti ve dudaklarının şiddeti de eşit oranda arttı.

Tüm duygularının tadı onun ağzından dilimin ucuna kayıyordu şimdi. Kendini tutmakla ilgili söylediklerini anlıyor ve ona inanıyordum. Aynı anda hem karanlık hem de neşeliydi; hem hiddetli hem de merhametliydi. Dişleri dudaklarımın üzerine hafifçe baskı yaptı, kendimi özgür bırakmam için küçük bir uyarıydı. Sonunda her şeyden büyük bir arzuyla dokunmaya cesaret edebildiğim yüzü avuçlarımı yakıyordu. Ölmemem, bayılmamam ya da nefes alabilmem için bedenim içgüdüsel olarak geri çekildi. Soluk soluğa hiddetle inip kalkan göğsümün sakinleşmesini beklerken hafifçe şişmiş dudaklarında muhteşem bir gülümseme belirdi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedim. "Bu bir saldırıydı."

Göğsünden hırıltılı bir gülüş yükseldi. Yüzümü yeniden ellerinin arasına alıp dudaklarıma küçük, sakin ve yatıştırıcı bir öpücük bıraktı.

"İyi misin?"

"Ca-na-var."

Yeniden güldü. "Biraz daha şarap ister misin?" Sadece başımı salladım. Biraz gitmesini ve kendime gelmeyi diliyordum. Aynı

anda hem yukarı tırmanmış hem de yere çakılmıştım. Hem çok mutluydum hem de düşüp bayılacakmışım gibi hissediyordum. Daha önce hiçbir şeyin beni bu kadar sersemlettiğini hatırlamıyordum. Belki o melodi. Ve Sidra kesinlikle büyülüydü.

Kadehi elime tutuşturup, "Anlat bana," dedi. "Neden sanat tarihini seçtin?"

"Ne?"

"Neden sanat tarihi, neden müze?" Birazcık kendimden geçmiş halime doğru başını salladı. Konuşmadan önce sertçe yutkundum ve biraz şarap içtim. Doğru kelimeleri ararken zihnimin berraklaşmasını bekliyordum.

"İlgi sanırım," dedim. "Bilinmeyeni aydınlatma ihtiyacı ya da anlama."

"Buraya nasıl geldin?" Yeniden işine dönüp ahşapla ilgilenmeye başlamıştı. Bu iyiydi çünkü şimdi onunla göz göze gelmek bile beni mahvedebilirdi. Hayır, kesinlikle mahvederdi.

"Reyna'yla üniversitede tanıştık. Kasabayı o kadar çok anlattı ki sadece gezmek için bile gelecektim. Ama sonrasında bana bu işi buldu ve buraya bayıldım."

"Tek sebebi bu mu?"

"Vaha bana geçmiş yaşamımdan bahsedince bir yanım buraya gelmek değil, dönmek istemiş gibi hissettim. Hiçbir sonuca varmayan ağrılarımın şifasını arıyordum." Sadece bir yıl öncesi gözüme epey uzak görünüyordu şimdi.

"Bulabildin mi?" diye sordu.

"Sen gelene kadar gece ışığıyla çok iyi idare ediyordum."

"Ağrılarını anlat," dedi ciddiyetle, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Masanın üzerinden atladım, hareket etme ihtiyacıyla içeride dolaşmaya başladım. Etrafı keşfediyor ve burada tüm bunların yaşandığından emin olmaya çalışıyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda üzerindeki hafif dolgunluk gülümsememe neden oldu.

"Daha önce buraya kaç kişiyi getirdin?" diye sordum onun sorusuna cevap vermeden. "Yani senin için ideal randevu böyle mi?" Arka tarafa yürümeye koyuldum.

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. Cevapları hep doğrudan ve düşünmeden ağzından çıkıyordu. *Yüzyıllarca yaşadığında böyle oluyordur belki,* diye düşündüm. "Buraya pek kimse gelmedi."

Buraya benim dışımda gelen bir kişi daha olduğunu düşünmeme neden oldu cevabı, onun kim olduğunu çok iyi biliyorduk. Bunun ne demek olduğunu ise ben kesinlikle bilmiyordum. Sadece kadehime biraz daha şarap ilave ettim ve bu defa daha fazla doldurdum.

"Cevap vermedin," diye tekrar etti. Elindekiyle işi bitmiş gibi görünüyordu, kenarlarından şekil vermek için başka bir araç aldı.

"Ağrıyor işte." Omuz silktim. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Belli zamanlarda mı yoksa her zaman mı?"

"Genelde aniden," dedim. "Ne zaman ve nasıl geleceğini bilmiyorum. Kasabaya geldiğimde daha katlanılır bir hal aldı. Eskiden sürekli ağrıyordu, ağrımadığı zaman da ağırlığı üzerime biniyordu. Yıllarca sebebini bilmediğim bir üzüntüyü yaşadım."

"Üzüntü mü?" Bu dikkatini çekmiş olmalıydı, başını kaldırıp beni görebilmek için etrafa bakındı. Duvara asılmış, kesinlikle işkence aletine benzeyen sivri şeyleri inceliyordum. Başka bir duvarda büyük bir orman portresi vardı.

"Evet," dedim. "Üzgün hissediyordum ama sorun da buydu, üzgün hissetmem için bir neden yoktu. Genelde mutlu bir çocuktum. Ailem harikadır."

"Onları bırakıp burada kalmak zor olmadı mı?"

"Hep dizlerinin dibindeydim, bence bu ayrılığa onların da ihtiyaçları vardı. Hayatlarını sebebini bilmedikleri bir şeyin peşinde koşup beni iyileştirmeye çalışarak geçirdiler. Bu onlara haksızlıktı."

"Erkeklerle ne yapıyordun?" diye sordu. Bu beklenmedik soru beni şaşırtmıştı. Ona doğru yürüyüp tezgâhın kenarına yaslandım.

"Erkeklerle ne mi yapıyordum?"

"Sevgililerin," dedi daha açık konuşarak. "Nasıl bir ilişki kuruyordun?"

"Ah." Güldüm. "Erkekler her zaman vardı ama hiçbir zaman uzun vadeli birileri olmadı. İlişkilerim genelde kısa sürerdi çünkü onlar için üzülmeyecek kadar büyük bir ağrıya sahiptim. Yani za-

ten bir meseleye üzülüyorsan, diğerleri o kadar önemli olmuyor. Sonunda onlara değer vermediğimi düşünüp benden ayrılıyorlar." Bu oldukça komikti aslında. Her defasında aynı şeyi yaşamaksa daha komikti. Önce çok seviyorlardı, sonra benim sevmediğime karar verip terk ediyorlardı. Belki de o kadar haksız değillerdi.

"Artık bu değişecek mi sence?" Elindekini bırakıp o da benim gibi tezgâha yaslandı.

"Belki," derken cevabı bilmediğimi gösterircesine dudak büktüm. "Ama en azından artık neden göğsümde kocaman bir delik olduğunu biliyorum. Belki bu onu görmezden gelmeyi kolaylaştırır." Kadehi bitirdim ve yeniden doldurmak için yanından ayrılırken, "En sevdiğin dönem hangisiydi?" diye sordum.

Tekrar yanına dönmek yerine, ahşaptan yapılmış olmasına rağmen çok yumuşak bir minderi olan kanepenin üzerine oturdum.

"Hepsinin kendine özgü güzellikleri ve çirkinlikleri vardı."

"Hadi ama..." Kelime beklediğimden daha uzun çıktı dudaklarımdan ve bunun şarabın etkisi olduğundan emin olmaya başladım. Üzerime tatlı bir yorgunluk çökmüştü. Ayaklarımı toplayıp yaslandım, başımı yaslayacak doğru yeri de bulduktan sonra kendimi bir kuş kadar hafif hissediyordum.

"Sana bir sır vereyim mi?" Bu tarafa gelip karşımdaki duvara yaslandı, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Olur," dedim kendimden beklemediğim bir sakinlikle.

"Sandığın kadar uzun yaşamadım."

Bu kıkırdamama neden oldu. İmkânı yoktu. Yüzyıllardan bahsediyorduk. Ki bir yüzyıl bile benim için çok fazlaydı.

"Yoksa sen de mi tekrar tekrar dirildin?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey." Sesinden eğlendiği belli oluyordu. Kadehi tekrar bitirdim. Gerçek şuydu ki bu hayatımda içtiğim en lezzetli şaraptı ve şişenin üzerinde en sevmediğim kişinin adı yazıyordu. O isimle aynı anlamı taşıyordum.

"Birazcık daha." Kadehi boşlukta salladım. Doğrulup gülümsedi, bu gece ne çok gülümsemişti. Ne kadar iyi ve sevimliydi. Aksiliğinden eser yoktu ve bu neredeyse normal hissettiriyordu.

"Biliyor musun, beni en çok bu üzüyor," dedim. "Hatta kalbimdeki ağrıdan daha çok." O kadehi doldururken dökülmemesi için ekstra çaba sarf ettim.

"Aydınlat beni."

"Başka koşullarda çok iyi anlaşıyoruz. Hiç kavga etmiyoruz. Kalbimi kırmıyorsun. Beni merak ediyorsun. Bana sorular soruyorsun. Bu gece beni öptün ve o bir minnet öpücüğü değildi çünkü onların neye benzediğini biliyorum."

Önüme eğilip işaretparmağını yanağıma bastırdı. "Sarhoş mu oldun sen?"

"Birazcık." Şaraptan içtim. "Ama ne söylediğimin farkındayım."

"Koşullar değişken," dedi Sidra. "Başka koşullarda olsak hiç tanışmayabilirdik."

"Tanışacağımıza eminim. Sorun şu ki bunun hangimizin kaderi veya kederi olduğundan emin değilim." Luxuria'nın mı yoksa Luzia'nın mı... Sessiz kaldı ve cevabı bildiğini düşünmeme neden oldu. "Eee," dedim. "Bana bir sır verecektin."

"Vampir olmanın güzel kısmı ne biliyor musun? İstediğin zaman durabilirsin. Ölüm bile serbest olur. Yeterince sessiz ve yeterince karanlık bir yer bulduğunda yıllar boyunca uyanmadığın bir uykuya yatabilirsin. Çok uzun yaşadım ama o kadar uzun süre boyunca uyanık değildim."

Gözlerimin kapandığını onu görmek isteyene kadar fark etmemiştim. Kirpiklerimi kırpıştırıp bakışlarımızı buluşturdum. Dalga geçtiğini düşünmüştüm ama öyle değildi, çok yorgundu ve neredeyse bitmiş tükenmiş bir insanın bakışları vardı gözlerinde. Cama nefesimi üflemiştim ve buğu olmuştu, sonra buğuyu elimle silmiştim ve nihayet görebilmiştim.

"Onun için mi?" diye soludum fısıltıyla. "O kadar çok mu seviyordun onu, yokluğuna dayanamayacak kadar mı?"

"Birçok şeye dayanmak istemedim," dedi. "O yüzden seni takdir ediyorum."

"Birdenbire ne oldu?" Başımı kaldırmak için kendimi zorladım. "Bana karşı seni değiştiren şey ne oldu? Bir tahminim var... Bence

bir şey oldu ve onunla aramdaki farkı görmeni sağladı ama bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Bir süre düşündü. Sonra sanırım bunu öğrenmeye hakkım olduğuna karar verdi.

"Hırsların değil, acizliğin," diye açıkladı. "Tutkuların değil, sevgiyle atan kalbin. Saplantın değil, dayanamayışın." Gözlerini bana çevirip sonraki cümlesini kurana kadar ne demek istediğini anlamadım. "Luxuria asla bağımlı olmazdı," dedi. "Hiç kimseye ve hiçbir şeye." Kendi kendine ıstırap dolu halde gülümsedi. "Başta şüphelendim, bağımlılığının oyun olduğunu sandım. Bu tam onluk bir hareket olurdu. O herife beni sinirlendirmek için bağlandığını bile düşündüm. Ta ki..."

"Ta ki bodrumdaki halimi görene kadar," diye fısıldadım. En zavallı, en aciz, en mahvolmuş halimi. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. O hırsları olan biriydi, tutkuları, saplantıları... Bense o olamayacak kadar kontrolsüz ve acizdim.

"Belki yine rol yapıyordum," dedim nafile bir çabayla.

"Önce arkanı dönüp gittin," dedi. "Sizi alıkoydukları zaman. Vaha ve Reyna arabaya binip gittiği zaman. Bana baktın ve arkanı dönüp gittin. Luxuria bunu asla yapmazdı. Ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım." Kadehimden kalan şarabı bitirdi. "Sonra arkana baktın," dedi gülümseyerek. "Peşinden geliyor muyum diye kontrol ettin. O etmezdi. Luxuria geriye bakmazdı."

"Harika." Ters ters güldüm. "Şimdi de kim daha çok seviyor yarışı başladı."

"Beni seviyor musun?" diye sordu şaşırmış gibi.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun," dedim çekinmeden. "Bunu kelimelerle gizlemek hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sanıyorsun ki..." Yeniden bana doğru eğildi. Şimdi bakışlarımız aynı hizadaydı. "Sadece senin açından bu zor. Burada yanılıyorsun müze müdürü. Eminim düşünüyorsundur, sana mı bakıyorum yoksa senin yüzünde onu mu arıyorum? Seni mi öpüyorum yoksa seni öperken bile onu mu düşünüyorum..."

Aşağı doğru sarkan bileğimi tutup nabzımı okşadı.

"Ben de düşünüyorum," dedi. "Beni mi seviyorsun yoksa ondan kalan bir hatırayı mı kalbinde besliyorsun? Bana olan sevgin sana mı ait yoksa ondan kalan bir sızı mı sadece?"

Gözlerimi boş kadehten alamadım. O an yüzüne bakamadım çünkü hiç onun gibi düşünmemiştim. Belki ilk defa onun yerinde olmak istedim. Yaptığı tüm kötülüklere rağmen onun için değil, yalnızca kendim için de Luxuria olabilmeyi diledim. Bu onların kaderiyse, bu onların hak edişiyse, bu onların cezası ya da ödülüyse benim burada ne işim vardı...

"Adam öldü," dedim. Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. "Bir gün okuldan geldim ve o yasak bahçeye girdim. Piyano orada değildi. Hayatımda hiç o kadar çok ağlamadım. Hiç o kadar çok üzülmedim de. Arkasında kocaman bir boşluk kaldı. Ben de her gün gidip o ağacın arkasından boşluğu seyretmeye başladım."

Şimdi kalbim bana yine aynı uyarıyı veriyordu. Ağaç benimle konuşuyordu. Müzik bile kaçmamı söylüyordu. Çünkü bu koku güzeldi. Bu an güzeldi. Ama bir daha bu bahçeye dönmeyecektim. Bir boşluğu bile seyredemeyecektim.

"Ona âşık olmuşsun," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu ama ne demek istediğini anlıyordum.

"Ona âşık oldum." Başımı salladım. "Ama en başında bana ait değildi."

"Piyanonun seçme şansı olsa eminim onu bahçeye atan adamı değil, her gün onu ağacın arkasından seyreden kızı seçerdi."

"Piyano da bilirdi," diye karşılık verdim. "Adam onu bahçeye atmasa kız onu nereden görecekti?"

Belki piyanoya sorsak onu bahçeye atan adamı değil, ağacın arkasından her gün onu izleyen kızı seçerdi. Ama piyano da bilirdi, adam onu bahçeye atmasa kız onu nereden görecekti?

"Tanrım, içinde en ufak kötülük bulunan her şeyden
uzak durmayı öğret bana."
André Gide

25

Ayışığı Kitaplığı

Cana Sahip Olan

Uyandığımda şatodaydım, başımda akşamdan kalma bir ağrı vardı. Gözlerimi gün ışığına doğru kısıp yataktan kalktım. Üzerimde en son hatırladığım kıyafetler vardı ama en son olduğumu hatırladığım yerde değildim. Ahşap atölyesinde uyuyakalmış olmalıydım, buraya kadar beni taşımış ve yatağıma yatırmış olmalıydı.

Duş alabilmek için banyoya doğru yola koyuldum. Koridordaki devasa köstekli saat sabahın yedisini gösteriyordu. Biyolojik saatim dünya üzerindeki en sert şaraba rağmen bir alarm kadar dakikti.

Havluya sarınıp yeniden odama döndüğümde şatoda çıt bile çıkmıyordu. Pencerenin dışındaki sisli manzara duman görüntüsü yaratıyordu.

Sidra burada mıydı yoksa yine günün ilk ışıklarıyla kayıp mı olmuştu?

Giyindim, saçlarımı kuruttum ve krem sürmek için makyaj masasına oturduğumda beklenmedik bir şeyle karşılaştım. Masanın üzerinde üç adet hap duruyordu; biri kansızlık, diğeri demir eksikliği ve sonuncusu da muhtemelen akşamdan kalmalığım içindi. Daha da önemlisi, haplar bir aynanın üzerindeki özenli mendilde duruyordu.

Hapları kenara alıp yeni favori aynamı parmaklarımın arasına aldım. Oval biçimdeydi, aşağı doğru uzanan bir sapı vardı. Arkasını çevirdiğimde özenle işlenmiş desenleri fark ettim. Parmaklarım ahşap oymaları takip etti. Ortada asimetrik bir kalp vardı, ağaç dalları oval aynanın sırtından uzanarak dolanıyordu. Alt kısmına tertemiz bir elyazısıyla imzasını atmıştı.

"Cana sahip olan."

Cana sahip olan; cana varan. Yani canavar. Kelimenin kökeni...

Kusursuz bir şekilde cilalamıştı.

Bütün gece bunu bitirmek için uğraşmış olmalıydı... Bu durumdan keyif almam gerekiyordu ama ben sadece gidişimi düşünüyordum. Söylediğim gibi, o piyano gibi; o da bana ait değildi.

Aynayı çekmeceye sakladım. Bir vedaymış gibi hissettiriyordu.

Rutinlerime geri döndüm. Yabanmersinli nemlendiriciyi dudaklarımda gezdirirken aklım o geceye gitse de rutinlerime geri döndüm. Tek bir randevu istemiştim, o da bana bunu vermişti. Daha fazlası yoktu. Yüzüme nemlendirici sürerken yapmam gereken işleri aklımda teker teker sıralıyordum. Öpücük sadece randevunun bir parçasıydı. Reyna'yı kontrol etmem gerekiyordu. Bavulumu hazırlamam gerekiyordu. Hapları yuttum ve kendime koca bir bardak meyve suyu aldım.

Ofisimde bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol etmeye başladım. Gelecek hafta kütüphanenin kuruluş yıldönümü vardı. Son âna kadar ne organize edeceğimi bilememiştim ama birden aklım bir fikir çağırmıştı. Artık ne yapacağımı biliyordum ve bu ne zaman gideceğimi kafamda kesinleştirmişti. Bir parti olmayacaktı. Bir kokteyl olmayacaktı. Bir balo olacaktı. Ve ben o gece buradan ayrılacaktım.

"Luzia merhaba. Müsait misin?" Gözlerimi silip nefes aldım ve kapı aralığından başını uzatan Mera'yı başımla onayladım. "İçeri gelebilirsin."

Elindeki tabletle birlikte karşıma oturdu.

"Mera," dedim o konuşmaya başlamadan önce. "Bir süredir kendimi pek iyi hissetmediğim ortada... Buna hakkım yoktu, sana kaba davrandığım anlar için çok üzgünüm. Hiçbiri senin hatan

değildi, seninle ilgili de değildi. Çalışmalarından her zaman çok memnundum."

"Luzia," dedi endişeyle. "Sana asla kırılmam ama senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." İçtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ne için gelmiştin?"

"Sergiyi bir süre ertelememiz gerekecek çünkü eserlerin taşıma sorununu çözemiyoruz. Aslında çözüyoruz ama istediğimiz tarihe yetişmiyor. Sonraki aya bırakmak en doğrusu olacak."

Harika... Sanki evren benim gitmem için kendi planını yapıyordu.

"O halde öyle yaparsınız..." Nefes aldım. "Sana bir şey söyleyeceğim ama bu bir süreliğine aramızda kalmalı."

"Elbette."

"Bu kasabadaki zamanımı doldurdum. Yakında işten ayrılacağım. İşlerimi toparlamak için uğraşıyordum ve geriye pek bir şey kalmadı. Sergi ertelendiğine göre, sadece kuruluş yıldönümünü hazırlamam gerekiyor. Diğer her şeyi sen biliyorsun..."

"Luzia..."

"Onlara seni önereceğim," diye gülümsedim. "Çok genç olduğunu biliyorum, muhtemelen finansal konular ve denetimler için farklı bir müdür alımı yapılır ama sergilerle ve kütüphaneyle senin ilgilenmeni istiyorum. Buna hazır olduğunu biliyorum. Gelecek ayki serginin her detayına hâkimsin. Ayrıca istediğin zaman bana e-posta atabilirsin."

"Ama burası sensiz olmaz ki..." dedi etrafına bakınıp. "Buraya bir kalp veren sendin. Bu ruhsuz kütüphaneyi sen yaşattın."

Ne ironik.

"Mısır'a gitmek istediğimden bahsetmiştim hatırlıyor musun? Orada bir şans elde ettim. Benim için iyi olacak. Bu iş harika ama ben tarihin birçok noktasına dokunmak istiyorum." Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetleyip kendime destek olmaya çalıştım.

"Senin adına sevinsem de buna üzülmemem mümkün değil. Hiç kimse senin yerini dolduramaz."

"Herkesin yeri doldurulur," diyerek onu temin ettim ama içimden, *Öyleyse neden gidiyorsun?* diyen bir ses yankılandı.

Çünkü biri var ve onun yerini dolduramıyorsun.

"Vini'yle gideceksin..." Kendi kendine düşünüyordu. "Dün arayıp seni sordu, ben de ofiste olmadığını söyledim. Masanın üzerine not bırakmıştım, onu ziyaret etmeni ya da aramanı rica etti."

"Teşekkür ederim," dedim gerginlikle. "Kalanını daha sonra konuşuruz, olur mu?"

Başını sallayıp ofisten çıktı, gerçekten üzgün görünüyordu. Ben de gerçekten üzgün hissediyordum. Ama buna yenilmeyecektim. Duyguları yaşamakta bir sorun yoktu, kendini bırakmakta, teslim olmakta... Sadece durman gereken ânı, bırakıp gitmen gereken noktayı bilmen gerekiyordu.

Kayıtlara geçmesi için kendime hatırlatıyordum, kimsenin birinin yokluğuyla öldüğü görülmemişti. *Yani bildiğim kadarıyla.*

E-postalarımı düzenledikten sonra çantamı ve telefonumu alıp dışarı çıktım. Arabam yine ben apar topar alınıp bir yerlere götürüldüğüm için burada değildi. Akil'in adamları beni kaçırdığında arabam restoranda kalmıştı. Gözlerimi devirip kendime bir araç çağırdım. Artık Reyna'nın yanına gitmeli ve bu olayı çözmeliydim. Araç gelene kadar Vini'yle konuşmaya karar verip numarasını tuşladım.

"Merhaba Luzia. Aramanı bekliyordum."

"Merhaba, nasılsın?" diye sordum ama olmam gerektiği kadar heyecanlı değildim.

"İyiyim. Aslında harikayım. Sen nasılsın?"

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes almak zorunda kaldım, bu soru hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Daha iyi olacaksın." Sesi neşeli geliyordu. "Bazı kişilerle görüşüp dönüş aldım. Senin için bir yer ayarladım. Bavulunu toplasan iyi olur, Mısır'a gidiyoruz."

"Gerçekten mi?" Evren... çalışıyordu. Benim için. Gitmem için. Onu dinlemek en doğrusuydu.

"Evet," dedi. "Ben neredeyse hazırım. Senin için de resmi belge işlerini halletmemiz gerekiyor. Gerekli şeyleri sana e-posta atarım, toparlaman uzun sürmez. Hem de keşif görevi alacağız, buna inanabiliyor musun?"

"Vay canına..." Bu gerçekten başka bir zaman olsa beni heyecanlandırırdı. Hatta tüm burukluğuma rağmen kalbimde yine bir kıpırdama olmuştu. "Bu şahane..." diyebildim ve kelime doğal bir şekilde geldi dilimin ucuna.

"Sana bazı fotoğraflar göndereceğim, buna bayılacaksın."

"Harika," dedim. "Teşekkür ederim her şey için. O halde e-postanı bekliyor olacağım."

"Elbette. Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda araç şatonun önüne yanaştı. Açılan otomatik kapıdan bindim. Restoranın adresini konuma yazdıktan sonra kulaklığımı taktım.

Mısır... Vay canına. Piramitler ve nicesi... Çöl bitkileri... Belki bir joshua bile görebilirdim. Bu beni gülümsetti. Evet, her şey iyi olacaktı. Sanat ve tarih beni kollarının arasına alıp sarmalayacaktı. Ağrılar dinecekti ve ben üstesinden gelecektim. Seyahat edebilir, belki oraya resmen gitmeden önce ülkeme dönüp ailemi görebilirdim. Sadece buradan, tüm bu çılgınlıklardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Restoranın önündeki arabam aynı şekilde duruyordu ancak restoran yine kapalıydı. Kendi arabama binip doğruca Reyna'nın evine sürdüm ama orada da kapıda kaldım. Artık iyice tedirgin olmuştum. Telefonu hâlâ kapalıydı ve Vaha da cevap vermiyordu.

Olanlar yüzünden beni görmek istemiyor olamazlardı değil mi? Hayır, Reyna'dan bahsediyorduk.

Tekrar arabaya atlayıp Vaha'nın evine sürdüm. Burada da onu bulamazsam ailesinin evine gitmem gerekecekti ama onları endişelendirmek istemiyordum. Belki tersaneye gitmeli ve neler olduğuna bakmalıydım.

Kapı ikinci çalışımda açıldı. Reyna inanılmaz yorgun gözleriyle yeni uyanmış gibi bana bakıyordu. Üzerinde pek sık rastlamadığım türden pejmürde kıyafetler vardı. Vaha'nın eşofmanlarından ve kazaklarından birini giymişti, bedenleri o kadar büyüktü ki neredeyse içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Lu," dedi gözlerini ovalayarak. "Tanrım, saat kaç?"

"Telefonun neden kapalı? Restoran neden açık değil ve sana neden ulaşamıyorum?" Sidra saldırıya uğrasa da sorun olmadığını

söylemişti ama belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Doğrudan içeriye girdiğimde kapıyı arkamızdan kapattı. Evde başka kimse olmadığından neredeyse emindim. Kanepenin üzerinde bir battaniye vardı ve Reyna içinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Televizyon açıktı. Vaha evde olsaydı burada tek başına yatıyor olmazdı.

"Uyuyakalmışım," dedi Reyna. "O kadar yorgunum ki... Lütfen bağırma." Kazağın kollarını dirseğine kadar kıvırınca bileğinden dirseğine kadar sarılı olan bandajı gördüm.

"Bunu onlar mı yaptı?"

Üzgün bakışlarıyla başını salladı. Çok kötü görünüyordu. Gözleri sulanmıştı. Bir şeylerin altında kalmıştı sanki. Kollarımı etrafına sardım, sıkıca sarılarak bana karşılık verdi.

"Çok yoruldum," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Lu."

Saçlarını okşayıp onu yatıştırmaya çalıştım ama çok da farklı bir durumda değildim. Tamamen berbat haldeydik. "En yakın arkadaşlar aynı şeyleri yaşar diye bir efsane vardı ya..."

"Sanırım artık o bir efsane değil," diye kıkırdadı. "Sanırım değil." Yavaşça geriye çekildim. Yüzü ve gözaltları şişmişti. Onu böyle görmeye hiç alışkın değildim.

"Neden gidip bir duş almıyorsun?" diye sordum. "Ben de kahve demler ve kahvaltı hazırlarım."

"Olur," dedi. "Gidip biraz kendime geleyim."

"Ne yemek istersin?"

"Vampirleri..." diye söylendi merdivenlerden çıkarken.

Eşyalarımı tekli koltuğun üzerine bırakıp etrafa göz attım. Kesinlikle berbat durumdaydı. Derin bir nefes alıp işe koyuldum. Koltuğun üzerindeki battaniyeyi ve yastığı güzelce kenara bıraktım. Sehpanın üzerindeki artıkları toplamak için bir çöp torbası almam gerekti. Mutfağa giderken kirli bardakları yanımda götürdüm. Televizyondan sevdiğimiz bir talk show programını açıp sesini mutfaktan duyulacak kadar yükselttim. Demlenmesi için kahveyi ayarladıktan sonra kirli olduğunu düşündüğüm her şeyi bulaşık makinesine yerleştirdim.

Vaha'nın dolabı her zaman insanlarınkinden daha dolu oluyordu. Reyna'yı bir şeyden mahrum etmeyi sevmezdi. Tanrım, bu konuyu aşacak bir açıklaması olduğunu umuyordum çünkü diğer türlü kendimi gerçekten suç işlemiş gibi hissederdim. Reyna'yı o kadar çok seviyordum ki benim yüzümden incinirse mahvolurdum. Onlar için de en iyisi yine aynı kapıya çıkıyordu. *Gitmelisin Lu.*

Sebzeli omlet, Reyna'nın sevdiği şekilde kızarmış peynir, küçük domatesler, biraz çikolata ve meyve. Hazırladığım her şeyi salondaki masaya taşırken Reyna üzerinde bol bir tişört ve başına sarılı bir havluyla aşağıya indi.

"Nefis kokuyor," diye mırıldandı.

Kahve demliğini ve fincanları da alıp masaya döndüm, onun karşısına oturduğumda tabağını doldurmaya başlamıştı bile. En azından iştahlı görünüyordu.

"En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum," dedi büyük bir parça omleti ağzına tıkıştırıp.

"Ben de öyle." *Ama ne kadar çok şarap içtiğimi hatırlıyorum.* "Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye nazikçe sordum. Reyna kötü olayları anlatmak konusunda her zaman isteksiz olurdu.

"Anlatayım da bitsin." Yüzü düştü ama kızarmış ekmeklerden birine çikolata sürmeye devam etti. "Restorandan çıktım, eve gittiğim caddede ışıklarda duruyordum. Birkaç kişi arabanın etrafını sardı. Kapıyı kilitledim ama işe yaramadı tabii. Beni araçtan çıkarıp ara sokaklardan birine çektiler. Üç kişi vardı. Bana Vaha'yla ilgili şeyler söyleyip durdular. Onunla olmamalıymışım, ona layık değilmişim, onu küçük düşürüyormuşum falan..."

Ağzım açık halde kahve fincanımı elime alıp onu dinlemeye odaklandım. Yaşadığı şeyi düşünüp kendimi onun yerine koyunca berbat hissetmiştim. "Çok korkmuş olmalısın."

"Aslında sinirlendim," dedi ki bu tam onluk bir hareket olurdu. "Birisi bileğimi büküp boğazıma yapıştı. Sadece korkutmaya çalışıyorlardı. Sonra ortadan kayboldular. Ben de hemen Vaha'yı arayıp olanları anlattım. Beni buraya getirdi. Arabam mahvolmuş, hurdaya çevirmiş ucubeler. Vaha beni bırakıp muhtemelen on-

ları öldürmeye gittiğinde ve kendi başıma kaldığımda sinir krizi geçirdim. Kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Söylediklerinin saçmalık olduğunu biliyorum ama yine de bir yanım hak verdi ve bir yanım gerçekten ona layık olmadığımı düşündü... Kendimden şüphe etmeye başladım ve işte bu haldeyim."

"Sakın böyle söyleme," diye kaşlarımı çattım. "Korkunç bir şey yaşamışsın ve kim olsa etkilenirdi ama sen her şeyin en iyisine layıksın. O kadar kıymetlisin ki Vaha seni el üzerinde tutmakta haklı. Bunu yapsa iyi olur yoksa onu öldürürüm. Tüm bunlar başına geldiği için çok üzgünüm ve ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu bitecek bir şey gibi görünmüyor."

"Evet, biz de bu yüzden kavga ettik. Haberleri seyrettin mi? Herkes ayaklanmalardan bahsediyor ve Vaha'nın işlerinin yolunda olmadığına eminim. Vampirler mutsuz, onun liderliğini benim yüzümden sorguluyorlar. Çünkü insan sevgilin varsa insan vampir savaşında nasıl liderlik edebilirsin?" Bıçağındaki çikolatayı öyle hırsla sürüyordu ki ekmek bölük pörçük olmuştu.

"Keşke sadece haberleri seyretseydim," dedim ki herkes bunu konuşuyordu zaten. "Dün seni kontrol etmek için restorana gittim, aniden biri ağzımı kapatıp beni bir arabaya bindirdi."

"Şaka yapıyorsun..."

Sinirim bozulmuş halde gülerek ona Akil'le olanları, Akil'in Luxuria hevesini, kötü ikizimin vampirlerin celladı ve insanların kahramanı olduğunu anlattım. Reyna bunun şokunu yaşarken Herakles'in gelişinden ve kamera odasında Sidra'yla konuşmasını dinlememden bahsettim. Dizlerini kendine çekip tamamen odaklanmışken Sidra'yla öpüştüğümüzü söylediğimde ağzındaki kahveyi masanın üzerine püskürttü.

Ona doğru peçete uzatırken yüzümü buruşturdum, "Omletten daha yememiştim," diye şikâyet ettim.

"Ne demek Sidra'yla öpüştük?"

Hikâyenin devamını olabildiğince hızlı ve baştan savma şekilde anlattım çünkü kendimi kandırmaya, dün gecenin büyüsüne kapılmamaya çalışıyordum. Nihayet konu Vaha'ya geldi ve ben

Reyna'ya Sidra'nın bu konuda bir şey söylemediğini yani onun artık konuşması gerektiğini ima ettim.

"Saçmalama," dedi. "Olay öyle değilmiş. Senin Lux daha çok Vaha'ya yardım etmiş. Yakınlarmış ama kardeş gibilermiş aslında, romantik bir şey olmadığına dair yemin etti. Yalan söylemez ve söylerse bunu anlarım. Ama bana bak..." Dizlerini aşağı indirip ciddiyetini takındı. "Biletini bir an önce alsan iyi olur. Buradan gitmek zorundasın. Sen Luzia'sın, konu kapandı."

"Neden gitmem konusunda bu kadar acelecisin ve Vaha neden Luxuria'yı tanıdığını bizden saklamış?" Dirseğimi masaya, başımı da avucumun içine yasladım.

"Kurcalamamızı istememiş ve çok haklı. Sen Luzia'sın. Daha fazla Luxuria'yı kurcalamayacaksın, söz ver bana."

"Ama neden..." diye yüzümü buruşturdum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, hem kızgın hem de ciddiydi.

"Tabii ki. Bu nasıl soru?"

"O halde beni dinle. Luxuria'yı boş ver. Git ve Luzia ol. Buradan uzaklaş. O yaşamda sana ait bir şey yok, öğrenmeye değer bir şey de yok." Demir kadar set bir ifade takınmıştı, koruyucu bariyerini de çektiğine göre durum sandığımdan daha ciddiydi.

"Birbirlerine çok âşıklardı değil mi..." diye sordum. "Hiç şansım yok."

"Olmamalı da," dedi keskin bir şekilde. "Sidra ve sen doğru bir eşleşme değilsiniz. Ondan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Reyna'nın bu kadar keskin bir tavır takınmasının tek nedeni koruma içgüdüsüydü ve bu da hiç şansım olmadığını bir kez daha teyit etmişti. Ne kadar zorlarsam zorlayayım burada bana ait bir şey yoktu.

"Zaten gidiyorum," diye nefesimi verdim. "Vini'nin Mısır'dan aldığı teklifi biliyorsun, beni de projeye dahil etti. Mısır'a birlikte gidiyoruz."

"Vini," dedi dudak bükerek. "Evet, muhteşem. Harika bir eşleşme. İkiniz de aynı saçmalıklara kafa yormayı seviyorsunuz ve o epey yakışıklı."

"O senin eski flörtün."

"Lisedeydik," diye göz devirdi. "Aramızda kayda değer bir şey olmadı. Böyle bir şey yüzünden şansını mahvetme. Süper yakışıklı sonuçta."

"Kimseyle ilgili öyle bir şey düşünmüyorum," dedim. "Yakın bir zamanda değil. Ama yalan söylemeyeceğim, gitmek beni üzse de iş beni heyecanlandırdı."

"Piramitleri görmeyi çok istiyordun," diyerek başını salladı.

"Sen de öyle," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Aklım sende kalacak. Bütün bunların arasında sen ne yapacaksın?"

"Benim tüm hayatım burada Lu. Ailem burada, restoranım burada... Mısır'da yapacak bir şeyim yok."

"Ben sana bakarım." Kıkırdadım.

"Sen ayarlamalarını yap. Benim düşünmem gereken çok şey var. Son anda belki yanındaki koltuğu satın alırım."

"Tamam," dedim. "Ama gerçekten düşüneceğine söz ver."

"Sıkıldım bunlardan..." Reyna başını iki yana salladı. "Eşyalarını ne zaman toplamaya başlayalım?"

"Beni göndermek için çok heveslisin..."

"Senin için en iyisini istiyorum çünkü." Bundan hiçbir şüphem yoktu. Gözlerine baktığımda da bunu açıkça görebiliyordum. Benim için korkuyor ve endişeleniyordu. Muhtemelen Vaha ona Luxuria'yla ilgili şeyleri anlatmıştı, ne kadar kötüydü ki Reyna bana anlatmıyordu. Bunları sorup kendime eziyet etmeyecektim. *Adam bu kadın öldüğü için kendini uykuya yatırmış.* Başka bir şey duymaya ihtiyacım yoktu.

"Haftaya kütüphanenin kuruluş yıldönümü var, onu düzenleyip işleri tamamen devrettikten sonra, bazı belgeler toplamam gerekiyor. Eşyalarımı yavaş yavaş toplamaya başlamam lazım, bazı şeyleri ayırıp diğerlerini paketlemeye başlarım. Fazladan bavula ihtiyacım olacak."

"Ben de alışverişe çıkmak istiyorum," dedi Reyna. "Hem kafam dağılır hem de bir şeyler bakarız. Şu devasa bavullardan alalım, onlar epey kolaylaştırır. Ayrıca bazılarını önden kargoyla da

gönderebilirsin, birkaç nakliye şirketiyle görüşebiliriz." Bunun çok iyi bir fikir olduğunu söylemek üzereydim ki dış kapının açıldığını duyduk. İkimizin de başı o tarafa doğru döndü.

"Benim bebeğim," diye seslendi Vaha.

Fincanları doldurmak için kahve demliğini alıp ayağa kalktım. Bir şeyle ilgilenmem lazımdı çünkü o malum durumu öğrendiğimizden beri onunla hiç karşılaşmamıştım ve bu biraz garipti. Bana nasıl davranacağını da ona nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Açıkça bize yalan söylemişti. Luxuria'yı hiç görmediğinden bahsetmişti, onunla çok yakın –neyse ki bu romantik bir şekilde değildi– olduğundan hiç söz etmemişti. Şanslıydı ki sorular da cevaplar da artık umurumda değildi. Bu yüzden Reyna'yı da sıkıştırmıyordum. Sidra bir konuda çok haklıydı, bilmemek beni koruyacak tek şeydi ve Reyna da haklıydı, bana ait olmayan bir geçmişte öğrenecek hiçbir şeyim yoktu.

"Parti mi veriyordunuz?" Vaha içeri girip elindeki çiçek buketini sevgilisine uzattı. Reyna kocaman gülümsedi. Çiçekleri burnuna götürüp kokladıktan sonra kenara masanın üzerine bırakıp kollarını uzatarak ona sarıldı.

"Bavula neden ihtiyacınız var?" Sidra hemen arkasından içeriye girdiğinde ben de şaşırmıştım ama Reyna'nın gülen yüzü resmen soldu. Genelde onu gördüğünde böyle rahatsız olmazdı. Hatta neredeyse arkadaş olduklarını düşünmeye başlamıştım.

Reyna'nın fincanını önüne bırakmak için hareketlendim çünkü bu soruya cevap vermek istemiyordum.

"Naber güzellik?" diye sordu Vaha göz göze geldiğimizde. "İyi," dedim. "Sen?" Sanırım bir yanım ona kızgındı, bir yüzleşme ve özre ihtiyacım vardı.

"Luzia gittiği için ihtiyacımız var," dedi Reyna. Fincanımı alıp yeniden sandalyeye oturdum ve normalde sade içmeme rağmen bir kaşık şeker atıp karıştırmaya koyuldum.

"Luzia nereye gidiyor?" diye soran kişi Vaha'ydı.

"Mısır'a! Hem de tahmin et kiminle? Vini'yle. Ona bir iş ayarlamış. Luzia hep piramitleri görmek istiyordu ya, bu harika olacak."

"Öyle mi?" Vaha bir yandan Reyna'nın sargılı kolunu inceliyordu.

"Öyle mi?" diye kaşlarını kaldırdı Sidra, benim kahve fincanımı dudaklarına götürürken.

"Evet, bir hafta içinde işlerini bitirip yola çıkması gerekiyor. Senin arabanı alabilir miyim? Alışverişe çıkmamız lazım." Reyna sevgilisine arzuyla baktı, ben de sırf konuşmamak için ağzıma bir çilek tıkıştırdım.

"Luzia bir yere gidemez," dedi Sidra. Reyna hiddetle ona baktı. "Luzia'nın ne yapıp yapamayacağıyla neden ilgilenesin?" diye soruverdi pat diye. Ağzıma bir çilek daha attım. Daha Reyna ve Sidra atışmasını kaldıramıyordum, insan vampir savaşından kesinlikle sağ çıkamazdım.

"O haklı bebeğim," dedi Vaha uyarıcı bir bakış atarak. "Luzia'nın bağımlılığını unuttunuz mu? Şu an iyi olabilir ama yeniden gece ışığı isteyecek ve buradan kilometrelerce uzakta, Vini yanındayken ne kadar güvende olacağını tahmin etmek zor değil."

Reyna bunu atlamışız gibi bana baktı.

"Ben..." dedim tereddütle. "Ben başa çıkabilirim."

"Son sefer çıkabildiğin gibi mi?" diye sordu Sidra.

Diğer gözler yeniden bana döndü. Onlar bilmiyordu. Neredeyse aklımı kaçırıp, duyularımı yitirip, bodrum katında bir masanın altında öleceğimi sandığımdan haberleri yoktu.

"Hallederim," dedim ciddi bir şekilde. Ama nasıl yapacağım konusunda bir planım yoktu. Sadece bir şekilde halledecektim.

"Yani yine kendini tutacaksın, sonra kriz geçireceksin ve bir yerlerden vampir bulup ona koşacaksın. Kim bilir ne karşılığında olacak? Belki ona bağımlı hale geleceksin –ki bu daha önce yaşamadığın bir şey değil– ve kendini öldürmenin bir yolunu bulacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez," diye çıkıştım. Her ne yapıyorsa saçmalıyordu. Bu kadar açık sözlü ya da kaba olmasına gerek yoktu. İşte tahmin ettiğim gibi, saat gece yarısını vurmuştu ve araba balkabağına dönüşmüştü. İyi ki aptalca beklentilere girmemiştim.

İyi ki girmedin...

"Etki altına al beni," dedim Vaha'ya dönerek. Vampirler bunu yapabiliyordu. Daha önce nasıl yaptıklarını hiç görmemiştim çünkü yasalara göre bunu insanlar üzerinde kullanmaları yasaktı ve son zamanlara kadar yasalar geçerliydi. Reyna ona dönüp yutkundu. Bu ihtimali değerlendirdiği ortadaydı.

"İşe yaramaz," dedi Sidra. "Etki altına alma o şekilde işlemez. Senden bir şeyi söküp alamaz, sadece hafızandan alır ama bedenindeki etki devam eder. Hâlâ bağımlı olursun ama neye olduğunu bilmiyor olursun ve bu defa hiç direnme şansın olmaz. Yani o kaşıntılar başladığında bu defa gerçekten mahvolursun."

Her detayı bu kadar iyi biliyor olması gerçekten sinir bozucuydu.

"Neredeyse gitmemi istemediğini düşüneceğim," dedim. "Madem gidemezdim, o halde neden bana git dedin ki?"

"Bir de ona git mi dedin?" diye çıkıştı Reyna. Gerçekten onunla bir derdi vardı.

"Onun iyiliğini senin kadar istiyorum Reyna," dedi Sidra, sesi bu defa uyarıcıydı. "Hemen git demedim."

"O halde bana yaptıklarının karşılığı olarak her ay bir damla kan gönder ve konu kapansın," dedim dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp.

"Bana bağımlı olmaya çok meyillisin."

"Senin burada ne işin var ki?" diye soludum.

"Güzel soru," diye beni destekledi Reyna. Onaylarcasına başımı salladım.

"Hasta ziyaretine geldim." Benim olan kahveyi içerken güldü. "Nasılsın Reyna?"

"Nezaketin için teşekkürler, zahmet etmeseydin." Vaha onun cevabına güldü. "Birkaç şey alıp çıkacağız," dedi araya girerek. "Uğramam gerekti haber vermedim, üzgünüm." Reyna'nın elinin üzerini hafifçe okşadı ve sanki ona sakin olmasını söylemişti ki bu oldukça işe yaradı. Reyna tırnaklarını geri çekti, en azından ifadesini toparladı.

"Ben gidip yukarıdan anahtarları alayım... Ah, bir de benim arabamı almana hiç gerek yok." Vaha ayağa kalktı, ceketinin iç ce-

binden bir kutu çıkardı ve siyah, elim büyüklüğünde bir kutuyu sevgilisinin önüne bıraktı.

"Bu ne..." Reyna kutuyu eline alıp zarifçe kapağını açtıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Vaha..." diye mırıldandı. "Bunu neden yaptın? Hayır, bu çok fazla. Bunu kabul edemem. Kendime bir araba alabilirim, sadece biraz kredi çekmem gerekir."

"Biliyorum," dedi Vaha onu rahatlatmak için tüm kozlarını oynayarak. "Ama bütün dünyayı senin ayaklarının altına sermek istiyorum. Bunlar başına benim yüzümden geldi, bunu yapmasaydım nasıl bir adam olurdum?"

Vay be... ne konuşma ama...

"Hâlâ harika bir adam olurdun," dedi Reyna. "Teşekkür ederim." Kalkıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Masum bir teşekkür öpücüğü olacağını düşünüyordum ama hızla tutkulu bir şeye dönüştü. Kaşlarımı kaldırarak onlara biraz mahrem sağlamak için başımı çevirdim ve bir çift kara gözle karşı karşıya kaldım. Gülümseyerek bir çilek yiyordu. Şimdi de çilek mi yiyordu... ve o çilek neden dudaklarında o kadar oyalanıyordu? *Tamam, yanlış yön Lu. Bir daha dene.* Kafamı diğer tarafa çevirdim ve televizyona bakmaya başladım. Televizyon kapalıydı ama ben de zaten bazı şeyleri hayal gücümüze bırakma taraftarıydım.

"Nerede peki?" Reyna'nın sesini duyunca rahatladım.

"Galeride, istediğin zaman gidip alabilirsin ama beklersen buraya bırakılmasını sağlarım."

"Tamam," dedi Reyna. "Haber veririm. Lu alışverişe giderken alır mıyız?"

"Benim işe dönmem lazım," dedim. "Patronum çok gıcık." Yandan patronuma baktım.

"İstersen ben konuşayım," dedi bana gülerek.

"Sen bir gelsene," dedim. "Biz bir konuşalım." Ayağa kalkıp önce Reyna'nın yanına gittim, hâlâ pek rahat görünmüyordu Sidra'ya bakarken. "İşlerimi toparlamam lazım, akşam haberleşelim tamam mı? Seni alır, istediğin yere götürürüm. Biraz dinlen ve kahvaltını bitir. Mutfakta taze kahve var."

"Tamam, dikkatli ol." Bunu neden söylediğini kesinlikle anlamamakla birlikte o an sorgulamamam gerektiğini düşündüm. Başımı sallayıp koltuğun üzerine bıraktığım eşyaları topladım. Ben çıkarken Sidra kapıyı tutup üzerimizden kapattı. Açık hava birden yüzüme çarpınca kollarımla kendime sarıldım.

"Bu da ne?" diye sordum ona dönüp. "Gidemezsin de ne demek... Bu dengesizlik değil, şuursuzluk artık. Her şeyi ayarladım ve gitmek istiyorum. Gece ışığıyla ya da krizlerimin sonucuyla baş edebilirim ama burada kalıp..." Derin bir nefes aldım. "Seninle ve sana hissettiklerimle baş edemem."

"Senin için endişeleniyorum." Oldukça ciddiydi, hatta neredeyse kızgındı. "Git dedim ama bavulunu çoktan hazırladığını düşünmedim. Orada başına gelebileceklerle ilgili düzgün düşünemiyorsun."

"Belki gerçekten iyiliğimi düşünüyorsundur ama söyler misin bana, gece ışığı bağımlılığımdan kurtulmam için mucizevi bir tedavin mi var? Bugün ya da bir ay sonra olması ne fark edecek?"

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi. "Bana biraz zaman ver. Peşinden Mısır'a gelemem, şu anda değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi peşinden gelirsem herkesi peşimden sürüklemiş olurum. Burada ve diğer her yerde işler karışacak. Burada kalmam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedim tekrar. Bariz bir şeymiş ve neyi sorguladığımı anlamamış gibi baktı. "Daha sonra peşimden gelecekmiş gibi konuşuyorsun. Peşimden gelemezsin. Bu yüzden gidiyorum. Senin yüzünden."

"Kontrol etmek için demiştim."

"İstemiyorum," dedim kesin bir şekilde. "Sakın her şeyi yoluna koymaya başladığım bir anda tekrar karşıma çıkıp hayatımı bir kez daha mahvetme."

"Bir kez daha." Yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Gitmem gerekiyor ve bunu her anlamda söylüyorum." Anahtarın üzerindeki tuşa basınca arabanın otomatik sinyali yandı. Bir

şey daha diyecek mi diye ona bakıp arabaya doğru yürüdüm. Söylemedi. Vaha evden dışarı çıktığında çoktan arabaya binmiştim. Motoru çalıştırdım ama bu kez o bana doğru yürüyüp eliyle beklememi işaret etti. Arabanın camını açarak konuşmasını bekledim.

"Bana böyle tavır yapma," diye söze girdi.

"Bu iyi bir açıklama veya iyi bir özür değil."

Arabaya yaslanıp güldü. "Sana da bir araba almamı ister misin?"

"Yaptığını araba değil, bir uçak... belki bir uzay mekiği kurtarır."

"İstiyorsan benim bir uçağım var," dedi Sidra diğer tarafa yaslanarak.

"İçinde bir tabut da var mı?"

"Ne saçma bir soru bu..." dedi yüzünü kırıştırarak. "Tabii ki tabutu uçakta tutmuyorum."

Vaha güldü.

"Reyna senden nefret ediyor, Vaha sana gülüyor ve sen bana espriler yapıp duruyorsun." Vitesi değiştirdim. "Biliyor musunuz, yirmi birinci yüzyıl kıyamet alametlerinin bunlar olduğuna eminim. O yüzden hiç sorgulamayacağım. İkiniz de cehenneme gidin." Gaza bastım, araba onlar hâlâ yaslanırken hızla öne doğru atıldı, elbette kendilerini kurtardılar ama ben yine de üzerlerinden geçmiş kadar keyif aldım.

"Zaten oradayız bir tanem!" diye bağırışını duyduğumda kolumu pencereden dışarı çıkarıp ortaparmağımı kaldırdım. Dikiz aynasından baktığımda ikisi de sırıtıyordu.

Derin bir nefes aldım, biraz camları açtım ve neşeli bir şarkı mırıldanmaya başladım. Bir süredir tüm ayarlamaları yapmaya başlamış olsam da bu sabaha kadar gidemeyeceğime inanıyordum. Ama bu sabah gözlerimi açtığımda gitmek istediğimi anlamıştım.

Gitmek istiyordum çünkü bir kez tadına bakmıştım. Şimdi aklıma dün geceye kaymaması için her türlü komutu verip beynimi elimden gelen her şekilde manipüle etmeyi deniyordum. Çünkü daha azına katlanamazdım. Bir kapı açılmıştı, tek seferlik bir kapı olduğunu biliyordum, açmasını ben istemiştim ama oraya bir kez girdikten sonra eşikte bekleyemezdim. Ne kapıyı çalıp durmak is-

tiyordum ne de önünde beklemek... Bu yüzden tek şansım kapıya arkamı dönüp koşmak ve gidebildiğim kadar uzağa gitmekti.

Ofise döndüğümde yaptığım ilk şey Vini'nin gönderdiklerine bakmak için e-postamı açmak oldu. Çoğunu internet üzerinden halledebilirdim. Sağlık raporuna ihtiyacım olacaktı ama bunu oradan da alabileceğimi not etmişti. İstenilen şeylerin bir kısmı elimin altında vardı. Tuhaftı ki beni uğraştıracak ya da zamanımı alacak hiçbir şey yoktu. *Bu iyi. Bu kesinlikle çok iyi.*

Diğer bildirimin üzerine tıklayıp gönderdiği fotoğraflara bakmaya koyuldum. Büyük bir müzenin dış çekimleriyle başladık. Sanırım keşif sürecini oradan yönetecektik. Görüntü bilimkurgu filmlerini aratmıyordu. Kesinlikle büyüleyiciydi. Ülkenin her yerine yayılmış sıcak renk tonları benim için çok çekiciydi. Büyük çalışma alanları, birkaç tane tarih profesörü ve kazı alanları. Arkeoloji ekibi tam donanımlıydı. Onlarla birlikte kazı alanlarında çalışacak olmak içimi kıpır kıpır etmişti. Büyük kum denizinde bir dalış kulağa harika geliyordu.

E-posta ekranını kapatıp ofis işlerime döndüm. Benden sonra gelecek kişi için her şeyi kolaylaştırmak istiyordum, bu yüzden en zor kısım olan muhasebe ve finans işlerine ağırlık verdim. İşim bittiğinde buluşmak için aradığım Reyna telefona yanıt vermemişti, dönene kadar başka işlerle kendimi meşgul ettim. Neredeyse iki saat sonra aradığında o kadar dalmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Kısa keseceğim, uyuyakaldım. Alışveriş iptal ama sana geleyim de eşyalarını toplamaya başlayalım en azından, uygun mu?"

"Olur," dedim zaten yapmamız gerektiği için.

"Güzel. Yeni arabam ve bir kutu pizzayla on dakikaya oradayım."

Kıkırdayarak telefonu kapattım ve gerinerek dosyaları kaydettim. Masayı toparladıktan sonra eşyalarımı alarak ofis ışıklarını kapattım. Reyna geldiğinde vitamin takviyelerimi almış, topuklularımın yerini spor ayakkabılarla, keten elbisemi pantolon ve sweatshirt'le değiştirmiştim.

Sadece pizzayla değil, bir sürü boş koliyle gelmişti. Katlı halde olan kolileri bagajdan taşımasına yardım ederken yeni son model

kırmızı arabasına ıslık çalmadan geçemedim. Vaha hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Reyna bana göz kırpıp diğer kolileri de sürükleyerek içeriye taşıdı. Pizza kutusunu mutfak tezgâhına bırakıp ikimize de birer kadeh şarap doldurdum.

"Koliler nereden çıktı?" diye sordum ilk dilimi elime alırken.

"Restoranda lazım oluyordu ve nereden alacağımı biliyordum. Hayat kurtaracaklar."

"Gerçekten beni göndermek için çok heveslisin," diyerek şüpheyle ona baktım.

"Kafamı dağıtmaya çalışıyorum." Kadehinden büyük bir yudum aldı. "Restoran kapandı, Vaha paranoyadan evden çıkmama izin vermiyor. Dün akşam yanımda üç vampirle markete gittim. Çıldırmanın eşiğindeyim ve bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacım var."

Söyledikleri mantıklıydı. Alınganlık yaptığımdan değildi ama küçük paranoyalarım da böylece zihnimi kemirmeyi bırakabilirdi.

"O halde bana ayak uydur. Burada epey iş var."

"Lütfen beni sızana kadar çalıştır!" Kadehini benim kadehimle tokuşturdu. Onun yerinde olsam bu kadar dayanamazdım, o yüzden çabasını takdir ediyordum.

Pizzayı bitirip şarap şişesi ve kadehlerle birlikte yukarıya odama çıktık. Reyna koridordan geçerken Sidra'nın odasına dik dik bakınca burada olmadığını söyledim. Bütün gün ofisteydim ve kameralardan kontrol etmiştim, buraya gelmemişti.

Kadehleri tekrar doldurup saçlarımızı topladık ve işe birkaç koli hazırlayarak başladık. Daha sonra kıyafetlerimi ayırmaya başladık. Önden kargolayabileceğim her şeyi zemine ayırdım ve Reyna da onları yerleştirmeye koyuldu.

"Vaha bana ne düşündüğünü söylemiyor," diye söze girdi. "Onu anlıyorum, en azından bir açıdan. Ama benimle onlar arasında kalıp kalmadığını bilmeliyim. Onun tarafında olmanın ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor."

"Haklısın." Günlük olarak giymeyi sevdiğim elbiseyi yanıma alacağım bavullardan birine yerleştirdim. "Yine de bazı şeyler ortada, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi başını kaldırarak, sonra işine geri döndü.

"Vaha bu kasabada vampirlerin lideri, eminim onlarla hemfikir olmasaydı şu âna kadar çoktan çekilirdi. Ama çekilmiyor değil mi? Çok üzgünüm Reyna ama Vaha her şeye sahip. Yani onun çalışmasına falan gerek yok. İstese seni de alıp istediğiniz her yere gidebilir. Ama bu kahrolası kasabaya kafayı takmışlar ve geride bırakmamakta oldukça kararlılar."

"Sence gitmek istesem benimle gelir mi?" diye sordu.

"Biraz aklı varsa gelir. Ve biraz aklınız varsa gidersiniz."

"Babam orduda çalışıyor." Bunu zaten biliyordum, sesli düşündüğünü farz edip başımı salladım. "Olanlardan onu haberdar etmek zorundayım. Eğer bir şeyler yaşanacaksa hazırlıksız olmalarını istemiyorum. Ailem bu kasabada Lu, öylece çekip gidemem."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Onun yerinde olsam belki bu kararı vermek bu kadar kolay olmazdı. "Ama işler daha da çirkinleşirse bunun ne kadarının sana sıçrayacağını hesap et lütfen."

Reyna sessizleşti. Onu korkuttuğumu biliyordum ama ne kadar risk altında olduğunu hesaplayamıyordu. Önce restoranı saldırıya uğramıştı, sonra kaçırılmıştı ve birileri tarafından saldırıya uğramıştı. Daha şimdiden böyleyse, işler kızıştığında insanların da vampirlerin de birincil hedefi haline gelecekti. Vaha'ya zarar vermek için onu kullanmak isteyeceklerdi. Bunu göze aldığı zaman olabilecekleri anladığından emin olmasını istiyordum.

Çekmeceleri bitirdiğimde o da başka bir koliyi bantlıyordu, telefonu çalınca ağzındaki bantla bana doğru bazı homurtular çıkardı. Bandı dişleriyle kesip, "Ellerim yapış yapış," dedi. "Açıp hoparlöre verir misin?"

Yatağın etrafından dolaşıp yanındaki komodinin üzerinden Vaha'nın çağrısını yanıtladım ve hoparlöre aldım.

"İyiyim," dedi Reyna. "Başım belada değil. Luzia'nın odasını topluyoruz." Vaha telefonun diğer yanından kıkırdayınca bu aramaların gün içinde çok sık yapıldığını anladım.

"Hoparlördesin," diye seslendim işime geri dönerken. "Yani dikkat et konuşurken."

"Sana da selam Luzia," dedi eğlenerek. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"İyiyiz," dedi Reyna. "Galeriden arabayı aldım ve bayıldım. Tekrar teşekkür ederim bebeğim."

"İşim bitince oraya gelirim, yeni arabanın hız sınırını ve belki koltuklarını deneriz," dedi Vaha.

"İğrençsin," diye mırıldandım.

Reyna gülüyordu. "Olur." O koliyi ileri doğru itip ellerini silerken, "Görüşürüz kızlar," dedi Vaha. Reyna telefonu kapatmak için uzandığında, "Kiminle konuşuyorsun?" diye bir ses geldi ve elimi kaldırıp onu durdurdum.

Sidra'ya aitti o ses. Ardından bir hışırdama ve rahatsız edici bir takırtı geldi. Reyna işaretparmağını dudağının üzerine bastırıp telefonu işaret etti. Ben de sessizce beklemesi için elimi kaldırdım.

"Reyna'yı kontrol ettim," dedi Vaha. Sesi bizim için uzaktan geliyordu. Telefonu her zamanki gibi ceketinin iç cebine koymuş olmalıydı. Telefonu kapatmayı unuttuğuna inanamıyordum.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Sidra. Arabaya bindiklerini düşündüm, belki de sadece Sidra binmişti. Kapı sesi ve daha sonrasında gürültülü bir motor sesi geldi. Artık daha uğultuluydu.

"Bilmiyorum," dedi Vaha. "Sen Luzia konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Luzia konusunda neden bir şey yapmam gereksin?"

Reyna'yla göz göze geldik. Duyulma riskinden dolayı nefes almıyorduk.

"Gitmemesi için istekli görünüyordun," diye imada bulundu Vaha.

"Başı belaya girer."

Bu defa biraz sertçe, "Kızı rahat bırak," dedi Vaha. "Sana tutuldu."

Sidra sessiz kaldı.

"Gerçekten ne düşünüyorsun?" diye tekrar sordu Vaha. "Onunla ilgili?"

"O çok akıllı, komik, tatlı ve nazik biri," dedi Sidra. "Ama..."

"Ama Luxuria değil," dedi Vaha bariz bir şeymiş gibi. Belki de öyleydi.

"Ama Luxuria değil," diye onayladı Sidra.

Reyna telefonu kapattı ve çok üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"Sorun değil," dedim. "Aptal değilim, zaten anlamıştım. Beklentim yoktu. Hem zaten buradan gidiyorum. Yani mantıklı olalım, öyle biriyle nasıl bir geleceğim olurdu?"

"Üzgünüm Lu," dedi Reyna.

"Üzülme. Artık Luxuria'yla tanışmak istemeye başladım, birinin hem nefretini hem de aşkını kazanmak..." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir adam yüzünden bir kadına düşmanlık besleyen o kızlardan olmayacağım." Ajandalarımı üst üste dizip kışlık elbiseler kolisine attım. "Gencim," diyerek omuz silktim. "Akıllıyım..." Bunu söylerken gülmek zorunda kaldım. "Sanırım güzel de sayılırım. Eminim beni böylesine etkileyecek başkaları da olacaktır."

"Şansını firavunlarla denemelisin, bunu destekliyorum ama elbiselerle ıvır zıvırlar aynı kolide olmaz Lu..." Önümdeki koliye bakarken yüzü limon yemiş gibi ekşidi.

"Daldım," diye geçiştirdim ve halime gülmeyi bile başardım. "Banyoyu da kontrol edeyim." Kapıyı açarken yüzümde gerçek bir gülümseme vardı ama eşikten içeriye girdiğimde ve banyo kapısını kapatıp arkasına yaslandığımda...

Kalbime bir hançer saplamıştı ve şimdi de onu çeviriyordu.

"Ve şimdi kendileri de kanatlı ruhlarmış gibi kâbuslar üzerimize çöküyor ve bizi cennetin küçük, sessiz, sonsuza kadar sürüklenen ışıklarını söndürmekle tehdit ediyor."

Anne Rice

Ayışığı Kitaplığı

26

Acı Çekiyordu Ama Pişman Değildi

Toplantı odasındaki masanın başında projeksiyondan yansıyan programı seyrediyordum. Mera müzenin kuruluş yıldönümü için bir taslak çıkarmıştı, bütün ekibin önünde ilk sunumunu yapıyordu ve ben de onu nasıl reddedeceğimi düşünüyordum.

"Kıyafetler eksik," diyebildim kalemi masanın üzerine bırakarak. "Genel olarak iyi ama aklımdaki şey değil." Mera sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm."

"Hayır," dedim ayağa kalkıp. "Üzülecek bir şey yok. İyi iş çıkardın ama bu defa bambaşka bir kutlama yapmak istiyorum. Zamana meydan okumakla ilgili. İstediğim şey tarihin tozlu sayfalarından çıkmış bir gece. Standart bir gündüz kokteyli olmamalı. Masallardan ilham almamalıyız. Karanlıktan bahsediyorum, mesela Dracula'dan. Zindanlardan, dantellerden ve kömür gibi boyanmış gözlerden. Gerçek olmayan bir şeyi vurgulamak istiyorum." Masanın etrafında dönerken zihnimi onların önündeki dosyalardan birine aktarabilmeyi istedim.

"Neden peki?" diye sordu ekipten biri. "Bu bizim tarzımız değil. Her zaman klasik yaklaşım sergiledik. Basit ama sade olandan ilerledik. Şimdiyse daha grotesk bir sunum üzerinde çalışıyoruz. Fazlasıyla abartıdan ve şaşaadan bahsediyorsun."

"Kesinlikle," diye onayladım onu. "İlgi çekmek ama aynı zamanda dikkat dağıtmak istiyorum. Abartılı olmak. Çünkü bir yalanı anlatmaya çalışıyorum. Bize çok uzak bir dönemin taklidini yapmak. Bu gerçekliğimize atıf olacak." *Olayı kişiselleştirmek gerekirse, benim gerçeğime atıf olacak. Artık kapanan bir devri göstermek istiyorum.*

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi Mera. "Peri masalı istemiyoruz, şık veya zarif değil. Gösterişli ama absürd bir korku hikâyesine ihtiyacımız var."

"Tamamıyla," diye gülümsedim. "Tartışmasız hepimiz Jane Austen'e bayılıyor olsak da bu defa mutlu sonlar değil... Tutku ve ihtiras istiyorum."

"Bunu sevdim," dedi Mera not alırken.

"Ben kararsızım," dedi Ilgar. "Bu bir kuruluş yıldönümü etkinliği, amacına uygun olmalı."

"Sana katılmıyorum." Düşünürken kaşlarımı çattım. "Edebiyatın inine inmek istiyorum. Kitaplar sadece bilgi aldığımız kaynaklar değil, standartlara bağlı olmak zorunda değiliz. Kuralsızlık hayal gücünün mihenk taşıdır ve sanatçıların bazen biraz abartmasında hiçbir sorun yoktur."

"Öyle diyorsan," diye gülümsedi. Hâlâ yanlış bir fikir olduğunu düşündüğüne emindim ama yönetici olduğunuzda bunun bir önemi olmuyordu. Burada yapacağım son iş olacaktı ve gerçekten altına imzamı atmak istiyordum.

"Bu bilgiler ışığında yeni bir çalışma hazırlayalım, sonra yeniden toplanırız. Teşekkür ederim." Masanın üzerindeki eşyalarımı üst üste topladım, herkes çıktıktan sonra kendi odama geçtim ve saati kontrol ettim. Reyna'ya bugün çok yoğun olduğumu, vakit bulursam akşam uğrayacağımı söylediğim hızlı bir mesaj yazdım. Vaha onu kafese tıktığı için çok canı sıkılıyordu ama bir süre koruma altında olması gerektiği konusunda hemfikirdim. Vampirler onun için hiç olmadıkları kadar tehlikeliydi.

Şatodan çıkmak üzere girişe döndüğümde Kont Dracula da içeriye giriyordu.

"Müze müdürü..." diyerek gülümsedi.

"Sidra." Başımı eğip yapmacık bir şekilde gülümseyerek yoluma devam etmeye çalıştım.

"Acelen mi var?"

Duraksadım ve ağır ağır ona döndüm. "Hayır, bir şey mi söyleyecektin?"

Gözlerinden bir duraksama gelip geçti.

"Gitme meselesi yüzünden bana kızıyor musun?"

"Hayır," dedim sakince ama daha çok, ne alakası var, der gibiydim.

"Yemek yedin mi? Birlikte yiyelim."

"Teşekkür ederim ama başkasına söz verdim." Başımla selam verip yoluma devam ettim.

Ama o Luxuria değil.

Git kahrolası mezar taşıyla ye yemeğini.

"Kime söz verdin?" Peşimden geldiğini fark edince arabanın yanında yerimden sıçradım. Tanrım, nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu? Ve her defasında nasıl bu kadar irkiliyordum? Aslında cevap oldukça basitti, hiçbir zaman peşimden geleceğini düşünmüyordum.

"Neden soruyorsun?" Ona dönüp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bugün ayakkabılarım her zamankinden daha rahatsızdı sanki.

"Basit bir merak."

"Vini'yle birlikte yiyeceğim." Şimdi sabah bunu ayarladığım için memnundum. Oysa on dakika öncesine kadar çok yorgun olduğum için ertelemeyi düşünüyordum.

"Sende bir gariplik var..." Gözlerini kısıp bakışlarını üstüme sabitledi. Yağmur yağmaya başlamış olsa da umurunda değildi.

Sıkılmış gibi derin bir nefes aldım. "Kabalık etmek istemem ama senin teklifine balıklama atlamadığım için garip mi oluyorum şimdi de?" Kaşlarımı kaldırıp ondan açıklama beklemeye koyuldum.

"Mesafeni hissedebiliyorum."

"Kasıtlı değil," diyerek temin ettim. "Sadece olması gereken bu. En başından beri bana söylediğin gibi."

"Birden benim haklı olduğuma mı karar verdin?" Çok insancıl bir hareketle kollarını göğsünde birleştirdi.

"Niye soruyorsun? Birden benim haklı olduğuma mı karar verdin?" diyerek aynı soruyu ona yönelttim.

"Belki," dedi çabucak.

"Hayır..." Kelimeyi uzattım. "Haklı olan sendin. Hayatlarımızdan gelip geçmeliyiz. Buna izin vereceğim. Gelip geçmene. Burası..." Başımı kaldırıp kendi etrafımda ağır ağır döndüm. "Bu şato benim için güzel bir maceraydı ama her güzel şeyin bir sonu vardır."

Kitabın kapağını kapatma vakti gelmişti. Bu sayfaların arasında gereğinden uzun oyalanmıştım. Ayrıca hepimiz biliyorduk ki kitaptan pek bir şey anlamamıştım. Sırf onu öğrenebilmek için çok seveceğim diğer birçok kitaba uzanamıyordum. Kişiler de böyle değil miydi? İnsanlar kütüphanelerdeki kitaplardan daha kalabalıktı, bir hikâyeye takılıp nicesini kaçırıyorduk. Oysa belki de en sevdiğim kitap henüz yazılmamıştı bile.

"Ben o kadar emin değilim." Sidra kaşlarını çattı.

"Ben öyleyim," diye güvence verdim. "Sana her zaman açık oldum, şimdi neden birden bunun peşine düştüğünü anlamıyorum ama yine açık olayım..." Ona doğru bir adım attım. "Senden etkilendim Sidra Dekalton... Daha önce kimseden etkilenmediğim kadar. Şuursuzca. Yapmayacağım şeyleri yapacak ve asla yapmayacağım şeyleri yapmak isteyecek kadar... Muhtemelen şimdi beni öpsen..." Bir adım daha yaklaştım, gözleri dudaklarıma doğru kaydı. Benim gözlerim zaten onun dudaklarındaydı. "Sana yine zevkle karşılık veririm ama bunu yapmamayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Sesinde tehlike çanları çalıyordu.

Gülümsedim.

"Çok cömert bir hediyeydi. Ayna için teşekkür ederim. Bana bir şeyi hatırlattı. Yansımaları sadece aynada ya da baktığım su birikintilerinde görmeyi sevdiğimi. Sadece aynadaki yansımanın güzelliğini. Hiç kimse kendisine bakıldığı zaman bir yansıma görülsün istemez." Bir adım geriye çekildim. "Benimle alay mı ediyordun bilmiyorum ama... Senin *bir tanen* ben değilim." Küçük bir çocuk gibi gülüp omuzlarımı kaldırdım.

"Alay etmiyordum," diye karşı çıktı.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Söyleyecek başka bir şeyi olmadığına karar verdiğimde hareketlendim ve arabamın kapısını açtım. "Herkesin kalbi kırılır. Bu ilk kez bana olmuyor, baş ederim merak etme." Arabaya binip motoru çalıştırdım ve geriye doğru yavaşça sürmeye başladım.

"Luzia," diye seslendi. Hafifçe frene basıp camdan ona bakabileceğim kadar uzandım. "Ben nasıl baş edeceğim?" diye hırsla soludu. Gerçek bir merakla bakan opal gözleri ayna kadar yanıltıcıydı.

"Başkalarının kalbini kırarak edemeyeceğin kesin."

Camı kapatıp gaza bastım. Kalbim çok hızlı atıyordu. *Her defasında aynı.* Önce bir olay oluyordu, genelde kalbimin kırılmasına neden olan bir şey.... Sonra sağduyumu karşıma alıp uzun konuşmalar yapıyordum. Ardından en doğrusuna karar veriyordum. Kararımı uygulamak konusunda da fena değildim. Ama sonra karşıma geliyor ve beni altüst edecek yeni bir şey söylüyordu. Dengesizliği ona karşı beklentiler konusunda beni hep yarı yolda bırakıyordu.

Kırık bir kalple yaşayabilirdim ama beklentilerle yaşayamazdım.

Şatodan daha yeni ayrılmıştım, araziden anayola çıkmak için döndüğümde sileceklerin ardındaki varlığını geç fark ettim ve son anda tüm gücümle frene bastım. Araba sarsılarak dizlerinin hemen önünde durdu. El frenini çekip öfkeyle dışarı çıktım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım.

"Kırık kalbim yüzünden senin kalbini mi kırdığımı ima ediyorsun?" Gerçekten sinirli ve kafası karışmış gibi görünüyordu fakat hadi ama... "Kaza yapabilirdim!" diye bağırdım.

"Öyle bir şey söyledikten sonra arkanı dönüp kaçamazsın." Alaycı bir şekilde homurdandı. Yaptığı şeyin farkında olduğunu zannetmiyordum. Kesinlikle düşünmeden hareket etme konusunda üstün bir dengesizliğe sahipti. Ona çarpmamak için direksiyonu kırsaydım karşı yoldan gelen arabaya ya da diğer kenardaki direklere vurabilirdim.

"Delilik bu!" Şaşırmak ve sinirlenmek arasındaki çok ince bir ipin üzerindeydim.

"Cevapsız kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Sidra! Ne yapıyorsun..." diye sordum çünkü gerçekten anlamıyordum.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlayınca bir adım gerileyip arabaya çarptım. Burnundan soluyordu. Yağmur şiddetini artırmıştı, ikimiz de sırılsıklam halde yolun ortasında duruyorduk.

"Kendime yeni bir hayat kuruyorum," dedim sinirle. "Kendine yeni bir müze müdürü bulsan iyi olur. Gerçi birilerinin yerini doldurmak konusunda pek becerikli değilsin ama şansını bir kez daha dene." Ellerimle onu göğsünden iterken tüm sabır kotamı aşmıştım.

Yanımızdan geçenler arabayı yoldan çekmem için uzun uzun kornaya bastı ama umurumda olmadı.

"Uysallık buraya kadardı sanırım," dedi. "Tırnaklarını ne zaman göstermeye başlayacağını merak ediyordum."

"Gerçekler seni tırmalıyorsa, tedavi olman gerekenler listesine yeni bir başlık eklemen gerekiyor."

Bu sefer hırıltılı bir şekilde güldü. Kollarımı iki yanımdan tutup iyice yaklaştı. Yağmur saç tutamlarını daha uzun gösteriyordu, şimdi perçemleri alnından gözlerinin üzerine dökülüyordu.

"Demek tedavi edilmem gerekiyor?"

"Acilen hem de!"

"Herkesi kovarım," dedi beni kendine doğru çekerek. "Eğer gidersen çok sevdiğin iş arkadaşlarının hepsini kovarım."

"Bu beni durdurur mu sanıyorsun?" Gökyüzünde bir şimşek çakmasıyla gülümsemem aynı anda gerçekleşti. "Hepsi donanımlı kişiler, kendilerine yeni iş bulurlar. Aslında bakarsan iyi fikir, ben gittikten sonra en doğrusu buraya kilit vurman olacak çünkü hiç kimse benim yerimi dolduramayacak!"

"Hâlâ müzeden bahsediyoruz değil mi?" Biraz daha eğildi ve buz gibi soluğu yüzümü okşadı. Yağmur damlalarının küçük nokta izleri bıraktığı dudaklarını yaladı. Ardından sadece puslu yol ve o pusun ardından kontrolsüzce yaklaşan arabalar görünüyordu. Ağaçların hoyrat hışırtıları, korna sesleri, araba lastiklerinin ıslak

zemin üzerindeki sürtünmesi, gök gürültüsü bile kalp atışlarımı bastıramıyordu.

"Bırak beni," diye soluksuz kalmış şekilde fısıldadım.

"Neden? Varlığım seni tedirgin mi ediyor?"

Ama Luxuria değil.

Yaşadığım ıstırap omuzlarımı silkerek ondan kurtulmamı sağladı. Geriye doğru yavaş bir adım attım.

"Vampirlerin neden böyle olağanüstü bir güzellikleri olduğunu anlamaya başlıyorum," dedim. Göz kırparak sorgularcasına başını salladı. "Boktan karakterlerini telafi edebilmeleri için."

Arabanın kapısını tekrar açtım, elimi tuttuğum yerden çekip kapıyı daha sertçe kapattı.

"Daha yakından bak telafi edebilecekse, bana arkanı dönme."

Ona baktım. Yağmur, çamur, arabalar ya da geçmişin hayaletleri bana hiçbir şey yapamazdı ama o serinkanlı siyah gözler yapabilirdi. Gözleri yıllar önce okunmuş bir kitabı açıp altı çizili cümleyi ve o cümlenin acısını tekrar hatırlatır gibiydi. Kötü hatıralar anıtına benziyorlardı. Belki de bilincim onu taşıyamıyordu.

Belimden tutup beni kendine doğru çekti. Nefesim bir yerde tıkanıp kalmıştı.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

"Luxuria ol o zaman..." dedi neredeyse çaresiz bir tonda. "Luxuria ol, nefret edeyim yine senden."

"Bırak beni!" dedim daha hiddetle, bu defa onu itmiştim. Yağmurun altında geriye çekildi. Arabanın kapısını açtım ve sırılsıklam kıyafetlerimle kendimi içeriye attım. Emniyet kemeri ya da kapıyı kapatmak umurumda değildi. Titreyen ellerim umurumda değildi. Karşıdan bir arabanın gelip gelmediği önemli değildi. Sadece gaza bastım ve uzaklaşmak istedim.

Sidra Dekalton'dan uzak durmalıyım.

Luxuria'dan kurtulmalıyım.

Kısa sürede ulaştığım hız kapının kendiliğinden çarpmasına ve yerimden sıçramama, neredeyse yine kaza yapmama neden oluyordu. Ayağımı frene bastım ve ağlayabildiğim kadar, her şeyi

akıtarak, kendimi tutmadan, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Göğsüme kuvvetli bir ağrı saplandığında iki büklüm olup haykırmaya başladım. Acı bütün bedenimi kaskatı edene kadar bastırdı. Kemiklerim hareket etmeye başlayarak kalbimi sıkıştırıyordu. Derin derin soluklar almaya çalıştım. Bilincimi kaybetmemek için direniyordum. Bir lastik beni kendine doğru çekiyor, bilinçaltıma hücum ediyordu. Başım öyle şiddetli zonkluyordu ki neredeyse ağır bir darbe aldığımı sanıyordum. Kendimi bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Koşmaktan nefesim tıkanmıştı sanki. Korku ve acı aynı anda ruhumu ele geçiriyordu. Kendimi çaresizlikten bayılacakmış gibi hissediyordum. Nihayet çınlama sona erdiğinde aradan günler geçmiş gibiydi.

Kendimi zorlayarak torpidoya uzandım ve kutudan iki tane ağrı kesici alıp susuz şekilde yuttum. Her şeyle birlikte haplar da içimdeki bir yere oturmuştu. Elimle tekrar tekrar göğsüme vurdum, kursağımda kalan her şey oradan geçip gitsin diye kendimi yumrukladım.

O kadar bitkin hissediyordum ki arabayı kahrolası kasabadan çıkmak için sürmeye hazırdım. Eşyalar kimin umurundaydı? Daha sonra Reyna benim için gönderirdi. Ona veda etmeden gittiğimi öğrenip sinir krizi geçirdikten hemen sonra. Burada bir gün daha kalamazdım. Burada bir gece daha kalamazdım.

Vini'nin çalıştığı yere geldiğimde arabadan inmeden bir süre bekledim. Nefesimin kontrolünü yeniden elime almaya çalışıyordum. Bana bunu söylediğine inanamıyordum. *Luxuria ol*, dediğine inanamıyordum. Bu nasıl bir çıkmazdı? Nasıl bir çaresizlikti? Onun için üzülmeme neden olacak kadar derin bir saplantıydı.

Arabadan inip temiz havayı içime çektim. Ofise girdiğimde gri bulutlar kasabayı ele geçirmişti. Koridordan ilerleyip Vini'nin ofisine yürüdüm. Camekândan göz atınca onun hâlâ masasının başında olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeriye girdim.

"Luzia..." Başını kaldırıp ayağa kalktı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu ve bunun nedense benimle ilgili olduğunu düşündüm.

"Affedersin," dedim çekimser şekilde. "Yemek için geç olduğunu biliyorum ama konuşmak istedim." Bunu yapıyordum çünkü kararlılığımı korumaya ihtiyacım vardı. Bunun çok iyi bir plan olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Vini her zaman bunu başarıyordu. Onun heyecanı ve Mısır'ın çok güzel olacağına dair inancı beni motive ediyordu.

"Otursana." Sesi de yüzü gibi yorgundu. "Konuşmamız gerekiyor." Gömleğinin manşetlerini dirseklerine kadar kıvırdı, kravatını çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Hareketleri her şeyi anlatıyordu. Ellerini birbirine kenetleyip masanın üzerine yasladı. Alnında kaygı dolu çizgiler oluşmuş, kaşlarının birbirine olan mesafesi azalmıştı. *Kötü haber uyarıcıları...*

"Doğrudan söyle." Bugün duyacağım herhangi bir şeyin artık bana etki edebileceğini sanmıyordum.

"Hâlâ birileriyle konuşabileceğime inanıyorum," derken bakışlarını yere kaçırdı. Vücut dili ağzından daha çok şey söylüyordu. "Biraz önce bir telefon geldi. Programda bir değişiklik yapamayacağımızı, ilk haline sadık kalmamızı istediler."

"Bu ne demek?" Ne demek olduğunu anlamıştım. Benimki evrene karşı yöneltilmiş bir soruydu. *Bu ne demek Luzia...*

"Sadece benimle devam etmek istiyorlar. Bir kişiye daha yer yokmuş."

Kalbim köküne iğne saplanıyormuş gibi kasıldı. Panik akın akın üzerime geliyordu. Kaçış planım baltalanmıştı, işte bu anlama geliyordu.

"Birdenbire ne oldu anlamadım," dedi. "Yarın direktörle görüşüp çözmeye çalışacağım. Bu saçmalık..."

"Hayır." Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bunu yapma lütfen, benim yüzümden işinin aksamasını istemem."

Ben birdenbire ne olduğunu gayet iyi anlamıştım.

"Bunun için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum, son âna kadar onlar da heyecanlıydı. Katılacağın için çok memnunlardı.

Ne olduğunu gerçekten anlamıyorum." Sinirle koltuğunda döndü, anlamadığı aşikârdı.

"Her şeyi yeniden planlayacak vaktim var," dedim kararlılıkla. "Zaten daha önce ailemi görmek ve onlarla vakit geçirmek istiyordum. Biraz zaman verip neler olduğuna bakalım."

Kafamın içinde sürekli cam kırılma sesleri yankılanıyordu.

"Bunun peşini bırakmayacağım," dedi Vini.

"Çok teşekkür ederim ama lütfen benim için işlerini zorlaştırma. Ben iyiyim." Saatimi kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Sen gitmeden önce yeniden bir yemek planlayalım. Haber verirsin."

"Tabii ki," dedi beni yollamak için ayağa kalktığında. "Görüşürüz, yollara dikkat et."

Yavaş yavaş yürüdüm. Koridoru geçtim. Kapıdan temiz havaya çıkmak için hevesliydim. Çığlık atmak, haykırmak istiyordum. Birisi gitmeme engel olmaya çalışıyordu ve aklıma kahrolası tek bir isim geliyordu. Öfke içimde öyle hızlı yükseldi ki arabaya doğru koşmaya başladım. Motoru çalıştırıp gaza bastıkça bastım. Bunu yaptığına inanamıyordum. Beni bu şekilde engellemeye çalıştığına inanamıyordum. Bu kadar bencil olabileceğine inanamıyordum. Gerçekten istemiştim. O işi gerçekten istemiştim. Bu şekilde bana engel olabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Çalan telefonu meşgule atmama rağmen Reyna bir kez daha aradı. Üçüncüsünde açıp arabanın içinde hoparlöre bağlanmasını bekledim.

"Luzia?" diye hararetle soludu. "Neredesin? Tek başına mısın?"

"Bir sorun mu var?"

"Acele et," dedi nefes nefese. "Vaha beni apar topar eve getirdi. Bazı gruplar sokaklara dağıldı ve dışarıda olman çok tehlikeli."

"Gidiyorum," dedim. Şu anda vampirler biraz bile umurumda değildi. Umurumda olan tek bir vampir vardı ve gerçekten onu öldürmek için istek duyuyordum.

"Tam olarak neredesin?"

"Vini'nin oradan çıktım, dönüş yolundayım."

"Vaha duydun mu?" diye sordu. "Hızlı ol Lu," diyerek bana geri döndü. "Gidince beni ara."

Bir işe yarayacakmış gibi kapıları kilitledim. Cadde boştu ama karşı yoldan belli aralıklarla arabalar gelip geçiyordu. Gözlerim etrafı taradı ve tehlikenin geleceği ânı kollamaya başladım. Gerçekten aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Elimi göğsüme bastırdım. Ağrı devam ediyordu, sancılar durup durup yokluyordu ve ben gerçekten dayanamayacakmışım gibi hissediyordum.

Uzak durmak istiyordum. Sadece uzak durmak istiyordum. Vampirlerden uzak durmak istiyordum. Sidra Dekalton'dan uzak durmak istiyordum.

Kalbimin ikiye bölündüğünü ya da birinin uzanıp onu yerinden çıkardığını sandım. Tüm gücümle frene yüklendim. Araba süratle yolda kaydı, lastikler durmak için can çekişirken ellerim direksiyonu sıkı sıkı kavrıyordu. Görüşüm hipnoz olmuşum gibi bulanıklaştı, yol dairesel bir şekilde dönüyordu.

Her şey karardı, zihnim bir anlığına kapandı.

Kız koşuyordu. Elbisesinin eteklerini kaldırmaya çalışarak var gücüyle koşuyordu. Nereye yetişmeye çalıştığını bilmiyordum. Başını çevirince başlığının altındaki yüzünü gördüm. Tıpkı benim yansımamdı. Bakışlarında korku ve acı vardı. Birbirine bastırdığı dudaklarında kaygılı bir hiddet vardı. Ağaçların arasından çıkıp kendini toprak yola attı. Geldiklerini biliyordu, onların önüne geçmek için acelesi vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasından gelen başka bir kadın. Ona göre daha büyük görünüyordu. Dinç değildi, yetişmekte ve konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Engel olmalıyım," dedi kız sadece. Atlılar durmak için hamlelerini yaptılar. Hayvanlar bu ani tepkiyle şahlanarak kişnedi. Sesleri kulağımda çınlıyordu. Kar yağıyordu ama her yerde çam iğnelerinin izleri ve çam sakızının yoğun kokusu vardı.

"Burada ne yapıyorsun Luxuria?" En önde olan genç adam kaşlarını çattı. Bir eli atın eyerini, diğer eli ağırlığı belli olan bir kılıcı tutuyordu. Atı sakinleştirmek için kendi etrafında bir tur döndü. Kız başlığını indirip ona gülümsedi.

"Yanlış tarafa gidiyorsunuz."

"Vampiri bulduk!" dedi genç adam. "Önümüzden çekil, acelemiz var." Elindeki kılıcı çekilmesi için boşlukta salladı. Kızın yüzündeki tüm ifadeler kaybolmuştu.

"Bir vampir mi?" dedi alaycılıkla. "Bunun için mi bu hengâme?" Diğer adamlara baktı. Kızın küçümseyici bakışları birbirlerini sorgulamalarına neden oldu.

"Ne diyeceksen söyle Luxuria!"

"Sidra Dekalton benim," dedi kız çenesini yukarı kaldırıp.

"Çekil Luxuria. Buna engel olamazsın, bu av benim."

"Olurum." Kendinden emindi. "Babanı sevindirmek ister misin? Atını batıya çevir, mağaralara kadar rüzgârı arkana al. Becerebileceksen eğer bütün vampirler orada toplandı. Bir kişi değil, onlarcasından bahsediyorum."

"Nereden biliyorsun?" Adam önce diğerlerine baktı, hepsinin gözleri parlamıştı.

"Ahmak..." dedi kız ona doğru sırıtıp. Genç adam hiddetlenmişti. "Nereden bildiğimi sanıyorsun? Sidra Dekalton'dan."

"Emin misin?" dedi arkadakilerden biri. Kız ona doğru kaşlarını çatıp sesini yükseltti. "Sen beni ne zamandan beri sorguluyorsun?" En öndeki adam soruyu sorana ters ters baktı.

"Sidra daha önemli," dedi arkadan bir başkası. "Sidra hepsine bedel."

"Güneş batmak üzere," dedi kız. "Mağarada hepsi uykudayken tek şansınız var."

"Avının tadını çıkar Luxuria," diyen genç adam memnuniyetle gülümsedi. Yanındakilere başıyla işaret verip atını çevirdi. Hepsi birlikte ters yöne doğru yola koyuldular. Gecenin sırtında kız tek başına kaldı. Atlıların ardından yüzündeki ifade yine tamamen değişti. Artık endişeli görünüyordu. Gözlerini kapatıp uzun süre soğuğun altında kaldı.

Soğuk. Birden işledi kemiklerime. Sonra kar tanelerini gördüm.

Atların nal izleri topaklanmış kar birikintisinin üzerinde siyah lekeler bırakmıştı.

"Birini kurtarmak için hepsini ele verdin," dedi ağaçların arasında saklanan diğer kadın. "Onları gammazladın, uykularında katledilecekler. Bu soykırım Luxuria... Herkes orada demiştin."

Kız gözlerini açtı. Acı çekiyordu ama pişman hissetmiyordu. Kollarını etrafına doladı. Saatler sonra kar durmuş olsa da arkasında buz çağı bırakmıştı. Havada kokusunu alabiliyordu. Sadece soğuğun keskin kokusu değil, dağların ardından yükselen kara dumanı da içine çekiyordu. Çenesi kasılana kadar ölümü seyretti. Yanık et kokusu kusmak istemesine neden oldu. Çok ama çok üşüyordu.

Ciğerlerimden su taşmış gibi soluk alarak kendime geldim.

Yolun ortasında olmamın sebebini anlamaya çalışırken gözlerimi aralamayı deniyordum. Etrafımda duruyor olmaları kendime gelişimi kolaylaştırmamıştı. Araba sadece birkaç adım ileride kapısı açık şekilde duruyordu. Ellerim boştu, sımsıkı yumruklar halindeydi. Kendim çıktığımı hatırlamıyordum. Kendi başıma çıktığımı da sanmıyordum.

"Onu bir yerden tanıyorum," dedi biri. *Vampirler.* Çemberlerinin ortasındaydım. Karanlığın içinde yarım yamalak beşe kadar saydım. Reyna'nın telefonu. Beni uyarmıştı. *Saldırıyorlar. Beş vampir. Üçü erkek ikisi kadın. Ona ihanet etmemiş. Onu kurtarmış...*

"Restorancı kızın arkadaşı," dedi başkası. *Ona ihanet etmemiş. Onu kurtarmış.* "Bu güzel bir ders olacak."

Ona ihanet etmemiş. Onu kurtarmak için yapmış. Luxuria soykırıma neden olmuş. Sidra'yı kurtarmak için. Bir kişinin hayatı için onlarcası... Pişman değildi. Acı çekiyordu belki ama pişman değildi. Tereddüt etmedi.

"Bu nasıl bir sevgi..." diye sayıkladım. "Bu nasıl bir bağ..."

"Ne diyor bu?" Birisi omzumdan itti. Sendeledim ama gözüm onu görmüyordu.

Bana yeniden ihanet edecek misin?

Onları gammazladın.

Büyük bir vampir topluluğunu yok etti.

Soykırım.

İhaneti buydu. Sidra'dan bilgi almıştı, bilgiyi diğer avcılara satmış olmalıydı.

Bilmiyor olmalıydı... Neden yaptığını bilmiyor olmalıydı... İhanet ettiğini düşünüyordu ama aslında kız onun hayatını kurtarıyordu...

"Burada eğleniyor musunuz çocuklar?" Sesini duyduğum an bilincim tepki verdi. Ona doğru döndüm. Ağaçların arasından çıkıp geldi.

"Yetmez ama evet..." dedi vampirlerden biri etrafımda dönerek.

"Yazık," dedi Sidra telaşsız adımlarla yaklaşmaya devam ederken. "Partileri bölmeyi hep sevmişimdir." Onlara doğru uyarıcı şekilde gülümsedi. "Ama ağzım sulandı... Anlıyorsunuz ya."

Vampirler aynı anda hizaya girerek etrafımdan çekildi ve beni ona bırakma nezaketini gösterdi. Belki de bu bir emirdi. Bilmiyordum. Anlamıyordum. Önemsemiyordum. Sadece onu düşünüyordum. Gözlerine baktım ama orada sadece bir oyun vardı. Rolünü oynuyordu. Yanıma gelene kadar yaklaştı. Nihayet bakışları benimkilerle buluştu. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, boynuma kolayca ulaşabilmek için başımı yana yatırdı ve bu defa o kadar nazik olmadan dişlerini boynuma geçirdi. Nefesim boğazımda takılı kalmıştı. Üşüme hissi şimdi daha yoğundu. Başparmağı saçlarımın altından tenimi okşayana kadar irkildiğimi anlamamıştım. Kanımı içmiyordu, dişlerini belli belirsiz hissediyordum ama yaptığı şey diğerlerinin dağılmasına yeterli olmuştu. Beni değilse de onları ikna etmiş ve hiç zorlanmamıştı.

Geri çekildiğinde dişlerinin tenime battığını küçük bir ısırık gibi hissettim. Doğrulup dolunay ışığının altında yüzüme baktı. Başparmağı boynumdaki yeni izin üzerinde dolaştı, yavaşça sildi ve dudaklarına götürdü.

"İyi misin?"

Onu öldürürken, kalbine bir hançer saplarken seni korumaya çalıştığını biliyor muydun...

İçten içe yanıtı biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama biliyordum. Sidra'nın bilmediği bir şey vardı. Bilse olan her şeyi değiştirecek bir şey. Luxuria neden ona söylememişti? Vakti mi olmamıştı? Bile bile intihara mı sürüklemişti kendini? Belki de onca kıyımdan sonra vicdanını bu şekilde susturabilmişti...

"Luzia..." diye elmacıkkemiğime dokundu. "İyi görünmüyorsun."

"Soğuk." Dudaklarımdan dökülen tek kelime buydu ama bana kalırsa harflere bölünmüştü. Anlaması bile mucizeydi.

Üzerindeki ceketi çıkarıp dikkatlice omuzuma bıraktı. Etrafı gözetleyip elini belimin etrafına sararak beni arabaya yönlendirdi. Koltuğa oturdum, kapıyı üzerime kapattığında koltuğa başımı yasladım. Diğer taraftan sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı, ısıtıcıyı kurcaladığını duydum, çok geçmeden sıcak hava akımı çıplak tenime vurmaya başladı.

Ondan çektiği bütün acıyı alabilirdim. Bunu söyleyip ona Luxuria'yı affetmesi için bir şans, büyük bir şans verebilirdim.

Uzanıp elimi tuttu. "Luzia neyin var? Berbat görünüyorsun. Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hayır." Elini sıktım ve geri çekmesine izin vermedim.

Luxuria'dan nefret etmezse geriye ne kalacaktı peki... Pişmanlık. Ona dair büyük bir pişmanlık hissedecekti. Yüzyıllar içinde onu affedememişti ama şimdi bu gerçeği öğrenirse kendisini de affedemeyecekti. Nefreti dinerse özlemi ağır basacaktı. *Katlanılmaz bir ıstırap...* Belki de kendisini yeniden uyutacaktı.

"Buradayım," dedi. "Güvendesin." Parmaklarını sıktığımı o konuşunca fark ettim. Kendi eklemlerimi ağrıtacak kadar sıkıyordum. Başparmağını avucumun içinden kurtarıp elimin üzerini okşamaya başladı. Kendimden nefret ederek bu hissin ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

Söylersem onu kaybederdim. Söylersem onu tamamen kaybederdim. Elimi kendime doğru çektim. Ne yapıyordum... ne yapıyordum ben? Aklımı kaçırıyordum. Ona kızgındım. Ona kızgın olmalıydım. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Kendimi korumak zorundaydım. Sadece kendimi düşünmek zorundaydım. Bunların beni yutmasına izin veremezdim. Sebebi bilinçaltım olmalıydı. Ne olduğunun bir önemi yoktu. Bu benim meselem değildi. Bunların hiçbiri benimle ilgili değildi.

Sesler içimde bin parçaya bölündü.

Ona söyle. Ona söyleme. Söylersen elindeki tek şeyi de kaybedeceksin. Ondan nefret etmeyi bırakırsa geriye bir şey kalmayacak. Bana dair hiçbir şey. Farkımız kalmayacak. Söylersem onun için özlem, yaptıkları için pişmanlık duymaya başlayacak. Söylersem onun için acı çekmeye başlaya-

cak. Bu neyi değiştirir ki? Olanları değiştirmez. Hiçbir şeye engel olmaz. Sadece daha büyür. Luxuria içinde daha da büyür. Bana hiç yer kalmaz.

Üzgünüm Luxuria... Üzgünüm ama bu senin meselen. Belki kafamın içine girmeye çalışıyorsun. Belki bu yaşam senin masumiyetini kanıtlamak için bir fırsattı. Ama bu senin meselen ve ben hayatımda bir kez olsun bencil olmak istiyorum.

Araba şatonun önünde durduğunda aceleyle kapıyı açıp kendimi dışarıya attım. Buradan dönüş yoktu. Buradan dönüşüm yoktu. Gitmekten başka seçeneğim yoktu. Şatonun kapısını itip var gücümle kendimi merdivenlere attığımda, "Biraz durur musun?" diye dikildi karşıma.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İzin ver. Odama gitmek istiyorum." Yanından geçmeye çalıştım ama kapıyla arama girdi.

"Luzia anlamıyorum. Neler oluyor? İyi görünmüyorsun."

"İyi görünmemeliyim zaten. İyi değilim. Hiçbir şey iyi değil." Kollarımdan tuttu, neredeyse endişeli görünüyordu. "Konuş benimle," dedi. "Lütfen."

"Lütfen," derken neredeyse ağlamak üzereydim. "Yalnız kalmak istiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Lütfen izin ver geçeyim." Gözlerimde yaşlar birikti. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ne aklımdan geçenleri ne söylediklerimi ne de söylemem gerekenleri. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. Bir süre daha gözleri yüzümde dolaştı ama ne kadar kötü göründüğümü tahmin edebiliyordum.

Kollarını geri çekerken, "Reyna'yı getirmemi ya da seni ona götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sadece yalnız kalmalıyım. Lütfen ona bir şey söyleme. Sadece dinlenmek istiyorum." Elimle gözyaşlarımı silmeye çalıştım. Ağır ağır başını salladı. Kapıyı açıp içeriye girdim, o tarafa bakmadan kapıyı kapattım, sırtımı yasladım ve kayıp dizlerimin üzerine çöktüm.

Çam sakızının kokusu ve kar soğuğu üzerime yapışmıştı. Kollarımı etrafıma sardım, yüzleşmeyi denedim ama bir kuyunun içine doğru karşı koyamadığım bir güçle çekiliyordum. Bunun

ne karşısında ne de yanında durabiliyordum. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yapmaya karar verdim. Arkamı dönecektim. Beni duymasını, görmesini ya da engel olmasını istemiyordum. Yatağımın üzerine uzanıp biraz beklemeye koyuldum. Telefonumu alıp Reyna'ya iyi olduğuma dair bir mesaj yazdım. Onunla yarın konuşacaktım. Şimdi konuşursam fikrim değişebilirdi ama değişmesini istemiyordum. Sadece bitmesini istiyordum. Hepsini geride bırakmak istiyordum. Her şeyi arkamda bırakmak istiyordum.

Uzak durmalıydım. Vampirlerden uzak durmalıydım. Sidra Dekalton'dan uzak durmalıydım.

"Yıldızlara iki şekilde bakabilirsin: Ya oldukları şekilde ya da olmasını dilediğimiz şekilde."
Carl Sagan

27

Kitap Karakterleri

Dinleme ihtimaline karşı, ağlamamak için kendimi zorladım, telefonumdan rastgele bir film seçip sesini olabildiğince açtım. Filmin sonuna geldiğimde gözlerim ağrıdan yanıyordu. Bu kez müzik listesini oynatmaya başladım, müzik odanın içini doldurduğunda ayaklanıp topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum. Yerine kalın tabanlı spor ayakkabılarımı geçirdim. Küçük bavula acil ihtiyaçlarımı yavaş yavaş toparlamaya başladım. *Sadece birkaç parça eşya. Birkaç parça makyaj malzemesi. İhtiyacım olan elektronik şeyler.* Bilgisayarımı kılıfına yerleştirip pasaportumu kol çantamın içine attım. Kimliğimi, nakit paramı ve banka kartlarımı kontrol ettim. En yakın havaalanına kadar arabayla gidebilirdim, sonra bulduğum en yakın saatte her neresi varsa oraya bilet alacaktım.

Kapıyı dikkatlice açtım, arkamdan kapatmak için risk almadım, küçük bir aralık kalana kadar çektim sadece. Merdivenlerden inerken çok ama çok yavaş hareket ediyordum. Komikti çünkü burada bile olmayabilirdi, önemsemeyebilirdi ya da çok meraklıysam defolup gitmemi söyleyebilirdi. İşte kaçtığım şey bunların hepsiydi. Koca bir belirsizlik yumağıydı.

Uzak durmalıydım. Sadece uzak durmalıydım.

Vampirlerden uzak durmalıydım. Sidra Dekalton'dan uzak durmalıydım. Luxuria'yı unutmalıydım.

Son basamağı indiğimde şiddetini artıran yağmur pencereleri adeta dövüyordu. Araba kullanmak için doğru zaman olmadığına şüphe yoktu. Gökyüzünü ikiye ayıracak kadar şiddetli bir şimşek çaktı, pencerenin hemen önüne düşen yıldırım birkaç saniyeliğine içeriyi göz kamaştıracak şekilde aydınlattı. Neredeyse bir patlama olmuş gibi irkilmeme neden olmuştu. Biraz sonra bir çıtırdama, kapının diğer tarafından bir ses duydum... Kapı kırılırcasına açıldı. Hava akımı içeriye öyle kuvvetle çarptı ki geriye savrulmamak için bavulu bırakıp tırabzanlara tutunmak zorunda kaldım. Kapının başka bir gürültüyle kapandığını duyduğumda başımı kaldırıp girişe baktım.

Devasa gölgeleri içeriyi dolduran iki kişiyi görüp nefesimi tuttum. Birisi tehlikeyi haber verircesine bir adım öne çıkmıştı. Gölgesi önüne düşüyordu, geceden daha karanlıktı. Gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Boyu çok uzundu, siyahlara bürünmüştü ve saçlarındaki yağmur damlalarını başını sallayarak üzerinden atmaya çalışıyordu. Gözleri benim gözlerimi bulduğunda tamamen afalladım. Alev alev bakan mavi gözler bir kedininkini anımsatıyordu. Gördüğüm en güzel şey olabilirdi... Kusursuz yüz hatları kalbi olan her insanın hayatını tehlikeye sokabilirdi. Enerjisi buram buram üzerinize saldırıyordu. Omuzlarını geriye doğru hareket ettirip parmaklarını kuzgun kadar siyah saçlarının arasında dolaştırdı.

"Yağmuru kontrol etmeyi tam olarak ne zaman becereceksin su baloncuğu?" diye haylazca mırıldandı.

"Birazcık sudan korktun mu?" diyerek omuz silken kız onun önüne çıktı. Adam kıza öyle bir gülümsedi ki Güneş ve Dünya, Ay ve Jüpiter kadrajımdaydı sanki. Gökyüzünü değil de tüm galaksiyi onun yüzünde görüyormuş gibi bakıyordu.

"Burası özel bir mülk," diye zorlukla mırıldandım. "İzinsiz giremezsiniz."

İkisinin de bakışları bana döndü. Kızın gözlerini o zaman fark ettim. Siyah saçları omuzlarından aşağı uzanıyordu. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Ama gözleri... Neredeyse ikisi de birbirinin

aynısı olan gözlere sahipti. Kaşlarını çattığında bir an korkmam gereken kişinin o olduğunu düşündüm.

"Luxuria..." dedi adam mümkün değilmiş gibi.

Ah, çok güzel. Bir tane daha mı...

"Sidra!" diye bağırdım bıkkın bir sinirle. Gözlerimi onlardan ayırmadığım için adamın duyduğu isimle birlikte neredeyse şaşırdığını fark ettim.

"Buradayım bir tanem." Yerimden sıçradım. Arkamı dönüp ona baktığımda benden birkaç basamak yukarıda duruyordu. Kedi gözlü adamla restleşirken tarihin en eski vampiri bu defa kesinlikle şok geçiriyordu.

"Sanırım yine beni öldürmek isteyen misafirlerin var, onlara beni öldüremeyeceklerini söyler misin? Bununla uğraşamam, bu gece olmaz." Ellerimi kaskatı kesilmiş boynuma götürdüm.

"Aslına bakarsan öldürebilir..." dedi Sidra. Gözlerimi kırpıştırarak onun baktığı kedi gözlüye döndüm. Adam duyduğu şeyle birlikte gülümsedi, ben gülümsemesinin de tıpkı bir kedininki gibi olduğunu fark ettim.

"Senden daha güçlü vampirlerin karşımda dikildiğini söyleme," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Yeniden onlara baktım, insan olamayacak kadar güzellerdi. Özellikle de adam... Geceden daha siyahtı ama gece yarısının tüm güzelliği onun suratındaydı. Bir an için neredeyse ikisinin de parladığını sandım.

"Vampir değiller," dedi Sidra.

"Vampir mi?" dedi kız kollarını göğsünde bağlayıp. "İğrenç. Yemeye düşkünüm ama insan kanına kadar düşmedim."

"Lord." Sidra gözlerini adamdan ayırmıyordu.

"Vampir," dedi kedi gözlü sırıtarak.

Sidra başını iki yana sallayıp güldü. Gerçekten bu zamana kadar ondan hiç duymadığım kadar içten bir şekilde gülüp onlara doğru yürüdü. Erkeklere özgü dostane bir tavırla birbirlerine sarıldılar.

"Bu aralar ne çok iblis uğruyor buralara," dedi geri çekildiğinde.

"Burada olacağını düşünmüyordum," dedi adam karşılık olarak. Yanındaki kıza döndü ki ona bakmadan bir saniye bile geçiremezmiş gibi görünüyordu.

"Vampir mi?" dedi kız göz devirerek. "Şeytanın arkadaş grubundan ne bekliyordum ki?" Adam güldü ve onu omuzlarından tutup yanına çekti. "Nova," dedi. "En eski dostlarımdan biriyle tanış. Sidra Dekalton."

Sidra kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Nihayet, ha?"

"Nihayet," dedi adam hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kız elini uzattı. "Kanımı içmeyi düşünürsen seni boğarım, uyarmadı deme." Kedi gözlü adam, "Yapar," diye başını salladı.

"Bir alfin kanına karşı koymak hiç de kolay değil," dedi Sidra.

Alfin mi... Gözlerimi birkaç kez kırpmak ve derin soluklar almak zorunda kaldım. Onlar hakkında yazılar okumuştum, kütüphanenin kurgusal roman kısmında. Çok eskiye dayanan efsanelerde varlıklarından bahsediliyordu. Benimle dalga geçiyor olmalılardı...

"Nova..."" Sidra onun elini sıktı. "Seni ne kadar uzun süre boyunca dinlediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Kulaklarımı kesmeyi düşlediğim bir andı."

Nova kedi gözlü adama, benim asla anlamayacağım bir duyguyla bakarken kıkırdadı. Kedi gözlü ise o masmavi gözlerini devirdi.

"Daren abartılar lordudur..."

"Evet," dedi adam. Sanırım ismi Daren'di. "Ne umduk ne bulduk."

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Sidra.

"Uzun hikâye," dedi Daren. Onların yanından ayrılırken, "Farklı bir boyut ama her şey aynı görünüyor," dedi kız. Çok rahat bir şekilde etrafta dolaşıyordu, etraftaki kapıları açıp ardına bakıyordu. *Müthiş bir özgüven.* Ben hâlâ durduğum yerden bir milim bile kımıldamamıştım.

"İsmim Nova. Seni korkutmak istemezdim ama seni öldürmek gibi bir düşüncemiz yok. Tabii bu yapamayacağımız anlamına gelmez." Elini bana uzattı. "Daren seni tanıyor ama sen onu tanımıyorsun?" *Sorgulayıcı bir cümle.*

Kendimi toparlayıp elini sıktım, ılık ve yumuşaktı. "Luzia," dedim zorlukla. "Sanırım bundan çok uzun zaman önce yaşamış başka bir versiyonumu tanıyor. Ben o değilim."

** *Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik* serisine selam. (y.n.)

"Reankarne mi oldun?" Zaten iri olan gözleri kocaman açıldı. *Deli maviler...* "Biliyor musun, ben de çok uzun bir zaman bir yıldızın içinde uyuyordum... tekrar doğana kadar."

"Nova..." diye uyardı kedi gözlü.

"Buraya da Nuh'un gemisiyle geldik deyin de tam olsun," diye sayıkladım. İnanamıyordum. Kitap karakterleriydi, alfinler bir efsaneydi. Kurgusal romandı. *Lord mu?*

"Onlar benim atalarımdı," dedi kız gururla. "Büyük tufan... dünyayı yerle bir ettiler ama haklılardı, lütfen onları yargılama. Lordlar bazen böyle şeyler yapmak zorunda kalıyor." Havadan sudan konuşuyormuş gibi omuz silkip duvardaki tabloları incelemeye koyuldu.

"Lordun biraz ileriye gitmiş sanki."

"Lordum hakkında öyle söyleme lütfen," diye uyardı.

"Affedersin," dedim sinirim bozularak. "Sevgilin falan mıydı?"

"Luxuria'yı şimdiden özledim," dedi kedi gözlü adam. Ona ters ters baktım ama o da bana aynı şekilde bakıyordu.

"Ona aldırma," dedi kız. "Ateş Krallığı'nda yetişmiş, her zaman biraz hararetlidir."

Sidra sadece gülümseyerek olup biteni ve tepkilerimi seyrediyordu. Kedi gözlü bizim tarafımıza doğru yürümeye başlayıp ona zarar verecekmişim gibi kızı geriye çekti. Sonra gözlerini üstüme dikti, zihnimin ötesini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Bir şey duraksamasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Geri dönüp Sidra'ya baktı, bir şey hakkında emin olmaya çalışıyordu sanki.

"Luxuria değil," dedi Sidra. Bunu söylerken ilk kez gerilmişti, o kadar ki kollarını yine göğsünde birbirine kenetlemişti. Bunu nispeten rahatsız hissettiği anlarda yaptığını fark ediyordum.

"Zihnine ne yapıyorsun?" diye sordu kedi gözlü. Sidra kaşlarını çattı. "Elbette hiçbir şey."

"Zihni kurcalanmış." Kedi gözleri yeniden beni buldu. Varlığı çok tuhaf hissettiriyordu. Bu kadar güzel görünüp bu kadar ürkütücü olmak akıl kârı değildi. Sidra gerilerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Zihnime ne olmuş?" Elim refleksle başıma gitti.

"Sana ait olmayan şeyler var aklında," dedi adam. "Biri kafanın içine bir şey bırakmış. Zihnin güvenli değil." Bana bakarken temkinliydi. Sert yüz hatları kalemle çizilmiş gibi belirginleşiyordu.

"Ne?" dedim. "Kim?"

"Onu da vampir bulsun." Birden tekrar güldü.

Sidra karşılık olarak, "Düzelt," dedi sertçe.

"Sakin ol sert çocuk," dedi kedi gözlü. "Oynarsam daha kötü hale getiririm."

"Ne olmuş?" diye üsteledi Sidra.

"Ona ait olmayan bir şey var zihninde, içi çok yoğun. Sıradan bir insan zihni karmaşıktır ama onunki aynı anda birçok insanın zihni gibi, kördüğüm olmuş kablolar yığını."

"Ben de delirmeye başladığımı düşünüyordum," diye mırıldandım.

"Delirmek abartılıyor," dedi Nova duvardaki tabloyu seyrederken aniden bize dönerek.

Doğru, diye geçirdim içimden. Artık hiçbir şeye şaşırmamalıydım. Biraz daha ayaküstü sohbet ettiğimizde gerçekten alfin olduklarını ve paralel boyutların birinden çok önemli bir şey için geldiklerini öğrendim. Ne olduğunu anlamadığım şifreli konuşmalara Sidra benim gibi yabancı kalmamıştı. Ayrıca kızın pencereye yanaşıp yağmuru kontrol ettiğini gördüğümde soğuk ve alkollü bir şeyler içmeye ihtiyaç duymuştum. Nezaketen içecek bir şey isteyip istemediklerini sormuş bulundum ve kız aç olduğunu söyledi. Gecenin bir vakti elimde bavulla her şeyden kaçmak üzereyken mutfağa inip yemek hazırlamaya çalışmamın nedeni buydu.

Mikrodalgaya hazır yemek paketlerinden koydum, Nova'yla ayak uydurabildiğim kadar sohbet ederken kedi gözlü aşağıya indi ve beklenmedik şekilde yemek hazırlamama yardım etmeye koyuldu. *Bir lord ama şimdi domates doğruyor...* Daha ne görecektim?

"Demek Luzia..." dedi kelimeyi uzatarak.

"Luxuria olmamam herkesi hayal kırıklığına uğratıyor." Garip olan tek şey buymuş gibi burun kıvırdım.

"Alınma," dedi güçlü bir tonla. "Luxuria çok yakın bir dostumdu."

"Onu yakından mı tanıyordun?" Hakkında herkesten duyduğum küçük küçük şeyler bile onu bir efsane haline getirmişti. Hem de daha bu sabaha kadar psikopat bir katilken, bugün benim için yarı yarıya fedakâr bir âşığa dönüşmüştü.

"Çok yakından. Gördüğüm en muhteşem kadındı." Bir şey hatırlamış gibi güldü.

"Işıklar içinde yatsın, yazık..." dedi Nova yapay bir hüzünle arkamızdan. Artık onu çok seviyordum.

"İnsanlar arasında..." Daren omzunun üzerinden ona dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bana kimse ondan bahsetmiyor. Çok az şey biliyorum," diyerek omuz silktim.

"Güçlü ve soylu bir ailenin tek kızıydı. Ailesi vampirleri avlıyordu ama Luxuria istediğini yapardı. Kadınlar o zamanlar başlarını bile çıkaramazlardı dışarıya. Luxuria kimseyi dinlemezdi. Derin bir yalnızlıkla boğuşuyordu ancak hiç belli etmezdi. Çok dikkat çekici biri olsa da hakkında çok az şey bilirdi insanlar. Hedefleri vardı, çok tutkuluydu, şiirleri severdi, kendisine yazılmasını daha çok severdi. Ama bir o kadar da acımasızdı."

Gerçekten kitap karakteriydi değil mi? Hem de gerçekten unutulmaz bir ana karakterdi...

"Aralarında olanları da biliyor musun?" diye sordum çekinerek.

"Evet," dedi adam. İşini çoktan bitirmiş, tezgâha yaslanarak benim tamamlamamı bekliyordu. "Ama onların arasında yaşanan, onların arasında kalır."

"Maalesef ben de aralarındayım. Fazla aralarındayım hatta." Salatalığı biraz sert doğruyordum ama ilk kez birileri Sidra'dan korkmadan ya da benim için endişelenmeden bir şeyler anlatıyordu. Bu onların alfin olmasından daha mucizeviydi.

"Yeniden doğmana sebep olan tılsımı ben yaptım," dedi. "Sandığın gibi aralarında değilsin." Bıçağı bırakıp ona döndüm. "Ne dedin?"

"Öldüğünde oradaydım, Sidra'nın ne kadar acı çektiğini gördüm. Benzer bir acıyı ben de çekiyordum. Hayatta kalmamı sağ-

layan şey bir umuttu. Ben de ona bir umut vermek istedim." Bariz ve basit bir şeymiş gibi dudak büktü.

"Yeniden doğmam için tılsım mı yaptın?" *Çok ciddiyim, bugünün bir an önce bitmesi gerekiyor. Çok acı çekmiş...*

"Yeniden doğman için yapmadım. Eğer aranızdaki hisler gerçekse yeniden kavuşmanız için yaptım." Aradaki farka dikkat çekmek için kaşlarını kaldırdı.

Benim için doğdun derken yalan söylemiyormuş...

"Bu saçmalık," diye sayıkladım daha çok kendi kendime. "Ben o değilim. Saçmalık ve haksızlık."

"Onlar birbirleri için bir anlam ifade ettiler," diye açıkladı. "Bu aşktan daha derin bir durumdur. O yüzden saçmalık olduğunu düşünmek varoluşu inkâr etmekle eşdeğer. Hayal ettiğin gibi değil belki ama bu gerçek. Sizi bir araya getiren şeyin o kadar anlamsız olduğunu düşünme." Bana neredeyse kızmıştı.

"Bir tılsımla yapılan bir şey, bu kulağa gerçekten kadermiş gibi geliyor," diye alay ettim.

Nova böyle bir tılsımı sadece Daren'in yapabildiğini söyledi. Aniden sızlayan kalp ağrımı fark etti ve bir türlü geçmediğini bildi. O bana, "Çünkü şifası yarayı açandır," demeden önce de düşünecek çok şeyim vardı ama çat kapı gelen iki karakter burayı iyice kâbus şatosuna çevirmişti. Varlığım bile anlamsızlaşmıştı. Neydim ben, şimdi de bir sihirbazlık numarası mı olmuştum?

* * *

İştahla yemek yiyen tek kişi Nova'ydı. Sidra ve Daren daha çok sohbet ediyor, ikinci şişe şarabın keyfini çıkarıyorlardı. Birkaç lokma alıp bıraktıktan sonra içmeye başladım ama gün ortasında hissettiğim soğuk yakamı bırakmıyordu. Ona bakamıyordum. Hem işime ve gidişime engel olmaya çalıştığı için öfkeyle doluydum hem de Luxuria ile ilgili sırrı sakladığım için azap içindeydim. Buz gibi bir azap hem de. Her zaman soğuk havayı severdim, her zaman soğuğu isterdim ama artık üşüyordum. Karların ortasında kalmış kadar üşüyordum.

"Luzia," diye seslendiğinde dikkatimi ona verdim. "İyi misin?" Sidra Dekalton bugün aksi şekilde benimle çok ilgiliydi.

"Hava soğudu ve sanırım burada etkilenen tek kişi benim." Utangaç bir şekilde gülümsedim. Bir vampir ve iki alfinle masada oturmuş şarap içiyordum...

"Bizim hatamız." Daren elini kaldırıp havada bir kez dolaştırdı, mutfağın köşesinde daha önce fırın olarak kullanılan şömine alev aldı.

"Vay canına..." diye sayıkladım. "Sihir yapabiliyorsun."

"Luxuria'ya birkaç tılsım öğretmiştim. Sana da birkaç numara verebilirim." Bana adeta meydan okuyordu. Şaraptan bir yudum aldım. "Teşekkürler," dedim. "Ben düz insan olarak iyiyim." *Ve ne yaparsam yapayım onunla yarışamam, ona yetişemem bile.*

"Sen zorba mısın?" dedi Nova birden. Tabağını tamamen bitirmişti, elini çenesinin altına yaslayıp Sidra'ya kaşlarını çattı.

"Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyor..." dedi Sidra yan gözle Daren'e bakarak. Bu tavrı Nova'nın gözlerini kısmasına neden oldu. "Luzia'ya kabalık ettiğini düşünüyor," diye tercüme etti Daren. Yanağımın içini ısırdım. Bunun bu kadar bariz görülmesi beni rahatsız hissettirmişti.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Sidra ama artık o kadar keyifli görünmüyordu. Muhtemelen o da verdiği bu izlenimden rahatsızlık duymuştu.

"Tılsım öğrenmek istiyor ama Luxuria öğrendiği için aksini söylüyor. Muhtemelen kızı o eski cadıyla kıyaslayıp durdun. Bu boktan bir hareket." Onun kadar dikkati dağınık biri için algılama şekli inanılır gibi değildi.

"Öyle değil," dedi Sidra. İstemsizce kinayeyle güldüm ve bütün gözler bana döndü.

"Öyle olmalı, o yüzden elinde bir bavulla gecenin bir yarısı fırtınalı havaya rağmen onu kapının ağzında yakaladık. Bunu biliyor muydun?"

Gerçekten lafını sakınmıyordu değil mi... *Ve kesinlikle detaycı.*

"Ben gitmemesini söylüyorum," diyerek kendini savundu Sidra.

Nova tahammül edemiyormuş gibi, "Vampirler..." dedi mırıldanarak. "Kalmasını istediğini hissettiriyor musun? Belli ki hayır.

Belki de gerçekten gitmelidir. Kıymet bilmeyen yaratıklara tahammül edemiyorum." Sonra bana döndü. "İstersen seni gideceğin yere bırakırız, süper kızsın. Karşında iki tane manyak görmene rağmen bizim için yemek pişirdin. Kan içen bir zorbadan daha fazlasını hak ettiğin aşikâr."

"Ona bir şey desene..." Sidra dirseğiyle Daren'i dürttü.

"Tek kelime etmem." Daren eliyle ağzını kapatarak konuştu ama eğlendiğini gizleme gereği duymuyordu. "Ne kadar vahşi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu uysal hali. Şu an kibarlık ediyor."

"Ben sıradan bir vampir değilim küçük hanım," dedi Sidra. "Çok ama çok yaşlı bir vampi-"

"Anladık yahu!" diye sözünü kesti Nova. "En vampir sensin Kont Dracula. Başka?"

Kendimi tutamadan kahkaha attım. Bu kıza kesinlikle bayılmıştım.

Sidra kadehini doldururken, "Daren ölse ve ona tıpatıp benzeyen biri karşına çıksa ne yapardın?" diye sordu. Amacı bu olmasa da kırılan ben oldum. İşte kahkaha buraya kadardı.

Bir şeyi düzeltmeme izin verin Sevgili Bay Sidra, ben sizin karşınıza çıkmadım siz benim karşıma çıktınız. Ama sanırım konumuz bu değil.

"Daren ölümsüz." Nova çok rahattı. Gördüğüm en ilginç kişiliğe sahipti.

"Ama ölseydi?" Sidra gülümseyerek onun üzerine gitmeye devam etti.

"Ona benzeyen biriyle tanışacak kadar uzun yaşamazdım," dedi Nova. Nova'nın umursamaz olduğunu düşünmüştüm. Umursamaz değildi, sadece kendinden emindi. Ona bakmadığı zaman kendisini izlediğini biliyordu. Onu çağırmadığı zaman peşinden geldiğini biliyordu. Biri bana bir şeyin önünde saygıyla eğilmek isteyeceğimi söylese dalga geçtiğini söylerdim ama elimde olsa bu ânı bir fotoğraf çerçevesinde yüzyıllar boyunca paha biçilmez bir eser olarak saklamak isterdim. Devamında söyledikleri ve içinde bulundukları durumun zorluğu ortamın sessizleşmesine neden oldu.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, küçük görünüyordu ama içinde çok büyük acılar taşıdığı ortadaydı. Çok hassas bir noktada

olduğumuzu, birinin bir şey yapması gerektiğini hissettim ve dikkat çekmemeye çalışarak tabureden indim.

"Kütüphaneyi görmek ister misin?" diye sordum yumuşak bir şekilde.

"Antik tılsımlara baksam iyi olur." Daren'e baktığında adam başıyla onayladı.

Yolu göstermek için önden ilerleyerek merdivenlere yürüdüm. Neyse ki mutfak en alt kattaydı, kütüphanede biraz mahremiyetimiz olacaktı. Giriş katına geldiğimizde o küçük bavul onu bıraktığım yerde duruyordu. Derin bir soluk aldım, belli ki bu gece gidemiyordum...

"İşte burası..." Elimle etrafı işaret ettim ama Nova gezmeye başlamıştı bile. "Aşağıda bana destek olduğun için teşekkür ederim."

"Önemli değil," derken sesi yine tatlı ve keyifli bir hal almıştı. Gerçekten ruh hali çok değişkendi. "Biraz sinirliydim, onu da çıkarmış oldum. Umarım çok kabalık etmemişimdir."

"Sanırım bunun üstesinden gelir," diye güldüm. "Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Antik dilde olanları gösterirsen kendim bulurum. Tılsımlar kendini belli ediyor."

"O halde bu taraftan..." Bölmelerin arasında dolaşıp doğru rafları bulmam uzun sürmedi. Kitapları sırtından tanıyordum. Antik eserler bölümü iki rafı dolduruyordu. Hepsini indirmek yerine incelemesi için ona müsaade ettim. Parmaklarını kitaplara dokundurarak onları hissetmeye çalışıyordu. Çok uzun sürmemişti. İki tane kitabı masanın üzerine çıkarıp incelemeye koyuldu.

Merakıma yenik düşüp birkaç soru daha sorunca işgal altında kalan diyarını kurtarmaya çalışan endişeli ama çok güçlü bir lider olduğunu anladım. Bir de gerçekten tehlikeli biri olduğunu ve onu sinirlendirmemem gerektiğini öğrendim.

"O tılsımı hafife alma," dedi bana. "O vampir kötü biri olsa Daren onu kollamazdı. Ve gökyüzü sizi yeniden bir araya getirmezdi. Gökyüzü senin için bir şarkı yazdığında buna kulaklarını kapatamazsın."

Onu rahat bırakıp aradığı şeyi bulması için kendi düşüncelerime daldım. Bir gün içinde çok fazla şey olmuştu. Gitmemi istemiyordu. *Luxuria ol, senden nefret edeyim yine,* diyordu... Bu ne demekti ki... Nefretle aşk birbirine o kadar da uzak değilmiş gibi hissediyordum. Öte yandan Vini'yle işime resmen engel olmuştu ki bu gerçekten inanılmaz bencilce bir hareketti. Sonra o görü vardı, Luxuria'nın zihnime sızdığı... Ne yaptığını hâlâ tam anlamıyla bilmiyordum ama yaptığı şeyin saf bir ihanet olmadığını biliyordum. Onu kurtarmak için yaptığını ve bunu ona söylersem artık ondan nefret etmeyebileceğini biliyordum.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye dudağımı ısırdım.

"Tabii."

"Sen o zaman yoktun anladığım kadarıyla. Onlar tanıştığında."

"Hayır, ben o kadar uzun yaşamadım."

"Peki buna nasıl dayanıyorsun? Senin olmadığın çok uzun bir zaman var. Onun geçmişiyle, o geçmişte olup bitenle nasıl baş ediyorsun?" Cevabı çok önemliymiş gibi gözlerimi üzerine diktim.

"Çünkü önemli olan sadece şimdi ve gelecektir. Geçmiş çoktan geride kaldı." Evet, böyle söyleyince çok basit duruyordu. "Birine benzemek o kadar da kötü değil," diye mırıldandı başını kitaptan kaldırmadan. "İnsan kendine bile yabancılaşıyor zaman zaman. Ardındakiler olmadan yüzlerin hiçbir önemi yok. O da bunu görmeye başlamış, yüzünün ardındakini. Ama sen o kadına saplanıp kalmışsın, kendini unutmana ramak kalacak kadar."

"Bunun için bir tılsımın var mı?" Başımı ellerimin arasına aldım.

"Bunun için tılsıma ihtiyacın yok. Devam etmeye ihtiyacın var. Bu zamana kadar nasıl yaptıysan öyle yaşamaya devam et. Bırak onlar görsün senin kim olduğunu ve kim olmadığını."

"Sana deli diyor ama hiç de deli gibi konuşmuyorsun."

"Deli olduğum için böyle konuşuyorum, akıl insana esas doğruyu yaptırmaz."

"Esas doğru..."

"Hı-hı," dedi. "Bir insanların dayattığı doğrular vardır... kurallar, olması gerekenler, yanlışlar falan filan. Bir de içinden geldiği gibi yaşamak vardır. Herkes ikincisini delice bulur."

Bu sevdiğim bir bakış açısı oldu. Yeniden yaslanıp bunun üzerine kafa yormaya başladım. İçimden geleni yapacak olsam ne yapardım? *Mantıklı olanı değil.* Mantıklı olan gitmemdi. İçimden gelen de gitmekti. Ama derinlerde bir yerde başka bir arzu vardı. Tadı dilimin ucundaydı sanki ama ne olduğunu anlamıyordum.

"Bir şeyler bulabildin mi?" Lord gelip Nova'nın arkasından masanın üzerine eğildi. Nova işaretparmağıyla iki kitaptaki bazı şeyleri gösterdi.

"Dili hâlâ yeterince iyi anlamıyorum," derken huysuzca kaşlarını çattı.

"Derslerini kaçırırsan anlamazsın."

"Piknik yapmak daha eğlenceliydi."

Daren onun yanına otururken sırıtıyordu. "Bir dönelim diyara," dedi başını sallayarak. "Sana özel saray eğitimi ayarlayacağım. Başını bile kaldıramayacaksın."

"Özlersin sen beni Darenciğim," dedi Nova.

"Özlerim tabii Novacığım." Dudak bükerek kendi kendini onayladı. "O yüzden eğitimi ben vereceğim."

"Kurnaz iblis!" dedi kelimeyi uzatarak. "Bir kitap daha getireceğim."

Neredeyse saatlerce orada oturup kitapları kurcaladılar. Kitaplar hakkında, bazen de yazıtlarla ilgili bildiklerimle kaynaklık yaptım. Sidra konuya benden çok daha hâkimdi, ara sıra benim de dahil olmamı sağlıyordu ki bu ondan beklemeyeceğim bir nezaketti. Kendimi dışarıda kalmış gibi hissetmeme engel oluyordu. Bazen de gidip yeni kitaplar buluyor, işlerine yaramayan kitapları yerlerine götürüyordum.

Kahve fincanını elime alıp dizlerimi kendime çektiğimde masaya yeni gelmiştim. Uyuyakalan Nova'yı yatağıma yatırabileceğimizi teklif ettim ve onu gözünün önünden ayırmak istemeyen lordu zor da olsa ikna ettik. Çok korumacı ve dikkatliydi. Ona dokunurken parmaklarının ucu yanıyordu sanki. Başını diğer eline yerleştirdi, dikkatlice sandalyeyi itip ayağa kalktı ve başını göğsüne yaslayıp kollarını bacaklarının altından geçirdi. Nova uyanmadı ama kıpırdanıp yuvasını bulmuş bir kuş gibi onun şeklini aldı.

"Bu taraftan," dedim önlerine geçip. Biraz hızlı hareket ederek odaya gittim. "Bir dakika bekler misin lütfen?" diye seslendim. Kapının eşiğinde durdu, durumdan hiç şikayetçi görünmüyordu. Gülümseyip o kadar da acele etmemeye karar verdim. Yatağın örtülerini değiştirdikten sonra etrafa göz attım. Oda yeterince topluydu.

"Yatırabilirsin," dedim ve ona biraz zaman vermek için önden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kütüphaneye dönerken içimde çok garip bir şey vardı. Çok büyük bir şeye şahit oluyormuşum gibi bir his... Yeniden masaya oturduğumda Sidra bir kitabın kapağını kapatıyordu. Geldiğimi görünce elindekini bırakıp bana döndü.

"Gidiyor muydun?" diye sordu durgun bir şekilde. Başımı sallamakla yetindim. "Luzia..."

"Bugün değil," diye kestim sözünü. "Bugün konuşmak istemiyorum. Yarın."

"Neden?"

"Çünkü gördüğüm bu harika şeyin verdiği hissi yaşamak istiyorum." Elimle orada olmasalar da onları işaret ettim. "Bu çok kuvvetli bir şey. Onlar, yaşadıkları şey, birbirilerine bakışları... Buna şahit olmak bile bana çok iyi hissettiriyor. Keyfimi kaçırmanı istemiyorum."

"Onlar belki tüm dünyayı etkileyecek bir savaşa hazırlanıyorlar," dedi tek kaşını kaldırıp.

"Evet," dedim gözlerimi kısarak. "Ama birlikte hazırlanıyorlar. Birine bu kadar güvenebilmek sadece hayallerde olur sanıyordum. Tüm masallardan daha güzel bir şey bu."

"Pekâlâ," dedi ellerini havaya kaldırıp.

Neredeyse gün ağarana kadar oradaydılar. Daren döndüğünde eski dostları yalnız bırakmak için yanlarından ayrıldım. Sidra odasını kullanabileceğimi söylemişti ama ofisime gidip çalışacağımı söyledim. Gerçekten uykum yoktu ve düşünecek çok şey vardı. Başımı masaya yaslayıp asla yaşayamayacağım o hissin üzerinde süzüldüm.

* * *

Kütüphaneye tekrar döndüğümde Sidra ve Daren birbirlerine veda ediyorlardı. Kısaca sarıldılar.

"Bir daha görüşür müyüz?" diye sordu Sidra. "Kim bilir?" dedi Ateş Lordu. "Seni en son gördüğümde bir daha görüşmeyeceğimize neredeyse emindim."

"Nova nerede?" diye araya girdim. Nova sadece iki saat uyuyabilmişti ve uyandığında buna memnun olmamıştı.

"Bahçede, sana bir hediye bırakıyor."

Kaşlarımı kaldırıp merak içinde cama koştum ama buradan giriş kısmı görünmüyordu. Ama başka bir şey görünüyordu. Gözlerim kocaman açıldı. "Sidra!" diye seslendim. "Vampirler. Nova!"

Ben onlara döndüğümde ikisi de orada değildi. *Burada insan hızına mahkûm olan tek kişi ben miyim!* Kitap raflarının arasında dolanıp hızlıca merdivenlerden ikişer ikişer indim. Ana girişe geldiğimde nefes nefeseydim, gördüğüm manzara beni biraz ürkütmüştü. Saydığım sekiz vampir vardı ancak tehlikede olan taraf onlardı.

"Tehlikede değilmiş," diye mırıldandım.

"Genelde olmaz," dedi Daren. "Ama alışması kolay değil."

Onun başlattığı oldukça acımasız işkenceyi Sidra vampirlerin kalplerini sökerek sona erdirdiğinde gözlerimi kaçırdım.

"Başka birileri daha sizi görmeden gitseniz iyi olacak," dedi kanlı elini onlara veda ediyormuş gibi sallarken. Elimi göğsüme bastırıp nefes almaya koyuldum.

"Bu senin," dedi Nova bana dönerek. İşaretparmağıyla gösterdiği yere baktım. Açık alandaki toprak biraz kazınmıştı.

"O nedir?"

"Pardon." Gülerek küçük kazı alanına döndü. "Daren?" diye mırıldandı. Adam onun yanına gidip avucunun içinden bir şeyleri toprağın üzerine döktü. Tohumlar toprağa düştükleri yerde gözden kaybolurken Nova üzerine su akıttı ve avucunu toprağa bastırdı. Gözlerini kapatarak bir şeyler mırıldandıktan sonra yavaşça geri çekildi. Biraz önce hiçbir şey olmayan o yerde şimdi bir şeyler filizleniyordu, ardından gözlerime inanamayacağım şekilde bir fidan ortaya çıktı. Birkaç yıllık bir ağaca dönüştü.

"Ihlamur ağacı," diye açıkladı Ateş Lordu. "Şifalıdır."

"Ağrıların için," diye gülümsedi Nova. Hayatımda aldığım en güzel, en anlamlı hediyeydi. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Yanına gidip tereddütle ona sarıldım. Kolları kısaca beni sardı.

"Yıldızlara güven," dedi. "En karanlık zamanlarda bile."

"Umarım yıldızlar istediğin şekilde parlar," diyerek gülümsedim.

Lord bana derin derin baktı ve keyifle dudağı yukarıya doğru kıvrılırken göz kırptı.

"Bir, iki, yıldız..." dedi Nova gülümseyerek ve kelimenin tam anlamıyla parladılar.

Geriye sadece boşluk kalmıştı. Bir de ıhlamur ağacı.

Ayışığı Kitaplığı

"Kaderimi belirleyen hükümlerin o dudaklardan dökülmekte olduğunu gördüm. Acımasız bir anlatımla kıvranırken gördüm onları. Adımı hecelerken gördüm; ürperdim çünkü sesleri yoktu."

Edgar Allan Poe

28

Luzia'nın Ağacı

Alfinlerin gidişi beraberlerinde yağmuru da götürmüştü. Güneş tepede olsa da hava artık sıcak değildi. Sinsi bir pus gökyüzünü gri dumana boğmuştu. Sislerin arasında onun çıkardığı alevleri görebiliyordum. Geride kalan vampir cesetlerinden kolayca kurtuluyordu. Öldürmek zorunda kaldığı ve bunda hiçbir sakınca görmediği vampirlerin üzerine basitçe bir kibrit çakmıştı. Vampirlerin bedenleri benzinle birlikte tutuştu. Aklımdaki tek şey, aslında birilerini ne kadar kolay öldürebildiğiydi. Vampirlere o kadar değer veriyormuş gibi görünmüyordu. Kızın onlarla kukla gibi oynamasına da sesini çıkarmamıştı.

O zaman neden Luxuria'ya bu kadar kızmıştı? Bu da beni tek bir sonuca götürüyordu. Kimin öldüğü umurunda değildi, Luxuria'nın ona ihanet etmesi umurundaydı. Bu da başka bir sonuca çıkıyordu, nedenini öğrendikten sonra yapılan soykırımın onun için hiçbir anlamı olmayacaktı. Geriye sadece kıza duyduğu sonsuz aşk, pişmanlık ve nihayetinde özlem kalacaktı. Asıl soru tüm bunları ele aldığımda ondan ve benden geriye ne kalacağıydı. Cevap güneş gibi ortada parlamasına rağmen gölgelerin arasına kaçıyordum.

"Bütün gün o ağacın yanında mı oturacaksın?" diye sordu yukarıdan bana bakarken.

"Bu kasabada bana ait olan tek şey bu ağaç," diye mırıldandım. "Luzia'nın ağacı bu." Ihlamur yapraklarına dokunup gülümsedim. Son nefesime kadar o yıldız kızına minnettar kalacaktım.

"Luzia'nın aynasını ne çabuk unuttun?" Ellerini arkasında kenetleyip gökyüzüne bakarak yarı alınmış bir şekilde güldü. Benim baktığım yerden ne müthiş bir manzaraydı.

"Bana neden bir ayna verdin ki?" Belki alınganlık yapıyordum, belki de paranoyak olmuştum. Yüzüm söz konusu olduğunda ona hiç güvenmediğim için kendimi suçlayamazdım. Her şey bu yüzle başlamıştı ve yine her şey bu yüzle bitecekti.

Bana doğru baktı, neyi sorguladığımı anlayacak kadar zekiydi ama buna memnun olmamıştı. Tıpkı bir centilmen gibi elini uzattı. Parmaklarımı avucuna bırakıp beni kaldırmasına izin verdim. Karşısında doğrulduğumda elimi bırakmadı.

"Kendine bakman için," diye açıkladı. "*Kendini* görmen için."

Eğer uykusuzluk ya da son yirmi dört saatin şok edici etkisi bana halüsinasyon gördürmüyorsa *kendini* kelimesini vurguluyordu.

"Bana asılıyor musun?" Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Nezaketini anlayabilirdim, belki endişesini de ama bu ilgi boyumu aşıyordu.

"Bu kötü mü olurdu?" Sorusu gayet ciddiydi. Benim gibi güleç bir alayla dile getirilmemişti. Bu beni daha kötü bir hale soktu. Böyle bir itiraf için hazır değildim. Kafamın içindekiler bunu kabullenmemi engelliyordu.

"Neden bana böyle davranıyorsun?"

Elimi ondan çektim.

"Körpe bir ağaç kadar kırılgansın ama yine de rüzgâra direniyorsun. Fırtınadan sağ çıkıyorsun. Bu içimde müthiş bir koruma içgüdüsü yaratıyor." Yüzünde kaygılı bir hal vardı. İfadesi soğuk ve düzdü. Söylediği her şeyi daha ciddi, çok daha gerçek kılıyordu.

"Başka?" diye mırıldandım.

"Beni güldürüyorsun." Hafifçe tebessüm etti. O tebessümü alıp kalbime saklamak istedim. Onu her zaman gülümserken izlemek

istedim. Onu gülümseten, gülümsetebilen kişi olma fikri aklımı yerle bir etti.

"Başka?" diye tekrar sordum. *Ama o Luxuria değil,* demişti ve sonra söylediği hiçbir şeyin anlamı olmayacaktı. Yine de duymak istedim, kendime, Luzia'ya ait birkaç cümle duymak istedim. İçimde çok kötü bir his vardı, bildiğim tek şey gitmekte kararlı olduğumdu ve bana bıraktığı bunca izden sonra onun hayatında Luzia olarak ne kadar iz bıraktığımı bilmek istedim.

"Tatlısın." Başını yana yatırdı ve bunu sanki bir çıkarımmış gibi telaffuz etti.

"Başka?"

"Yanında kendimi rahat hissediyorum."

"Başka."

"Seni görmeyince merak ediyorum." Kaşlarını kaldırdı, bunu daha çok kendine itiraf ediyormuş ve zor bir cümleymiş gibi nefes alarak söylemişti.

"Başka," dedim.

"Uyurken nefesini dinlemeyi alışkanlık haline getirdim." Parmakları usulca çenemi okşadı. Bu şey, söyledikleri aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Beni uyurken dinlediğini düşünmek kalbimi ılık bir hisle doldurmuştu.

"Başka..." Sesim kısılırken görüşüm titremeye başladı.

Neden şimdi olmak zorundaydı? Neden korkunç bir sırrı öğrendiğimin ertesi sabahı olmak zorundaydı?

"Sana bir piyano yapmak istiyorum," derken diğer elinin parmakları elmacıkkemiklerime dokundu. "Nasıl çaldığını görmek istiyorum." Elimi tekrar avucunun içine alıp parmak uçlarıma dokundu. "Seni piyano çalarken dinlemek istiyorum."

"Başka..."

Doğruyla yanlışın bir öneminin kalmadığı çok zorlu bir yamaca tırmanıyordum. Kendimi oradan itmek için tüm gücümü kullanıyordum ama ona olan ihtiyacım beni tırmanmaya itiyordu. Geri dönmeliydim ve doğru olanı yapmalıydım ama tırnaklarımın arasından kanlar aksa da tırmanmaya devam ediyordum.

"Masumiyetini seviyorum." Gözlerimdeki yaşları sildi. Ne zaman akmaya başladıklarını bilmiyordum ama soğuk parmakları sıcak yaşların dokunduğu yeri yakmak için yeterliydi.

Peki ya o kadar masum değilsem... Ya senden çok önemli bir şeyi saklıyorsam... Ya bunu senden saklamaya devam etmek istiyorsam... Ya sonuna kadar tırmanmak ve orada beni neyin beklediğini görmek istiyorsam? Ya bunu yaşamak istiyorsam... çok mu kötü olurdu, çok mu kötü biri olurdum?

Aramızdaki boşluğu bir ses doldurdu. Saat çok erken olduğu için kaşlarımı çatarak Reyna'nın çağrısını yanıtladım. "Luzia," dedi ağlayarak. Gözlerim Sidra'ya kaydı, o da kaşlarını çatmıştı.

"Reyna iyi misin?"

"Tersanede isyan çıkmış," diye hıçkırdı. "Benim yüzümden ona saldırıyorlar."

"Sakin ol," diye sayıkladım tekrar Sidra'ya bakarak. Kendi telefonuna uzanıp birkaç adım ileriye gitti. "Bana olanları anlat," dedim. "Neredesin?"

"Vaha'nın evindeyim. Uyuyorduk ve gece çok geç bir saatte telefonu çaldı, bana önemli olmadığını söylemişti." Daha kuvvetli ağladı. "Bir süredir olan gerginlikleri biliyorsun, tersanede isyan çıkmış. Evelyn bile ona gitmemesini söylese de gitti ve bir süredir ondan haber alamıyorum."

"Tanrım..." diye söylendim. "Neden daha erken haber vermedin?"

"Telefon geldi yük gemileriyle ilgili," dedi. "Sonra zil çaldı ve Evelyn geldi, Vaha'ya gitmemesini söyledi ama bana bir şey söylemediler. Biraz önce babam aradı, ordu bir saldırı haberi almış. Beni kontrol etmek istedi."

"Tamam," dedim. "Orada kal, hemen yanına geleceğim."

"Bir dakika," dedi. "Kapıda biri var."

"Reyna açma sakın!" diye bağırdım ama kapısında bir vampir varsa bu hiçbir şey ifade etmezdi. "Luzia bekle..." Birkaç saniye ses gelmeyince Sidra'ya doğru yürümeye başladım. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı Reyna. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum." Sesi uzaktan geldiği için benimle konuşmadığını anlayıp rahat-

ladım. Kulağımı oluşan hışırtıdan korumak için telefonu hafifçe uzaklaştırdım. Bir an sonra, "Lu, Vaha geldi," dedi.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Evet." Sesi berbat geliyordu, ağladığı ve muhtemelen rahatladığı için harfleri yutmuştu.

"Yanına gelmemi ister misin?" diye sordum. Derin bir nefes aldığında "Reyna," dedim. "Biletimi aldım. Üç saat sonra alanda olmam gerekiyor. Benimle gelebilirsin."

Sidra aniden bana döndü.

"Ben," dedi Reyna kesik kesik. "Ben bilmiyorum. Belki de evet, doğru olan budur. Bilmiyorum."

Sidra hayal kırıklığına uğramış halde bana bakıyordu.

"Toparlandıktan sonra zaten sana gelecektim. Hâlâ biraz zamanın var," dedim. "Sakinleşmeye çalış ve kararını ver. Ben gidiyorum Reyna."

Ben telefonu kapatırken daha çok ağlamaya başlamıştı ama bununla yüzleşmesi, kendi hayatı ve geleceği için doğru kararı vermesi gerekiyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm, içeriye girdim ve hızla merdivenleri çıkmaya başladım.

Odama girip bir şeylerle uğraşmak için dün gece bozulan yatağa yeni nevresimler çıkarmaya başladım. Yastık kılıflarından kurtulup çarşafları değiştirdim. Rüzgâr uğuldayarak camları dövüyordu. Gölgeler ve duvarlardan seslenen fısıltılarla içeriye girdi.

"Bu acele neden?" diye sordu ben bir kez daha çantamı kontrol ederken. "Burada güvendesin. Kimse sana bir şey yapamaz."

"İkimiz de biliyoruz," dedim. "Bu kasabadan gittiğim zaman güvende olacağım."

"Eğer gerçekten istediğin buysa seni götürürüm."

"Tabii, eminim götürürsün." Alayla güldüm. Ona başımı sallayıp merdivenlere yöneldim. Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Bu ne demek?" diye dikildi tepeme. Yanından geçmeye çalıştım. "Ne ima ediyorsun!"

"Engel oldun!" diye bağırdım. "Sen engel oldun. Beni projeden çıkardılar!" Kolumu kendime çektim. "Beni böyle mi durduracaksın?" *Hem de olabilecek en yanlış zamanda.*

"Ben bir şeye engel olmadım," diye karşı çıktı. "Sana zaten gitmeyeceğini söyledim, neden böyle bir şey yapayım?" Sesi her zamanki gibi otoriter ve açık kapı bırakmayacak şekilde netti.

"Yalancı!" diye bağırdım. "Başka kim böyle bir şey yapar?" Gitmeyeceksin deyip duruyordu. Bunu bir inat uğruna bile yapmış olabilirdi. Bir mezar taşına bakmak yerine bana bakmanın daha iyi olduğuna karar vermiş olabilirdi. Kafam darmaduman olmuştu. Ne burası ne de onunla olmak bana iyi gelmiyordu. İyice kendimi kaybediyordum.

İşaretparmağını bana doğru kaldırdı. "Ağzından çıkanlara dikkat et."

Tam olarak söylediğim hangi şeyin onu bu kadar öfkelendirdiğini anlamıştım ama umurumda değildi.

"Beni sakın tehdit etme!" Aynı anda hem çok öfkeli hem de çok üzgün hissediyordum. Bütün bunların tek bir sebebi olduğunu biliyordum. Sinirimi ondan çıkarıyordum. Onu suçlamak istiyordum. Çünkü vicdan azabı çekiyordum.

"Neyin var senin?" diye bağırdı bu defa.

"Ne yaptı sana?" dedim aniden. "Ne yaptı sana?"

Bunu yapamazdım. Bunu içimde taşıyamazdım. Ben öyle biri değildim. Buna sırtımı çevirip kendi hayatıma bakamazdım. Bir yalanın, bu kadar büyük bir yanlışın üstünden mutlu olmayı deneyemezdim.

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. "Sana bu konuyu kurcalamamanı söyledim."

"Luxuria sana ne yaptı Sidra?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sana ne yaptı?" diye bağırdım. "Ne yaptı? Söyle! Sana ne yaptı?"

"Yalan söyledi!" dedi elini duvara çarparak. "Yalan söyledi. İlk andan itibaren yalan söyledi. Tuzak kurdu! Sevdiğim herkesi uykularında katletti. Hiç şansları olmadı! Tanıdığım herkesi öldürdü. Gözünü bile kırpmadı." Gözbebekleri küçülmüştü. Devam etmeden önce onu tanıdığımdan beri ilk kez duraksama, duraksayıp nefes alma ihtiyacı hissettiğini gördüm.

"Hepsinin yerini benden öğrendi." Birisi boğazına kızgın demir sokmuş gibi zorlukla konuşuyordu. "Öğrendi çünkü ona güvendim." Çenesi kasılmıştı. Bir adım geriye doğru çekilmem gerektiğini hissettim.

Onları öldürdü çünkü senin hayatını kurtarıyordu.

"Her şeye rağmen ona âşıksın," dedim. "Her şeye rağmen onu aklından çıkaramıyorsun."

Dalga geçiyormuşum gibi güldü.

"Karşımda olsa onu bir kez daha öldürmek için gözümü dahi kırpmam." Kendini onaylamak istercesine başını sallayıp duruyordu.

"Biliyorum," dedim yaşadığım tüm ağırlığı yutkunarak. "Öldürürsün. Çünkü onu çok seviyordun. Bu yüzden onu affedemiyorsun. Bu yüzden yüzyıllardır bir hayaletle yaşıyorsun. Bu yüzden kendini bile diri diri gömdüğün bir uykuya yatıyorsun. Kendine tabut yaptığın bu şatoda kal, ben gidiyorum!"

Ona sırtımı döndüm, bir kaçış yolu ararcasına merdivenlere bakıyordum. Gözlerim yanıyordu. Söylemek zorundaydım. Gerçeği ona söylemek zorundaydım.

"Bunu söyleyip duruyorsun," derken sesi fazla soğukkanlıydı, ardına gizlediği bir şey huylanmama neden oldu. "Değil mi Luzia..." Nefesi kulağımın altına vurduğunda irkildim. Hemen arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve bana dokunmamasına rağmen bütün bedenimin tetiklenmesine neden oluyordu. Aramızdaki hava dışarıdaki yağmur kadar yoğunlaşmıştı.

"Çünkü kalmaktan korkuyorsun." Kolumu sıkıca tuttu. Bir yamacın ucunda duruyormuş gibi ürpertici bir heyecan vardı içimde. "Çünkü kalmanı istersem kalacaksın." Ses tonu kaçmamı söylüyordu ama aynı ses kaçarsam beni yakalayacağını söylüyordu. "Çünkü sana karşı en ufak bir şey dahi hissediyorsam kalırsın."

Yavaş yavaş ona doğru döndüm, burnum göğsüne sürtündü. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Hissediyor musun?"

Merdivenlerin başında duruyordum. Ya ona yaslanacaktım ya da aşağıya doğru yuvarlanacaktım. Ama bana doğru yuvarlanan siyah bakışlarından başka bir şeye odaklanamadım. Üzerime doğ-

ru esen çarşaf çarşaf rüzgârdan fazlasıydı. Fırtınalıydı. Beni savuruyordu ve benim için ne kadar tehlikeli olsa da buna karşı müthiş bir arzu duyuyordum. Sessizliği uzadığında ellerimle onu itmek ve yoluma devam edebilmek için göğsüne baskı uyguladım. Elleri bileklerimi yakaladı, hızlı bir şekilde bileklerimi arkamda tek eliyle hapsetti. Diğer eli ensemi kavradığında duvara çarpmış gibiydim. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Bedeninin ağırlığını üzerime bıraktığında geriye doğru sendeledim. Bir ayağım boşlukta sallanmıştı ancak hızla belimi kavrayıp beni kendine bastırdı.

Tüm hisler aynı anda ruhumu kamçılamaya başladı. Savunmasızdım, tahrik olmuştum, her şeyi bırakmak istiyordum, itiraf etmek istiyordum, boş vermek istiyordum, sadece onu öpmek ve daha fazlasını yapmak istiyordum. Kendimi bırakmayı seçtim.

Dudaklarımı aralamasına izin verdim, dudağımı neredeyse ısırmasına. Artık serbest olan ellerim yakasına yapıştı, onu iyice kendime doğru çekmek istiyordum, aramızdaki bir milim boşluğa bile tahammülüm kalmamıştı. Teması, dokunuşu, öpüşü ve daha fazlasını düşünmek çok yoğundu. Başım dönüyordu. İstediğim tek şey oydu.

Nefes almak için zorlukla geri çekildiğimde durmadı. Dudakları şakaklarımdan aşağıya doğru hiç çekinmeden kaydı. Boynumu öperken memnuniyet dolu bir inilti çıkarmıştı ki bu tamamıyla soluğumu kesmeye yeterliydi. Dişlerini hafifçe tenime bastırdığında derin bir nefes aldım. Korku ve zevk aynı anda üzerime hücum ediyordu. Boğazımda dilini gezdirip daha da aşağıya inerken beni geriye doğru yatırdı. Bir anlığına gözlerimi açtığımda boşluğa karşı baş aşağıya durduğumu fark ettim, bu panik dolu heyecan göğsümü daha fazla şişirdi ve ona açık bir davet sundu. Elbisemin yakasını çekiştirirken köprücükkemiklerimin üzerindeki dudakları titrememe neden oldu. Beni tutan tek şey oydu. Ne ayaklarımı ne de bedenimin geri kalanını hissedebiliyordum. Sadece dudaklarının ve dokunduğu yerin nasıl karıncalandığını biliyordum.

Söyle, her sır bir gün ayaklara dolanır.

Söyleme, asırlardır saklı kalan toz olup rüzgâra karışır.

Söyle, bir yalan bin doğruyu çürütür.

Söyleme, yalan dediğin kalbi daha hızlı attırır.

Kafamın içindeki tartışmayı bastırmak için yakasından tutup onu yeniden öptüm. Dudaklarının kapanışı içimdeki arzunun patlayarak bedenimin her miliminin arzuyla karıncalanmasına neden oldu. Eli kolumdan aşağıya indi, kalçamın üzerinde oyalanıp bacağımı kavradı. Elbisem yukarıya doğru sıyrıldığında bacaklarımı onun etrafına dolayıp üzerine tırmandım. Kollarımı daha cesur bir şekilde boynuna sarmıştım, dudaklarım ona açlıkla karşılık veriyordu. Tadı o kadar güzeldi ki sırtım soğuk duvara yaslanana kadar sarhoş olduğumu ve hiçbir şey hissetmediğimi düşündüm. Daha önce kimseye karşı böyle bir açlık, böyle bir arzu duyumsamamıştım.

"Kalıyor musun?" diye mırıldandı ağzımın içine doğru. Konuşmak istemiyordum, öpüşmek istiyordum. İtiraz edercesine mırıldandım. Eli belimden aşağıya doğru kıvrıldı, uyarırcasına kalçamı sıktı. Bundan hoşlandığımı belli eden bir ses çıkardım. Dudaklarının kıvrıldığını hissetmek biraz daha ileriye gitmeme itti. Bedenimi ona doğru bastırdım, ellerimi çekinmeden saçlarının arasında dolaştırdım.

Dikkatimi çekebilmek için –ki şüphesiz yeterince onun üzerindeydi– benden uzaklaşıp yüzümü sertçe ellerinin içine aldı. "Kalıyor musun?"

"Tişörtünü çıkarıyor musun?" diye soludum.

"Luzia..." Dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapandı, derin bir nefes alıp onu tamamen içime çekmeye çalıştım. "Kalacağını söyle."

"Elbisemi sen mi çıkarmak istersin ben mi çıkarayım?"

"Gerçekten sabrımı ölçüyorsun değil mi?" Üzerindekini çıkarıp bir kenara attı, yeniden dudaklarıma eğilmek üzereyken elimi göğsünün üzerine bastırıp bir an bekledim. Bakabilmek için küçük bir mesafe aradım. Mermer gibiydi, kusursuz bir cildi vardı. Parmaklarımı acelesiz bir şekilde kaslarının üzerinde dolaştırırken içimden yalnızca gerçekliğini sorguluyordum.

Bu an bir daha yaşanmayacak.

"Burada kal," diye mırıldandı. Elimi kenara çekip yeniden boynumu öptü. Parmakları elbisemin eteklerinden yukarıya doğru

kayıyordu. Bir an, *onu çıkarmamıza o kadar da gerek yok,* diye düşündüm. Dişleri boynuma battığında içimden bir rüzgâr geçmiş gibi soluksuz kaldım, sonra çenemi hafifçe ısırdı.

"Kalacaksın," diye belirtti. Şu an söylediği her şeyi yapabilirdim. Beni yatağın üzerine bıraktığında elbiseyi üzerimden çıkarabilmesi için kollarımı kaldırdım, soğuk havaya rağmen bütün bedenim ısınmıştı. Avuçlarım yeniden onun buz gibi teninin üzerinde dolaşmaya başladı. Şatonun karanlık bir köşesinde bu şatonun canavarı tarafından parçalanıyordum.

"Kalmak istediğini söyle bir tanem." Kaşlarını çatarak biraz daha yaklaştı. Gözlerimi kapatıp soluğumu tuttum. Dişleri kulaklarımın üzerindeydi, kulak mememi hafifçe ısırıyordu. "Söyle Luzia." Tam kulağımın içine doğru fısıldadı.

"Seni istiyorum," dedim. "Şimdi, lütfen."

"Alacaksın." Bacaklarımı açtığında serleşen tek şeyin sesi olmadığını fark ederek iyice kıvrandım. Dişlerini boynumda hissetmiştim, hepsini aynı anda istiyordum. Saçlarımı yana doğru çekip boynumu tam ağzına gelecek şekilde yavaşça eğdi. Tenimi öperken beni iyice kıvrandıracak şekilde dilini o noktanın üstünde dolaştırdı. Daha fazlası için altında hareket ettim. Her dokunuş ve her temas hafızama kazınıyordu.

Pencereden sızan gölgeler çırılçıplak bedenini bir heykel gibi aydınlattı. Her şeyin sonunda, gözlerinde ve vücudunun kalanında benim için var olan arzu kırıntıları göğsümü daha çok şişirip dikkatini onun için kıvrılan vücuduma geri çekti. Kendini kontrol etmekte zorluk çektiğini elle tutulur hale gelen manyetik çekimimizden anlayabiliyorum. Hem bedenime hem de kanıma karşı duyduğu açlık gözlerinden açıkça okunuyordu. Her şey artık ikimiz için de zorunluluktu, buna engel olamayacak ve karşı koyamayacaktık. O da bunu anlamıştı, tekrar üzerime eğildiğinde sertçe boynuma saplanan dişlerinin etkisini bacaklarımın arasında hissettim. Arzu ve heyecan tüm günahlarımız gibi bedenlerimizi katman katman ele geçirdi. Ellerimle saçlarını kavrayıp daha fazla acı için var gücümle onu kendime bastırdım. Kalçamı kavrayıp

daha fazlası için bedenimi uyardı. Sadece bir saniyem vardı ve boynumdaki sızının daha fazlasını bacaklarımın arasında hissediyordum. Aynı anda vücudumun farklı noktalarında her temasını acı ve zevk içinde duyumsamak istedim, dudaklarımda daha fazlası için sayıklamalar oluştu. Öyle sert ve hızlı şekilde doruklara ulaşıyordum ki ruhumun çekildiğine emindim.

Şehvetin karşı koyulur bir yanı yoktu. Bir günah olsa muhtemelen Sidra Dekalton benim en büyük tutkum ve cehenneme düşme sebebim olurdu. İçimde, olabilecek en derinlerde, en yoğun şekilde onu hissederken her saniyesinde sadece daha fazlasını isteyebildim. Sonunda kaçınılmaz şekilde yanacağımı bildiğim hazza teslim oldum. Sadece en iyi seks değildi, en iyi teslim oluş ve en iyi kopuştu.

Zaman geçiyor ve ben orada yatmaya devam ediyorum. Gitmem gereken yerde kalmaya devam ediyorum. Bu şatoyla, onunla ilgili söylenenler arzu katmanları gibi dolaşıyor içimde. Şüpheler de ona karşı hissettiğim şehvet kadar tehlikeli ve bir günahkârmışım gibi hissettiriyor.

Güneş ışıkları perdenin kalın kumaşını aşıp küçük bir aralıktan içeriye sızıyor. Güneş onu öldürmez ama burada bir günbatımı daha geçirmek beni öldürebilir.

"Orgazm olurken kaşlarını çatmana bayıldım," derken saçlarımı yüzümden çekti. "Ama bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

"Hımm." Çok güzel kokuyordu. Beni kollarının arasına çektiğinde burnumu boynunun girintisine gömdüm. Orada yaşayabilirdim. Oraya saklanabilmeyi diliyor olsam da yataktan kalkmak için harekete geçtim, eşyalarımı alıp banyoya girdim.

Orijinal hikâyede o gerçekten canavar olurdu, ben de güneşte yanıp kül olması için onu baştan çıkarırdım. Gerçek hayatta insan asıl canavarın kendisi olduğunu fark ediyordu ve güneş yakmasa da kim olduğunu böyle açığa çıkarıyordu. Güneş sırları aydınlatıyordu...

"Sonsuza dek uyuyan, ölü değildir. Ve tuhaf çağlardan sonra, ölüm bile ölebilir."

H.P. Lovecraft

29

Kar Yağıyordu Sidra

Bir havluya sarınıp odaya döndüğüm sırada kapının önünde telefonla konuşuyordu. Bana baktığında sanırım bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. Odama girip kapıyı arkamdan kapattım. İyi bir fikir değildi. İyi hissettirmiyordu. Elime gelen ilk kıyafetleri alıp hızlıca giyindim. Saçlarımı nemli kalacak kadar kuruttum. Eşyalarımı çantamın içinde topladım ve küçük bavulumu yanıma aldım.

"Beni Reyna'ya götürebilir misin?" diye sordum kapıdan başımı uzatıp.

"Gitmek istiyorsun," dedi daha çok soru sorar gibi. Kesinlikle bir şeylerin yolunda olmadığını anlıyordu. Ama bahse girerim, bu kez o tamamen yanlış izlenimlere kapılıyordu. Eğer pişman olduğumu düşünüyorsa, hayatım boyunca pişman olmayacağım tek şey o andı.

Bir daha yaşanmayacak.

Başımı sallayıp, "Lütfen," dedim.

"Önden buyur müze müdürü."

Merdivenlerden inerken üzerimde korkunç bir ağırlık vardı. Destek alabilmek için elimi tırabzanların üzerine koymuştum. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordum ama durup havayı içime çektim. Bu şato bir şekilde bana hep destek olmuştu. Buraya geldi-

ğim ilk günü ve beni nasıl büyülediğini hatırlıyordum. Ağrılarımı nasıl hafiflettiğini. Nasıl mutlu ettiğini. Bu devasa avizenin altında dururken evime dönmüş gibi hissettirdiğini. Karanlığın içinde bir yuva edinmiştim kendime ve daha önce hiçbir gün ışığının yapamadığı kadar ısıtmıştı kalbimi.

Kapıyı arkamızdan kapattı. Onu hep burayla bütünleştirmiştim. O gelmeden önce bile varlığının burada olduğunu biliyordum sanki. Şato ve o bir bütündü ama benim de burada hafife alınmayacak bir parçamın bulunduğunu biliyordum. Örümcek ağlarının içinde çok uzun zaman geçirdikten sonra açmıştım kapılarını. Belki onun kapılarını araladığım gibiydi. Ama ne bu şatonun ne de onun asıl sahibi ben değildim. Ben bir misafirdim ve ziyaretim gereğinden uzun sürmüştü. *Sadece bir uzantı.* En başından beri kendimi buna inandırıyordum, buraya gelmemin, yeniden onunla bir araya gelmemin bir anlamı olduğuna, Luxuria'dan daha fazlası olduğuma... Ama artık biliyordum, ben bir elçiydim yalnızca.

Yeniden buraya dönmüştüm, bir kez daha karşısına çıkmıştım çünkü ikisini de saplanıp kaldıkları o yerden çıkarabilecek tek kişi bendim. Onları bu şatodan azat edebilecek tek kişi bendim.

Daha önce Vaha'dan aldığını söylediği siyah arabaya bindik. Kasabanın bu kısmı her zaman sessizdi ama bugün başka bir ağırlık vardı. Daha öğleden sonra olmasına rağmen içim kararmıştı. Gözlerim ağrıyordu ve kalbimde de işler pek yolunda değildi.

"Vampirler ne istiyor?" diye sordum. Öylesine bir sohbet konusu açmak istemiştim. Artık umurumda değildi. Artık önemli değildi. Artık biliyordum. Artık yapmam gereken son şeyi yapıp uçağa binmem gerektiğinin farkındaydım.

Söyleyecektim ve o zaman gitmeme izin verecekti.

Söyleyecektim ve o da beni azat edecekti.

Bugün üçümüz de özgür olacaktık, özgürlüğümüz kafesimiz olacaktı.

"İnsanlardan üstün olmak." Çok basit ve bariz bir şeymiş gibi dişlerinin arasından mırıldandı.

"Çoğu konuda öyleler zaten." Bunu her insan kabul ederdi. Vampirler bizden fiziksel olarak tartışılmayacak kadar güçlüydü.

Bizi telkin edebilirlerdi. Çok daha sağduyululardı. Duygularına bizim kadar yenilmiyorlardı. Uzun ömürleri onları birçok konuda daha becerikli ve deneyimli yapıyordu. Tüm bunları herkes zaten biliyordu.

"Bu yüzden onların dayattığı gibi yaşamak istemiyorlar. Birçok konuda insanlarla eşit haklara sahip değiller. Sürekli gözetim altındalar." Üzerinde bir rahatsızlık vardı. Belki de bunları benimle konuşmak istemiyordu.

"Sadece güven kazanmaları gerekiyordu." İnsanların beklentisi buydu ve o yüzden onları suçlayamazdım. Vampirler birden hayatımıza girip zaten uzun yıllardır aramızda olduklarını söylemişlerdi. Açığa çıkmalarından beri her şey değişmişti ama onların varlığını kabul etmiştik. Sadece zamanla onların da bizi kabul ettiğini görmemiz gerekiyordu. Doğaları gereği kana susamış oldukları için güvende olduğumuzu bilmeye ihtiyacımız vardı.

"İnsanlar böyle söylüyor," dedi kinayeyle. "Ama buna onların karar veriyor olması adil değil. Dünya sadece insanlara ait değil."

"Bunca zaman karanlıklarda yaşayan sizlerdiniz," dedim. "Birden ortaya çıkıp insanlarla eşit konumda olmayı bekleyemezsiniz ki."

"Bunca zaman karanlıklarda yaşamamızın sebebi de insanlar," dedi. "Bu kadar gelişmiş bir dönemde bile aynı şekilde karşılık veriyorlar. Senin yaşadığın dünyada her şey yolundaymış gibi görünüyordu ama bu sadece insanların gösterdiği tarafıydı. Vampirler avlanıyordu ve bütün insanlar bunun üzerini örtüyordu. Şimdi bütün haberlerde vampir saldırıları var ama asıl vampirlere saldırılar yapıldığında kimse bunu önemsememişti." Bana dönerek bundan ne kadar rahatsızlık duyduğunu görmeme izin verdi. "Hiçbir vampir çıkıp insanların şeytan olduğunu söylemedi ama insanlar onları çarmıha germek için gerekli bütün odunlara sahipti."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ettim. Üstüne düşününce çok rahatsız edici oluyordu. İnsan doğası da beni her zaman rahatsız etmişti zaten. Doyumsuzluk ve açgözlülük türümüzün en kötü tarafıydı.

"Kimse bilmiyordu," dedi başını sallayarak. "Ama kana kan, göze göz, dişe diş."

"Hep böyle miydi hayatın?" diye sordum biraz çekinerek. "Birilerinden kaçarak ya da saklanarak mı geçti?" Ona bakınca hep çok güçlü birini görüyordum. Hiç yıkılmayacak bir ağaç gibiydi. Sanki dünyanın yaratılışından beri oradaydı. Olanları izliyordu. Hiçbir zaman yeterince saldırgan gelmemişti. Hiçbir zaman tamamen kötü ya da tehlikeli olduğunu düşünmemiştim.

Belki sadece kalbim için öyleydi.

"İnsanlara güvenemezsin," dedi çabucak ve soğuk bir şekilde. "Sadece insanlar güven duygusunu bir silaha çevirir."

Sadece insanlar güven duygusunu bir silaha çevirir.

Ona güvendim. İlk andan itibaren bana yalan söyledi. İhanet etti.

Her şey, her zaman onunla ilgiliydi. Tüm inanç sistemi. Belki insanlara olan bakış açısı bile. Luxuria'yı görebileceğimden daha büyük bir yere sığdırmıştı. Yaşadıkları birinin ölümüyle sonuçlansa da sona ermemişti ve tüm bunları bitirme, yeni bir bakış açısı sunma, onu öfkesinden ve kırgınlığından kurtarma şansı iki dudağımın arasındaydı.

Söyle. Söyleme.

Geçtiğimiz yollarda hiç kimse yoktu. Vaha'nın evinin dönemecine kadar bekledim. Kendime kaçabilecek alan tanıdım. Koşarak oraya gidebilirdim. Güvenli alana kadar bekledim ve tüm gücümle kendimi sıktım. Kalbim o kadar ağrıyordu ki ilk kez bu ağrının beni öldüreceğine emin oluyordum. Dünyanın tüm üzüntüsü göğsüme taşınmıştı.

"İhanet etmemiş," dedim bir kerede.

"Hımm?"

"Luxuria sana ihanet etmemiş. Seni kurtarmış. Bunu yapmak zorundaydı." Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı, korku üzerime çullanıyordu. Bedenim kasıldı, avuç içlerim terledi. Sidra direksiyonu kavrayan parmakları gerilirken bana doğru döndü. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. Yüzü gergindi.

"Ne söylediğini bilmiyorsun." Hafifçe başını iki yana salladı. Duyduklarıyla yaşadıklarını eşleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Bocalıyordu. Üstelik bu henüz en kötü kısmı bile değildi.

"Kafamın içindeydi," dedim. "Gördüm." Gözlerimi kapattım. Kanıtlara ihtiyacım vardı. Elbette buna kolayca inanmayacaktı. O ânı tekrar kafamın içinde bir araya getirmek için kendimi zorladım. "Karlı bir gündü."

Araba ani frenle durdu.

"Ne söylediğini bilmiyorsun."

"Yanında başka bir kadın daha vardı. Siyah, kıvırcık saçlı. Ondan daha büyük bir kadın. Kadına, 'Engel olmalıyım,' dedi. Atlı adamlar vardı. Onların önünü kesti. Adamlar seni bulduğunu söyledi, öldürmeye geliyorlardı."

"Sus!" diye bağırdı.

"Daha büyük bir katliam isteyeceklerini düşündü. Bunu isteyerek yapmadı. Onların yerini söylerken mutlu değildi." Sesim titriyordu, kelimeler bölük pörçük sıralanıyordu. Yine de söylediklerimi anladı ve buna o kadar dayanamadı ki tekrar, "Sus dedim!" diye bağırdı.

Gözümden bir damla yaş aktı. "Seni kurtarmaya çalışıyordu. Burada olduğuna göre kurtarmış da." *Ve şimdi ben de ikinizi birden kurtarıyorum. Onu asırlardır haksız yere mahkûm edildiği suçundan, seni en az onun kadar mahkûm edildiğin hayal kırıklığından.*

"Ne gördüğünü bilmiyorsun." Amansız ve anlamsız bir inkâra tutulmuştu.

"Kar yağıyordu Sidra. Onların öldüğü gün kar yağıyordu. Her yer bembeyazdı ama dağın üzerinden saatlerce silinmeyen siyah dumanlar tütmeye devam etti." O dumanı görebiliyordum. Duman sanki kafamın içindeydi. Nasıl koktuğunu, çürük et kokusundan midesinin nasıl bulandığını o âna şahit olmuş kadar hissediyordum.

Dışarıya çıkıp kapıyı üzerime çarptı. Kapıya dokunurken parmaklarım titriyordu. Saatlerce karların içinde kalmışım gibi buz kesmiştim. Peşinden inip arabanın hemen yanında durdum. Söylenecek bir şey kalmamıştı. O halde neden hâlâ buradaydım? Yolun üzerinde yürürken kararsızca durdu. Geri döndü. Tekrar ileriye döndü. Birkaç adım daha attı. Arkasını döndü.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. İşaretparmağını kaldırıp elini havada salladı. "En başından beri planı buydu. Bunun

için yanımdaydı." Gözleri zehir saçıyordu. Kendiyle yüzleşiyor, kendini sorguluyor ve nihayetinde kendini suçüstü yakalıyordu.

"Değildi," dedim elimi ağzıma bastırarak.

"Bana ihanet etti!" O kadar hiddetli kükremişti ki ilk kez bu kadar korktuğumu hissediyordum. "Yalan söyledi." Gözleri yanıyordu. Öylece kalmıştı. Kocaman açılmış gözleri, alnında belirginleşmiş damarlarıyla yutkunmamak için kendini zor tutuyordu. Belki de yapamıyordu. Hareketleri ilk kez böylesine mekanikleşmişti.

"İhanet etmedi," derken gözyaşlarım yüzümü ıslatmaya başladı. "Seni kurtarmak istedi. Biliyorsun, içten içe biliyor olmalısın. Yaptığı şey doğru değildi ama senin için yapardı. Bunu biliyor olmalısın." Sözlerim yavaş yavaş çıktı dudaklarımdan. Kelimelerin nasıl ellerini uzatıp ona dokunduğunu gördüm. Anlamadığım o sayfaya geri dönmüştüm ama şimdi paragrafın altını çizmek için oradaydım.

Kelimeler bunu yaptı. Ona dokundu. İçinde, çok ama çok derinde olan bir yere. Kazıp onu çıkardı. Gözlerindeki o ifadeye anbean şahit oldum. Parçalar ilk kez onun için yerine oturdu. Çünkü biliyordu, onun için bunu yapacağını biliyordu. Göz pınarlarından kızıl yaşların süzüldüğünü görünce ben de ağlamaya başladım. Vampirlerin gözyaşlarının kanlı olduğunu biliyordum ama ilk kez görüyordum. Vampirler, onun gibi vampirler asla ağlamazdı. O yüzden bu her zaman bir efsane olarak kalmıştı. *Şimdiye dek.*

"Seni kurtarmak için yaptı. Mutlu değildi. Acı çekiyordu. Onlarla bir anlaşma yaptı. Zamanı yoktu. Seçeneği yoktu."

Ağırlık yavaş yavaş bedenimden çekildi. Sadece hafifliğini ruhumdan çekilen bir hayalet gibi hissetmedim, onun beyaz dumanını neredeyse görüyordum. Rüzgârla birlikte etrafımızı saran o sise karıştı. Sonra onunla bütünleşti.

Derin bir nefes aldı. "Git."

"Sidra..."

"Dışarısı güvenli değil. Git."

"Sen de gel." Ona doğru bir adım attım. Elimi uzattım. "Lütfen, sen de gel."

"Luzia. Git!"

Yerimde duraksadım. *Luzia. Git.* Dudağımı ısırdım. Şimdi her şey olması gerektiği gibiydi. İkimizi, belki de üçümüzü yakan güneş şimdi doğmuştu. Parçalar yerine oturmuştu, nihayet tüm resimler hak ettiği çerçevelerin içindeydi. Belki sadece bir tanesi yere düşmüş ve paramparça olmuştu.

Elini bir ağacın gövdesine yaslayıp başını yere eğdiğini gördüm. Yüzyılların yalnızlığı sırtında toplanmış gibi kamburlaştı. Kökleri bütün dünyaya yayılmış, asırlardır orada duran bir ağacın yapraklarının dökülüşünü, belki de yıkılışını izledim. Ağacın daha fazla karşı koyamayışını. Ağacın devrilişini. Bu beni her şeyden daha fazla sarstı. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bağırarak ağlamak istiyordum. Benim üzerimden devasa bir ağırlık kalkmıştı ama şimdi çok daha fazlası onun omuzlarındaydı. Hangimizin daha çok şey kaybettiğinden emin değildim. Ama Luxuria nihayet özgürdü. Günahlarından azat edilmişti ve belki de ilk kez uyuduğu yerde huzura ermişti.

"Luzia..." Sese doğru döndüm. Yaklaştıklarını duymamıştım. Kendi hıçkırıklarımdan başka bir şey duymuyordum. Sisin içinde kim olduğunu anlamak için gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. Elimle yaşları sildiğimde görüntü netleşti. "Akil," diye sorguladım.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Sokakların güvende olduğundan emin oluyoruz." Yüzünde hırçın bir şeyler vardı. Dönüp arkama, onun odaklandığı yere baktım. Sidra'ya doğru yaklaşan üç kişi olduğunu işte o zaman fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum korkuyla.

"Dediğim gibi, insanların güvende olduğundan emin oluyorum." Eliyle bir işaret verdi. Ne yaptığını anlamak için adamlarla onun arasında gidip geldi bakışlarım. Anlamıyordum. Burada ne işi olduğunu bile bilmiyordum. Vampirlerin saldırısından hiç mi korkmuyordu? Sidra'nın karşısına çıkmaya nasıl cesaret edebiliyordu...

Sidra kendinde değil.

"Ben güvendeyim," dedim geriye doğru yürümeye başlayıp. "Sidra!" Ona baktım ama gözlerini ayırmıyordu. Sanki boşluğa karışmıştı. Geldiklerinin bile farkında olduğunu düşünmüyordum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Akil. "Sana ne yaptı?" Hiddetli ve kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyordu. Ne dediğini ilk başta anlamadım. Sonra her şeyi çok yanlış yorumladığını fark ettim. Burada tek başıma duruyor, ağlıyor ve muhtemelen berbat görünüyordum. Sidra oradaydı. Bunu onun yaptığını düşünüyordu. Ona bunu benim yaptığımdan bihaberdi.

"Bana hiçbir şey yapmadı," dedim şokla. "Bana zarar vermez." *Sandığı, belki de umduğu gibi asla.*

"Verir Luzia," dedi küçük bir çocuğa bir şey anlatmaya çalışır gibi. "Vampirlerin doğasında insanlara zarar vermek var."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır. Burada tehlikeli olan bir şey yok. Lütfen gidin."

"Onu etkisiz hale getirdikten sonra gideceğiz." Dişlerini sıktığında çene hatları belirginleşti. Yaptığı ya da yapacağı şeyden son derece emin görünüyordu. Biraz bile korktuğunu sanmıyordum. Ama benim ödüm patlamıştı. Kendim için değil, şu an kendinde olmayan biri içindi korkum.

"Hayır." Daha hızlı yürümeye başladım. Adamlardan biri silah çıkardı, daha önce hiç tabanca görmemiştim ama bu televizyonlarda gördüğümden daha farklıydı. Neredeyse cilalanmış kadar dikkat dağıtıcı görünen gümüş, metalik ve kalın bir iğne ucu olan parlak bir aletti.

Sidra'ya doğrultulmuştu.

"Hayır!" dedim Akil'e doğru ama bir etkisi olmayacağı ortadaydı. "Sidra!" diye bağırdım tekrar. Sesime tepki verdi, fazla acı dolu oluşuna belki. Bana doğru döndüğünde bacağından vuruldu. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama hissediyormuş gibi görünmüyordu.

Tabancayı tutan adama, "Dur!" dedim daha da hızlanarak. "Ne yapıyorsun?"

Bir atış daha, bu sefer göğsüne.

"Dur!" Önüne geçip ellerimi iki yana açtım. "Durdur şunu. Lütfen durdur." Akil'e doğru daha fazla ağlayarak bağırdım. Çenem kilitlenmişti, sadece ağlıyordum. Nasıl bu kadar gözü dönmüş davranabiliyordu? Yaptığı şey korkunçtu. Sidra ona hiçbir şey yapmamıştı ki.

"Seni etki altına almış olmalı." Bize doğru yürümeye koyuldu. "İnsanlara ne yaptıklarını görmedin mi? Her yerde katliamlar var. Hayatımız durdu." Eliyle boşluğu, sanki orada yaşananları işaret ediyordu. Konuşurken midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Tamamen kendini ve mantığını kaybetmiş olmalıydı.

"Bunun onunla bir ilgisi yok," diye yalvardım bir işe yarayacakmış gibi.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi sinirle. "Boynundaki izleri gördüm, sana ne yaptığını biliyorum!" Kafasında yarattığı şeyin bilincinde değildi. Durumu olduğu gibi göremiyordu.

"Akil," dedim yutkunarak. "Lütfen bunu durdur. Yanlış yapıyorsun. Onun suçu yok."

"Luzia," dedi makul olmaya çalışarak. "Beynine girmişler. Bunu düzeltebilirim. Onlardan korkmamıza gerek yok. Bu silah..." Adamının elinden gümüş tabancayı aldı ve bana doğru çevirip bir el daha ateş etti. Yerimden sıçradım. İğne omzumun üzerinden Sidra'nın omzuna saplandı. Gözleri bir anlığına kapanacak gibi oldu. Ne durduğu yerin ne de içinde bulunduğu ânın farkında değildi. Renginin kül gibi solduğunu fark ettim ve bu daha çok paniklememe neden oldu.

"Yeter!"

"Buna gün ışığı diyorum." Akil gülümsedi. "Gümüş alaşımından elde ettik. Atalarımızın bize mirası. Senin atalarının." Tabancayı tuttuğu eliyle beni işaret etti.

"Ben böyle bir şeyin parçası olmam," diye sayıkladım. "Ne yaptığının farkında değil misin? Sana saldırmıyor. Savunmasız birine işkence yapıyorsun." Ne yapacağımı bilmiyordum. O kadar çok korkuyordum ki birinin bunu durdurması için her şeyi yapabilirdim.

"Vaha!" diye bağırdım beni duymasını umut ederek. Dönüp yeniden Sidra'ya doğru baktım. Biraz önce zorlukla tutunduğu ağaca yaslanmış, gözlerini kapatmış halde öylece duruyordu. Kanaması gerekiyordu, üç kez vurulmuştu ama hiç kan görmüyordum. Alaşım ona ne yapıyordu? Neden böyle tepki veriyordu? Vücuduna ne oluyordu?

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordum çaresizce.

"Hak ettiğini."

"Git buradan!" diye bağırdım. "Git buradan. Seni görmek istemiyorum. Defol git."

"Onu bize ver."

"Asla." Yeniden önüne geçtim. Buna asla izin vermeyecektim.

"Luzia... Burada tek başınasın. Sana zarar vermek istemiyorum, lütfen beni mecbur bırakma."

"Bana zarar vermeden bir adım daha atamazsın."

"Onu çekin," dedi kaşlarını çatıp adamlarına başıyla işaret vererek. Gözleri üzerimdeydi. Bakışlarında müthiş bir hayal kırıklığı vardı. Benimkinde daha fazlası olduğuna emindim. Telefonuma ulaşmak için elimi cebime attım ama yeterince hızlı değildim. Adamlarından biri kolumu yakaladığında ondan kurtulmak için hareket etmeye çalıştım. Diğeri ihtiyaç ânında ona yardım etmek için tam yanımda duruyordu.

"Zorluk çıkarma," dedi Akil. "Bunu daha kötü hale sokma."

"Bunu olabilecek en kötü hale sokan sensin."

"Alın artık onu." Diğeri kolumu yakaladığı anda sadece yanımdaki hareketlerini görebilecek şansım oldu. Kolumu yakalayan kişi havalanıp yoldan epey uzağa savruldu. Diğeri en az benim kadar şaşırmış haldeyken Akil'in üzerine doğru uçtuğunu gördüm. Akil kendini hızla yana savurdu. Adam yere çarptı ve bir daha hareket etmedi. Diğerinin düştüğünü duymamıştım bile.

"Koş!" dedi Sidra. Zorlukla nefes alıyordu. "Eve koş."

"Benimle gel." Kolundan tuttum. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum. Kesik kesik nefes alıyordu, teni grileşmeye başlamıştı, alnında elmas gibi parlayan su tanecikleri birikiyordu.

"Luzia çekil," dedi Akil tabancayı bize doğrultup. Gözlerim aralarında dolaşmaya başladı. Akil hâlâ yerdeydi. Koşup ona saldırmayı düşündüm ama fiziksel olarak hiçbir becerim yoktu. Bu doğru bir hamle olmazdı.

"Tamam," dedim ellerimi kaldırıp. "Tamam... yeterince korktum. İzin ver, ben buradan gideyim. Ne yapıyorsanız yapın. Buna daha fazla şahit olmak istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum."

"Seni korkutmak istemedim Luzia," dedi doğrulurken. Sidra'dan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım. "Bana ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Lütfen bırakın gideyim. İstediğim tek şey bu kasabadan gitmek."

"Bana katılmalısın," dedi Akil. İkna çabası midemi bulandırıyordu. Böyle bir şeye dahil olacağımı nasıl düşünürdü? Gözünü bile kırpmıyordu. En kötü kâbusumdan bile daha kötüydü.

"Bırak gideyim." Arabaya kadar geri geri yürümeye devam ettim. Ağlamamı engelleyemiyordum. Burnumu çekip hıçkırırken durmaksızın titriyordum.

"Mısır'da senin için bir şey yoktu," dedi bana. "Burada ait olduğun yerde kalmalı, bana katılmalısın."

Ayağım burkuldu. *Kahretsin, şerefsiz.*

"Sadece eve gideceğim," dedim. "Bunu daha sonra konuşalım. Şu anda bir şok geçiriyorum. Tüm bunlar çok saçma." Etrafıma bakıp başımı salladım.

"Tamam," diye cevap verdi. "Tamam sonra konuşalım. Ben seni arayacağım."

Arabaya binip motoru çalıştırdım. Hızlı hızlı nefesler alıyordum, şu anda bayılmak istemiyordum. *Bu korkunç. Bu çok korkunç.* Direksiyonu döndürüp doğruca üzerine sürdüm. Katil olmak istemiyordum, bu yüzden yavaşça çarpıp sadece düşmesine neden oldum. Tabanca elinden fırlarken sanırım kolu arabanın altında ezildi. Duraksamadan direksiyonu çevirip Sidra'nın durduğu yere döndüm ve eğilip yan taraftaki kapıyı açtım.

"Bin!" diye bağırdım. Gözleri etraftaki bir şeyleri süzüyordu ama zorlanarak da olsa kendini içeri atabildi. Göğsünden gümüşi bir sıvı akıyordu. Kapıyı kapatmasını beklemeden gaza bastım. Dikiz aynasını kontrol ediyordum, Akil ayaklanmıştı ve arabanın arkasından öylece bakıyordu. Gözlerimden daha fazla yaş akmaya başladı. Neden beni bunu yapmaya mecbur bırakmıştı ki? Kimseye zarar vermek istemiyordum. Kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

"Özür dilerim," dedim burnumu çekerek. "Gitmeme engel olan Akil'miş."

"Şu anda bunun için özür dileme ihtiyacı hissetmen..." Yutkundu ama gülmeye çalıştığını anlayabiliyordum. "Senin için o işi ayarlayacağım müze müdürü."

Gözlerimi yola diktim. Sanırım yeniden gitmem konusunda hemfikirdik. Biraz önce nasıl intihar etmeye çalıştığını gördükten sonra beklemediğimi söylersem kendimi kandırmış olurdum. Uzanıp arabanın kapısını kapattı. Peşimizden gelen olup olmadığını görmek için sık sık aynaları kontrol ettim. Vampirlerden korkuyordum ama avcıları hiç düşünmemiştim. Bu kadar ileri gidebilecekleri, bu kadar korkunç olabilecekleri hiç aklıma gelmemişti. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ancak bu kesinlikle bir savunma değildi. Bu bir saldırıydı, hem de çok acımasızca bir saldırıydı. Gözlerimi silmeye çalışıyordum ama sürekli yeni yaşlar akıyordu.

"Şşş," dedi elini kaldırıp. "Yavaşla."

Vaha'nın evi görüş alanıma girdiğinde iki evin arasındaki garaja doğru arabayı yanaştırdım. Sidra kaşlarını çatıp öne doğru eğilmişti. Bir şeyi dinliyor ya da görmeye çalışıyordu. Etrafa bakındım ama dikkatimi çeken herhangi bir şey olmadı. Vaha yan yana sıralı evlerin olduğu lüks bir bölgede yaşıyordu. Buranın çok fazla sakini yoktu ve şu anda ortalık tamamen sessizdi. Işıklar yanmıyordu ama hava hâlâ aydınlık olduğu için bunda şaşırılacak bir şey yoktu. Perdeler her zamanki gibi kapalıydı. Girişteki büyük ana kapı kapalıydı. Tuhaf görünen hiçbir şey yoktu ama belki tuhaf olan da buydu.

"Beni dinle," dedi dirayetle. "Yolunda olmayan bir şeyler var. Ben inip bakacağım, beş dakika bekleyip gidebildiğin kadar hızla uzaklaş buradan." Elini göğsünün üzerinde gittikçe büyüyen yaraya bastırdı, hareketiyle birlikte yüzünü buruşturmuştu.

"Ne? Hayır, gitme! Bu halde nereye gideceksin?" Omzu daha kötüydü. Gümüş bir sıvı akıyordu ve tişörtünün parçalandığı kısımdan gördüğüm kadarıyla ince damarlar gibi çok kötü görünen siyah şeritler vücuduna yayılmaya başlamıştı.

"Gümüş beni öldürmez," dedi ikna etmeye çalışarak. "Aptallık etme, gelip içeriye bakmaya çalışma. Ne olursa olsun, eğer gelmezsem arabayı çalıştırıp uzaklaş. İçeride vampirler var. Sakın

aptalca bir şey yapma Luzia. *Sakın.*" Sesi biraz daha kuvvetli çıkıyordu ama bir yanım nedense iyi olduğu konusunda yalan söylediğini düşünüyordu. Ellerimi alnıma bastırdım.

"Sidra en yakın arkadaşım orada. Nasıl buna arkamı döneyim?" *Şimdi sen de bu halde oraya gitmekten bahsediyorsun.* Bileklerimi tutup aşağı indirdi.

"Bana bak," dediğinde zorlukla baktım. "Ben dönmezsem içeride senin yapabileceğin bir şey olmadığı anlamına gelir. Kendini öldürtmek için oraya girmeyeceksin. Beni anlıyor musun?" Gözlerini yüzüme dikmişti. Çok kontrollüydü. Bunca şeye rağmen bana böyle bakabiliyor olması karşısında gafil avlanmıştım.

"Yardım çağıralım." Başımı yana yatırıp neredeyse yalvardım. Bunun iyi olmadığı ortadaydı. Onu bu kadar endişelendiren şey beni dehşete sürüklerdi.

"Yardım benim." Kapıyı açıp bana bakmadan dışarıya çıktı. "Beş dakika," diye hatırlattı.

"Dikkatli ol." Arkasından uzandım ama beni duyduğundan bile emin değildim. Bir anda yok olmuştu. Ondan geriye sadece uğursuz bir sessizlik kaldı. Var gücümle çığlık atmak istiyordum ancak yapabildiğim tek şey uzanıp kapıyı kapatmaktı.

Dünyanın en uzun beş dakikasını beklemeye koyuldum. Arabanın dijital ekranına bakmıştım ama yine de içimden saymaya başladım. Kafamı kullanmaya çalışıyordum, odaklanabilirsem belki başka bir yol bulabilirdim. Aklıma gelen ilk şey polisi aramaktı ama içeride tehlikeli vampirler varsa çağıracağım herkesi öldürmüş olurdum. Eğer biraz önce yaptığı şeye şahit olmasaydım Akil'i çağırabilirdim. Vampirlerle nasıl baş edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin ki Luxuria değildim. Ben vampirlerle baş edemezdim.

Vampirlerden uzak durmalıydım. Sidra Dekalton'dan uzak durmalıydım. Luxuria'ya ait her şeyden uzak durmalıydım. Bildiğim yegâne şey buydu.

Korku bütün damarlarımın kasılmasına, vücuduma bir kramp girmesine neden oldu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Korkmak dışında, ağlamak dışında elimden gelen hiçbir şey yoktu. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Lütfen Reyna'yı koru. Lütfen Reyna'yı koru.

Neden daha iyi birine âşık olmamıştı ki... Neden daha normal birine âşık olmamıştı? Neden bu kadar tehlikenin içinde olmak zorundaydı? Neden sadece normal insanlar gibi olamıyorduk? Neden bu kadar zorlu olmak zorundaydı? İçeride tek başına ne yapıyordu ve tüm bunları nasıl atlatacaktı? Bu daha ne kadar böyle devam edecekti?

Üç dakika oldu ve bir silah patladı... *üst üste iki el.* Sessizce ağlayabilmek için elimi ağzımın üzerine bastırdım. Vampirlerin silaha ihtiyacı olmazdı ve silahla yaralanmazlardı. Elim kapıya uzandı ama bir heykel gibi orada kaldım. Korkuyordum. Sadece çok korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. Bütün bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. O kadar fazlaydı ki nefesim kesiliyordu. Bir film sahnesi değildi, gerçekti ve filmlerde olduğu gibi görünmüyordu.

Dört dakika. İçeri girmeli miydim? Bu kasabada sevdiğim herkes oradaydı. Reyna oradaydı. Ona bir şey olursa bunun üstesinden gelemezdim. Vaha oradaydı, her zaman benim için harika bir dost olmuştu... ve Sidra oradaydı.

Beş dakika. Elim kapının kilidinde asılı kaldı. Bütün ihtimalleri değerlendirmeye çalışıyordum. Sevdiğim herkese nasıl arkamı dönüp gidebilirdim? Ya hepsine bir şey olduysa, o zaman geride kalmamın ne anlamı olacaktı? Belki de onlarla birlikte ya da peşlerinden ölmek daha iyiydi.

Altı dakika. Gidersem içeride göreceğim manzara beni mahvediyordu. *Ya hepsi öldüyse...* İçeride kim vardı, kimler vardı? Sidra neden hâlâ gelmemişti? O güçlüydü, çok güçlüydü. Ama bugün en güçsüz olduğu zamandı.

Yedi dakika. Daha fazla ağladım. Artık kendimi durduramıyordum. Dişlerimi sıkıp motoru çalıştırdım ve direksiyonu çevirip gaza bastım. Göğsümden hırıltılı bir hıçkırık yükseldi. Dikiz aynasından dönemece kadar yolu kontrol ettim ama kimse gelmedi. Büyük bir histeri krizinin ortasındaydım. Nereye gideceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum. Arayabileceğim herkese arkamı dönüp gidiyordum.

"Bütün herkes birinin canavar olduğunu söylüyorsa iki seçenek vardır:
Ya azizin biridir ya da hikâyenin yarısı anlatılmamıştır."
Carlos Ruiz Zafón

30

Bir Kez Victoriam, Her Zaman Victoriam

Biraz önce Akil'in yolumuzu kestiği o yerden geçmek üzereydim. Yerde hâlâ kan ve itişmenin izleri vardı. Arabanın lastik izleri bile yola hatırasını bırakmıştı. Tabelanın kenarında parlayan gümüş şey dikkatimi çekti. Gözleri kamaştıracak kadar parlıyordu doğru güneş açısıyla. *Gün ışığı.* Aniden frene bastım ve arabayı geriye doğru sürmeye başladım. Etrafı kontrol edip kimsenin olmadığına emin olunca durdum. Kapıyı açıp arabadan çıkarken soluk soluğaydım. Korkudan rengim solmuştu ve nabzım artık kontrol edebileceğimin üzerinde hızlı atıyordu. Eğilip tabancayı aldım.

"Buraların tekinsiz olduğunu duymadın mı?" dedi biri.

Arkamı dönüp sivri dişleriyle göz göze geldiğimde hiç düşünmedim, nasıl kullanılacağını bile bilmiyordum ama parmağım bulduğu yere yerleşip tetiği çekti. Vampir ne olduğunu dahi anlamadan metal bir sıvı gibi erimeye başladı. İğrençti. Muma benziyordu. Büyük bir kuvvetle yanıp eriyen bir muma... Yerde yapış yapış bir kalıntı kalmıştı. Yaptığım şeye inanamayarak üzerinden atladım. İşte katil olmuştum. Sidra'ya da bunun olabileceğini düşünmek beni mahvediyordu. Birini öldürmüştüm. Bir vampiri öldürebilmiştim.

"Eski alışkanlıklar..." diye etrafımı sardı ses. "Öyle kolay bırakılmıyor değil mi Luxuria..."

Ağır ağır arkamı döndüm. Arabamın önünde duruyorlardı, üç kişilerdi. Konuşan adamı aynı anda iki kez tanıdım. *Yatırımcı.* Şatoyu satın almak isteyen adamdı. Daha önce fark etmemiştim. Zihnimde gördüğüm anı cızırtılı bir televizyon ekranı gibi oynadı. Önümde renkli ve renksiz iki farklı zamana ait aynı yüz vardı. Saçları, kıyafetleri farklıydı ama şimdi karşımda gördüğüm siması aynıydı. Luxuria'nın yolunu kestiği atlı adamların arasında o da vardı. *Babanı memnun etmek ister misin?* diye sorduğu kişiydi.

"Ben Luxuria değilim..." diye fısıldadım.

"Bir kez Victoriam doğan her zaman Victoriam'dır," dedi diğeri.

Elimdeki tabancayı kaldırmaya çalıştım ama elim titriyordu.

"Sakin ol," dedi sözde yatırımcı. *Geçmişin büyük bir parçası, asıl soykırımı yapan katil.* "Sana zarar vermeyeceğiz, iletmeni istediğimiz bir mesaj var." Dişlerim birbirine çarptı. "Leonard," dedi sadece. Kime seslendiğini ya da ne ima ettiğini anlamaya vaktim olmadı, diğeri silahı tuttuğum elimi arkada kımıldatamayacağım şekilde büktü ve diğer kolumu dirseğimden yakalayıp avucum havaya bakacak şekilde öne doğru uzatmama neden oldu.

"Buna gerek var mı?" diye sordu üçüncü ve ilk kez konuşan adam.

"Mesajın doğru şekilde gittiğine emin olmamız gerekiyor Lennie," dedi liderleri ya da en büyükleri. Sonra usul usul yanıma yaklaştı. Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama ne dermanım kalmıştı ne de kuvvetlerine karşılık gücüm. Bileğimi sertçe kavrayıp cebinden çıkardığı hançerle tenimi çizmeye başladı. Kendimi tutamadan acıyla çığlık attım. Hançerin sivri ucu tenimi delip geçerken acı dudaklarımda feryada dönüştü. Hançeri tutan adam acımdan ya da yakarışlarımdan etkilenmiyordu. Geride kalandan yardım dilendim ama başını diğer yöne çevirip adamın işini bitirmesini bekledi. Çırpınışlarım sadece daha çok kana ve daha çok acıya neden oldu. Sonunda yere yığılmamamın tek nedeni hâlâ beni tutan kollardı.

"Kendimi tanıtmayı unuttum," dedi adam gülümseyerek. "İsmim Lorenzo Victoriam."

Dilimi ısırarak ağlamaya başladım.

"O piç köleye ve iblise söyle," diye ekledi. "Evimizi geri istiyoruz."

Beni bıraktığında, nihayet acıdan dizlerimin üzerine düştüğümde bile silah elimdeydi. Beni her şeyden kurtaracak şey oymuş gibi değil, başka hiçbir şeyim kalmamış gibi parmaklarım sıkı sıkı ona tutunmuştu. Belki de sebebi acıydı. Gözlerim o kadar kararmıştı ki gittiklerini fark etmedim. Yanağım zemine yaslıydı, yolun soğukluğu gözlerimi açıkta tutmama yardımcı oluyordu. Bileğim öyle şiddetli zonkluyordu ki zorlanarak ve korkuyla koluma baktığımda daha çok ağlamaya başladım.

Bu o işaretti, öldürülen vampir cesetlerinin üzerine bırakılan imzanın bizzat kendisiydi.

Bir kez Victoriam, her zaman Victoriam.

Kolumdan akan kan zeminde karanlık lekeler bırakırken beynimde tehlike çanları çalmaya başladı. Victoriam'lardan bahsederken Sidra'nın enerjisinden buram buram kötülük yayılmıştı. Kafamın içinde gördüğüm anı onun kim olduğuyla ilgili net bir şey söylemese de Sidra'yı öldürmek istediğini hatırlıyordum. Luxuria onu bu kişiden korumak için katliama izin vermişti ve o şimdi yine burada, yine onun peşindeydi.

Arabaya binerken tabancayı tek başına bir şey yapmasından korkarak yan koltuğa bıraktım. Vaha'nın evine kadar hiç durmadım. Gizlenmemin o kadar da anlamı olacağını düşünmüyordum, zaten beni duyabilecekleri aşikârdı. Silahı elime alıp arkama gizledim. Parmağım hazır bir şekilde tetiğin üzerindeydi. Kapının açık olması benim için sürpriz olmuştu ama içerisi daha büyük bir felaket senaryosuna davet çıkarıyordu.

Sidra ayaktaydı. İyi görünmüyordu ama en azından ölü değildi. *Henüz* ölü değildi. Başımı diğer yöne çevirdiğimde tabanca elimden düştü. Reyna yerdeydi. Yatıyordu. Göğsünden bir insanı öldürmeye yetecek kadar çok kan akmıştı. Tişörtünün renginin kırmızı olmadığını o anda fark ettim. Vaha onun başında duruyordu. Şoka girmiş gibi görünüyordu. Ona bakarken titriyordu, daha önce vampirlerin titrediğini görmemiştim. Ona bunu neyin yaptı-

ğını görmek için baktım, kimin yaptığını görmek için gözlerimle etrafı araştırdım ama içeride başka kimse yoktu.

"Reyna!" Arkadaşımın yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. Gözleri yarı yarıya açıktı. Reyna öksürmeye çalıştı, Vaha başını destekliyordu. Sanki vücudundaki her şeyi atmak istiyormuş gibi biraz da ağzından kan gelmeye başlamıştı.

"Ne oldu?" dedim en az onun kadar titreyerek. "Burada ne oldu?" Hiçbir şeyin izi yoktu. Ne kimse vardı ne de bir kavganın izleri. Reyna'dan başka hiçbir şey yoktu. Ölen, yaralanan ya da yaralandığına dair bir iz taşıyan hiçbir şey yoktu. Eğer bir kavga olmadıysa Reyna'ya ne olmuştu?

"Herakles geldi," dedi Vaha. "Onun adamlarıyla benimkiler dışarıda bir çatışmaya girdi. Çözmeye çalıştım. Tek istediğim onu koruyabilmekti." Duraksadı. "Çözmeye çalıştım. Silahı görmedim, arkam ona dönüktü. Bunu planladığını görmedim, sadece duydum. Yalnızca bir saniyeliğine gözümü ayırmıştım." Reyna'nın elini avuçlarının içine alıp yüzüne bastırdı. "Sadece bir saniyeydi."

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedim. "Burada niye duruyorsunuz? Hastaneye götürmeliyiz." Onu kaldırmaya çalışıyordum ama ellerim işlevini yitirmişti.

"Kanımdan verdim," diye sayıkladı. "Hastanede bir şey yapamazlar. Kanım onu iyileştirmek zorunda. İyileştirmek zorunda."

"Ondan ne istedi ki?" diyerek ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. "Ondan ne istediler!"

Kendimi çok kötü hissediyordum. Orada, hemen önümde ölü gibi yatıyordu. Bana bakmıyor, kahkaha atmıyor, aptal olduğumu söyleyerek alay etmiyor, kimseye sataşmıyor, sadece orada yatıyordu. Yerde o kadar çok kan vardı ki bir insanın vücudunda bu kadar çok kan olduğunu bile bilmiyordum.

"Hem Reyna'yı koruyup hem de vampirlere liderlik edemez. İkisinden de vazgeçmedi. O da bir seçenek sundu, Reyna'yı öldür ya da bizden birine dönüştür." Sidra'nın sözleri kulağıma o kadar uğursuz gelmişti ki irkildim. Sanki zaten olacak olan olmuş; çoktan Reyna ölmüştü.

"Havlu," diye sayıkladım. "Üzerine baskı uygulamamız gerekiyor." Ayağa kalktım. Bütün bedenimin titriyordu ve sendeleyerek hareket etmekte dahi zorlanıyordum. Başım dönüyordu. Bir insan bu kadar çok kan kaybedip iyileşebilir miydi? Mutfağa koştum, Vaha'nın neredeyse hiç kullanmadığı mutfaktan el havlularını kaptım, Reyna'nın yanına tekrar döndüm ve yarasının üzerine bastırmaya çalıştım.

"Kolun," dedi Vaha. Sadece bir anlığına havluyu yaraya bastırdığım için gözlerini ondan ayırmıştı. Sidra yanımıza geldi, bileğimden tutup koluma baktı. İşareti görmüştü.

"Kahrolası Lorenzo Victoriam kim?" diye soludum.

Sidra bileğimi bıraktı. "O ismi nereden duydun?" diye dişlerinin arasından öfkeyle soludu.

"Meşhur yatırımcı," dedim. "Biraz önce iki kişiyle önümü kesti ve size bir mesaj iletmemi istedi. *O piç köleye ve iblise söyle, evimizi geri istiyoruz*, dedi." Reyna'nın yarasına baskı yaparken çaresizce vampir kanı mucizesinin gerçekleşmesini bekliyordum. Yara kapanıyordu ama arkadaşım ölü gibi yatmaya devam ediyordu.

"Mümkün değil," diye sayıkladı Vaha. İsim ikisinde de farklı etkiye neden olmuştu. Sidra sadece ismi bile öldürmek istiyordu ama Vaha yaralı bir hayvan gibi iyice olduğu yere sinmişti. Bu isim onu korkutmuştu. "Birisi ismini kullanıyor olmalı," dedi Sidra'ya bakarak.

"İmzasını da mı kullanıyor?" diye tersledi Sidra.

"Aynı kişi," dedim. "Onu kafamın içinde, Luxuria'nın anılarında görmüştüm. Kim olduğunu söyleyecek misiniz?"

"Vampir miydi?" Sidra yeniden pencerenin oraya gidip dışarıya göz gezdirdi.

"Belki onlar da yeniden doğmuştur," diye sesli düşündüm. Bilmiyordum. Hiçbir şeyi bilmiyordum. Gözlerim Reyna'nın üzerindeydi, gözkapakları hareket ediyordu, açılıp tekrar kapanıyordu. Yara neredeyse kapanmıştı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ayağa kalkarak telefonumu elime aldım.

"Acil servisi arayacak ve iyi olacağından emin olacağım," dedim. "En başında bunu yapmanız gerekiyordu ve o kahrolası he-

rifi öldürmeliydiniz. Reyna bu haldeyken o neden hâlâ hayatta ki!" Çünkü burada olsa ne olursa olsun ben bunu yapardım. Bunu yapmak için her şeyi mümkün kılardım. Başka hiçbir şey umurumda olmazdı. "Bunun olmasına izin vermemeliydiniz."

"Benim gibi," dedi Sidra. Bu berbat bir şeymiş gibi konuşmuştu. "Nadir bir ölümsüz. Herakles'i öldürebilecek tek silah yüzyıllar önce yok edildi."

"Yok edilmedi," dedi Vaha anlık bir farkındalıkla.

"Luxuria ondan kurtuldu," dedi Sidra.

"Kurtulmadı," dedi Vaha. "Onu sakladı." Reyna öksürmeye başladığında, "Su!" dedi. Telefonu elimden düşürüp kimsenin dokunmadığı yemek masasına koşturdum ve titreyen elimle bir bardağa su doldurmaya çalıştım.

"Nereye sakladığını biliyor musun?" diye sordu Sidra.

Sidra yaralıydı, biraz önce onun vücuduna giren şeyin bir vampiri gözümün önünde nasıl erittiğini görmüştüm. Reyna ölümle burun burunaydı. Ben çaresizdim, çok ama çok çaresizdim. Vaha tekrar sevgilisine baktı. Reyna çok zorlanıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Luxuria biliyor," dedi Vaha. Reyna'nın saçlarını yüzünden çekti. "Sadece Luxuria biliyor."

"Yapma," dedi Reyna. Yeniden öksürürken ağlamaya başladı. Bir kurşun yemişti ve neredeyse ölmek üzereydi ama şimdi gözyaşı döküyordu.

"Başka çarem kalmadı bebeğim," dedi Vaha. Sesi o kadar soğuktu ki beni daha da çok korkutmuştu. Onun gibi birini bu halde görmek neredeyse acımama sebep oluyordu. Ancak ona olan öfkem üzüntümü anlamsız kılıyordu. Vazgeçmeliydi. Aptal liderliğinden vazgeçmeliydi.

"Söz verdin," dedi Reyna. Yeniden öksürdü. "Yapma. Bunu hak etmiyor."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye soran Sidra'ydı.

"Üzgünüm," dedi Vaha. Reyna onun elini tutmaya çalıştı sandım ama aslında onu engellemeye çalışıyordu. Vaha yüzünde kor-

kunç bir ıstırapla onu bıraktı. Ayağa kalkarken berbat haldeydi. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Her şeye, en çok da kendine uzaktı. Parçalanmış ve tamamıyla çaresizdi.

"Özür dilerim," dedi bana bakarak. "Böyle olmasını istemedim."

"Ne için özür diliyorsun?" Nedenini bilmiyordum ama içgüdüsel olarak bir adım gerilemiştim.

"Sen ve ben her zaman çok yakın iki dost olduk. Her zaman en yakın dostlar olduk. Beni anlayacaksın. Neden yaptığımı anlayacaksın." Gözleri şimdi bomboş bakıyordu.

"Vaha," dedi Sidra. Ona doğru baktım ama en az benim kadar burada neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"On yedi yaşına bastığında buraya geldin," dedi Vaha.

"Buraya hayatım boyunca hiç gelmedim," diyerek güldüm. Sinirlerim altüst olmuştu.

"Hatırlamaya başlamıştın. Her şeyi hatırlamaya başlamıştın. Bir şey bulma umuduyla buraya geldin. Seni karşımda görünce ne hale geldiğimi tahmin etmek pek zor değil."

"Neden bahsediyorsun sen?" Biraz daha geriledim. Kafasının karışıklığı sözlerini daha anlamsız hale getiriyordu ve bu gerçekten ürkütücüydü. Gözlerini benim gözlerime dikmişti, bir saniye olsun kırpmıyordu.

"Sadece yüzünü değil; öfkeni, acını, intikam arzunu ve ona duyduğun aşkı da getirmiştin." Kravatını çıkarıp bir kenara attı. "Her şeyinle aynıydın. Karşımda duruyordun." Gömleği kanlar içindeydi, sonra ceketinden de kurtuldu. Bu hissi tanıdım aniden; ona ağırlık yapıyordu, bir şey ona katlanılamaz şekilde ağırlık yapıyordu.

"Vaha ne diyorsun?" Kaşlarımı çattım. İçgüdülerim beni uyarıyordu.

Sidra Dekalton'dan uzak durmalıyım. Luxuria'dan kurtulmalıyım.

"Bütün bunların sana ne yaptığını bir kez izledim Luxuria..." dedi. "Hepsinin hayatını nasıl mahvettiğini... seni neye dönüştürdüğünü... sonunda seni nasıl öldürdüğünü."

"Ne dediğinin farkında değilsin." Elimi durması için havaya kaldırdım. Bir şey söylemesi için arkadaşıma baktım ama gözlerini

tavandan ayırmıyordu. Sidra'ya doğru döndüm. Kaşlarını çatmış, tüm evren yeniden yaratılıyormuş gibi bomboş bakıyordu.

"Bir hayatın olmasını istedim. Vampirlerden uzak. Sidra'dan uzak. Tüm bunlardan uzak. Bir şansın olsun istedim. Mutlu olmanı istedim, kimse senin kadar hak etmemişti." Söylediği her şeye inanarak ve kendini onaylayarak başını salladı. Tüm hayatım başıma yıkılıyordu, geriye toz zerreleri dahi kalmamıştı.

Sadece derin ve katı bir sessizlik vardı.

"Sana her şeyi unutturdum. *Vampirlerden uzak durmalısın. Sidra Dekalton'dan uzak durmalısın. Luxuria'dan uzak durmalısın.* Geçmişte yaşananları, vampirlere olan nefretini, ona olan bağlılığını... Hepsini aldım."

Bir şeye tutunma ihtiyacıyla elimi uzattım ama avuçlarım sadece boşluğu kavradı. Kolum içeriden kasılıyordu, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken boğulduğumu hissettim.

"Seni izledim, uzaktan her şeyin yolunda olduğunu gördüm. Buraya ilk geldiğinde çok mutsuzdun, başka bir hayattan bu hayata koyulmuş gibiydin. Kaybolmuş gibi. Baş edemiyordun. Sana yardım ettim. Sonra işe yaradığını gördüm. Mutluydun Luzia." Benimle konuşmuyordu, günah çıkarıyor ve kendini ikna etmeye çalışıyordu. *Bir günde iki vampir ağıtı. Bir günde iki vampir gözyaşı.*

"Üniversiteye Reyna'yı görmek için geldim ve bir kez daha seni karşımda buldum. Yanıldığımı düşündüm. Reyna bana ne kadar zor bir hayat geçirdiğinden bahsetti. Ağrılarından... Bunun kaderin olduğunu düşündüm. Sana bir seçim şansı bırakmak istedim. Size bir şans vermek istedim. Luxuria olmadığın bir şans."

"Hayır..." diye mırıldandım. Daha da geriye gitmeye çalıştım. Sidra'ya baktım fakat artık bana bakmıyordu. Artık yere bakıyordu. Neden öyle bakıyordu? Neden her şey yerine oturmuş gibi bakıyordu? Neden bunun çok saçma olduğundan bahsetmiyordu?

Vaha tam karşıma geçti.

"Vampirlerle savaşmak için gerçek bir vampir avcısına ihtiyacım var," diye açıkladı. "Beni bağışla." Omuzlarımdan tuttuğunda başımı iki yana salladım. Kahverengi gözlerini gözlerime dikti.

Ona bakmam için beni zorladı. Gözyaşlarımın yaratmaya çalıştığı illüzyona buğulu bir etki yarattı. Gözleri bir ayna gibi beni içine çekmeye başladı, suyun içindeki karanlık bir girdap gibiydi. Ruhum oraya doğru çekiliyordu.

Yansımasında bir karanlık var oldu.

"Hatırla, Luxuria..."

Karanlık döndü, döndü, döndü. Kendi yüzümü gördüm. Gözlerimin nasıl korkuyla baktığını. Bunun mümkün olmadığını. Sonra gözlerim değişti. Bakışlarım değişti. Saçlarım değişti. Düşüncelerim değişti. Girdap bir sürü an, bir sürü gizle birlikte kafamın içinde dönmeye başladı. Bir sürü acıyla, bir sürü öfkeyle birlikte. Nefesim kesildi. Çocukluk anıları, gençlik hataları. Uykusuz sabahlar, koridorların arasında dolaşan hayalet adımlar... Terk edilmek, can almak, mum gibi eriyip giden bir beden. Vadide solan çiçeklerden birine benzeyen genç bir kız. Öyle çok resim vardı ki... Gözlerim hepsini gördü, aklım hepsini anımsadı ve kalbim hepsi için kırılırken ruhum öfkeli bir intikamla ayaklandı.

"Benimle dans etmek zorundasınız."

"Bir zorunluluk hiç bu kadar haz dolu olmamıştır."

"Abilerine bırak Luxuria."

"Baban öyle istiyor Luxuria."

"İlk vampir avı için."

"Ailenin tek kızı."

"Vampiri buldum."

"Babamın yanında getirdiği çocuğu gördünüz mü? Bir köle getirmiş yanında."

"Vaha köle değil."

"Abilerimin hepsi ahmak."

"Engel olmam lazım."

"İlk aşkın hüznü bu, geçecek Luxuria."

"Katilime âşık oldum dadı..."

"Biriyle evlenmek zorundasın."

"Vampiri bulma görevi senin Luxuria."

"Abilerin halledecek."

"Bu erkeklerin işi. Kendine kadınların yapacağı bir iş bul."
"Annene hiç benzemiyorsun."
"Keşke bir kız kardeşim olsaydı."
"Merhaba Bay Dekalton."
"Sen yabani otlar gibisin Luxuria."
"Konuşmak istemiyorum, öpüşmek istiyorum."
"Konuşmak istemiyorum, sana güvenmek istiyorum."
"Vampirlerden korkmuyorum."
"Korkmadığını görebiliyorum."
"Peki siz, sizi ele vereceğimden korkmuyor musunuz Bay Dekalton?"
"Kalbin ellerimde Luxuria."
"Sidra!"
"Hepsini öldürdün."

Göğsümde derin bir sızıyla gözlerimi açtım. Tam karşımda duruyordu. Simsiyah gözleriyle aramda sadece bir metre vardı. Bacaklarım masaya yaslanıyordu. Kafamın içinde onlarca hatıra oradan oraya koşturuyordu. Aynı anda onlarca his yükseliyordu. Hepsini çok iyi tanıyordum. Hepsini nasıl da iyi tanıyordum... Gözlerimin içine bakan o gözleri son kez gördüğüm ânı nasıl unutabilirdim? Bunun için bir değil, bin hayat bile yeterli olmazdı. O hançerin göğsüme saplanışı, bunu yaparken hiç gözünü kırpmaması daha dün gibi, taptaze bir acıydı.

Gözlerim yeni bir görüş açısından her şeyi keşfetmek isteyen bir avcı gibi etrafta dolaştı. Çarpışmanın izini bilirdim. Duvardaki tablo yamuktu, yerde kanlar vardı. *Reyna.* Onu tanıyordum. İçimde bir yerde onu çok seviyordum, tıpkı bir kız kardeş gibi. Kapı açıktı, içeriye kuvvetli bir rüzgâr hücum ediyordu. *Vaha.* Onu tanıyordum. *Ahmak eski dostum, kardeşim.* Hemen yanımda duran masa asla yenmeyecek bir yemek için kurulmuştu. Tabaklar, servis, kadehler...

Tabağın yanında duran bıçağı elime alırken bileğimdeki ize baktım. İlk aklımdan geçen şey kötü bir taklit olmasıydı. İkinci düşündüğüm ise hangi akıl fukarasının imzamı taklit etmeye çalıştığı oldu. Üçüncü farkındalığım aptal abilerimin yine hayatımı mahvetmek için tüm varlıklarını ortaya serdiği yönündeydi. *Bu kez olmaz, yemin ederim bir kez daha olmaz.*

"Senin köle olduğun zamanları da görmüştüm," dedim Vaha'ya. "Vampirliğinden daha çekiciydi." Bıçağı bileğine saplayıp geri çıkardım. "Her zaman yanlış kararlar veriyorsun değil mi?"

"Luxuria..."

Onu öldürmekle öldürmemek arasında ufak bir kararsızlık yaşadım. Bin ömür geçse de hayatı nasıl benim ellerimde olabiliyordu? Evrenin oyunları her zaman o kadar eğlenceli değildi ama onun bana yaptığı da kesinlikle eğlenceli değildi.

"Senden güçlü olduklarını biliyorsun değil mi?" dedi Reyna yattığı yerden. Ona doğru gülümsedim. Vaha'nın elini tuttum, onu çekiştirdim ve bileğinde daha derin bir kesik açtım.

"İç tatlı arkadaşım ve öğren." Vaha'nın bileğini onun dudaklarına bastırdım. "Kimseyi daha güçlü olduğun için yenemezsin, düşmanlarını ancak zaaflarını bildiğin zaman alt edersin."

"Ne yapıyorsun?" diye dehşetle sordu Vaha.

"Sadece vurulmadı, zehirli bir kurşunla vuruldu zekâ küpü. Kanın kurşun yarasını iyileştiriyor ama çoktan vücudunu ele geçiren zehir için yeterli değil. Bundan sağ çıkamayacak." Kısa bir an ona gülümsemeden edemedim. "Nereden mi biliyorum? Oğlunu ya da oğullarını zehirli hançerlerle öldürmüştüm. Belli ki birilerinin ilham kaynağıyım..." Başımı iki yana salladım. "Bir kere başladığın zaman geride hiç vampir bırakmamalısın, gereğinden fazla intikamcı olurlar." Herakles'le ilgili hatırladıklarımla alnımı ovdum.

"Vampir olmak istemiyorum," diye zorlukla ağladı Reyna. Gözünden akan yaşları başparmağımın ucuyla sildim.

"Ben de istemiyorum ama sen kız kardeşim gibisin, ölmene izin vermeyeceğim." Ona doğru gülümsedim. "Vampir olmak bile ölmekten iyidir. İnan bana, biliyorum."

"Özür dilerim," dedi Vaha elini onun dudaklarına bastırırken. Aralarından çekildim, öldüğünü izlemek istemiyordum. Bunların hepsi benim için fazlaydı ve kendi dramam için zapt edemediğim bir heves duyuyordum.

Ayaklanıp derin bir nefes aldım. İki zaman, iki beden, iki ruh ve tek kalbin yükü altında eziliyordum. Üzerimde ne çok ağırlık

vardı... fazla gergindim. Vücudum bana yabancı bir şekilde kasılıyordu. Kaşlarımı kaldırarak masanın üzerinden bir bıçak daha kaptım. İçgüdülerim, korkularım, hırslarım, kırıklıklarım ve ihtiraslarım aynı cephede yan yana dizilmişti.

Sidra. Cennette meleklerin bile geçemediği yer. Onu çok iyi tanıyordum. Ne büyük ne müthiş bir ıstırap.

Ona doğru yürüdüm, tam önünde durdum ve bambaşka bir zorunlulukla bıçağı kalbinin üzerine sapladım.

"Merhaba," dedim. "Sevgili sevgilim." Bıçağı çevirdiğimde yüzünü buruşturdu. "Acıtıyor değil mi?" Bıçağı biraz daha bastırarak çıkardım ve ellerimi arkamda kenetleyerek ona baktım.

Bugün üçümüzü de özgür bırakacağım konusunda yanılmamıştım. Luzia özgürdü, Luxuria özgürdü ve Sidra özgürdü. Ve özgürlüğümüz tıpkı düşündüğüm gibi üzerimize yeni bir kafes örtmüştü. Ona hem bu kadar yakından hem bu kadar uzaktan bakmak asıl yaralanan ve asıl kanayan kalbin benimki olduğunu hissettirdi. Sadece duruyor ve sanki aradan bunca zaman geçmemiş gibi, o son anda baktığı gibi bakmaya devam ediyordu. Son bakış... Sanki hançer hâlâ elindeydi ve sanki onu durduracak bir söz söylemem için gözleriyle yalvarıyordu. Gözleriyle dudakları hiç aynı şeyleri söylemezdi.

"Bana söylediğin son sözü hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. "Hâlâ kulaklarımda."

Zaman ikimizi göz göze getirdiğinde duraksadı.

Bin hayat da yaşasak hepsinde seni ilk kez görmek hep aynı etkiyi yaratıyor. Kalbim sırtına iki kanat takıyor ve sana doğru uçmaya başlıyor. Av, avcı, kapan, tuzak; aynı anda her şeyiyiz birbirimizin.

Şimdi bir balo salonunda değildik ama bir kez daha ilk karşılaşmamızı yaşıyorduk. Bu defa günahlarımız ve keşkelerimizle sarmaş dolaş halde birbirimize baktık. Bir kez daha bitmeyen bu hikâyenin satırlarının arasında dans etmek zorundaydık.

"*Şuna bak*, demiştin." İşaretparmağımı kalbinden kan akan o yere batırdım. "*Canavarın da kalbi varmış.*"

Hikâyemiz henüz bitmedi;

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP